

Giới thiệu Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu

Lý Tường - vũ khí bí mật tối cao của liên minh đánh thuê, sơ sẩy trong một lần làm nhiệm vụ, lâm vào hiểm cảnh khó thoát, đội quân lính đánh thuê nổi tiếng quốc tế suýt nữa bị hủy diệt.

Với quyết tâm báo thù, hắn cường thế trở về, lấy tư thái cùng thủ đoạn vô địch tranh đấu cùng các thế lực lớn để điều tra âm mưu ngày đó.

Hắn mưu trí đầy rẫy, lật mặt như cắt.

Hắn lưu manh mười phần, để cho vô số đàn bà vì hắn mà mê say.

Hắn hung hãn tàn quấy, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn nào, nhưng vì nữ nhân yêu mến, dám đối đầu với cả thiên hạ.

Hãy đến với CỰC PHẨM MỸ NỮ BẢO TIÊU của Tinh Thần Không.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Đạo chích mỹ nữ

Thành phố Giang Châu.

Trạm xe lửa.

Lý Tường công một túi hành lý, người mặc một bộ đồ thể thao, từ trạm xe lửa đi ra.

Giang Châu là thành phố trực thuộc cấp tỉnh, là trung tâm tài chính quốc tế, xe cộ đông nghịt, người người đến, người người đi, người nước nào cũng có.

Hắn vừa ra khỏi trạm xe lửa, hít sâu một hơi, đuổi người, thần kinh căng thẳng hơi buông lỏng một chút.

"Ta rốt cuộc trở lại." Lý Tường trong lòng thầm nghĩ, thực sự đã nhiều năm không trở về.

Bao nhiêu năm qua, hắn kinh qua vô số mưa gió, trải qua chiến trường, từng có rừng súng mưa đạn, làm qua sát thủ, ám sát qua cao thủ cường đại nhất, diệt qua tổ chức kinh khủng nhất, sáng lập đội quân lính đánh thuê át chủ bài, Zeus.

Nhưng là, đây hết thảy, bắt đầu từ hôm nay, cũng cùng hắn không còn liên quan.

Hắn trở lại, vì huynh đệ trong Zeus hy sinh, hắn cường thế trở về, ắt phải dấy lên hồi phong ba bão táp.

Trạm xe lửa người đến người đi, Lý Tường công một túi hành lý, đi ở trong đám người. Trong nước mấy năm này biến hóa rất lớn, rất nhiều con đường cùng cảnh vật, cũng thay đổi hết sức xa lạ.

"Tránh ra, tránh ra." Một giọng nữ trong treo truyền tới, ngay sau đó, một cô gái đụng trúng Lý Tường.

Lý Tường hơi sững sốt, nhìn về phía cô gái vừa đụng trúng hắn, mười bảy mười tám tuổi, gò má xinh đẹp, không qua bất kỳ sửa chữa gì, mặc bộ váy màu trắng, tỏ ra phiêu dật xuất trần, nhất đề cho người ta trào máu chính là, vóc người cô gái rất mỹ hoặc, nhất là hai ngọn núi cao, cơ hồ muốn xé toạc quần áo chui ra.

Hắn liếc mắt, ngực cô bé này, cỡ D đi, thể mà tuổi tác còn nhỏ, đang trong giai đoạn trở mã, sau này sẽ còn to hơn nữa.

"Em không có sao chứ!?" Lý Tường khẽ mỉm cười, đưa tay đỡ cô bé kia.

"Tên háo sắc!" Cô gái thấy cặp mắt Lý Tường nhìn chằm chằm mình ngực nhìn, tức giận mắng một câu.

"Ách!" Lý Tường không biết làm sao, bị người hiểu lầm, thật không phải là chuyện tốt.

Cô gái đứng lên muốn đi, Lý Tường cười đều nói: "Chờ một chút."

"Chuyện gì?" Cô gái tức giận hỏi.

"Cung muốn hẹn hò với anh sao?" Lý Tường nụ cười càng trở nên xấu xa.

"Hẹn cái đầu nguoi, bà không rảnh." Cô gái đang muốn đi.

Lý Tường bắt lại cô gái, cười nói: "Không hẹn hò, thế trộm ví tiền của anh làm gì?"

"Tôi trộm ví tiền của anh?" Cô gái nghiêm mặt phủ nhận: "Anh còn không buông ra, tôi sẽ la lên có biến thái đấy. Hừ!"

"Thoải mái." Lý Tường nhún nhún vai, không vấn đề đáp.

"Biến thái, biến thái a!" Cô gái đột nhiên hô lên.

Nhất thời, một đám người vây quanh, mọi người thấy một cô gái vóc dáng ma quỷ, xinh đẹp động nhân bị người khi dễ, máu anh hùng bị kích thích, một tên đàn ông trực tiếp ra mặt: "Người anh em, giữa ban ngày ban mặt, có lộ liễu quá không?"

"Đừng vậy, thả lập tức buông nàng ra." Lại một thanh âm ôn ẽn tức giận của người phụ nữ nào đó phụ họa.

...

Lý Tường lắng lắng nghe, chờ đến khi mọi người phát tiết xong hết rồi, cười nói: "Nàng là bạn gái tôi."

"Tôi mới không phải." Cô gái la lên.

"Còn nói không phải." Lý Tường không khách khí vỗ mông nàng một cái, sau đó còn khẽ bóp bóp, co dãn mười phần, cười đều giả, "Em hư lắm."

"Anh, anh dám vô lễ ta?" Cô gái kinh hoàng nhìn Lý Tường.

"Người nói nàng là bạn gái người, có chứng cứ sao?" Một người đàn ông hỏi.

Lý Tường thông dong đáp: "Nàng kêu Dương Phụng Phụng, năm nay mười tám tuổi, sinh viên đại học năm thứ nhất đại học Giang Châu, chúng ta là bạn học."

"Anh, anh làm sao biết?" Cô gái hỏi ngược lại như vậy, coi như thừa nhận Lý Tường nói là sự thật.

Mọi người thấy hai người đối đáp như vậy, tất cả liền giải tán, có người cảm giác quá đáng tiếc, một đóa hoa tươi cắm trên bãi cỏ trâu, cũng có người cảm thán, con gái bây giờ dễ dãi quá, mới năm thứ nhất đại học mà thôi, liền có bạn trai, không nhịn thêm mấy năm được sao!

"Cô còn có chiêu gì không?" Lý Tường giờ giờ lên ví tiền của nữ màu đỏ trong tay.

"Anh trộm ví tiền của tôi?" Dương Phụng Phụng cả giận nói.

"Ha ha, cô không phải cũng trộm ta ví tiền sao?" Lý Tường cười to: "Trong ví người có thể căn cước, còn có thể học sinh, nhìn thật mới, hẳn là mới làm không lâu."

"Buông ra ta, ta kêu người bây giờ." Cô gái hết sức giãy giụa, nhưng làm sao cũng không thoát được Lý Tường khống chế.

Lý Tường đột nhiên xuất thủ, chặn ngang ôm một cái, mang Dương Phụng Phụng đến một địa phương vắng vẻ.

Lúc này, Dương Phụng Phụng sợ vãi dãi ra rồi, không ngừng giãy giụa, kinh hoàng kêu lên: "Anh, anh muốn làm gì? Buông ra ta, tôi nói cho anh biết, anh dám đối với tôi như thế nào, sẽ có người giết anh."

Nhưng là, Lý Tường điếc không sợ súng, ôm Dương Phụng Phụng một đường địa phương tĩnh lặng, rồi sau đó đặt nàng xuống, trực tiếp đem nàng đè trên vách tường, mặt nhích lại gần, hai người cách nhau rất gần, tiếng hít thở của đối phương đều có thể nghe được.

"Không muốn, tôi xin anh, tôi còn nhỏ, dậy thì con chưa hết, nếu anh thêm quá, tôi, tôi giới thiệu anh Hoa tiểu thư có được hay không?" Dương Phụng Phụng cầu khẩn.

"Cô chẳng phải ngay đây sao." Lý Tường cười dâm.

Đột nhiên, Lý Tường mặt biến sắc, trên người bắn ra một khí tức khiến người run sợ, bất quá loại khí tức này rất nhanh biến mất, để cho người cảm giác được đây là ảo giác, cười lạnh nói: "Bằng hữu, đem đồ chơi trên tay người cất đi, cẩn thận nó phát nổ."

Sau lưng hắn, chẳng biết lúc nào đứng một người, chừng ba mươi tuổi, một mét bảy tám, cả người bắp thịt rắn chắc, tản ra kinh người sát khí.

Người kia tay phải bỏ vào trong túi áo khoác, khẽ phồng lên, chia vào lưng Lý Tường.

Lý Tường trải qua chiến trường, từng giết người, cảm ứng được người này sát khí, là máu, chứng tỏ người này cũng từng giết người.

Hơn nữa, trong túi người này, đang cất giấu một khẩu lục P88.

Loại súng lục này ưu điểm là nhỏ gọn, thanh âm không lớn, lực giật yếu.

Khuyết điểm là băng đạn chỉ có thể chứa bảy viên, tầm bắn gần.

"Thả nàng." Người nọ lạnh nhạt nói.

Lý Tường giờ hai tay lên, buông ra cô bé kia, khoe môi nhếch lên nụ cười nhàn nhạt, hồn nhiên không đem người nọ coi ra gì.

"Tiểu tử, mày lá gan rất lớn, ngay cả tiểu thư nhà chúng ta cũng dám vô lễ." Người nọ giọng vẫn lạnh như băng.

Cô gái tròn mắt nhìn Lý Tường một cái, tức giận nói: "Thiết Thủ, trời hấn lại."

"Vâng, tiểu thư." Thiết Thủ ứng tiếng, nhưng không thấy hấn động thủ.

Lý Tường nhún nhún vai, châm một điếu thuốc, vẻ mặt khinh thường.

Lúc này, một chiếc Mercedes thể thao phóng tới, lái xe là một người đàn bà tuyệt sắc.

Dương Phượng Phượng vừa thấy người nọ, vội vàng bỏ chạy, nhưng nàng chạy thế nào qua được xe thể thao, người nữ vừa tới drift một cái hoàn mỹ, trực tiếp ngăn lại đường đi của Dương Phượng Phượng.

Sau đó, người đẹp trong xe bước xuống, tròn mắt nhìn Dương Phượng Phượng: "Chạy hả, làm sao không chạy nữa."

"A a , chị, em có chạy gì đâu!" Dương Phượng Phượng ngọt ngào thanh minh.

Lý Tường chậm rãi thở ra một làn khói, thấy người đàn bà kia, bất quá chỉ hai bốn hai lăm tuổi, tóc dài xõa vai, mặc bộ đồ công sở bó sát người, đem vốn liếng ngạo nhân của nàng triển lộ ra.

Một khuôn mặt tinh xảo, không dính nửa điểm tục khí, trong ánh mắt mang theo nỗi buồn nhàn nhạt, càng khiến nàng mang theo một phần ý vị, đàn ông nhìn thấy phải đau lòng, muốn được nâng niu.

Người đàn bà này, tên là Dương Tư Niệm, là CEO của tập đoàn Khải Lý, thạc sĩ kinh tế đại học Stanford của Mỹ. Sau khi tốt nghiệp liền gia nhập tập đoàn Khải Lý, chỉ trong vòng mấy năm, liền trở thành một CEO quyền lực.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Ta không có cố tình nhìn lên

"Cùng ta trở về!" Dương Tư Niệm mắng.

Dương Phượng Phượng oan ức nói: "Chị, em không muốn ra nước ngoài, chị nhìn xem, quốc gia chúng ta phát triển tốt như vậy, khắp nơi đều là cơ hội a!"

"Chuyện xuất ngoại đã định rồi, em không có lựa chọn." Dương Tư Niệm giọng bất thiện, nói tiếp: "Em mau sớm cùng người đàn ông kia chia tay, không ra thể thống gì, mới năm thứ nhất đại học đã có bạn trai."

"Không muốn, hấn rất ưu tú." Dương Phượng Phượng đáng vẻ càng oan ức.

"Còn ưu tú? Ăn bơ làm biếng, không có chút lòng cầu tiến, suốt ngày lêu lổng, không ra bộ dáng gì, đi nào, trở về phải giáo huấn em một trận." Dương Tư Niệm đẩy Dương Phượng Phượng lên xe, song nàng không đi theo lên xe mà đi tới Lý Tường bên người.

"Ta cam đoan, chỉ cần ngươi tới làm hộ vệ tư nhân cho ta, điều kiện ngươi tùy ý." Dương Tư Niệm thật giống như đã quen biết Lý Tường từ lâu, đối với Lý Tường vô cùng sùng bái, cực lực lôi kéo hấn.

Lý Tường nhún nhún vai, nhàn nhạt đáp: "Ta chỉ thích tự do, hơn nữa ta còn có chuyện cần giải quyết, không thích bị quy củ trời buộc."

Hiển nhiên ý tứ là hấn không muốn trở thành hộ vệ tư nhân Dương Tư Niệm.

"Vây tùy ngươi." Dương Tư Niệm làm người cao ngạo, thấy Lý Tường quả thực không muốn gia nhập Khải Lý tập đoàn, cũng không miễn cưỡng hấn, trực tiếp lên xe.

Thiết Thủ ngồi ở vị trí tài xế, đợi Dương Tư Niệm sau khi lên xe, vẽ một vòng xinh đẹp, xe "Ông" một tiếng chạy như bay.

Lý Tường thở nhẹ, đôi mắt híp lại nhìn xe thể thao đi xa dần.

Bỗng nhiên, hắn nhớ tới cái gì, vội vàng kêu lên: "Này, ví tiền của ta, túi tiền của cô." Không ngừng giờ lên vầy vầy, đáng tiếc, xe đi quá nhanh, người trong xe cái gì cũng không nghe được.

Trên xe, Thiết Thủ thấy Dương Tư Niệm cùng Dương Phượng Phượng này giờ không nói gì, cố ý đánh vỡ yên lặng, hỏi: "Dương tổng, người biết người mới vừa rồi kia?"

Dương Tư Niệm không trả lời vấn đề của Thiết Thủ, mà mặt lạnh hỏi ngược lại: "Thiết Thủ, mới vừa rồi người kia người thấy thế nào?"

Thiết Thủ suy nghĩ một hồi, nói: "Là cao thủ."

"Người chắc chắn?" Dương Tư Niệm hỏi tới.

"Đạ!" Thiết Thủ cẩn thận nhớ lại mô tả, "Sát khí trên người hắn thoáng một cái là biến mất, nhưng rất lăng lệ ác liệt."

"Cùng người so với, ai lợi hại hơn?" Dương Tư Niệm trong mắt lóe lên một đạo thần sắc kỳ quái, nghiêm nghị hỏi.

"Chưa so qua, không chắc được." Thiết Thủ có chút kỳ quái, Dương Tư Niệm cho tới bây giờ sẽ không đối với một người đàn ông biểu hiện kỳ lạ như vậy, hôm nay có chuyện gì xảy ra vậy, tại sao đối với một tên đàn ông chưa từng gặp mặt tỏ ra quan tâm.

Dương Tư Niệm không suy nghĩ thêm, nằng rọi vào trầm tư.

Xuyên qua kính chiếu hậu, Thiết Thủ thấy Dương Tư Niệm chân mày vẫn chưa giãn ra nói: "Dương tổng, người sợ người kia là bên kia phải tới?"

"Hắn đã cứu ta." Dương Tư Niệm đột nhiên nói.

"Cái gì?" Thiết Thủ cả kinh, vội vàng hỏi, "Dương tổng, chuyện xảy ra bao lâu rồi?"

"Ngay trên xe lửa." Dương Tư Niệm trong mắt lóe lên hàn mang: "Có người phái ra sát thủ ám sát ta, ta mang theo hai người hộ vệ, một chết một trọng thương, nếu không phải hắn ta sớm đã chết trong tay đám sát thủ kia."

Dương Phượng Phượng líu lưỡi: "Chị, tên kia lợi hại như vậy?"

Dương Tư Niệm gật gù đầu: "Hai sát thủ, hợp lực lại đều không phải là đối thủ của hắn, em nói hắn có lợi hại hay không?"

Dương Phượng Phượng cười lên khanh khách: "Biết thế em liền bái hắn ta làm sư phụ rồi."

"Em đừng có xằng bậy." Dương Tư Niệm nhún mày nói, "Chị nhìn người rất chính xác, nhưng người này, chị thực nhìn không thấu."

"Ta hiểu ý Dương tổng, yên tâm, ta sẽ cho người điều tra lai lịch của hắn." Thiết Thủ hiểu rõ nhất tâm tư Dương Tư Niệm, biết tiếp theo nên làm như thế nào.

Dương Tư Niệm "ừ" một tiếng, nhắm hai mắt lại dưỡng thần.

Thiết Thủ làm việc, nằng rất yên tâm.

Đường Dương Minh, số hai mươi ba.

Nơi này vốn là một khu lão thành, phần lớn đều là kiến trúc rất cổ xưa.

Nhưng bởi vì thành phố phát triển, cái khu lão thành này bị nhét vào khu quy hoạch của thành phố, sau có công ty địa ốc nhận thầu nơi này, đem nhà cũ nơi đây tháo bỏ, xây thành một khu nhà sang trọng.

Lý Tường quê quán ở nơi này, khi công ty địa ốc kia tiến hành dỡ bỏ, duy nhất giữ lại một căn biệt thự, tiến hành tu sửa.

Lúc ấy, hắn ở nước ngoài, lười xử lý những thứ này, liền nhờ bạn trong nước hỗ trợ xử lý.

Biệt thự của Lý Tường tọa lạc tại bên cạnh hồ nước lớn, diện tích chiếm gần hai trăm ba mươi mét vuông, trước sau đều có sân vườn.

Trở lại quê hương đã lâu không ghé thăm, tâm tình Lý Tường một mảnh yên bình, bất quá hắn vẫn không quên mục đích trở về nước.

Lý Tường lấy ra một chiếc điện thoại di động đã được mã hóa, bấm một dãy mã số, một hồi điện thoại tiếp thông, hắn nhàn nhạt nói: "Ta đã trở về nước, đem tình báo các người điều tra được, một giờ sau gửi cho ta."

"Vâng, đại ca, tụi em đã có chút manh mối, cụ thể tình báo đã gửi đến hộp mail của anh." Trong điện thoại truyền tới một thanh âm hùng hậu hưng phấn.

Cho thấy người này khá thành thực, chẳng chặc.

"Ừ, bọn chúng thế nào rồi?" Lý Tường hỏi.

Người kia nói: "Đại ca, thương thế bọn chúng cũng đều bình phục, trước mắt, đang đang tập trung rèn luyện võ thuật đại ca đã truyền thụ, tin tưởng không bao lâu bọn chúng liền có thể trở về nước giúp đại ca."

"Người đừng khiến bọn chúng cảm thấy gấp gáp, lần này chúng ta đối mặt địch nhân rất cường đại, rất xảo quyệt, không thể vội vàng." Lý Tường nhàn nhạt, dứt lời: "Tốt lắm, cứ như vậy, có chuyện gì tùy thời báo cáo cho ta." Nói xong liền cúp điện thoại.

"Đại ca..." Người bên kia điện thoại vốn định nói cho Lý Tường một chuyện, nhưng Lý Tường cúp máy quá nhanh, hắn không kịp nói ra khỏi miệng.

Cánh cửa biệt thự khép hờ, Lý Tường rất dễ dàng đi vào, phòng khách thiết kế rất sang trọng, nhưng lại rất có phẩm vị.

Cả ngôi biệt thự có ba tầng rưỡi, một lầu là phòng tiếp khách, phòng thể dục, phòng giải trí, phòng ăn, phòng bếp.

Lầu hai có bốn căn phòng, hai phòng ngủ chính, hai phòng dành cho khách.

Lầu ba tương tự có bốn căn phòng, tất cả đều là phòng khách.

Nửa trên cùng là tạp hóa, đặc biệt để chứa các nhu yếu phẩm.

Lý Tường thấy biệt thự yên ả, cho rằng bây giờ liền không có người ở, tuy nhiên biệt thự quét dọn rất sạch sẽ, hẳn là có người định kỳ tới quét dọn.

Hắn lên lầu hai, muốn tắm nghỉ ngơi cho khỏe, bỏ đi áo khoác, mặc áo lót quần cụt, đi về phía phòng tắm.

Mới vừa tới cửa, nghe được trong phòng tắm có tiếng nước chảy róc rách, Lý Tường nhướng mày một cái, thầm nghĩ: "Sẽ không phải là công nhân nào đến biệt thự của ta tắm chứ."

Hắn không chút nghĩ ngợi, liền trực tiếp đẩy cửa phòng tắm đi vào.

Thoáng chốc, hắn thấy được một màn trào máu mũi. Trong phòng tắm có một người phụ nữ đang tắm, bởi vì đang gội đầu, nàng đứng quay lưng lại với Lý Tường.

Chỉ biết là một vùng trắng loáng phía sau của nàng đều bị Lý Tường nhìn thấy sạch sẽ.

Coi như đàn ông, có tiện nghi không chiếm, có cảnh xuân không nhìn, vậy thì không phải là đàn ông nữa rồi.

Huống chi Lý Tường là một tên đàn ông vô cùng xấu xa.

Vì vậy ánh mắt hắn từ từ nhìn xuống.

Cặp mông tuyết trắng.

Hai chân thon dài.

Khe rãnh huyền bí.

Không chỗ nào là không mang đến cảm dỗ trí mạng.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Sự hiểu lầm dễ thương

Mà cái này còn chưa tính là gì, đáng sợ là bởi vì cô gái đưa lưng về phía hắn, hai tòa thiên nhiên trước mắt như ẩn như hiện, mái tóc rủ xuống che gần nửa khuôn mặt, mang lại cảm dỗ trí mạng nhất với nam nhân.

"Lão thiên a, người đây là khảo nghiệm ta, hay đang hành hạ ta thế!" Lý Tường hỏi hận, sớm biết phòng tắm có phong cảnh mát mẻ như vậy, hắn đáng lẽ nên mang theo điện thoại của mình quay cờ nhíp.

Thế nhưng, thế nhưng, làm như vậy thật giống như có điểm bản thiêu đi!

Lý Tường cảm giác lỗ mũi có chút nóng lên, tiện tay quệt một cái, máu mũi chảy ròng ròng, cười khổ lắc đầu, đàn ông mà, trẻ tuổi khí thịnh, chảy chút máu là phải.

"Tổ Tổ, em về rồi hả?" Thanh âm cô gái rất dịu dàng, nài nỉ cho rằng bạn cùng phòng đã trở lại.

Sau đó, nàng từ từ xoay người lại.

Vì vậy toàn bộ phong cảnh cũng phô bày trước mặt Lý Tường, hiển nhiên nàng cũng thấy rõ ràng người đứng trước mặt.

Lý Tường vội vàng dùng hai tay bịt tai mà không phải che mắt.

"A! ! !" Cô gái phát ra tiếng thét chói tai, tưởng như sánh ngang tiếng máy bay phản lực, toàn bộ biệt thự như muốn bay lên.

"Cút! Cút ra ngoài!" Cô gái thấy Lý Tường còn đang xấu xa chiêm ngưỡng mình, cầm vòi sen trực tiếp hướng Lý Tường phi tới.

Kinh lực thật mạnh!

Vòi sen "vèo vèo" xé gió bay đến, cho thấy lực đạo kinh người của cổ tay cô gái này.

Lý Tường nhẹ nhàng nhích người qua một bên, vòi sen bay thẳng ra ngoài, ống nước cũng đứt theo, nước nóng văng tứ phía, trong phòng tắm nóng nhiệt độ tăng cao.

"Bình tĩnh, mỹ nữ, đừng tức giận, cô cứ tắm thoải mái." Lý Tường nhún nhún vai, ra vẻ ngây ngô "Tôi cũng định tắm, không ngại tắm chung phát?"

Thấy cô gái ánh mắt sắp sửa muốn giết người, vội vàng khoát tay: "Vậy cô tắm trước, cô tắm xong thì ta tắm, từ từ rồi tắm."

Lý Tường trở lại phòng khách, còn chưa ngồi ấm chỗ, bỗng nhiên cảm thấy một cổ kinh phong sau ót, thờ dãi: "Mỹ nữ, tính khí sao lại nóng nảy thế này, thật không tốt." Sau lưng như có mặt, tiện tay vung một cái liền hóa giải một chiêu này.

Sau đó hắn mới quay người lại, thấy cô gái trùm khăn tắm, đờ đờ sát khí nhìn hắn.

Cô gái mái tóc ướt nhẹp, từng giọt nước không ngừng nhỏ xuống tí tách, bên ngoài chỉ phủ một chiếc khăn tắm, lộ ra hai vai trắng nõn bóng loáng, càng tăng thêm mấy phần cảm dỗ.

Nhìn lại nàng, đáng đáp bất quá chỉ hai ba hai bốn, mi thanh mục tú, khuôn mặt trái xoan, trên mặt trắng nõn nhẵn nhụi, dung mạo nghiêng nước nghiêng thành.

Phía trên khăn tắm rộng thùng thình cũng không che nổi hai cặp nhũ phong cao ngất, ngay cả hạt đậu hồng cũng nhô lên, theo kinh nghiệm của Lý Tường, hẳn là gần cỡ E đi.

"Nhìn cái gì vậy?" Cô gái sắc mặt tái xanh, xoay người đá ra liên hoàn cước.

"Có chút ý tứ." Lý Tường một chiêu tới phá một chiêu, cô gái ra chân càng nhanh cũng không tài nào tiếp cận được hắn.

"Hey mỹ nữ!" Lý Tường cười ha hả.

"Gi?" Cô gái thấy không làm gì được Lý Tường, trong lòng kinh hãi, nhanh như sóc lui qua một bên, trợn mắt trắng nhìn hắn.

Tên đáng chết này, dám nhìn lên nàng tắm, còn dùng con mắt ghê tởm như thế nhìn nàng.

Đi nhà xí có thể nhịn nhưng đấm tặc không thể bỏ qua, nàng há có thể buông tha Lý Tường.

"Không có gì." Lý Tường vốn định nói chuyện tử tế với nàng, tuy nhiên mới vừa rồi nàng đá liên hoàn cước, vô tình lại lộ hàng.

Thậm chí, hắn đã thấy quần lót màu hồng phấn bên dưới.

Chủ yếu nhất khăn tắm của cô nàng quần không chặt, tùy thời có thể rơi xuống.

Nhưng thấy cô gái quá mức hung hãn, hắn bỏ qua ý tốt nhắc nhở nàng, nếu còn phát sinh hiểu lầm gì nữa, vậy hắn có mười cái miệng cũng không giải thích được.

"Biến mau lên." Cô gái phẫn nộ quát, trong mắt đờ đờ sát khí.

"Này này, đây là nhà tôi, cô ở nhà tôi tắm, sau đó bảo chủ nhà cút ra ngoài. Mỹ nữ, cô biết nói đạo lý không vậy?" Lý Tường cười già lả, rút ra điều thuốc châm lửa, chậm rãi thò ra một làn khói, híp đôi mắt nhìn người con gái trước mặt.

"Lách cách!" Người phụ nữ không biết từ địa phương nào lấy ra một khẩu súng ngắn, đạn trực tiếp lên nòng, hòng súng hướng về phía Lý Tường, lạnh lùng nói: "Ta ra lệnh cho ngươi, lập tức, ngay lập tức, cút ra ngoài cho ta."

"Vúttt..." Bóng người lóe lên, Lý Tường đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cô gái, tay không đoạt súng, ngón tay lướt qua cổ tay đối phương, cô gái tay đột nhiên tê rần, súng lục rớt xuống, hấn vùng tay phải lên, súng lục đã nằm trong tay.

Sau đó chóng vánh lui về, lần nữa ngồi trên ghế sa lon.

Sự việc nói thì dài nhưng diễn ra chớp nhoáng, chờ khi cô gái kịp phản ứng, súng lục cũng đã rơi vào tay Lý Tường.

"Là một khẩu John Browning, loại súng này đặc điểm là tầm bắn xa, lực giật nhỏ, khuyết điểm là băng đạn chỉ có thể chứa tối đa 20 viên." Lý Tường vừa cầm vào tay đã ước lượng ra sức nặng của súng và lai lịch, "Loại súng này, phần lớn là đặc cảnh chuyên dùng, chẳng lẽ cô là cảnh sát?"

"Người không cần biết." Cô gái kinh hãi, Lý Tường thân thủ quá nhanh, nằng một chút thời gian phản ứng cũng không có.

"Người là ai?" Cô gái tỉnh táo lại, nhìn ra Lý Tường không phải người bình thường, có thân thủ cao như vậy, không phải đặc công thì chính là sát thủ.

"Đình đình..."

Điện thoại di động của Lý Tường đổ chuông, lấy ra nhìn một cái, là dãy số đã mã hóa, đã biết là ai gọi tới, nhấn vào nút nghe, nhàn nhạt hỏi: "Có chuyện gì?"

"Đại ca, mới rồi có sự kiện quên nói cho anh, em tự tiện làm chủ, tìm cho đại ca tìm một trợ thủ, bây giờ, nàng hấn đang ở trong biệt thự." Người bên kia điện thoại giọng có chút cổ quái cười nói, "Đại ca, nàng là một đại mỹ nữ."

"Gi!" Lý Tường cười khỏ, tiểu tử này chính là thích tự tiện như vậy, bắt đắ dĩ đắp: "Thấy rồi, đích xác là đại mỹ nữ, nàng đang đứng trước mặt ta."

"Ha ha, đại ca, xem ra anh đã gặp nàng, vậy em không nói thêm gì nữa." Người kia cười bỏ sung thêm "Nàng gọi là Nhã Kỳ, mang hai dòng máu Trung Nhật, đã từng phục vụ trong đội đặc nhiệm, sau đó giải ngũ, được cục an ninh quốc gia thu nhận. Để che giấu thân phận nàng, dựa theo chúng ta an bài, thi đậu học viện cảnh sát. Vừa vặn anh đã trở lại, nàng cũng ở thành phố Giang Châu, em liền phái nàng làm trợ thủ cho đại ca."

"Người lúc nào làm việc cho cục an ninh thế?" Lý Tường thờ dãi tán thán, tên này là một huynh đệ tốt, chính là cục phó cục an ninh quốc gia, hiện giờ là một tên quan chức nhà nước, không biết xảy ra việc gì, từ bỏ thế giới lính đánh thuê.

Hơn nữa, hấn cũng biết, người huynh đệ này của mình, lúc còn theo hấn xông xáo cũng đã là thượng tá điều tra viên cục an ninh.

Bất quá hấn không ngại những thứ này, hai người đồng sinh cộng tử, đối xử chân thành với nhau, là thân phận gì đã không còn trọng yếu.

Người nọ ha ha cười đắp: "Em làm việc cho người đó chưa bao giờ giấu giếm đại ca, bất kể em thân phận là cái gì, ở trong lòng em, đại ca vĩnh viễn là anh cả, đời này em cũng sẽ không làm việc gì có lỗi với đại ca, cũng tuyệt đối sẽ không phản bội đại ca."

"Tốt lắm, lời tình cảm không cần nói nhiều, ta còn không ngu đến mức bị người phản bội cũng không biết." Lý Tường nói đùa.

Người huynh đệ này, có bối cảnh cao tầng trong cục an ninh, giúp hấn rất nhiều việc lớn nhỏ. Huynh đệ sống chết có nhau, anh em lính đánh thuê giải nghệ, đều là thông qua quan hệ của hấn, đem bọn họ an bài vào bên trong quân đặc chủng, có người đã lẫn lộn đến vị trí rất cao.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Người đẹp, đây là ba điều kiện

"Ha ha , được, đại ca, vậy ta gọi điện thoại nói rõ với nàng cho." Người nọ nghiêm mặt nói, "Đại ca, ba ta rất thương thức người, hấn luôn muốn mời người vào cục quốc an, nhưng đều bị người cự tuyệt. Sự kiện lần này, tình huống so với người suy nghĩ còn muốn phức tạp và nghiêm trọng, lúc cần thiết, ta hy vọng đại ca có thể cùng cục quốc an hợp tác."

"Ta là một người vô kỷ luật, không thích bị quy củ trói buộc." Lý Tường ngắt lời người kia, nhàn nhạt nói, "Lúc nào trở về cục quốc an, nói cho ta một tiếng, ta làm một nghi lễ tiễn biệt cho người. Về phần ta, còn không có ý định gia nhập cục quốc an." Nói xong, liền cúp điện thoại, uể oải dựa vào trên ghế sa lon, tự nhiên hút thuốc.

"Hai con cạp, hai con cạp, một con không có lỗ tai, một con không có cái đuôi, thật là kỳ quái, thật là kỳ quái."

Điện thoại của cô gái vang lên, nhưng lại là một bài nhạc chuông trẻ con như vậy, Lý Tường không nhin được cười, nhưng nhìn ánh mắt bất thiện của cô gái đành phải đem nụ cười giấu ở trong lòng.

Cô gái tiếp nhận điện thoại người kia, cả người đứng thẳng, cung kính nói: "Thủ trưởng, ta là Ngã Kỳ, mời người chỉ thị."

"Lãnh đạo mới của ngươi đã trở về, bắt đầu từ bây giờ, ngươi phải làm tốt công việc trợ thủ cho hắn, đồng thời, cũng phải bảo đảm thân phận của mình không tiết lộ ra ngoài, có khó khăn gì không?" Người nọ trầm giọng hỏi.

"Báo cáo thủ trưởng, không có." Ngã Kỳ nghiêm mặt nói.

"Được, hắn kêu Lý Tường, các ngươi làm quen một chút." Người kia nói xong liền cúp điện thoại.

Ngã Kỳ sau khi để điện thoại xuống, thần sắc cổ quái nhìn Lý Tường, hỏi: "Ngươi chính là Lý Tường?"

"Đúng, ngoan, gọi lãnh đạo đi." Lý Tường ha ha cười nói.

Ngã Kỳ cắn môi một cái, phun ra một chữ: "Cút."

Lý Tường lắc đầu một cái, nói: "Người đẹp, không nên vô lễ với lãnh đạo, cẩn thận ta tố cáo cô đó."

"Ngươi..." Ngã Kỳ không nói được gì.

"Người đẹp..." Lý Tường đột nhiên thần sắc cổ quái kêu lên.

"Chuyện gì?" Ngã Kỳ không phát hiện tình trạng khác thường, tức giận đáp lại.

"Khăn tắm của cô rách, lại lộ ra hết tron rồi." Lý Tường chỉ Ngã Kỳ nói.

"A! ! !!" Ngã Kỳ phát ra thanh âm 120 decibel, cấp tốc vọt vào phòng, hung hãn đóng cửa phòng cái "ầm".

"Ha ha!" Lý Tường cười to mấy câu, đi tới cửa phòng của Ngã Kỳ, gõ cửa phòng một cái.

"Chuyện gì?" Ngã Kỳ tức giận hỏi.

Lý Tường cười đều nói: "Người đẹp, ta muốn nói cho cô, da cô thật là tron a, dùng thương hiệu sữa tắm nào đó?"

"Cút." Cửa phòng đột nhiên mở, Ngã Kỳ đem khăn tắm vứt ra ngoài.

Lý Tường liền đón lấy, lỗ mũi ngửi được mùi thơm của cơ thể xử nữ, không nhịn được ha ha cười to.

Trên phòng khách, Ngã Kỳ mặc bộ đồ ngủ rộng lớn, thế nhưng đồ ngủ rộng lớn vẫn không che giấu được vóc người ngạo nhân của nàng, nhất là một đôi núi cao, khi thở ra làm người khác muốn nhào tới, Lý Tường nhìn đến ngây cả người.

"Ngươi, ngươi nhìn cái gì?" Ngã Kỳ thấy ánh mắt muốn ăn sống người của Lý Tường, có chút sợ hãi, không khỏi dùng hai tay che ngực, trừng mắt nhìn Lý Tường hỏi.

"Không có gì, chỉ là muốn nói cho cô, bộ đồ ngủ này sau này đừng nên mặc, có chút kém đồ đó." Lý Tường cười nói.

"Ta xem qua sơ yếu lý lịch của ngươi, nói thật, ta rất bội phục ngươi." Ngã Kỳ cắn môi một cái, chuyển một cái đề tài, lạnh nhạt nói, "Nhưng là, ta phải nói cho ngươi, công việc là công việc, trong công tác, ta sẽ hết sức phối hợp ngươi, nhưng trừ những thứ này ra, ngươi không nên có bất kỳ ý nghĩ không an phận nào."

"Ý nghĩ không an phận gì chứ ?" Lý Tường cố ý giả bộ nghe không hiểu.

"Ngươi..." Ngã Kỳ không nói được gì nữa, tên Lý Tường thật có chút vô lại.

Một tồn tại truyền kỳ như vậy, hành động cử chỉ có lúc giống như đứa trẻ, điều này làm cho nàng đối với Lý Tường có một chút hứng thú.

"Được rồi, ta không nói giỡn cùng cô nữa." Lý Tường vừa thu lại nụ cười, khuôn mặt lần nữa đổi thành cương nghị, không có nửa điểm cười đùa cợt nhả mới vừa rồi, nghiêm mặt nói, "Ta không biết tiểu tử Phó Nghị kia tại sao lại đem cô đặt ở bên người ta, bất quá, cô là người cục quốc an, làm bất cứ chuyện gì đều có kỷ cương pháp luật, mà ta thì bất đồng, chỉ cần vì đạt được mục đích, ta có thể không từ thủ đoạn nào."

"Vậy thì thế nào?" Ngã Kỳ nghiêm mặt nói, "Nếu là có một ngày, ta phát hiện ngươi gây nguy hại đến quốc gia, làm chuyện có lỗi với đất nước, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi, là người đầu tiên muốn mạng ngươi."

"Có rồi hãy nói." Lý Tường từ trước đến giờ làm việc tùy tâm sở dục, phiền nhất chính là quy củ trói buộc, đây cũng là nguyên nhân tại sao hắn một mực cự tuyệt gia nhập cục quốc an, "Mặt mũi của Phó Nghị, ta sẽ cho. Nhưng lần này ta trở về nước là có chuyện. Cho nên, cô cùng ta, tốt nhất là nước giếng không phạm nước sông, song phương làm chuyện riêng của mình. Chờ tiểu tử Phó Nghị kia trở lại, ta sẽ ở trước mặt hắn nói tốt cho cô vài câu."

"Không cần, ta nhận được mệnh lệnh, chính là nghe theo lệnh của ngươi, phục tùng ngươi an bài, ngươi bảo ta làm chuyện gì, ta sẽ làm cái đó, dĩ nhiên, ta sẽ đem các mệnh lệnh của ngươi ghi chép vào hồ sơ, nộp lên cho lãnh đạo cục quốc an, lưu làm chứng cứ." Ngã Kỳ đem chuyện nào ra chuyện đó nói.

"Người đẹp, không cần phải vậy đi, cô làm chuyện của cô, ta làm chuyện của ta, mọi người không phạm nhau, không phải tốt hơn sao?" Lý Tường mỉm cười nói.

"Thật xin lỗi, quân lệnh như sơn, ta cũng xem như quân nhân, phải phục tùng mệnh lệnh." Ngã Kỳ rất cố chấp, bất kể Lý Tường nói cái gì, nàng cũng tuyệt đối thi hành lệnh của thượng cấp.

"Cô thật là bướng bỉnh." Lý Tường vỗ trán một cái, không có biện pháp nào nắm bắt Ngã Kỳ, cuối cùng, chỉ có thể thỏa hiệp, bắt đắc dĩ nói, "Được, tùy tiện cô, bất quá, cô muốn đi theo bên người ta, chúng ta phải quy ước ba điều."

"Ba điều gì?" Ngã Kỳ có chút sợ hãi nhìn Lý Tường, hai tay không nhìn được bảo vệ ngực mình.

"Yên tâm đi, ta đối với cô a, không có hứng thú." Lý Tường nhún nhún vai, nói, "Thứ nhất, cô phải nghe theo lệnh của ta, ta bảo cô làm gì, cô làm cái đó, làm được sao?"

"Được, ta là người trợ thủ, nhất định sẽ phục tùng lệnh của người." Ngã Kỳ không chút suy nghĩ, liền đáp ứng điều kiện của Lý Tường.

"Thứ hai là..." Lý Tường cười có chút quỷ dị, nói, "Thứ hai thì đơn giản thôi, ta làm gì, cô đều không thể ghi chép vào hồ sơ, không có được đồng ý của ta, cô không thể phản ánh với thượng cấp lãnh đạo của cô, nhớ chưa?"

Ngã Kỳ trầm mặc, điều này nàng rất khó đáp ứng Lý Tường, nàng là người cục quốc an, làm việc dĩ nhiên là phải dựa theo quy củ của cục quốc an, nhưng điều kiện này của Lý Tường, rõ ràng là làm cho nàng vi phạm quy tắc làm việc của cục quốc an, trong lúc nhất thời, làm cho nàng do dự khó quyết định.

"Thế nào, khó khăn sao? Ta cũng không miễn cưỡng, cô nếu không làm được, bây giờ liền có thể đi." Lý Tường bắt hai tay lại với nhau, hài hước nhìn Ngã Kỳ.

"Được, ta đáp ứng người, không có đồng ý của người, ta sẽ không đem chuyện của người báo lên cho lãnh đạo." Ngã Kỳ quyết định, cắn răng nói.

Lý Tường có chút ngoài ý muốn, hẳn cho là Ngã Kỳ sẽ không đáp ứng điều kiện này của hắn, như vậy hẳn liền có lý do để cho Ngã Kỳ rời đi.

Nhưng là, Ngã Kỳ lại đồng ý, làm cho hắn đối với cô gái này có cái nhìn khác đi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Đầu mối duy nhất

Lý Tường thu lại tư thái cười đùa cợt nhả, nghiêm mặt nói: "Điều thứ ba, cũng là trọng yếu nhất, chính là giữ bí mật. Điều này cùng điều thứ hai bất đồng, ta không hề cô biết chuyện, cô không được phép lén lút điều tra, làm được sao?"

"Được, ta đáp ứng người." Điều khó khăn nhất, nàng đều đáp ứng Lý Tường rồi, một điều này chẳng qua là giữ bí mật, sẽ không làm nàng vi phạm nguyên tắc, không chút nghĩ ngợi đáp ứng Lý Tường.

"Ba điều kiện của người ta đều đáp ứng, bây giờ ta muốn người đáp ứng ta một điều kiện." Nhã Kỳ xấu hổ đỏ mặt nói.

"Cái gì? Chẳng nhẽ lại muốn làm bạn gái của ta?" Lý Tường rút ra điều thuốc hút, phả ra một trận khói mù, lại cười nói.

Nhã Kỳ cắn môi nói: "Nam nữ khác biệt, sau này ta tắm, người, người không được nhìn lén, còn nữa, không có ta đồng ý, người không thể tiến vào phòng của ta, lại càng không được nhìn chăm chăm ngực ta."

"Đây không phải là một điều kiện, là ba điều kiện a!" Lý Tường búng tàn thuốc, mỉm cười nói.

"Người có đáp ứng hay không?" Nhã Kỳ sắp nóng nảy, hung hãn tròn mắt nhìn Lý Tường một cái.

"Ha ha, được, ta đáp ứng cô." Lý Tường dập tắt tàn thuốc, đứng lên nói "Đem phòng của ta dọn dẹp đi." Cầm khăn tắm của Nhã Kỳ trên ghế salon liền đi vào phía trong.

"Người muốn đi đâu?" Nhã Kỳ gấp gấp đứng lên hỏi.

"Ta phải đi tắm, cô muốn đi cùng sao?" Lý Tường cười đều hỏi.

"Cút." Nhã Kỳ mặt mông đỏ lên, hồi lâu phun ra một chữ.

Lý Tường cười haha một tiếng, không tỏ vẻ như thế nào cả.

Sau khi tiến vào phòng tắm, Lý Tường lại thấy được một cảnh làm hấn phải phun máu.

Có lẽ Nhã Kỳ đi tương đối gấp, quần áo nàng thay ra, áo lót cùng với quần con đều đặt ở trong giỏ trong phòng tắm, làm cho người ta không thể dừng suy nghĩ được.

Nhất là thấy quần con cùng áo lót Nhã Kỳ mặc, lại là loại có viền, lộ ra một loại mị lực vô hình, càng làm cho Lý Tường nhiệt huyết sôi trào, kích động không thôi.

« Ài, thật là một cô bé ngây thơ a ! Như vậy có thể làm trợ thủ cho ta sao ? » Lý Tường cười khò lắc đầu một cái, đem khăn tắm trên người che lên, như vậy hấn sẽ không thấy nữa.

Nhã Kỳ đang muốn đi dọn dẹp phòng Lý Tường, bỗng nhiên nhớ ra điều gì, nàng hoảng sợ đẩy cửa phòng tắm ra, kêu lên : « Không cho phép nhìn. »

Vừa vặn lúc Lý Tường cởi áo cùng quần ngoài, chỉ mặc một cái quần lót, Nhã Kỳ vừa vọt vào liền thấy một màn không nên thấy, trong nháy mắt tiếng kêu chói tai phát ra.

« Ngươi không mặc quần áo ! » Nhã Kỳ hoảng sợ kêu lên.

Lý Tường ngoáy ngoáy lỗ tai, không tới một giờ, liền bị âm lượng 120 deciben của Nhã Kỳ đã thương 2 lần, nữ nhân, thật là không dễ chọc.

« Cô có thấy ai tắm còn mặc quần áo không ? » Lý Tường buồn cười, tính ra, lần này là hấn bị thua thiệt, nơi có thể nhìn trên người cơ bản bị Nhã Kỳ nhìn một lần hết sạch, hấn không kêu nàng phụ trách đã là khoan hồng độ lượng rồi.

« Ngươi là đồ lưu manh. » Nhã Kỳ cặp mắt mở ra một kẻ hở nhỏ, đi tới bên giỏ, vứt bỏ khăn tắm phía trên, cầm quần áo của mình chạy.

“Này, người đẹp, dù sao cũng nhìn sạch tron rồi, cùng tắm đi, còn có thể tiết kiệm nước đó.” Lý Tường cười nói.

“Cút!!!” Xa xa truyền tới tiếng rống giận của Nhã Kỳ.

“Ha ha...” Lý Tường lắc đầu một cái, thật lòng cảm thấy Nhã Kỳ là một cô gái nhỏ ngây thơ, đóng cửa phòng tắm lại, chắc chắn Nhã Kỳ sẽ không đi vào nữa.

Tắm xong, Lý Tường trở về phòng, Nhã Kỳ đã sớm thay hấn dọn dẹp xong, ngay cả đồ trên giường cũng thay xong, trong lòng âm lên, cảm thấy có một trợ thủ cũng là không sai.

Bất quá, Nhã Kỳ vẫn còn tức giận hấn, trốn ở trong phòng của mình không chịu đi ra.

Lý Tường không nghĩ nhiều như vậy, lau khô nước trên tóc, mở túi du lịch ra, cầm máy tính xách tay lên, sau khi treo QQ liền mở hộp thư lên.

Hộp thư này, trải qua cài đặt của hấn, tính bí mật vô cùng cao, cho dù là hacker cao cấp của thế giới muốn phá mở hộp thư của hấn cũng không phải chuyện dễ dàng.

Phó Nghị đem tình báo điều tra được gần đây gửi đến hộp thư của hấn, xem kết quả điều tra của Phó Nghị, sự kiện lần này rõ ràng là có người ở sau lưng làm ra, từng bước liên kết từng bước, lồng ghép vào nhau.

Đầu tiên là để cho người ta tìm được bọn họ, chấp nhận dùng số tiền lớn, yêu cầu bọn họ bảo vệ một bức tranh cổ đến một hoàng thất nước nào đó ở châu Phi.

Sau đó, có người đem đồ vật bọn họ bảo vệ tiết lộ cho liên minh lính đánh thuê quốc tế, vì vậy, toàn bộ lính đánh thuê quốc tế đều đi đánh lên bọn họ.

Ngay sau đó, người phía sau giết người liên lạc, cắt hết đầu mối của bọn họ, coi như bọn họ nghi ngờ điều gì, muốn đi điều tra, người liên lạc chết cũng sẽ không điều tra được người phía sau.

Lý Tường cẩn thận xem xét, trong đầu suy nghĩ lại chuyện từ đầu đến cuối, rút ra một điều thuốc hút, chậm rãi thờ ra một trận khói mù.

Lần này bọn họ bỏ ra giá quá lớn, lính đánh thuê Lang Nha, được xem là vương bài lính đánh thuê số một của liên minh lính đánh thuê quốc tế, mười ba anh em, người người trải qua bách chiến, không người nào không phải là binh vương trong bộ đội đặc chủng của các quốc gia.

Nhưng mà, mười ba anh em, đã từng vào sinh ra tử, những anh em đối xử chân thành với nhau, sống sót, chỉ còn lại năm người bọn họ.

Tám người còn lại, tính mạng bị lưu lại ở rừng mưa nhiệt đới châu Phi, ngay cả thi thể cũng không cách nào giữ lấy được.

Vừa nghĩ tới anh em đã chết, Lý Tường mắt hồ rung rung, tay cầm thuốc lá cũng run run, đột nhiên, trong mắt hàn quang hiện lên, nắm tay bóp lại phát ra tiếng rắc rắc, âm lãnh nói: “Ta bất kể ngươi là ai, cũng không để ý mục đích của ngươi là gì, động tới anh em của ta, chết!”

Hồi lâu, Lý Tường mới bình tĩnh lại, bắt đầu cẩn thận suy tính vấn đề.

Rõ ràng, người đứng sau rất hiểu hần, ngay cả ưu nhược điểm của lính đánh thuê Lang Nha cũng rõ ràng, bằng không cũng không có khả năng đem toàn bộ kế hoạch an bài chu đáo như vậy, ngay cả hần cũng lừa qua.

Rốt cuộc là ai?

Tại sao phải làm như vậy?

Diệt trừ lính đánh thuê Lang Nha, đối với hần có ích lợi gì?

Hoặc là, mục đích thật sự của hần là lính đánh thuê Lang Nha sao?

Một điều thuốc cũng hút xong, Lý Tường cũng không tìm được một đầu mối nào, manh mối quá ít, trừ biết kế hoạch an bài của đối phương bên ngoài, còn lại bất kỳ manh mối có giá trị nào cũng không có, duy nhất biết, người liên lạc là người Trung Quốc, hần là đại biểu của một tập đoàn Trung Quốc thế lực nào đó.

Cho nên, sau khi hần dưỡng thương một năm, không để ý hết thảy trở về nước, mục đích chính là muốn điều tra ra người ở phía sau.

Bất quá, Phó Nghị điều tra được một cái manh mối có giá trị, đó là trước khi người liên lạc liên lạc với bọn họ, tập đoàn Khải Lý Trung Quốc từng chuyển qua một khoản tiền cho người liên lạc.

Cái manh mối này rất trọng yếu, phạm là tìm bọn họ thuê thi hành nhiệm vụ, tiền hoa hồng tuyệt đối sẽ không thấp, huống chi, nhiệm vụ lần này nguy hiểm rất lớn, tiền hoa hồng dĩ nhiên là nhiều gấp bội.

Tập đoàn Khải Lý từng chuyển qua một khoản tiền cho người liên lạc, hơn nữa lại không nhỏ, chẳng nhẽ cái tập đoàn Khải Lý này cùng sự kiện lần này có quan hệ sao?

“Tập đoàn Khải Lý...” Lý Tường nhíu mày một cái, từ trong ví da cầm ra danh thiếp Dương Tư Niệm đưa cho hần, nàng chính là CEO tập đoàn Khải Lý, hay chính là cao tầng của tập đoàn Khải Lý.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Mời khách ăn cơm

“Có chút ý tứ.” Lý Tường lại rút ra một điều thuốc hút, thờ ra một trận khói mù, híp mắt nhìn ngoài cửa sổ, Dương Tư Niệm một lòng muốn mời hần làm vệ sĩ riêng, cũng có thể lợi dụng tốt tăng quan hệ này.

Nếu dính dáng tới tập đoàn Khải Lý, như vậy liền tìm cửa đột phá từ trên nó.

Muốn tra rõ, hần nhất định phải nghĩ biện pháp tiến vào tập đoàn khi lý.

Làm vệ sĩ riêng của Dương Tư Niệm, không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất.

Bất quá hần không thể nóng vội được, không thể chủ động liên lạc Dương Tư Niệm, người phụ nữ này thoát nhìn rất cao ngạo, trên thực tế là một người tâm cơ rất nặng, thủ đoạn cao minh.

Đối với hần Dương Tư Niệm nhất định là trong lòng có nghi ngờ, coi như muốn mời hần làm vệ sĩ riêng, nàng cũng sẽ phái người đi điều tra lai lịch của hần.

Lý Tường ngược lại không lo lắng Dương Tư Niệm sẽ điều tra ra cái gì, trước khi trở về nước, hần đã sớm để cho đoàn đội tiến hành làm việc, đối với hồ sơ của hần, đối với quá khứ đã trải qua của hần, đều sửa đổi tinh vi hết, trừ phi Dương Tư Niệm có thể điều khiển ngành tình báo cấp quốc gia, nếu không muốn điều tra ra lý lịch của hần khó như lên trời vậy.

Bất quá hần vẫn không dám khinh thường.

Lý Tường rất rõ ràng loại người như Dương Tư Niệm, lòng nghi ngờ rất nặng, nếu là hần biểu hiện quá chủ động sẽ làm cho nàng nổi lên nghi ngờ, đối với kế hoạch điều tra của hần sẽ rất bất lợi.

Nhất định phải để cho nàng ấy chủ động liên lạc ta.

Như vậy phải nên làm như thế nào mới để cho Dương Tư Niệm chủ động liên lạc hần đây?

“Cốc cốc” Tiếng gõ cửa vang lên.

Lý Tường từ trạng thái trầm tư tỉnh hồn lại, dập tắt tàn thuốc, đứng dậy mở cửa phòng, thấy là Nhã Kỳ, lãnh đạm nói: “Có chuyện gì không?”

Nhã Kỳ thần sắc có chút cổ quái, thấy trong phòng khói mù tràn ngập, đôi mi thanh tú nhíu một cái, không vui nói: “Người nghiện thuốc lá nặng vậy.”

“Thói quen.” Lý Tường nhún nhún vai, ở nước ngoài, hần sinh hoạt trong rừng súng mưa đạn, tùy lúc tùy nơi cũng sẽ mất mạng, áp lực lớn biết bao, hút thuốc chính là cách giảm áp lực tốt nhất, gặp chuyện không nghĩ ra hần cũng làm một điếu, để cho đầu óc mình giữ trạng thái hưng phấn.

“Thói quen này của người thật không tốt, hút thuốc có hại cho sức khỏe cơ thể, người nên hạn chế đi.” Nhã Kỳ tốt bụng khuyên bảo.

Lý Tường cười nói: “Đàn ông mà, hoặc nhiều hoặc ít, đều có điểm không tốt, có người thích uống rượu, có người thích thức ăn ngon, có người thích đánh bạc, cũng có người thích tìm phụ nữ, ta đây, chỉ thích làm một điếu, người muốn ta giới hạn, phỏng chừng không có khả năng.”

Nhã Kỳ liếc mắt, tức giận nói: “Đàn ông đều không phải thứ tốt.”

“Cô gặp được mấy người đàn ông mà có cảm khái như vậy?” Lý Tường cười đều nói, “Lại nói, ba cô, với người thân, chắc chắn cũng có đàn ông, theo như cô nói, đàn ông đều không phải thứ tốt, chẳng nhẽ ba cô cũng không phải thứ tốt?”

“Người...” Nhã Kỳ tức giận không nói được.

« Haha, được rồi, tìm ta có chuyện gì? » Lý Tường thấy tình hình như vậy liền dừng lại, không tiếp tục đùa giỡn nữa.

Nhã Kỳ nhớ tới chuyện tìm Lý Tường, có chút ngượng ngùng nói: « Cái này, cái này, biệt thự là của người... »

“Ừ, là của ta, cô nếu là làm tốt, sau này ta đem biệt thự đưa cho cô.” Lý Tường hào phóng nói.

“Ta không cần.” Nhã Kỳ hừ một tiếng, cũng cố lá gan nói: “Thật xin lỗi, ta chưa được người đồng ý, đã để cho một người chị em tốt vào ở. Nàng, nàng cũng là không có cách nào khác, nhà cũng không phải giàu có, học phí trong trường lại đắt, cho nên, ta, ta...”

“Được rồi, ta biết, không sao, nhiều phòng như vậy, để trống cũng là vô ích, thêm một người, thêm một phần nào nhiệt mà!” Lý Tường thấy là chuyện này, hoàn toàn không để trong lòng, cười cười nói.

“Người, người không trách ta?” Nhã Kỳ cẩn thận hỏi.

“Ta không trách cô.” Lý Tường thành thật trả lời lại.

“Cảm ơn người.” Nhã Kỳ thở phào nhẹ nhõm, nhưng là, ngay sau đó lại nghĩ tới cái gì, vội vàng nói: “Nhưng là nàng, nàng cũng không có nhiều tiền thuê phòng đâu.”

“Tiền thuê phòng, cũng không cần đưa, không có gì thì hỗ trợ dọn dẹp vệ sinh một chút là được.” Lý Tường không thiếu tiền, dĩ nhiên là không quan tâm chút tiền thuê phòng này, cười một tiếng, nói, “Nói cho bạn cô, nàng muốn ở bao lâu thì cứ ở, tiền thuê phòng, sẽ để cho nàng làm việc nhà để bù trừ đi!”

“Cảm ơn người, thật cảm ơn người.” Nhã Kỳ cảm kích rơi nước mắt, đột nhiên phát hiện cái tên đàn ông hạo sắc Lý Tường này cũng không đáng ghét như vậy.

“Còn có chuyện gì sao.” Lý Tường mỉm cười hỏi.

“Ừ, Tô Tô muốn mời người ăn cơm, à, chính là bạn tốt của ta Tô Tô Tô.” Nhã Kỳ vội vàng giải thích.

“Mời ta ăn cơm?” Lý Tường sững sốt một chút, ngay sau đó bừng tỉnh, nhất định là cô gái kia biết hắn trở lại, không biết hắn có ý nghĩ gì, nên liền phái Nhã Kỳ tới dò hỏi, xem ra nếu hắn không đi ăn bữa cơm này, chỉ sợ cô gái kia nhay cảm, sẽ có những ý nghĩ khác thường.”

Lý Tường gật đầu một cái, nói: “Vừa đúng lúc ta cũng đói, đi thôi.”

“Thật tốt, ta, ta lập tức báo cho nàng biết.” Nhã Kỳ hưng phấn một trận, không nghĩ tới Lý Tường dễ nói chuyện như vậy, ngốc lạng nhìn Lý Tường.

“Hãy, người đẹp, ta phải thay quần áo, chẳng lẽ cô muốn nhìn ta thay quần áo sao? Ta là sao cũng được, chịu thiệt một chút thì chịu thiệt chút vậy.” Lý Tường giả bộ rộng rãi nói.

Nhã Kỳ mặt đỏ ửng, dậm chân một cái, oán hận nói: “Biến!” Vội vàng chạy ra ngoài.

“Ha ha...” Lý Tường cười một tiếng, đóng cửa phòng thay quần áo.

Chợ đêm, một quán cơm

Trên đường, Nhã Kỳ bộ dạng kính cẩn hỏi Lý Tường muốn ăn cái gì, Lý Tường biết ý của Nhã Kỳ, sợ hắn đi ăn ở nhà hàng lớn, sẽ làm cho bạn nàng chịu không được.

Suy nghĩ một chút, Lý Tường nói: “Đi chợ đêm đi, ta khẩu vị tương đối nặng, thức ăn nhà hàng lớn không hợp với ta.”

“Ta cũng cảm thấy như vậy, vừa vặn ta biết một quán cơm ở chợ đêm, bọn họ làm thức ăn vô cùng ngon, chúng ta đi quán ăn kia đi.” Nhã Kỳ cao hứng nói.

Lúc Lý Tường bọn họ đến quán ăn, Tô Tổ Tổ còn chưa tới, Nhã Kỳ gọi điện hỏi, nàng đang đi trên đường đến.

Vì vậy, Nhã Kỳ làm chủ, gọi mấy món thức ăn cần thiết, lại gọi một két bia.

Lý Tường không nhịn được cười nói: “Cô thật là tiết kiệm cho bạn cô, thật ra thì đề ta mời cũng được.”

Nhã Kỳ lắc đầu một cái, nói: “Cũng không cần, Tô Tổ là một người khá mạnh mẽ, nếu chúng ta mời nàng, nàng sẽ nghĩ lung tung.”

“Được rồi, vậy tùy các cô.” Lý Tường không nghĩ nhiều nữa, đứng dậy đi ra ngoài hút thuốc.

Chờ lúc hân trở lại, Tô Tổ Tổ đã đến, đang ngồi ở bên cạnh Nhã Kỳ, hai người cười vui nói chuyện gì đó.

Cô gái Tô Tổ Tổ kia, ước chừng hai mươi tuổi, vóc người rất cao, tầm 1m71, mang giày cao gót, cao tới khoảng 1m74, 1m75.

Mặt mũi xinh đẹp, màu da hơi vàng, hiển nhiên là dinh dưỡng không đầy đủ, bất quá nàng có một mái tóc đen bóng, tôn thêm nhiều cho vóc dáng cô ấy.

Nói đến vóc người, cùng Nhã Kỳ là không cách nào so sánh được, coi như cùng Dương Tư Niệm cũng là thua dưới một bậc.

Nhưng là Tô Tổ Tổ có Tô Tổ Tổ ưu thế, nàng khí chất thanh tân thoát tục, có cả bất khuất quật cường.

Điều này có lẽ cùng cuộc sống mưu sinh của nàng có liên quan.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Oan gia ngõ hẹp

"Lý Tường..." Nhã Kỳ thấy Lý Tường vào liền đứng lên, bên cạnh Tô Tổ Tổ cũng không khỏi đứng lên, tò mò quan sát Lý Tường.

Chứng kiến Lý Tường trẻ tuổi như vậy, hơi sững sờ, sau đó bên khóe miệng nở nụ cười sáng lạng, đưa tay phải ra, hào phóng nói: "Chào anh, tôi là Tô Tổ Tổ, sau này, nhờ anh chiếu cố nhiều hơn."

"Chào em, tôi tên là Lý Tường." Lý Tường cười một tiếng, cũng đưa tay phải ra cầm một chút, cảm thấy da nàng rất mịn màng.

Mấy người ngồi xuống, Tô Tổ Tổ ngượng ngùng nói: "Thật là thật xin lỗi, không trải qua sự cho phép của anh, liền đã vào ở..." Câu nói kế tiếp, thật ngại nói ra.

"Không sao, tôi rất ít trở lại, có các cô giúp ta trông nhà, tôi cảm ơn các cô còn không kịp đây." Lý Tường chân thành nói.

Tô Tổ Tổ sững sốt một chút, không nghĩ tới Lý Tường sẽ nói như vậy, nội tâm một hồi cảm động, biết Lý Tường là vì bảo toàn nàng mặt mũi cùng lòng tự ái, vốn là ánh mắt tự ti, từ từ khôi phục thần thái, cười nói: "Bất kể như thế nào, tôi vẫn là phải cảm ơn anh."

"Nói cảm ơn sau, cái kia thì thật khách khí, ta không nhiều quy củ như vậy, người không cần băn khoăn như vậy nhiều. Trừ nghiện thuốc lá có chút lớn bên ngoài, có thể nói thanh niên năm tốt." Lý Tường xoa xoa tay, có chút ngượng ngùng nói.

"Năm tốt gì?" Nhã Kỳ tròn to đôi mắt, tò mò nhìn Lý Tường.

"Rất đơn giản a, người tốt, đáng tốt, mặt tốt, khẩu vị tốt, cuối cùng, sống tốt." Lý Tường ha ha cười nói.

"Sống tốt? Cái gì sống tốt?" Nhã Kỳ đuổi theo không thả.

"Ngạch..." Lý Tường có chút hết ý kiến, việc này tốt, hẳn thật đúng là xin lỗi giải thích, dĩ vãng mấy anh em cùng nhau, giải trí lớn nhất chính là xem JAV, chẳng lẽ hẳn cùng Nhã Kỳ giải thích, hẳn sống tốt là chỉ phương diện kia sống sao?

Nếu thật như vậy, phỏng đoán cái này Nhã Kỳ, trực tiếp lật bàn.

Tô Tổ Tổ thấy Lý Tường trong lúc nhất thời giải thích không lên đây, liền vì Lý Tường giải vây, cười nói: "Tốt lắm, Nhã Kỳ, người không nên hỏi tới cùng

như vậy, Lý Tường cũng là nói đùa."

"Tô Tô, người chẳng lẽ vừa ý hần đi, lần đầu tiên gặp mặt liền nói tốt như người nhà." Nhã Kỳ thân nhiên cười nói.

"Người nói bậy bạ nữa, ta không thèm nói chuyện với người." Tô Tô Tô có chút tức giận nói.

"Thật tốt, ta không nói bậy nữa, được chưa." Nhã Kỳ sờ bụng một cái "Tô Tô, mờ lúc nào com a, ta có chút đói bụng."

"Cái gì đó, xin lỗi, ta còn có một cái niền muối, nàng lập tức tới ngay." Tô Tô Tô ngưng ngưng nói.

"Không quan hệ, liền chờ một lát nữa đi." Lý Tường không nóng nảy.

"Để cho một chút, để cho một chút, xin lỗi, ta tới trễ." Một cô gái sôi động xông vào, ngồi xuống tới, cầm ly lên liền cô lỗ lỗ uống một hớp lớn.

Tô Tô Tô nói: "Người chậm một chút, chớ ghen."

"Không có sao, tổ tổ tả, người nói cái kia người tốt đã tới chưa?" Cô gái cười ha hả nói.

"Đã sớm tới, chờ một mình người." Tô Tô Tô chỉ một cái Lý Tường, vừa định giới thiệu.

Đột nhiên, cô bé kia cả kinh kêu lên: "Là người!"

Lý Tường lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, rất bình tĩnh nói: "Là ta."

Cô gái này không là người khác, chính là hần ở trạm xe lửa gặp cô gái đẹp kia ăn trộm, Dương Phụng Phụng.

"Tốt người tên trộm, đem tiền túi trả lại cho ta." Dương Phụng Phụng một buông tay chường, tức giận nói.

"Còn người ví tiền dễ dàng, người đem ta ví tiền trả lại cho ta." Lý Tường nhún nhún vai, thờ ơ nói.

Nhã Kỳ, Tô Tô Tô trở mắt nhìn nhau, cũng không biết gọi chuyện gì, Tô Tô Tô hỏi: "Phụng phụng, các người quen biết?"

"Ai biết hần a, tên đại sắc lang này." Dương Phụng Phụng thờ phỉ phò nói.

"Người đây chính là xâm phạm ta danh dự quyền, ta nhưng là sẽ cáo người." Lý Tường nói đùa.

"Người cho là ta biết sợ liễu người." Dương Phụng Phụng khí hận đạo, "Nếu không phải người, ta sớm đã chạy ra chị ta đích lòng bàn tay liễu, hừ, đều là người, làm hại ta bây giờ, khắp nơi bị người giám thị, làm chuyện gì đều không tự do."

"Cái kia cũng không nên trách ta, muốn trách, chi có thể trách chị người, đem người quản quá nghiêm." Lý Tường cầm lên mấy chai bia, ngón cái giương lên, "Phốc" một tiếng, trực tiếp đánh khai bia.

Ngón này tuyệt hoạt, để cho ba nữ đồng thời sợ ngây người, Tô Tô Tô cùng Dương Phụng Phụng khá tốt, chỉ cảm thấy lý nghĩ là quen thuộc có thể sinh đúng dịp, khí lực tương đối lớn mà thôi, nhưng là, Nhã Kỳ nhưng là người có luyện võ, nàng rất rõ ràng nếu muốn làm được Lý Tường bước này, thủ kinh nên bao lớn, dù là nàng trước kia huấn luyện viên, cũng chưa chắc làm đến.

"Mắc mớ gì tới người." Dương Phụng Phụng đối với Lý Tường không có ấn tượng gì tốt, liếc hần một cái, hừ nói, "Không đem ví tiền trả lại cho ta, ta là sẽ không tha người."

"Tùy tiện, người hay là đem ta ví tiền trả lại trước đi." Lý Tường cũng sẽ không cho nàng cái gì mặt mũi.

"Trả lại cho người." Dương Phụng Phụng cầm lên túi đeo lưng, thờ phỉ phò đem lý nghĩ ví tiền té ở trên bàn.

Lý Tường gặp là mình ví tiền, kiểm tra hạ, không ít thứ gì, để cho trở về túi, cười nói: "Túi tiền của người ở nhà, ăn com trở về còn người."

"Lượng người cũng không dám lừa gạt ta." Dương Phụng Phụng hừ một tiếng nói.

Tô Tô Tô cười nói: "Tốt lắm, hiểu lầm cũng coi ra, vậy chúng ta ăn com đi." Nói xong, nàng vì mỗi người rót một ly bia.

"Người biết uống rượu sao?" Dương Phụng Phụng đảo tròn mắt một vòng, khiêu khích nhìn Lý Tường hỏi đạo.

"Tạm được đi, không chuyện gì uống một chút." Lý Tường cười đều, nói đến uống rượu, hần thật là hãy cùng uống nước vậy, trước kia ở nanh sói lính đánh thuê lúc, không một người uống qua hần, cao nhất ghi chép, hần một người uống gục tất cả huynh đệ.

Đĩ nhiên, một lần kia, hần cũng uống say túy lúy.

"Có dám hay không cùng ta so đấu tửu lượng?" Dương Phụng Phụng rất là phách lối nói, "Ta một kết bia liền có thể đánh ngã người."

"Cũng không cần đi!" Lý Tường khiêm tốn nói, "Ta tửu lượng không được, nếu là uống say, các người còn phải đưa ta trở về đây."

"Không quan hệ, người nếu là uống say, ta phụ trách đưa người trở về." Dương Phụng Phụng hào sảng nói.

Lý Tường hay là giả ý từ chối một chút, lần nữa đất khiêm tốn nói rượu của mình lượng không được, sợ mất mặt hiện mặt.

Dương Phụng Phụng nóng nảy, vỗ bàn một cái, kêu lên: "Lý Tường, người phải hay không phải đàn ông? Ta một người đàn bà cũng không sợ uống say, người một người đàn ông nữ nữ niết niết, so với ta còn không bằng."

"Đàn bà?" Lý Tường tò mò quan sát Dương Phụng Phụng, cười nói, "Người cũng đã là đàn bà."

"A! Không, không phải, lỡ lời, lỡ lời, ta là cô gái, cô gái." Dương Phụng Phụng mặt mũi thẹn thùng đỏ bừng, vội vàng sửa lại tới.

"Được rồi, người muốn uống, vậy thì uống đi, bắt quá, một ly một ly uống không có ý nghĩa, phục vụ viên, tới một cá tô." Lý Tường gọi tới phục vụ viên, rất nhanh, phục vụ viên cho bọn họ cầm lên hai khối thật to chén, nhìn đáng đáp, có thể giả bộ hai bình nhiều bia.

"Chúng ta cũng không cần chơi quá lớn." Tô Tô Tô vừa thấy cái kia tô, sợ Dương Phụng Phụng xảy ra chuyện, tốt bụng nhắc nhở nàng đạo.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: So tửu lượng

"Không có sao, ta còn cảm thấy không đủ lớn đâu." Dương Phụng Phụng cầm chai thứ nhất rót vào trong tô, cho đến không thể đầy hơn được nữa mới mặt đầy phách lối nhìn Lý Tường.

Lý Tường khẽ mỉm cười, nhân nhát nói: "Người là phụ nữ, ta là đàn ông, người uống một chén, ta uống một chén, tỏ ra có chút không công bình, như vậy đi, ta quân tử một chút, người uống một chén, ta uống ba chén, như thế nào?"

"Người được không?" Tô Tô Tô, Nhã Kỳ hai người cũng bị dọa, Nhã Kỳ trách nói, "Người không nên cậy mạnh, Phụng Phụng đích tửu lượng không tệ."

"Không quan hệ, muốn chơi, liền chơi lớn một chút." Lý Tường xem thường nói.

"Được, ta thích, cứ làm như vậy." Dương Phụng Phụng rất sợ Lý Tường sẽ đổi ý, vội vàng quyết định nói.

"Vậy ta trước cạn ba chén." Lý Tường vừa nói, bung lên tô, ực ực đảo mắt liền uống sạch, sau đó, lại ngay cả uống hai tô, mặt không đổi sắc, tam nữ nhìn hoàn toàn ngơ ngẩn.

Tô Tô Tô ngạc nhiên nói: "Phụng Phụng, người gặp phải đối thủ, tự thu xếp ổn thỏa đi."

Dương Phụng Phụng lòng hung ác, cũng là ực ực uống một tô bia.

Nhất thời, nàng cảm thấy dạ dày có chút phồng, sắc mặt trở nên hồng nhuận.

Một kết bia có mười hai chai, theo Lý Tường cùng Dương Phụng Phụng như vậy uống, một kết khẳng định là không đủ, vì vậy, Nhã Kỳ lại kêu một kết bia tới.

Tiếp theo, Lý Tường một lúc uống chín tô, dựa theo quy củ, Dương Phụng Phụng phải uống liền cả ba chén.

Mọi người đều bị tửu lượng kinh người của Lý Tường làm ngây dại, các nàng làm sao cũng không nghĩ tới, Lý Tường sẽ như vậy có thể uống, đây chính là bia a, như vậy nhiều bia đi xuống, Lý Tường bụng không nổi sao?

Dương Phụng Phụng có chút kinh sợ, ba đại chén đi xuống, nàng khẳng định chiều không ngăn được.

Lý Tường cũng không thúc giục nàng, chẳng qua là mỉm cười nhìn nàng, nói: "Quả thực không được thì tính, ta cũng sẽ không miễn cưỡng người."

"Ai nói ta không được." Dương Phụng Phụng không phục, trực tiếp rót rượu uống rượu, tam đại chén một chút đi, người bắt đầu có chút lơ lửng.

Theo lý thuyết, tửu lượng của nàng cũng là không tệ, nam tử bình thường gặp phải nàng, căn bản không phải nàng đối thủ.

Có thể nàng lần này đối thủ, là Lý Tường, cái này uống rượu như uống nước vậy đàn ông, ở cùng rượu thượng, cho tới bây giờ không có thua cho người khác.

"Còn được không? Không được thì tính." Lý Tường cười hỏi.

"Ai nói ta không được, được, ta đặc biệt được." Dương Phụng Phụng bắt đầu nói mạnh mẽ, "Uống, tiếp tục uống."

Lý Tường vừa muốn rót rượu, Dương Phụng Phụng nói: "Chờ một chút, không phải ở chỗ này uống, chúng ta đổi cái địa phương uống. Nơi này quá ồn, ảnh hưởng ta thực lực đích phát huy."

"Có thể a, ta tùy tiện." Lý Tường vẫn là khí định thần nhàn, mặt không đổi sắc, như vậy nhiều bia đi xuống, đối với hắn một chút ảnh hưởng cũng không có.

Tô Tổ Tổ kết liễu trưởng sau, Dương Phụng Phụng liền mang theo mọi người đến Giang Châu thành phố Ngũ Nhạc thành, đây là Khai Lý tập đoàn xuống một cá sản nghiệp, coi như CEO đích em gái, nàng có tôn quý thể hội viên.

Dương Phụng Phụng cầm ra tôn quý thể hội viên, Ngũ Nhạc thành đích giám đốc lập tức vì bọn họ an bài một cá cao cấp bao sương, sau đó, Dương Phụng Phụng để cho giám đốc cầm tam đại kết bia.

Nơi này bia cùng bên ngoài là không giống, bên ngoài một kết bia là mười hai bình, nơi này một kết bia là bốn mươi tám bình.

Tam đại kết bia đi lên, Dương Phụng Phụng lại để cho phục vụ viên lên một đồng thức uống, ăn vặt, sau đó để cho Tô Tổ Tổ cùng Nhã Kỳ hai người ca hát, nàng không phải là phải thật tốt dạy dỗ hạ Lý Tường không thể.

Lý Tường biểu hiện vô cùng thân sĩ cùng khiêm tốn, cười nói: "Chúng ta uống đích cũng không xê xích gì nhiều, nếu không, liền tới nơi này đi, nữa uống vào, người nhưng là phải say."

"Đúng vậy, Phụng Phụng, uống rượu tận hứng liền có thể, uống nhiều rồi sẽ tổn hại sức khỏe đích, chúng ta hay là ca hát, người không phải thật lâu không có tới ca hát sao." Tô Tổ Tổ cũng khuyên Dương Phụng Phụng đạo.

"Cái gì? Tính? NO, NO, NO, ở ta Dương Phụng Phụng đích trong tự điển, cũng chưa có tính cái từ này." Dương Phụng Phụng chỉ Lý Tường, âm i đạo, "Ta nói cho người, hôm nay, ta thì phải đem người uống gục, ta muốn cho người biết biết, bốn tiểu thư, không phải như vậy dễ khi dễ."

Lý Tường cười một cái, để cho Tô Tổ Tổ không cần khuyên nàng, hắn cũng đã nhìn ra, cái này Dương Phụng Phụng rõ ràng cho thấy mượn rượu tiêu sầu, nếu là như vậy, như vậy dứt khoát để cho nàng uống thống khoái, đem trong lòng mất hứng cũng cho phát tiết ra ngoài.

Tiếp theo, bọn họ hai người người một chai, ta ba bình, tam đại kết bia đi ba phân chỉ hai rót vào lý nghĩ trong bụng, uống đến nước này, Lý Tường cũng là hơi có men say, nhưng nếu nếu lại uống, hắn tuyệt đối có thể uống nữa bốn năm rượu.

Nhưng là, Dương Phụng Phụng đã không được, cuối cùng một chai bia ngã xuống, "Hoa lạp lạp" đất phun ra ngoài, không có cách nào, Tô Tổ Tổ không thể làm gì khác hơn là đỡ Dương Phụng Phụng đi nhà cầu.

"Người hắn nhường một chút nàng." Nhã Kỳ trách nói.

Lý Tường cười nói: "Ta đều như vậy, làm sao còn để cho nàng chứ? Thật ra thì đâu, nàng tâm tình không tốt, uống chút rượu, phát phát từ phong, đem trong lòng không thoải mái cũng cho phát tiết ra ngoài, bức bối đã lâu, sẽ biệt phiêu thân thể."

"Liền một mình người đề ý tới." Nhã Kỳ cũng nhìn ra Dương Phụng Phụng tâm tình không tốt, bất quá, coi như nữ sinh, nàng không thích thấy Dương Phụng Phụng cái bộ dáng này, không có thể giải quyết vấn đề, sẽ còn bị thương mình thân thể.

Hai người có một dụng không một dụng ngồi ở bao sương, thời kỳ, lý nghĩ đến khu hút thuốc hút một điếu thuốc, chờ hắn trở lại bao sương, thấy Tô Tổ Tổ cùng Dương Phụng Phụng cũng chưa có trở về, ngạc nhiên nói: "Các nàng còn chưa có trở lại sao?"

Nhã Kỳ cũng cảm thấy hai nữ đi ra thời gian quá dài, đứng lên nói: "Ta đi xem một chút chuyện gì xảy ra."

Nàng đi ra ngoài không lâu, Lý Tường liền nghe phía ngoài truyền tới tiếng ồn ào, trong lòng lấy làm kỳ, mở cửa bao sương đi ra ngoài, liền thấy Tô Tổ Tổ, Dương Phụng Phụng hai nữ, bị một đám côn đồ ngăn cản đường đi, Nhã Kỳ đi vào giải vây, nhưng những tên côn đồ kia ngay cả nàng cũng cùng nhau ngăn lại.

Ngay sau đó, Nhã Kỳ nổi giận, nàng là quốc an cục đích người, bị đặc thù huấn luyện, những thứ này cá côn đồ các kè, ở nàng trong mắt còn chưa đủ nhìn, chẳng qua là mấy cái, liền đánh ngã những tên côn đồ các kè kia.

Nhưng là, Nhã Kỳ không biết, nàng hành động này, đưa tới tai họa.

Những côn đồ các kè này, là Giang Châu thành phố thể giới dưới đất tam đại bang phái một trong nói võ đường đích người.

Nàng đánh nói võ đường đích người, nhất thời, trong bao sương lao ra chừng mười người, tiếp, có người gọi điện thoại thông báo người bên ngoài đi vào, lớn như vậy phòng khách, đứng đầy nói võ đường đích người, sơ lược đếm một chút, có chừng bốn mươi người.

Nói võ đường ở Giang Châu thành phố rất có thể lực, bị trở thành tam đại bang phái một trong, cùng các giới quan hệ cũng tốt vô cùng, đừng nói là Khai

Lý Ngu Nhạc thành liễu, cho dù là Khải Lý tập đoàn, cũng phải cấp bọn họ ba phân mặt mỏng.

Lúc này, cửa bao sương mở, một cá mang mắt kiếng gọng vàng, hút xì gà đích người đi ra, hần là nói vô đường đích dương minh lộ phân đà đích Đà chủ Hùng Huy, là người hảo sắc, lại tham tiền.

Chẳng qua là Hùng Huy, bối cảnh không đơn giản, là con trai của Giang Châu thị chánh pháp ủy Phó thư ký Hùng Bách Đào.

Coi như cấp tỉnh thành phố, Chánh pháp ủy Phó thư ký, nhưng là chánh thính cấp cao quan, lại là tay cầm thực quyền, nói vô đường làm sao không hết sức nịnh hót, tự nhiên, liền đem phồn hoa nhất một con đường giao cho Hùng Huy quản hạt.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Không nể mặt

"Phi" Hùng Huy khạc ra một bãi đàm, rút miệng xì gà, thở ra một trận khói mù, thấy ba người đàn bà, có riêng hương vị, có riêng đặc sắc, mắt sáng lên, quyết định chủ ý, tối nay nhất nam tam nữ, cười lên ba em này.

"Chuyện gì xảy ra?" Hùng Huy lạnh lùng nói.

"Hùng gia, cái này cô nàng, đánh chúng ta anh em." Một người tâm phúc đi lên, cầm hận nói.

"Nga, còn có chuyện như vậy." Hùng Huy trừng mắt, lạnh nhạt nói, "Ta nói vô đường anh em, cũng không phải là như vậy dễ khi dễ. Các anh em, đem các nàng mang đi, để cho các nàng biết biết, chúng ta nói vô đường anh em, là có bao nhiêu uy mãnh."

"Ta xem ai dám." Nhã Kỳ cầm ra mình giấy chứng nhận, lạnh lùng nói, "Ta là huấn luyện viên đặc cảnh cục công an thành phố giang châu, các người dám tập kích cảnh sát, chán sống sao?"

"Yêu, là cảnh sát a! Ta thật là sợ a!" Hùng Huy thích giả bộ lịch sự, nhưng trong thực tế, hần là một cá mười phần phách lối, hết sức ngang ngược người, thấy Nhã Kỳ móc ra giấy chứng nhận, chẳng qua là to nhìn một cái, xem thường nói, "Người là đặc cảnh huấn luyện viên như thế nào, chính là giang châu Trưởng cục công an thành phố, đánh ta người, cũng phải cho ta một câu trả lời."

"Người động thủ thử nhìn một chút." Nhã Kỳ giận dữ, cái này Hùng Huy cũng quá kiêu ngạo, hoàn toàn không đem nàng coi ra gì, quả đấm bốp một cái, làm xong lái, lạnh nhạt nói, "Ta khuyên người, tốt nhất chớ làm loạn."

Nhìn chừng bốn mươi tên côn đồ, trong lòng cũng là không có chắc, đối phó chừng mười tên côn đồ, nàng là không thành vấn đề, ước chừng phải nàng đối phó hơn bốn mươi tay cầm vũ khí côn đồ, nàng liền không thể ra sức.

Ngu Nhạc thành chủ tịch phương sáng mai nhận được tin tức, lòng lộp bộp nhảy hạ, cái này Hùng Huy là món hàng gì sắc, hần quá rõ, ý vào sau lưng lão tử, làm xằng làm bậy, trong mắt không người.

Nhưng là, Ngu Nhạc thành là mở cửa làm ăn, nếu là sân bị người đập, hần ở trên đường cũng thật mất mặt, Ngu Nhạc thành làm ăn cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Vì vậy, hần mang chừng mười người hộ vệ, vội vàng chạy tới, tận lực nhạt đi chuyện này.

Hùng Huy hắc hắc cười nhạt, ở thành phố Giang Châu trên địa bàn, còn không ai dám như vậy cùng hần nói chuyện, híp cặp mắt, trong mắt lộ ra bức người hàn mang, đang muốn vẫy tay để cho tiểu đệ động thủ.

"Ai yêu, là Hùng gia a, không thể ra xa tiếp đón, thứ tội thứ tội." Phương Minh cười ha hả đi tới, thấy ba nữ bị nói vô đường người vây lại, nhướng mày một cái, cười nói, "Hùng gia, người đây là thế nào?"

"Nga, là Phương tổng a! Ở người trong sân giải quyết chút chuyện, người không ngại đi!?" Hùng Huy nhàn nhạt quét Phương Minh một cái, lạnh nhạt nói.

"Không ngại không ngại, cái này một mảnh đều là Hùng gia bảo bọc, Hùng gia muốn thế nào đều được." Phương Minh cúi người gật đầu, cái này Hùng Huy hần không đắc tội nổi, tiến lên một hai bước, nhẹ giọng nói, "Hùng gia, anh em mở cửa làm ăn, danh dự rất trọng yếu. Nếu như bị trên đường người biết, vậy còn không phải cười nhạo chết ta a!"

"Người có ý gì?" Hùng Huy khạc ra một trận khói mù, lãnh cười hỏi.

Phương Minh đạo: "Hùng gia, chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không, hôm nay Hùng gia tất cả tiêu xài, cũng coi là ở Phương mỗ trên đầu, mong rằng Hùng gia khai ân a, không muốn cùng bọn tiểu bối này so đo."

"Ta nếu là không chứ ? Phương Minh, cho người mặt mũi, kêu người thanh Phương tổng, không cho người mặt mũi, người con mẹ gì cũng không phải, thức thời, cút, đừng làm trở ngại lão tử làm việc." Hùng Huy tức miệng mắng to.

Phương Minh mặt liền biến sắc, không vui nói: "Hùng gia, mặt của ta hẳn là không đủ lớn, như vậy Khải Lý tập đoàn đủ chứ ?"

"Người lấy Khải Lý tập đoàn uy hiếp ta?" Hùng Huy hung quang lộ ra, lạnh lùng nói.

Phương Minh nói: "Không dám, bên trong có Khải Lý tập đoàn Dương tổng em gái, Dương tổng làm người, Hùng gia là biết, người nếu là động nằng em gái, nằng nhất định sẽ không bỏ qua người."

"Được a, vậy ta muốn nhìn một chút, cái đó Dương Tư Niệm làm sao còn không buông tha ta. Chuyện này, bồi thường không được, ta ngược lại là phải nhìn một chút, ở nơi này thành phố Giang Châu, rốt cuộc là ai làm chủ, cút." Hùng Huy thô bạo, một chương vỗ Phương Minh lui ngược về sau, chừng mười cá bảo vệ đỡ hấn, trong đó có mấy người sẵn tay áo lên muốn động thủ.

"Cũng không nên động thủ, không nên động thủ." Phương Minh thấy đối phương người đông thế mạnh, chừng mười cá bảo vệ kia là người khác đối thủ, làm một không tốt, sẽ bị Hùng Huy đập sấn.

"Chuyện gì xảy ra?" Lý Tường thanh âm từ bên ngoài truyền vào, hấn tách đám người ra, đi vào, thấy song phương nhìn chăm chăm, khẽ mỉm cười, cố ý trách cứ Nhã Kỳ đạo, "Đi nhà vệ sinh đều có thể gây họa, các người cũng đủ được."

Tô Tổ Tổ thấy Lý Tường sinh khí, vội vàng nói: "Không phải là lỗi của chúng ta, Phương Phương đi nhầm bao sương, ta cũng cùng bọn họ nói xin lỗi, nhưng là, bọn họ không thuận theo không buông tha, nếu không phải là chúng ta bồi bọn họ uống rượu, ca hát, còn, còn đối với chúng ta tẩy máy tay chân."

"Thật là như vậy?" Lý Tường đã sớm biết là chuyện gì xảy ra, bất quá, hấn hay là làm bộ như không biết.

"Những tên côn đồ này, nhìn một cái thì không phải là người tốt." Nhã Kỳ cả giận nói.

Lý Tường gật đầu một cái, xoay người lại đối với Hùng Huy nói: "Vị này đại ca, người xưng hô như thế nào?"

"Cần rồi, người không tư cách biết ta Hùng gia tên." Mới vừa rồi cái kia tâm phúc, phách lối chỉ Lý Tường nói.

"Nga, là Hùng gia a!" Lý Tường bên mép nụ cười từ từ rút đi, ánh mắt thay đổi lạnh như băng, nhàn nhạt nói, "Hùng gia, chuyện đã phát sinh, người nói nên giải quyết như thế nào?"

"Rất dễ, để cho các nằng ba người bồi Hùng gia một đêm, nếu là Hùng gia cao hứng, nói không chừng liền thả các nằng." Lại là mới vừa rồi cái tâm đó phúc, chỉ Lý Tường nói, "*** con mẹ người, cút cho lão tử bao xa, bằng không, lão tử đánh mẹ người cũng không nhận ra."

"Phải không?" Lý Tường cười lạnh một tiếng, nói, "Ta người này mà, có một cá thói quen xấu, chính là nhất ghét người khác dùng ngón tay chỉ ta."

"Ta chỉ người thì thế nào?" Người nọ còn dùng ngón tay đâm vào trán Lý Tường.

"Ba" Lý Tường ra tay như điện, trong nháy mắt bắt tay của người kia ngón tay, cười lạnh một tiếng, nói: "Cũng không có gì, người dùng cái kia ngón tay đâm ta, ta liền bẻ gãy người kia ngón tay." Cổ tay vì dùng sức, "Rắc rắc" một tiếng, trực tiếp bẻ gãy người kia cái kia ngón tay.

"A ! ! ! " Người nọ phát ra tiếng kêu thê thảm, mười ngón tay liên tâm, chỉ một cái cắt đứt, là đau đớn thấu tim.

"Quá ồn." Lý Tường một cước liền đem người nọ đá bay ra ngoài, có mấy người muốn tiếp lấy hấn, nhưng một cước kia lực đạo quá lớn, liền đối mấy người kia đều bị đá bay ra ngoài, đụng vào bên chắc trên vách tường, người người té xuống đất rên rĩ.

"Hùng gia, bây giờ, người muốn giải quyết như thế nào?" Lý Tường chơi một chút ngón tay, trong mắt lóe lên hàn mang, cười lạnh nhìn Hùng Huy.

Hùng Huy khiếp sợ, nhất là thấy Lý Tường trong mắt hàn mang, lại là sợ trán toát ra mồ hôi lạnh, hít vài hơi xì gà, âm lãnh nói: "Người biết ta là ai chẳng?"

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Báo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Bức tranh cổ thần bí

Lý Tường rút ra điều thuốc hút, thò ra làn khói dài, lạnh lùng nói: "Người là ai ta không có hứng thú, Hùng gia, tha cho người được thì nên tha, các nằng cũng không có gì sai, đi nhầm phòng bao mà thôi, đã nói xin lỗi, người nếu còn tâm tư không đứng đắn, hừ hừ, vậy cũng không cần ngại rồi."

“Đem, đánh anh em ta, còn dám uy hiếp ta, các ngươi đều là người chết sao? Lên, đánh cho chết đi, xảy ra chuyện ta phụ trách.” Hùng Huy khi nào thì bị tức như này, vung tay lên, để cho chừng bốn mươi anh em cùng lên.

“Nhã Kỳ, mang các nàng đi sang một bên.” Lý Tường làm nóng người một chút, quyền đâm cước đá, xuất thủ nhanh như thiểm điện, nghe được tiếng đâm vào thịt “bốp bốp”, chừng mười tên côn đồ xông tới tất cả đều bị đánh bay.

Sau đó, hấn ra chân, lực chân mạnh mẽ, cước pháp quỷ dị, một cái quét, ba tên côn đồ bị quét bay, song chưởng bay tán loạn, chưởng lực lại vô cùng thâm hậu, cứ một chưởng thì có một tên côn đồ té xuống đất rên rỉ.

Không đến mấy phút, chừng bốn mươi tên côn đồ, tất cả đều té xuống đất kêu thống khổ, mỗi tên đều bò dậy không nổi.

Nhã Kỳ, Tô Tô Tô hoảng sợ miệng há hốc không khép được, các nàng nhìn Lý Tường như đang nhìn yêu quái, lắc đầu một cái, không dám tin tưởng một màn trước mắt là thật.

Bốn mươi tên côn đồ, người người tay cầm vũ khí, nhưng mà bốn mươi tên này, ở trong tay Lý Tường, không duy trì được 5 phút, tất cả đều gục xuống.

Đây quả thật là quá yêu nghiệt đi!

“Ta giết ngươi!” Hùng Huy kinh hãi, móc súng lục ra, liền muốn bóp cò.

“Vèo” một đạo ngân quang bắn ra,, “Phốc” máu tươi tung tóe, Hùng Huy thống khổ kêu to, cổ tay cầm súng cầm một cây chùy thủ, súng lục trực tiếp rơi trên mặt đất.

“Vèo” Lý Tường bỗng nhiên xuất hiện ở bên cạnh Hùng Huy, chùy thủ trong tay kê trên cổ hấn, cười lạnh một tiếng, nói: “Ngươi còn có thủ đoạn gì nữa?”

“Đừng, đừng có giết ta, ta, ba ta là Hùng Bách Đào, hấn, hấn là Chánh pháp ủy thư ký, ngươi động đến ta, tuyệt đối không thể rời khỏi thành phố Giang Châu.” Hùng Huy sợ sắc mặt tái nhợt, trán không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, cổ tay cực kỳ đau đớn, để cho hấn biết, cánh tay này của mình coi như là bị phế rồi.

“Phải không?” Lý Tường cười nhạt mấy tiếng, dùng chùy thủ vỗ vào mặt Hùng Huy, lạnh lùng nói: “Tốt nhất chó nên trêu chọc ta, nếu không, đừng nói ba ngươi là Chánh pháp ủy thư ký, có là thiên vương lão tử, cũng không cứu được ngươi.”

Nói xong, Lý Tường thu hồi chùy thủ, trực tiếp ôm Dương Phượng Phượng rồi đi.

“A!!!” Lý Tường vừa đi, Hùng Huy vô cùng đau nhức, trực tiếp tê liệt té xuống đất, nhin đau nơi cổ tay, bấm một dây số, ngay sau đó, lập tức gào khóc nói, “Ba, ta bị người khi dễ, có người phế tay chân ta rồi, ngươi mau tới cứu ta.”

“Chuyện gì xảy ra?” Đầu bên kia điện thoại, Hùng Bách Đào giận dữ, gầm to nói, “Con trai Hùng Bách Đào ta, ai dám khi dễ? Ngươi ở đâu, ta lập tức phái người tới, mẹ nó, ta sẽ thay ngươi lấy lại công đạo.”

Trên xe, Dương Phượng Phượng mềm nhũn nằm trong người Tô Tô Tô, Nhã Kỳ lái xe, Lý Tường ngồi ở vị trí bên cạnh người lái.

Nhã Kỳ nhìn Lý Tường một cái, yên lặng hồi lâu, nói: “Cảm ơn ngươi.”

“Cảm ơn ta cái gì?” Lý Tường thần sắc như thường, ánh mắt nhìn về phía phương xa, cười mỉm hỏi.

“Nếu không phải có ngươi, sợ là ba người chúng ta, đều bị người ta chà đạp rồi.” Nhã Kỳ thờ dài nói, “Thật là không có nghĩ tới, người Giảng Võ Đường phách lối như vậy.”

“Giảng Võ Đường..” Lý Tường híp mắt, nhàn nhạt nói, “Một trong ba đại bang phái thành phố Giang Châu, đã từng là bá chủ thế giới ngầm thành phố Giang Châu, một trong ba đại ái tướng của Long lão gia tử sáng lập.”

“Ngươi làm sao biết?” Nhã Kỳ ngạc nhiên nói.

Lý Tường lắc đầu một cái, không nói thêm cái gì, hấn có hệ thống tình báo tân tiến đầy đủ bậc nhất thế giới, trước khi trở lại Trung Quốc, hấn đã sớm để cho thủ hạ điều tra rõ tình hình thành phố Giang Châu, đối với thế giới ngầm, hấn càng là trọng yếu điều tra.

Tất nhiên đối với Giảng Võ Đường, hấn là biết rõ ràng.

Đối với Long lão gia tử đã từng là bá chủ thế giới ngầm thành phố Giang Châu, hấn cũng là biết.

“Lý Tường ca, ngươi thật là lợi hại, bốn mươi tên côn đồ, cũng không phải là đối thủ của ngươi.” Tô Tô Tô không khỏi sùng bái nói.

Nàng là một cô gái bình thường, ngày thường đâu có thấy được loại tình cảnh này, cho nên, Lý Tường mang lại ấn tượng cho nàng, so với Nhã Kỳ, còn lớn hơn nhiều.

“Một cái nhấc tay, không tính là gì cả.” Đây là một chuyện nhỏ, Lý Tường không để ở trong lòng.

Hắn đang suy tư, làm như thế nào để tự nhiên tiến vào tập đoàn Khải Lý.

Vừa vặn, ông trời đưa cho hắn một cái cơ hội tuyệt vời như vậy, để cho Dương Phụng Phụng đi tới bên cạnh hắn.

Hắn vừa vặn có thể lợi dụng quan hệ của Dương Phụng Phụng cùng Dương Tư Niệm, không ngừng đánh vào trong nội bộ tập đoàn Khải Lý.

Bất kể chuyện này cùng tập đoàn Khải Lý có quan hệ hay không, đây là đầu mối duy nhất trong mắt hắn, hắn phải điều tra theo đầu mối này.

Sau khi trở lại biệt thự, Tô Tổ Tô cùng Dương Phụng Phụng một phòng, Dương Phụng Phụng uống say, buổi tối nhất định là phải có người chiếu cố, phòng Nhã Kỳ kê bên cạnh phòng Lý Tường, là trợ thủ của Lý Tường, nàng phải tùy thời đều nghe Lý Tường gọi.

Sau khi trở lại phòng, Lý Tường đem cửa phòng đóng chặt lại, sau đó, co người ngồi lại, tâm thần hợp nhất, ý thủ đan điền, từ từ, cảm giác ý thức mình nhẹ nhàng bay lên, tiến vào một cái thế giới kỳ quái.

Nơi này chính là trung ương não của hắn, điều khiển cơ năng toàn cơ thể, tự thành một cái thế giới.

Não bộ của mỗi người, đều là một cái thế giới độc lập, ở trong cái thế giới này, có năng lực hết sức thần kỳ cùng cấu tạo hao mỹ.

Mà cái thế giới này, có các loại có các tên gọi riêng, có cái gọi giác quan thứ sáu, có cái gọi thế giới não hải.

Bất quá, ở trong thế giới của võ giả, có một tên gọi thống nhất, thức hải.

Chẳng qua là, người bình thường, dù cả đời cố gắng, đều không thể để cho ý thức tiến vào vào trong thế giới độc lập này, chứ đừng nói tới mở ra thức hải.

Trong thức hải Lý Tường, có một bức tranh, chất giấy vô cùng cổ xưa, phát ra màu sắc vàng nhạt, trong tranh có vạn tượng bao la, có núi cao, có nước chảy, có thú dữ, có vạn vật xinh đẹp.

Ban đầu, hắn ở trong rừng mưa nhiệt đới Châu Phi, vì che chở anh em rút lui, một thân một mình, đem tất cả lính đánh thuê thu hút tới.

Ở một cái thung lũng, rốt cục hắn bị đối phương bao vây, vô số đạn đại bác, ống phóng rocket, đạn súng đồng loạt bắn về phía hắn, cuối cùng hắn bị từng phát đạn đại bác chấn xuống vách đá, rơi vào trong một con sông vô cùng hung hiểm.

Lý Tường cho là mình phải chết không thể nghi ngờ gì nữa, bị thương nặng như vậy, không có chút sức nào chống cự, cộng thêm trong sông có cá sấu hung mãnh, có cự蟒, có cả sinh vật hung ác không biết tên.

Đừng nói hắn bị trọng thương, cho dù là hắn thời kỳ toàn thịnh, rơi vào trong sông này cũng phải chết không nghi ngờ.

Nhưng là, trong tích tắc trước khi hắn rơi vào con sông, lưng cổng bức tranh cổ rơi ra, theo gió mở ra, đúng lúc, hắn phun một ngụm máu tươi trên bức tranh cổ.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Thù sâu như biển

Vì vậy, trong tranh phát ra một trận bạch quang chói mắt, như ánh nắng mặt trời, làm hắn không mở mắt ra được. Không lâu lắm, bức tranh cổ hóa thành một đạo bạch quang, bay vào trong cơ thể hắn.

“Ầm” hắn cảm giác cả người chấn động kịch liệt một chút, trong đầu thật giống như nhiều hơn một thứ gì đó. Nhưng không đợi hắn nhìn kỹ đồ vật trong đầu, người hắn như đạn bắn rơi vào trong sông, “Bùm” trong nháy mắt liền bị nước sông nhấn chìm.

Cá sấu hung mãnh, măng xà to lớn, còn thật nhiều sinh vật khác ngửi được mùi máu tanh, tất cả đều bao vây lại. Ngay tại lúc này, trong cơ thể hắn tỏa ra một đạo bạch quang sáng chói, lực lượng to lớn tỏa ra ngoài, “ào ào” đẩy lên sóng lớn cao tới mười thước, cá sấu, măng xà tới gần trong nháy mắt bị bạch quang làm nát bấy.

Mà hắn, bị nước xông chảy xiết ép, lâm vào trong hôn mê sâu, đến khi tỉnh lại, phát hiện mình được một bộ lạc cứu.

Bởi vì nơi đó y học không phát triển, hắn chỉ có thể dựa vào y thuật chính mình tiến hành chữa trị, nằm suốt một năm, ngoại thương nghiêm trọng mới chậm rãi hết.

Ở một năm nơi này, ngày này qua ngày khác xem cổ họa trong đầu, không biết từ lúc nào, trong đầu hần nhiều hơn một cổ tin tức.

Tâm pháp tu luyện cửu dương thần công.

Có lúc, Lý Tường cảm thấy mình thật giống như trong giấc mộng, “Cửu dương thần công” không phải tuyệt thế thần công chỉ tồn tại trong tiểu thuyết võ hiệp sao? Làm sao trong thế giới hiện thực cũng tồn tại chứ.

Hắn dựa theo “Cửu dương thần công” tu luyện tâm pháp, một năm sau, tu luyện ra nhiệt khí lưu hùng hậu, làm thực lực hắn đại tăng.

Khi đan điền hần có chân khí, cổ họa lại có phản ứng, trong đầu hần lại nhiều hơn mấy loại bí tịch võ học.

Thái cực thần công

Hàng long chương.

Nhất dương chi.

Cùng với mấy loại phi đao, cước pháp, cái này làm cho hắn hoàn toàn không cách nào tưởng tượng.

Sau một năm này, thương thế của hắn khỏi, thực lực đột nhiên tăng mạnh, phen kỳ ngộ này thật giống như mộng, cho tới bây giờ hắn cũng không có thích ứng kịp.

Cái bức cổ họa này, rốt cục có lai lịch gì.

(Vạn: Đm ta ngất, clg k biết nữa, cổ họa này hơn cả bí truyền của các siêu cấp thế gia cổ võ trong các truyện nữa ấy)

Hắn cũng xem như bác cổ thông kim, cổ kim trong và ngoài nước hắn kiến thức qua vô số, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua một bức họa như vậy.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể buông tha, có lẽ, nên biết cuối cùng sẽ biết. Nếu muốn điều tra ra bí mật cổ họa, thì nhất định phải điều tra ra ai là hắc thủ sau màn.

Lý Tường từ trạng thái nhập định tỉnh lại, “Thái cực thần công” cùng “Cửu dương thần công” hoàn mỹ dung hợp, âm dương tương hỗ, làm thực lực hắn càng tiến triển không ít.

Sắc trời đã tối, mấy cô gái trong biệt thự đều đã ngủ, trong tai hắn đều có thể nghe được rõ ràng tiếng hít thở của ba cô gái, cười một tiếng, không biết tại sao, cùng ba cô gái ở chung một chỗ, tâm tính hắn biến thành bình tĩnh lạ thường, chợp mắt một lúc, cũng không gặp ác mộng nữa.

Hắn không suy nghĩ lung tung nữa, luyện công xong, cất ầm chén đi ngủ.

Ngày mai, hắn là thời điểm hắn tiến hành kế hoạch.

12h rưỡi khuya, trong một văn phòng xa hoa bên đường phố sầm uất trong thành phố Giang Châu, tầng 36 cao ốc Khải Lý, Dương Tư Niệm ngồi ở trong phòng làm việc lớn như vậy, đầu dựa vào ghế giám đốc, dùng tay xoa xoa huyệt Thái dương.

Ngày hôm nay, cường độ công việc cao, làm cho nàng có chút chịu không nổi.

Thiết Thủ đẩy cửa đi vào, thấy Dương Tư Niệm đang nhắm mắt dưỡng thần, liền định lui ra ngoài.

“Vào đi.” Dương Tư Niệm biết Thiết Thủ tới, mở hai mắt ra nói.

Thiết Thủ bất đắc dĩ cười một tiếng, liền đóng cửa đi vào, ngồi ở đối diện Dương Tư Niệm.

“Phượng Phượng đâu? Nàng gần đây như thế nào? Có còn nháo trốn nhà bỏ đi không?” Dương Tư Niệm đứng dậy rót cho Thiết Thủ ly trà nóng, nhưng lại rót cho mình cà phê.

“Nàng khá tốt, gần đây cùng bạn khuê mật chung một chỗ, hôm nay còn uống say đấy, nghỉ ngơi trong biệt thự của bạn khuê mật của nàng. Yên tâm đi, ta phái người 24 tiếng đều giám thị nàng, không có việc gì.” Thiết Thủ thấy Dương Tư Niệm không ngừng uống cà phê, dùng kích thích xua đuổi mệt mỏi, ân cần nói, “Dương tổng, thân thể quan trọng, đã trễ lắm rồi, nếu không người đi về nghỉ trước đi.”

“Không cần, ta khá tốt, có một số việc còn không xử lý xong, cuộc họp ngày mai phải dùng, ta sửa sang lại tài liệu rồi về.” Dương Tư Niệm ưu nhã uống cà phê, nhân nhặt hỏi, “Thiết Thủ, điều tra như thế nào?”

Thiết Thủ áy náy nói: “Tài liệu người này rất khó điều tra, bối cảnh tương đối phức tạp, ta ngay cả tin tức Dương gia đều đem ra hết, cũng rất khó đem toàn bộ sự tích của hắn điều tra ra được.”

“Hả, thật sao? Đúng là một người có ý tứ.” Dương Tư Niệm khoé miệng lộ ra một nụ cười mê người, ánh mắt khẽ nhếch, trong tròng mắt chớp động một loại quang mang khác thường, “Nói một chút tình huống người điều tra được đi.”

Thiết Thủ nói: “Hắn gọi Lý Tường, thân thể mơ hồ, thân phận mơ hồ, giống như chuyện trước năm 10 tuổi đều trống rỗng, ta dùng vô số thủ đoạn cũng không điều tra được.”

“Còn có chuyện như vậy.” Dương Tư Niệm hứng thú, buông ly cafe xuống, nhận lấy tài liệu Thiết Thủ đưa tới, cẩn thận nhìn.

Thiết Thủ nói tiếp: “Hắn 10 tuổi xuất ngoại, bị một người Mỹ gốc Hoa thu nuôi, sau đó người Mỹ gốc Hoa kia có con, hắn lưu lạc tứ xứ. Sau đó được viện mồ côi thu nuôi, mới trải qua cuộc sống bình thường.”

“Thân thể tương đối lặn lội.” Dương Tư Niệm gật đầu một cái, “Nói tiếp.”

Thiết Thủ nói: “Chúng ta điều tra rất lâu, mặc dù không điều tra ra tin tức hữu dụng gì, nhưng là chúng ta phát hiện mấy điểm khả nghi.”

“Ha, mấy điểm nào?” Dương Tư Niệm xem xong văn kiện, để cho Thiết Thủ nói một chút cái nhìn của hắn.

Thiết Thủ nói: “Thứ nhất, người này lưu lạc tứ xứ, theo lý thuyết, không nên được lính đánh thuê chiêu mộ. Nhưng là khi hắn ghi danh tham gia lính đánh thuê, liền được liên minh lính đánh thuê quốc tế coi trọng, một điểm này để cho người ta thấy kỳ quái.”

“Chẳng lẽ hắn có chỗ nào hơn người?” Dương Tư Niệm cau mày hỏi.

Thiết Thủ gật đầu nói: “Hắn thân thủ vô cùng mạnh mẽ, nói hắn là cao thủ một chút cũng không quá. Để cho người ta kinh ngạc chính là, hắn học thức uyên bác, trên thông thiên văn dưới tường địa lý (Vạn: giống mình thế, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, đi mây về gió, vạn sự đều thông =)))))), ngay cả những cái khó nhất, hắn đều biết, nhất là ở phương diện vũ khí, có thiên phú hơn người.”

Dương Tư Niệm nói: “Chính là nói, nếu không có trải qua đặc thù huấn luyện, tuyệt đối không có tư chất vượt trội như vậy.”

Thiết Thủ nói: “Đúng vậy, hắn 10 tuổi được người Mỹ gốc Hoa thu nuôi, 12 tuổi bị lưu lạc, nhưng là từ khi hắn 12 tuổi đến 17 tuổi, chúng ta hoàn toàn không điều tra ra hắn đã trải qua gì. Nói cách khác, trong 5 năm này, hắn trải qua cái gì, học cái gì, chúng ta cũng không biết.”

“Ừ, nói một chút điểm thứ hai.” Dương Tư Niệm tin tưởng năng lực của Thiết Thủ, nếu là ngay cả hắn cũng không điều tra được, như vậy người khác khẳng định cũng không điều tra được.

Thiết Thủ nói: “Điều thứ hai, có người quấy nhiễu chúng ta điều tra hắn.”

“Ai?” Dương Tư Niệm cả kinh, cau mày hỏi.

“Không biết, bắt quả đôi phương thủ pháp vô cùng lão luyện, rất có hệ thống, giống như là một chuyên ngành quốc gia vậy, nếu ta đoán không sai, rất có thể là Cục an ninh quốc gia.” Thiết Thủ cũng là bách tư bách đắc kỳ giải (trăm mối mà vẫn không có cách giải).

“Cục an ninh quốc gia? Chẳng lẽ hắn là người của Cục an ninh quốc gia?” Dương Tư Niệm hoảng sợ đứng bật người dậy.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Lai lịch sát thủ

"Nhìn không giống." Thiết Thủ trầm tư hồi lâu, chậm rãi đáp.

"Tại sao?" Dương Tư Niệm tỉnh táo lại, ngồi xuống buông ly cà phê lên, nhàn nhã thưởng thức.

Thiết Thủ nói: "Trực giác, trực giác nói cho ta biết, người này không phải người của Cục an ninh quốc gia."

"Được, nói một chút trực giác của ngươi xem?" Dương Tư Niệm cho tới nay đều vô cùng tín nhiệm Thiết Thủ, nhất là trực giác của hắn, lại là vô cùng tinh chuẩn.

Thiết Thủ nói: "Cục an ninh quốc gia làm việc, từ trước đến giờ là có quy củ cùng quy tắc, bất kỳ người nào, cho dù là thiên tài cao cấp nhất cũng không thể vi phạm quy củ hay quy tắc của Cục an ninh quốc gia, nhưng là nhìn người này làm việc, vô câu vô thúc, tùy tâm sở dục, căn bản không giống như là người bị quy củ trói buộc."

"Ừ, có đạo lý." Dương Tư Niệm uống xong một ly cà phê, đầu óc lần ra chút manh mối, Lý Tường rất kỳ quái, bất quá hắn không phải là địch nhân của mình.

Thiết Thủ nói tiếp: "Còn nữa, Cục an ninh quốc gia huấn luyện người, bản thân bọn họ có một bộ phương pháp, nhưng dựa theo phương pháp huấn

luyện của Cục an ninh quốc gia, là huấn không luyện được tuyệt đỉnh nhân tài như vậy."

"Tối nay người nói với ta liên tục hai lần tuyệt đỉnh nhân tài rồi, xem ra, người đối với người này rất sùng bái a!" Dương Tư Niệm mỉm cười.

Thiết Thủ cười ha hả: "Ta sùng bái hần, là bởi vì là điểm thứ ba, chính là hần thân thủ. Lấy hần thân thủ, thế giới bất kỳ một người nào tổ chức, đều khó huấn luyện được, duy nhất có một loại có thể."

"Loại nào có thể?" Dương Tư Niệm sững sốt một chút, nhìn ra Thiết Thủ ngừ khí nặng nề.

"Cổ Võ Giới, hần rất có thể, đến từ Cổ Võ Giới, coi như không phải tới từ Cổ Võ Giới, cũng nhất định cùng Cổ Võ Giới có quan hệ." Thiết Thủ ngược lại hít một hơi lạnh, nói, "Dương tổng, ta thực lực, bình thường trong mắt người là vô cùng kinh khủng tồn tại, tuy nhiên ở trong mắt Cổ Võ Giới người, đó bất quá chỉ là chút công phu."

Dương Tư Niệm rơi vào trầm tư, không nói một lời.

Thiết Thủ cũng không quấy rầy Dương Tư Niệm suy tính, lẳng lặng ngồi ở bên cạnh uống trà.

Hồi lâu, Dương Tư Niệm hỏi: "Thiết Thủ, thân thể lúc mười tuổi của hần trước kia, thật điều không tra được sao?"

"Điều không tra được, cho dù là vận dụng tình báo quốc gia, cũng chưa chắc có thể điều tra ra được." Thiết Thủ trung thực trả lời.

Dương Tư Niệm "ừ" một tiếng, lại không nói gì.

Thiết Thủ cẩn thận nói: "Dương tổng, bước kế tiếp chúng ta nên làm cái gì?"

Dương Tư Niệm nói: "Từ người điều tra tài liệu đến xem, người này tạm thời không phải địch nhân của chúng ta, cho nên, bước kế tiếp chúng ta nhất định phải đem hần, cho nhét vào trong trận doanh chúng ta."

Thiết Thủ tỏ vẻ nghi ngờ: "Hần sẽ đồng ý giúp chúng ta chứ?"

"Chúng ta không có lựa chọn, chỉ có thử một lần." Dương Tư Niệm đứng lên, lại rót một ly cà phê, ngồi xuống chiếc ghế dành cho boss, lạnh nhạt nói, "Huống chi, chúng ta cũng không phải không nắm chắc chút nào, từ người điều tra tài liệu đến xem, hần không phải người Cục an ninh quốc gia, nhưng nhất định cùng Cục an ninh quốc gia có quan hệ không nhỏ."

"Ừm." Đối với Dương Tư Niệm cái này một điểm suy đoán, Thiết Thủ vô cùng đồng ý.

Dương Tư Niệm nói: "Mà chúng ta, cùng Cục an ninh quốc gia một mực có tốt đẹp hợp tác, nói không chừng có thể thật tốt lợi dụng tầng quan hệ này."

Thiết Thủ nói: "Dương tổng, cụ thể làm thế nào?"

Dương Tư Niệm nói: "Ta nghe nói, tối hôm nay, Phượng Phượng ở khách sạn Ngu Nhạc thành gây họa, bọn họ đem Hùng Bách Đào đích con trai đánh, hừ hừ, đánh Hùng Huy chính là Lý Tường."

Thiết Thủ bừng tỉnh hiểu ra, nói: "Dương tổng, người là muốn dùng Hùng Bách Đào, tới thử một lần quan hệ giữa Lý Tường cùng Cục an ninh quốc gia?"

Dương Tư Niệm khẽ mỉm cười, nói: "Không sai, Hùng Bách Đào người này, là hợp lý nhất, hần là chánh pháp ủy Phó thư ký Giang Châu, phân công quản lý một nhánh công an, để cho hần xuất thủ, nhìn một chút Lý Tường sẽ hóa giải làm sao."

Thiết Thủ đứng lên nói: "Dương tổng, ta lập tức đi làm."

"Ừ." Dương Tư Niệm gật đầu một cái, không có nói gì nhiều.

Đợi Thiết Thủ đi ra ngoài, Dương Tư Niệm bấm một cái mã số, chỉ chốc lát sau, nàng thân nhiên cười nói: "Phó cục trưởng, trễ như vậy quấy rầy người, thật là xin lỗi."

"Không có sao, ta còn chưa ngủ, có chuyện gì không?" Trên điện thoại truyền tới một thanh âm hùng hồn và uy nghiêm.

Dương Tư Niệm nói: "Phó cục trưởng, người có biết hay không một người, hần gọi là Lý Tường?"

Trong điện thoại truyền tới một hồi trầm mặc, hồi lâu, thanh âm kia nói: "Tiểu Dương, người muốn nói cái gì?"

Dương Tư Niệm nói: "Cái này Lý Tường, đắc tội người không nên đắc tội, có người muốn đối với hần bất lợi, ta không biết hần cùng người lão là quan hệ như thế nào, cho nên, đã trễ thế này, mới gọi điện thoại hướng người báo cáo một chút."

"Ừ!" Bên đầu điện thoại kia người nói, "Tiểu Dương, có một số việc, không phải người có thể nhúng tay, người an tâm bỏ phần công việc buôn bán của người, nếu là có tâm tư đùa bỡn thứ không nên đùa bỡn, chỉ gây tai họa phiền phức cho mình."

Dương Tư Niệm mặt liền biến sắc, trán trực tiếp toát ra mồ hôi lạnh, vội vàng nói: "Dạ, phó cục trưởng, ta biết lỗi rồi."

Đôi mắt cái này đại lão, bất kỳ giải thích gì đều là dư thừa, tốt nhất biện pháp, chính là chủ động nhận sai, không nên tái phạm lần thứ hai.

"Vậy trước như vậy đi!" Tiếng nói vừa dứt, người nọ liền cúp điện thoại.

Dương Tư Niệm chậm rãi để điện thoại xuống, nàng càng khẳng định mình suy đoán, Lý Tường cùng Cục an ninh quốc gia, tuyệt đối có chặt chẽ quan hệ.

Rốt cuộc là quan hệ như thế nào chứ ?

Tại sao ngay cả Cục an ninh quốc gia đích đại lão, cũng đối với hắn giữ kín như bưng, không muốn nói thêm chuyện của hắn?

Nàng biết, chuyện này phải đến đây chấm dứt, nữa muốn điều tra đi, chính là xúc phạm đến Cục an ninh quốc gia đích ranh giới cuối cùng, đến lúc đó, chỉ sợ bất kỳ người cũng không bảo vệ được nàng.

Bất quá, nàng cũng tin tưởng, Lý Tường thân phận thật sự, nàng sớm muộn sẽ điều tra ra được.

Ngày thứ hai, Lý Tường bị một hồi chuông điện thoại đánh thức, thật vất vả có thể ngủ một giấc an ổn không gặp ác mộng, lại bị đáng giận điện thoại cho đánh thức.

Lý Tường mơ mơ màng màng tiếp điện thoại, tức giận nói: "Người nào? Tự tìm cái chết cũng tìm thời gian tốt một chút."

"Đại ca, là ta a!" Điện thoại truyền tới Phó Nghị thanh âm.

"Chuyện gì?" Lý Tường vẫn là mơ hồ nói.

Phó Nghị nói: "Có ba sự kiện, chuyện thứ nhất, có người đang điều tra ngươi."

"Ta biết, là Khải Lý tập đoàn CEO Dương Tư Niệm." Lý Tường không chút nghĩ ngợi liền đáp.

"Đại ca, ngươi biết?" Phó Nghị giật mình hỏi ngược lại.

"Đừng nói nhảm, thứ hai sự kiện." Lý Tường ngáp một cái, không nhin được nói.

Phó Nghị a a cười mĩa nói: "Thứ hai sự kiện, chính là ba ta muốn gặp ngươi."

"Không gặp, lão tử ngươi là Cục an ninh quốc gia đích đệ nhất cục phó, quyền cao chức trọng, gặp ta cái này không có quyền không có thế đích tiểu tử làm gì, không gặp." Lý Tường thanh tĩnh năm phần, vừa nghe Cục an ninh quốc gia lại muốn mời chào hắn, tỏ ra có chút không biết làm sao, trực tiếp cự tuyệt.

Phó Nghị nói: "Đại ca, từ từ, ngươi ra điều kiện, bất kỳ điều kiện, Cục an ninh quốc gia cũng sẽ suy tính đầy đủ."

"Tốt lắm, ta tạm thời không ý định này, Lang Nha lính đánh thuê mười ba anh em, sống sót chỉ có năm người chúng ta, không tìm ra người giết giây, ta ăn ngủ không yên." Lý Tường nói xong lời cuối cùng, trong mắt lóe lên hàn mang bức người.

Bạn đang đọc truyện *Cục Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Đi nhà nghỉ thì cứ việc đi

Phó Nghị một hồi trầm mặc, lính đánh thuê Lang Nha là lá bài chủ chốt của liên minh lính đánh thuê quốc tế, sức chiến đấu cường hãn, nhưng bị người hãm hại, rơi vào toàn bộ quốc tế lính đánh thuê, cùng với Phi Châu nào đó chó má đội tăng tăng bao vây, cuối cùng, bọn họ giết ra trùng vây, uy chấn quốc tế, nhưng mười ba anh em, cuối cùng sống sót, chỉ có Lý Tường bọn họ năm người.

Cái này huyết hải thâm cừ, không chỉ là Lý Tường một người cừ hận, lại là bọn họ toàn bộ đoàn thể cừ hận, nếu nói là báo thù, cũng không phải Lý Tường một người chuyện.

Đáng tiếc, người giết giây quá giảo hoạt, người liên lạc lính đánh thuê Lang Nha bị diệt khẩu, người trong liên minh lính đánh thuê Lang Nha biết chuyện này, cũng đều bị người giết hại, phạm là theo chuyện này có liên quan đầu mối đều bị người cho phi tang, bọn họ vận dụng tất cả tài nguyên cùng hệ thống tình báo, mới điều tra được tập đoàn Khải Lý cái đầu mối này.

Nhưng nữa muốn điều tra ra cái gì chân tướng tới, đã là không thể ra sức.

Phó Nghị hiểu người huynh đệ Lý Tường này, huynh đệ chết sống có nhau, từng cái rời hân mà đi, không vì bọn họ báo thù, hân còn có cái gì tâm tư gia nhập những tổ chức khác, thờ dài một cái, không khẳng khẳng nữa để cho Lý Tường gia nhập Cục an ninh quốc gia, nói: "Đại ca, còn có một việc, ta hôm nay trở về nước, là phục mệnh công tác."

"Nhanh như vậy." Lý Tường đuổi người, nhàn nhạt nói, "Ngày hôm qua còn nói, chờ lúc người trở về nước, cho người một cái vui mừng, nhưng người ta ở ngoài vạn dặm, có lòng này cũng không cơ hội này, được rồi, cái này vui mừng sẽ ghi vào sổ, chờ người trở lại ta mời người ăn cơm."

Phó Nghị a a cười nói: "Đại ca, năm năm, ta có thể là theo chân người xông xáo quốc tế lính đánh thuê năm năm, từ lúc ban đầu không phục, đến bây giờ đối với người sùng bái, là người, để cho ta học được rất nhiều thứ."

"Tốt lắm, lời tình cảm không cần nói nhiều, lão tử không thích, là huynh đệ, cũng không cần cùng lão tử như vậy khách khí." Lý Tường vỗ một cái trán "Chuẩn bị đến chỗ nào công tác thế?"

"thành phố Giang Châu." Phó Nghị cười nói.

"Người là có ý đi! ?" Lý Tường không nói, hân quá biết mình người huynh đệ này tính cách, sợ dĩ vận dụng quan hệ, đem mình điều đến thành phố Giang Châu, nhất định là vì trợ giúp hân.

Mới vừa trở về trong nước, đường đi của hân khá mờ mịt, chính là cần người trợ giúp thời điểm, vừa vận lúc này, Phó Nghị trở về nước, hơn nữa, ở thành phố Giang Châu công tác, dùng ngón chân để nghĩ cũng biết Phó Nghị là vì giúp hân.

"Không có cách nào a, người ta ở Cục an ninh, vậy sẽ phải tuân thủ trong đó quy củ, thượng cấp thủ trưởng có lệnh, ta không thể không tuân thủ." Phó Nghị ha ha cười nói, "Đại ca, ta điều vào Cục an ninh quốc gia Giang Châu phân cục, làm Phó cục trưởng. Sau này có chuyện gì, người đại có thể tới tìm ta."

"Được rồi, chuyện này, anh em nhớ." Lý Tường không phải kiểu cách người, từ trên giường bò dậy, cười nói, "Không cùng người nhiều lời, ta bên này còn có việc, sau khi về nước, gọi điện thoại ta, anh em mấy cá đi ra ngoài tụ họp một chút."

"Tốt lắm, đại ca." Phó Nghị nói xong, không đợi Lý Tường cúp điện thoại, hân cướp trước một bước cúp máy.

"Tiểu tử thúì..." Lý Tường cười mắng một câu, mặc quần áo tử tế, rửa xong, đi tới phòng khách, phát hiện Dương Phụng Phụng đang một người dựa vào ghế sa lon, không ngừng vỗ vào trán.

Hiển nhiên vừa mới tỉnh rượu, đầu đang đau.

Lý Tường đi tới, vỗ Dương Phụng Phụng bả vai một chút, Dương Phụng Phụng "A" kinh hô một tiếng, cả người nhảy cồm lên, đợi sau khi thấy rõ mặt là Lý Tường, vỗ lên bộ ngực cao ngất, kêu lên: "Ban ngày, người đi bộ không có tiếng động à! ?"

"Lỗi tại người điếc?" Lý Tường cũng bị Dương Phụng Phụng kịch liệt phản ứng hù dọa, ngạc nhiên nói, "Người nghĩ gì vậy? Muốn tìm bạn trai à! ?"

"Cút, ai cần người quân." Dương Phụng Phụng tức giận liếc Lý Tường một cái, chọt ngồi một bên, mặt lộ vẻ thê thương.

Lý Tường khẽ mỉm cười, ngồi ở đối diện Dương Phụng Phụng, nhìn nàng một cái: "Không thể không nói, trong các cô gái ta gặp, tửu lượng của người là tốt nhất."

"Ngày hôm qua ta là trạng thái không tốt, chờ một ngày kia, ta trạng thái khôi phục rồi, người nhất định không phải đối thủ của ta." Dương Phụng Phụng thờ dài, không muốn tiếp tục cái đề tài này.

"Có tâm sự?" Lý Tường theo miệng hỏi.

"Người không hiểu được đâu." Dương Phụng Phụng cười khổ một tiếng, bắt đầu dĩ nói.

"Nào, ăn cơm thôi." Nhã Kỳ bụng ra bữa ăn sáng, gọi mọi người tới dùng cơm.

"Tổ Tổ đâu?" Lý Tường gặp Dương Phụng Phụng không muốn nói, cũng không đi miễn cưỡng nàng, không có thấy Tô Tổ Tổ, cười hỏi.

"Nàng không thoải mái như người, ngủ đến khi trời phơi nắng cả mông. Tổ Tổ phải đi làm thêm, nàng phải kiếm tiền sinh sống, còn phải bù vào đồ xài trong nhà, sáng sớm đã đi ra ngoài." Nhã Kỳ chuẩn bị xong bữa ăn sáng, để cho hai người nhanh lên một chút tới ăn điểm tâm.

Nhã Kỳ đích tay nghề thật là không tệ, Lý Tường khẩu vị tương đối kén chọn, không phải mỹ vị thức ăn, hân sẽ không ăn nhiều.

Hôm nay, hân một lúc ăn liền ba chén cháo lớn, còn ăn thêm mấy cái sandwich, nhưng vẫn chưa no nê.

Dương Phụng Phụng tròn mắt một cái, tức giận nói: "Người là quỷ đói đầu thai a!"

Lý Tường xoa xoa tay, cười nói: "Ta nhìn người, có phải hay không bị tiểu tình lang từ bỏ, tính khí nóng nảy như vậy."

"Cút, không phải việc của người." Trong mắt Dương Phụng Phụng lộ vẻ đau thương nhiều hơn.

Lý Tường xác định mình suy đoán là chính xác, suy nghĩ một chút, nói: "Một hồi ta cũng rảnh, sẽ đưa người tới trường học."

"Tùy tiện." Dương Phụng Phụng tùy tiện ăn vài miếng, liền buông chén đĩa xuống, nàng thật sự là không có tâm tư ăn tiếp.

Ăn điểm tâm xong, Nhã Kỳ thu thập xong sau, liền vào garage lái xe ra, cùng Lý Tường cùng nhau đưa Dương Phụng Phụng đi đại học liên hiệp Giang Châu.

Ngồi kế bên người lái, Lý Tường thông qua kính chiếu hậu nhìn phía sau một cái, nhàn nhạt nói: "Mấy người kia có phải hay không chị người phải tới?"

Dương Phụng Phụng xoay người nhìn một cái, thấy phía sau quả nhiên đi theo một chiếc màu ngân hồi biệt khác xe thương vụ, thông qua kính chắn gió, mơ hồ thấy ngồi kế bên người lái có một người, ngồi xuống lại, không vui nói: "Thật là phiền người."

"Mấy người kia, tối ngày hôm qua ngay tại trong biệt thự, chị người đối với người thật đúng là không tệ, sợ người xảy ra chuyện, phải hộ vệ hai mươi bốn giờ bảo vệ." Lý Tường khẽ mỉm cười, híp đôi mắt thấy phượng xa.

Tối hôm qua, Dương Phụng Phụng vừa qua tới, hần liền đã phát hiện cái kia hai người, cho đến bọn họ trở về biệt thự, hai người kia cũng thật chặt đi theo.

Nếu không phải hai người kia là Dương Tư Niệm phải tới bảo vệ Dương Phụng Phụng đích hộ vệ, hần há cho bọn họ cùng dài như vậy thời gian, đã sớm tìm cơ hội giải quyết hết.

Nói đến theo dõi, phần điều tra, hần nói thứ hai, không ai dám nói đệ nhất, cái này hai người nguy trang rất tốt, nhưng hần liếc mắt liền nhìn ra hai người giám thị đối tượng là Dương Phụng Phụng.

Giang Châu liên hiệp đại học, là cả nước trọng điểm đại học, chia làm hai khu giảng dạy, khu bắc và khu nam, một cái lối đi đem hai khu dạy học liên kết chung một chỗ, nói thượng là cả nước giáo khu diện tích lớn nhất đại học.

Nhã Kỳ lái vào khu Bắc, mới vừa đậu xe xong, Dương Phụng Phụng nói: "Tốt lắm, ta đã đến, các người không cần đưa tiễn, muốn làm gì làm đi, đi nhà nghỉ thì cứ đi." Nói xong, bước xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Anh định đi tán gái à?

"Cô không mời chúng ta vào ký túc xá ngồi chơi một chút à?" Lý Tường quay đầu lại, cười nói: "Ta nghe nói, đại học liên hiệp Giang Châu là một lò mỹ nữ, nhất là khoa nghệ thuật, mỹ nữ nhiều như mây."

"Anh làm sao biết tôi học khoa nghệ thuật?" Dương Phụng Phụng giật mình truy vấn, sau đó nàng mới nhớ ra Lý Tường từng cầm lấy ví tiền của nàng xem qua thẻ học sinh, dĩ nhiên là biết nàng học khoa nào, tức giận nói: "Người theo dõi người khác, thật không có đạo đức!"

"Tôi không có nhân phẩm sao?" Lý Tường sờ sờ mũi, cười đều: "Tôi còn tưởng ban đầu là cô trộm ví tiền của tôi, làm tôi tưởng cô muốn hẹn hò với tôi chứ!"

"Cục cứt, bà đây chính là mắt mù cũng không đi hẹn hò cái thể loại thô bỉ như người." Dương Phụng Phụng giọng lộ ra vẻ châm chọc.

"Chuyện đó cũng không nhất định." Lý Tường híp mắt một cái, nhàn nhạt nói: "Tuông lai tràn đầy biến số, thường thường chuyện không thể nào, cuối cùng là có khả năng phát sinh nhất."

"Phải không? Vậy sau này để rồi xem!" Dương Phụng Phụng tâm tình không tốt, nói chuyện xong không để ý tới Lý Tường nữa, mở cửa xe rời khỏi.

Lý Tường cũng xuống xe, rút ra châm điều thuốc, chậm rãi thờ ra một làn khói. Nhã Kỳ cũng xuống xe, đi tới bên người hần.

Nhã Kỳ chủ động mở lời: "Phụng Phụng chính là người như vậy, nhanh mồm nhanh miệng, vô cùng đơn thuần, nàng tâm tình không tốt, cho nên nói chuyện mang tính công kích, người đừng dề bụng."

"Các người quen biết nhau à?" Lý Tường hút thuốc, cười hỏi.

Nhã Kỳ đáp: "Không phải đặc biệt quen thuộc, nàng là bạn của Tổ Tổ, chúng ta gặp nhau mấy lần, hai bên còn nói chuyện một chút."

"Nga, nguyên lai là như vậy a!" Lý Tường gạt đầu một cái, lại thờ ra một làn khói, không tiếp tục cái đề tài này.

"Thủ trưởng, chúng ta nên làm gì bây giờ?" Nhã Kỳ hỏi.

"Người đừng gọi ta thủ trưởng, kêu ta Trưởng ca, hoặc Tỉnh ca cũng được." Lý Tường cười ha hả trên ghẹo.

"Cút." Nhã Kỳ dậm chân một cái, mặt mũi thẹn thùng đỏ bừng, hồi lâu văng ra một chữ.

"Ha ha..." Lý Tường cười một tiếng, đột nhiên, sắc mặt hẩn lạnh lẽo, ánh mắt nhìn về phía thao trường một góc, trong mắt hàn mang chột lóe rồi biến mất, thấp giọng nói: "Người biết phòng ký túc xá của Dương Phượng Phượng ở đâu không?"

"Biết, sao thế? Chẳng lẽ người thật muốn đi tới ký túc xá nàng tán gái à!?" Nhã Kỳ không còn gì để nói.

"Ta là người như vậy sao?" Lý Tường vừa đi vừa hỏi.

"Ừm!" Nhã Kỳ không khách khí khẳng định.

"Ha ha..." Lý Tường cười to.

Phòng của Dương Phượng Phượng, là phòng 402 lầu năm khu Bắc, lúc Lý Tường bọn họ tìm tới, phòng ngủ chỉ có một cô bé cùng phòng, nàng nói cho Nhã Kỳ, Dương Phượng Phượng không có ở đây.

Lý Tường chân mày nhíu sâu hơn, trực tiếp rời khỏi, Nhã Kỳ vội vã đuổi theo, cảm giác được chuyện không đúng, vội vàng hỏi: "Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Dương Phượng Phượng gặp nguy hiểm." Lý Tường quan sát sân trường rộng lớn, đại não nhanh chóng vận chuyển, Dương Phượng Phượng không ở phòng ngủ, vậy nàng đang ở đâu?

Thư viện?

Phòng ăn?

Hay là cùng người yêu đi dạo?

Không đúng không đúng, đều không đúng, Dương Phượng Phượng tâm tình không tốt, căn bản không có tâm tư làm những chuyện này, nàng nhất định sẽ đi một cái địa phương nào đó yên lặng.

Như vậy, sẽ là địa phương nào ?

Giang Châu liên hiệp đại học lớn như vậy, muốn tìm một người không phải là chuyện dễ dàng.

"Phượng Phượng gặp nguy hiểm?" Nhã Kỳ cả kinh: "Nàng, nàng không phải trở về trường học sao? Hơn nữa, nàng bên người có hộ vệ, sẽ có nguy hiểm gì?"

"Cái kia hai người hộ vệ đã bị người quật ngã." Lý Tường một bên trả lời, một bên đầu óc cấp tốc xoay chuyển, suy đoán Dương Phượng Phượng sẽ đi nơi nào.

- Có người muốn giết nàng.

"Ai?" Nhã Kỳ hoảng sợ sắc mặt thay đổi.

"Sát thủ." Lý Tường linh quang chột lóe, bỗng nhiên nhớ tới một chỗ, hỏi: "Người biết nơi tình nhân tâm sự trong giang châu liên hiệp đại học ở đâu không?"

"Người hỏi cái này để làm gì?" Nhã Kỳ mặt đỏ lên, tức giận hỏi ngược lại.

Lý Tường nói ra suy đoán của mình: "Dương Phượng Phượng tâm tình không tốt, nhất định là vì thất tình, nàng trở về trường học, có lẽ không phải tới giờ học, mà là muốn làm một ít chuyện. Không cần suy đoán, vậy khẳng định là chuyện tình cảm, nếu muốn xử lý, như vậy tự nhiên sẽ đi tới địa phương bọn họ ước hẹn."

Nhã Kỳ vỗ trán một cái, vội vàng dẫn Lý Tường đi.

Mỗi một đại học, đều sẽ có một nơi để tình nhân trò chuyện, tục danh là mảnh đất tình ái.

Chuyện về mảnh đất tình ái này, cũng không phải là trường học đặc biệt mở ra cho tình nhân nói lời yêu thương, mà là theo học sinh tự phát hành động, từ từ tạo thành một loại nhận thức chung, từ mà trở thành một nét đặc trưng riêng của từng trường, mảnh đất tình ái.

Mảnh đất tình ái của Giang Châu liên hiệp đại học tọa lạc trên một ngọn đồi, nơi này địa hình rộng rãi, cây cối um tùm, tính riêng tư tương đối tốt, hơn nữa ngồi ở chỗ này còn có thể thấy phong cảnh đẹp nhất của trường, hồ nước trong vắt, cỏ xanh mơn mẫm.

Lý Tường và Nhã Kỳ đi tới mảnh đất tình ái, vừa đến liền có thể thấy từng đôi tình nhân, hoặc là nói chuyện phiếm, hoặc là đang ý ôi, hôn hít, nói những lời đường mật. Điều này khiến Nhã Kỳ mặt đỏ bừng, ngượng ngùng không chịu nổi.

"Cô chưa yêu bao giờ hả?" Lý Tường chứng kiến bộ dáng của Nhã Kỳ, buồn cười hỏi.

"Liên quan gì tới ngươi." Nhã Kỳ xấu hổ không trả lời vấn đề.

Lý Tường khẽ cười thâm, cùng Nhã Kỳ bắt đầu tìm Dương Phượng Phượng, chỉ chốc lát sau, bọn họ quả nhiên ở trong một rừng cây nhỏ thấy được Dương Phượng Phượng. Lúc này, nàng đang cùng một đứa bé trai kịch liệt cãi vã, mà bên cạnh bọn họ, có một cô gái ăn mặc sexy đang đứng.

"Đồ khốn nạn, anh dám phản bội tôi!" Dương Phượng Phượng tức giận kêu lên: "Tôi, từ bỏ đi nước ngoài, không tiếc gây xích mích với chị hai, nhưng anh lại cùng cô gái khác ôm ấp áp áp, tôi hận anh."

Đứa bé trai tên là Lư Tô, cô gái ăn mặc gợi cảm kia gọi là Liễu Thụ, bọn họ hai người sau lưng Dương Phượng Phượng lén lút chung chạ.

Lư Tô nói: "Phượng Phượng, em tỉnh táo một chút, nghe anh giải thích."

"Bốp!" Dương Phượng Phượng trực tiếp cho Lư Tô một bạt tai, lạnh lùng nói: "Anh không cần giải thích, tôi Dương Phượng Phượng xin thề, sau cái tát này, coi như hai chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt."

"Cô dám đánh tôi!?" Lư Tô che gò má bên phải, trong mắt phun ra lửa giận, lạnh lùng nhìn Dương Phượng Phượng.

Hắn lớn như vậy cho tới bây giờ không có bị người cho đánh, nhất là một cô gái, cái này làm cho hắn lửa giận vạn trượng.

"Đúng, tôi đánh anh đấy, thì thế nào?" Dương Phượng Phượng cười lạnh: "Đánh anh, tôi còn cảm thấy bẩn tay."

"Cô..." Lư Tô nâng tay lên định đáp trả.

"Này nhóc, đàn ông đánh đàn bà, rất không phong độ." Lý Tường cười nhạt đi tới, châm một điếu thuốc, thở dài: "Tình cảm nam nữ, hợp thì tiến tới, không hợp thì chia tay, rất là bình thường, nhưng làm những hành động như vậy chỉ khiến người khác coi thường."

"Ngươi cái thằng điên kia nói linh tinh gì vậy?" Liễu Thụ vốn đang tức giận, thấy Lý Tường can thiệp vào, hét lên giận dữ, chỉ vào Lý Tường cả giận nói, "Nói cho ngươi biết, anh ta là người của Giảng Vũ đường, ngươi dám quản chuyện của ta, chán sống rồi!"

"Giảng Vũ đường!?" Lý Tường hí mắt, cười lạnh: "Hóa ra cái thế giới này, thật nhỏ như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Mục tiêu của sát thủ

"Phượng Phượng, em không sao chứ!?" Nhã Kỳ thấy Dương Phượng Phượng mặt đầy đau thương, đi tới đem nàng ôm vào trong ngực, Dương Phượng Phượng thuận thế dựa vào trong ngực Nhã Kỳ khóc thút thít.

"Lư Tô, chúng ta đi thôi, theo người nữ nhân hạ tiện này, anh sẽ không có tiền đồ." Liễu Thụ trách móc Lư Tô, cực lực chê bai Dương Phượng Phượng.

"Khải Lý tập đoàn Đại tiểu thư, Dương gia Nhị tiểu thư, ở bên cạnh nàng là không có tiền đồ? Vậy ta mới thấy kì lạ nha, cùng ngươi cái này cá cái gì cũng không phải đích tiểu thư chung một chỗ, chẳng lẽ sẽ có tiền đồ?" Lý Tường thở ra một làn khói thuốc, khinh thường nói.

"Ngươi to gan lắm!" Liễu Thụ là Đại tiểu thư của Giảng Vũ đường, có bao giờ bị trêu tức như vậy, hừ hừ nói "Ngươi tên gọi là gì?"

"Muốn báo thù ta hả?" Lý Tường dừng dừng một tiếng: "Được, nhớ kỹ, ta kêu Lý Tường, muốn tìm ta phiền toái, tùy thời phụng bồi. À còn nữa, nói cho Giảng Vũ đường cái gì Hùng Huy, chớ ở sau lưng ta giở trò, bằng không, ta sẽ để cho hắn chết rất khó nhìn."

"Ngươi biết Hùng đường chứ?" Liễu Thụ mặt liền biến sắc, trong mắt rất có kiêng kỵ.

"Chưa nói tới, chính là nhìn hắn không thuận mắt, xuất thủ giáo huấn một chút, không phục, để cho hắn cùng đi đi, từng bước từng bước giải quyết, đỡ tăng thêm phiền toái cho ta." Lý Tường vung tay lên, giống như đuổi ruồi, không nhìn được nói: "Cút."

"Được, ngươi chờ đấy." Liễu Thụ phẫn hận rời đi, Lư Tô lập tức đi theo.

Lý Tường hút xong một điếu thuốc, trong mắt lóe lên một đạo hàn mang, lạnh lùng nói: "Nhã Kỳ, đưa nàng đi trước."

"Được." Nhã Kỳ tin tưởng Lý Tường cảm giác, đỡ Dương Phượng Phượng liền muốn rời đi.

Đáng tiếc, đã muộn.

Trong rừng cây, im hơi lặng tiếng nhiều hơn tới một mình, cái kia toàn thân người bị quần áo đen bao quanh, trên mặt mang một mặt nạ quý, vừa thấy được Dương Phượng Phượng, võ sĩ đao trong tay bỏ xuống.

Mục tiêu, nhắm thẳng vào Dương Phượng Phượng.

"Tê" chỉ lực phá không tới, là Lý Tường gặp Dương Phượng Phượng gặp nguy hiểm, một chỉ điểm ra, chính là "Nhất dương chi".

"Nhất dương chi" chỉ lực bức nào ác liệt, cộng thêm Lý Tường "Cửu dương chân khí" đã có chút thành tựu, một chỉ điểm ra, trực tiếp đem người nọ cho đánh bay ra ngoài.

"Ông" trong rừng lại xuất hiện ba sát thủ, bọn họ ẩn núp tốt vô cùng, ngay cả Lý Tường nhất thời đều bị lừa gạt.

Ba sát thủ vừa xuất hiện, tạo thành vòng vây, kéo Lý Tường.

Lý Tường uống nói: "Nằm xuống."

Nhã Kỳ phản ứng cực nhanh, Lý Tường vừa gọi nằm xuống, nàng liền đề Dương Phượng Phượng lăn qua một bên cây cối sau.

"Àm" tiếng súng, hai người mới vừa rời địa phương, đạn đánh trúng mặt đất hòn đá, tia lửa văng khắp nơi.

Có tay súng bắn tia.

Nhã Kỳ sợ sắc mặt tái nhợt, không phải mới vừa Lý Tường nhắc nhở, các nàng hai người sẽ chết ở trong tay súng bắn tia của đối phương.

Dương Phượng Phượng lại là sợ mặt mày biến sắc, ôm thật chặt Nhã Kỳ, động cũng không dám động.

Lý Tường một mình đối mặt tam đại sát thủ, ti không sợ hãi chút nào, một tên sát thủ võ sĩ đao vạch ra một cá đường cong xinh đẹp, lưỡi đao chém xéo.

Lý Tường cười nhạt, không lùi mà tiến tới, một chiêu "Kháng long bữu hồi", chính là "Giáng long thập bát chưởng" một chiêu tinh diệu nhất, cương mãnh vô cùng chưởng lực, "Àm" một chiêu đánh liền đích sát thủ kia gân cốt gãy lìa, người hoành bay ra ngoài, trong nháy mắt toi mạng.

Sau đó, hần "Tê tê" hai đạo chỉ lực phát ra, đến gần hai sát thủ, trực tiếp bị hần đánh bay.

Hần xuất thủ nhanh như thiểm điện, hơn nữa, chân khí hồn đầy vô cùng, cho dù là bị quét trúng, cũng là gân cốt gãy lìa, vừa đối mặt, ba sát thủ liền bị hần giải quyết.

Nên biết, hần đích "Cửu dương chân khí" là chí cương chí dương, "Thái cực thần công" chí âm chí nhu, âm dương dung hợp lẫn nhau, làm chân khí của hần hồn đầy vô cùng, sanh sanh không ngừng.

Hần vốn là thực lực cũng rất mạnh, bây giờ, từ cô họa trong lấy được nhóm lớn cô vũ bí tịch, chăm chỉ tu luyện một năm, thực lực lại là đột nhiên tăng mạnh.

"Àm" tay súng bắn tia mục tiêu biến thành Lý Tường.

Lý Tường cảm ứng bén nhạy, hai tay bao bọc âm dương, chân khí phóng ra ngoài, tạo thành chặn một cái bức tường khí, hơi trở đỡ đạn, một cá xoay mình, sẽ đến Nhã Kỳ bên cạnh.

"Phốc" đạn bắn trúng một thân cây, đánh ra một cá lớn chùm ngón tay cái cửa hang.

"Tại sao có thể như vậy?" Nhã Kỳ là đặc cảnh huấn luyện viên, từ tiếng súng nghe ra, đối phương thị phi muốn đẩy bọn họ vào chỗ chết.

"Các người đợi tốt." Lý Tường cười nhạt, cầm ra dao găm, khom người nhanh chóng về phía trước.

Tay súng bắn tia mở ra hai phát súng, đã bại lộ tung tích của hần, mảnh địa khu này cây cối tương đối nhiều, nhưng cao điểm không nhiều, thích hợp làm điểm đánh lên đích lại càng không nhiều, bất kể tay súng bắn tia như thế nào đi nữa đôi chỗ, cũng chỉ có thể ở cái này một mảnh khu vực hoạt động.

Lý Tường tốc độ rất nhanh, như quỷ mị vậy, trong nháy mắt đã đến tay súng bắn tia điểm phục kích, nhưng nơi nào thấy tay súng bắn tia.

Đột nhiên, Lý Tường thấy được cách đó không xa, một người mang mũ lưỡi trai, cồng một kiểu đồ, bước nhanh đến một xe gắn máy.

"Nhã Kỳ, chăm sóc kỹ nàng." Lý Tường một cá xoay mình, trực tiếp đuổi theo, mũi chân đặt lên trên thân cây, lần nữa mượn lực, lập tức đuổi tới.

Nhưng là, tay súng bắn tia kia tốc độ cũng rất nhanh, chờ Lý Tường đuổi tới, tay súng bắn tia cười xe gắn máy hướng cửa trường học đi.

Nhã Kỳ cùng Dương Phụng Phụng cũng tới, Nhã Kỳ hỏi: "Làm sao bây giờ?"

"Người báo cảnh sát, Phụng Phụng gọi điện thoại thông báo chị người." Lý Tường phân phó xong, mở ra thân pháp đuổi theo, tay súng bắn tia này, hấn phải cản lại.

"Ông" tay súng bắn tia cái mũ dè rất thấp, còn đeo kính mát, căn bản không thấy rõ mặt mũi, hơn nữa, hấn đích tài lái xe tốt vô cùng, ở trong sân trường xe gắn máy cưỡi thật nhanh, ngay cả queo cua cũng không chậm lại.

Lý Tường chuyên đến gần đường, thân pháp mau như một trận gió, người ngoài còn không thấy rõ chuyện gì xảy ra, hấn cũng đã vọt ra thật xa địa phương.

Một người một xe, không sai biệt lắm đồng thời đến cửa trường học, tay súng bắn tia cưỡi xe gắn máy bay nhảy ra cửa trường, Lý Tường mượn lực bay nhảy ra, nhưng vẫn là kém một bước.

Xe gắn máy vừa rơi xuống đất, tay súng bắn tia tới rồi một cá xinh đẹp trôi đi, "Ông" trong nháy mắt xông ra ngoài.

Giữa không trung, Lý Tường cước bới đạp cước bới, mượn lực thi triển thân pháp, trực tiếp đuổi theo.

Đột nhiên, tay súng bắn tia một lần tay, súng lục "Ầm ầm" ngay cả nổ ba phát súng.

Lý Tường kinh hãi, gắng gượng thu hồi bước chân, hướng bên trái lướt ngang ba thước, nguy hiểm lại càng nguy hiểm tránh.

"A! ! !"

Tiếng súng đột nhiên vang lên, cửa trường học đích học sinh sợ hãi kêu, rồi rít ngã quỵ ở đất, thật may, tay súng bắn tia mục tiêu là Lý Tường, không có tổn thương người vô tội.

"Hảo thương pháp!" Chậm lại như vậy chậm, tay súng bắn tia cưỡi xe gắn máy đi xa, lại cũng không đuổi theo kịp.

Lý Tường kết luận tay súng bắn tia này đích dày công tu dưỡng cao vô cùng, như vậy tay súng bắn tia, trừ phi là lính đặc biệt xuất thân, bất kỳ một người nào tổ chức là đào tạo không ra được.

Mười phút sau, cảnh sát đã đến, ngay cả đặc cảnh cũng điều động.

Dẫn đội cảnh sát kêu Chu Chân, là Hoa Hạ cảnh sát đại học sở nghiên cứu, sau khi tốt nghiệp, liền thi được cục công an thành phố Giang Châu, trở thành tổ trình sát một tên điều tra viên.

Ba năm qua, năng điều tra phá án mười mấy vụ án náo động toàn quốc, trong lúc nhất thời, trở thành đại minh tinh của tổ trình sát, sau đó được cục đặc biệt đề bạt, để cho năng trở thành phó đội trưởng tổ trình sát cục công an thành phố Giang Châu.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Nữ cảnh sát này rất đẹp

Rất nhiều người đều đang suy đoán bối cảnh của Chu Chân, học viên mới ra trường, trực tiếp trở thành phó cảnh sát trưởng, mới ba năm, liền trở thành Đại đội phó cục điều tra hình sự của thành phố, sau lưng không có chỗ dựa hơn người, sẽ không có được vị trí này.

"Đem người sơ tán sinh viên nơi này, bảo vệ tốt hiện trường." Chu Chân lạnh lùng phân phó nói.

"Dạ, phó đội trưởng." Mấy tên đội viên cùng đặc cảnh cùng nhau khống chế hiện trường, bắt đầu hướng sinh viên gần đó tra hỏi ghi chép.

Chu Chân kiểm tra thi thể sát thủ một lát, trừ một người là tự sát, người còn lại bị người ta dùng cổ lực lượng to lớn chấn nát nội tạng cùng xương cốt, hít một hơi lạnh khí, người giết sát thủ, lực đạo lớn đến bao nhiêu.

Lý Tường trở lại hiện trường, bị đặc cảnh mang tới bên cạnh Chu Chân.

"Người là người giết?" Chu Chân mắt nhìn Lý Tường, lạnh lùng hỏi.

Lý Tường thấy Chu Chân dung mạo tuyệt đẹp, không thua mấy người Dương Tư Niệm, Ngải Kỳ, chẳng qua là vóc dáng của nàng so với Dương Tư Niệm kém vài ba phần, nhưng nơi nên lồi thì lồi, nơi nên lõm thì lõm, có một phen thần vận với phong vị khác.

Chu Chân thấy Lý Tường chỉ lo nhìn nàng, cũng không trả lời vấn đề của nàng, nhướn mày một cái, biểu cảm không vui vẻ gì.

Lý Tường nhận ra được Chu Chân không thích, cười nhạt một tiếng, nói: “Đúng vậy.”

“Người tên gì?” Chu Chân hỏi lần nữa.

“Lý Tường.” Lý Tường cười một cái, nhàn nhạt nói.

Lúc này, Ngải Kỳ đỡ Dương Phượng Phượng tới, rất nhiều đặc cảnh thấy Ngải Kỳ, rồi rít chào.

(mấy chương trước edit là Nhã Kỳ do bản cv sai, nay edit lại, là Ngải Kỳ)

Nàng là huấn luyện viên đặc cảnh, cùng đặc cảnh coi như là tương đối quen, mọi người đều biết thân phận của nàng, cho nên hướng nàng chào, bày tỏ tôn kính đối với nàng.

“Chu Chân...” Ngải Kỳ đi tới, vừa nhìn thấy chỉ huy đội cảnh sát là Chu Chân, trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạng.

“Ngải Kỳ, người cũng ở đây?” Gương mặt lạnh như băng của Chu Chân toát ra vẻ tươi cười, đi tới giúp Ngải Kỳ đỡ Dương Phượng Phượng qua một bên ngồi xuống.

“Đúng vậy, mới vừa rồi nguy hiểm thật, nếu không phải có hấn, phỏng chừng mấy người chúng ta cũng phải chết ở đây rồi.” Ngải Kỳ chỉ Lý Tường một cái nói.

« A, là như vậy à ! » Chu Chân gật đầu một cái, trong lòng bình tĩnh, khó trách một mình hấn có thể giết bốn tên sát thủ, nguyên lai hấn cùng Ngải Kỳ giống nhau, là huấn luyện viên đặc cảnh.

Chẳng qua là, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua hấn a!

Chu Chân trong tiềm thức đem Lý Tường quy kết với Ngải Kỳ cùng một loại người.

“Ngải Kỳ, các người theo ta trở về cục, chờ sau khi chúng ta phân tích đầu đuôi, chắc chắn cùng các người không liên quan, tự nhiên sẽ để các người trở về.” Chu Chân mỉm cười nói: “Người cũng là trong ngành cảnh sát, thủ tục như vậy, hy vọng người không nên phiền lòng.”

Ngải Kỳ nói: “Sớm biết người là cảnh sát thiết diện vô tư, được rồi, ta cũng không làm khó người, cùng người đi một chuyến về đồn cảnh sát, đem chuyện nói rõ.

Cục công an thành phố Giang Châu.

Chu Chân đang muốn an bài đồng nghiệp mang Lý Tường đi phòng thẩm vấn thứ hai, Đại đội trưởng cục điều tra hình sự Vương Tử đi tới, hấn mỉm cười nói: “Chu đội trưởng, người này giao cho ta đi!” Chỉ vào Lý Tường.

Chu Chân nhướn mày một cái, không vui nói: “Vương đội trưởng, điều này không hợp thủ tục a!”

Vương tử cười nói: “Là Triệu phó cục trưởng phân phó, hấn sợ người một mình không làm được, để cho ta tới giúp người một chút.”

“Có thật không?” Chu Chân không tin lời Vương Tử, cảm thấy chuyện có chút kỳ quặc, bấm gọi điện thoại cho Triệu Dương.

Vương Tử thấy vậy, thần sắc không vui, nhưng cũng không có phát tác, chẳng qua chỉ mỉm cười đứng đó.

“Triệu phó cục trưởng, người để cho Vương đội trưởng cũng phụ trách vụ án này sao?” Sau khi điện thoại nói thông, Chu Chân nói ngay vào điểm chính.

“À à, đúng vậy, Chu đội trưởng, có vấn đề sao?” Một bên điện thoại, truyền tới tiếng cười sang sảng của Triệu Dương.

Chu Chân nói: “Triệu phó cục trưởng, vụ án tập đoàn Khải Lý vẫn là ta phụ trách, ngay cả lần trước vụ án Dương Tư Niệm CEO tập đoàn Khải Lý bị đâm cũng là ta đang điều tra. Vừa mới một ngày, em gái Dương Tư Niệm cũng bị ám sát, ta hoài nghi đằng sau vụ án này không đơn giản.”

“Cho nên ta để cho Vương đội trưởng giúp người a!” Triệu Dương nói, “Chu đội trưởng, ta biết người có năng lực, tuy còn trẻ tuổi nhưng kinh nghiệm phá án phong phú, chỉ có điều, Vương Tử là lão đồng chí của cục, lại là người cấp trên, thân là cấp dưới, vụ án trọng đại như vậy, không phải nên cho hấn biết, để cho hấn tham gia sao.

Chu Chân trầm mặc một hồi.

Triệu Dương thấy Chu Chân không nói lời nào, hỏi tiếp: “Chu đội trưởng, người có ý gì sao?”

Chu Chân suy nghĩ một hồi, vụ án lớn như vậy, không được lực lượng cục thành phố ra sức, nhất định là không điều tra được, gật đầu một cái, nói: “Được, Triệu phó cục trưởng, ta đồng ý yêu cầu của người, bắt quá ta có một điều kiện.”

“Nói đi.” Triệu Dương phỏng khoáng nói.

Chu Chân nói: “Vương đội trưởng là cấp trên ta không sai, nhưng vụ án này là ta chủ trương, cho dù Vương đội trưởng tham dự vào, hấn cũng phải nghe lời ta, chấp hành ta an bài.”

“Được, không thành vấn đề, chuyện này ta sẽ cùng Vương đội trưởng nói, không có việc gì cứ như vậy, ta còn đang họp đây.” Triệu Dương cúp điện thoại.

Chu Chân kỳ dị nhìn Vương Tử một cái, nói: “Vương đội trưởng, người, người có thể mang đi, bắt quá, một lát sau ta muốn xem ghi chép tra hỏi hấn.”

Vương Tử gật đầu nói: “Đó là tất nhiên.” Ra lệnh cảnh sát đi theo mang Lý Tường đi.

Chu Chân cau mày, nàng luôn cảm giác chuyện không đúng, nhưng không biết nơi nào không đúng cả.

Hai cảnh sát áp giải Lý Tường, đi qua tòa nhà làm việc, đột nhiên Vương Tử để cho Lý Tường dừng lại, lấy công ra, trực tiếp công Lý Tường lại.

Lý Tường bất động, chẳng qua là khoe môi nhếch lên cười nhạt, từ chuyện Vương Tử xuất hiện, cho người mang hấn đi, hấn cũng đã nhìn ra chuyện có gì đó không đúng.

Tên Vương Tử này, không phải đến trợ giúp Chu Chân phá án, là nghe theo lệnh người khác sắp xếp, cố ý để chinh hấn.

Hấn vừa mới trở về nước, người gặp qua đếm năm ngón tay cũng hết, nói hấn đắc tội ai, vậy thì chỉ có một người.

Hùng Huy Giảng Võ Đường.

Còn lại Lý Tường, Vương Tử trong lòng lớn gan hơn, quát lên: “Thành thật một chút, mang đi.”

Hai cảnh sát đẩy Lý Tường đi, không biết quẹo bao nhiêu ngoặt, đi tới trong phòng thẩm vấn trọng phạm.

Nơi này căn bản là để dùng hình thẩm vấn trọng phạm, tiến vào loại phòng thẩm vấn này, không chết cũng phải lột một lớp da.

Lý Tường bị đẩy tới trong phòng thẩm vấn trọng phạm, bị hai tên cảnh sát cưỡng ép đè trên ghế, sau khi còi ra còng tay, dùng dây xích đem tay chân hấn đều khóa lại.

“Ồ chỗ này thành thật một chút.” Một người cảnh sát nói, rồi sau đó cùng mấy cảnh sát khác đi ra khỏi phòng.

Lý Tường không phản kháng, mặc cho cảnh sát công hấn, nhìn mấy tên cảnh sát rời khỏi phòng thẩm vấn, khoe môi nhếch lên nụ cười lạnh, hấn ngược lại muốn nhìn một chút, tên Hùng Huy này muốn chơi cái kiểu gì.

Nửa giờ sau, cửa phòng thẩm vấn đẩy ra, ba tên cảnh sát đi vào, dẫn đầu chính là Đại đội trưởng hình cục Vương Tử.

Ba người ngồi xuống sau một cái bàn, Vương Tử ngồi giữa, một người cảnh sát trong đó cầm bút lên, sửa soạn và hỏi: “Họ tên?”

“Lý Tường.” Lý Tường thần thái ung dung, cho tay vào trong túi.

“Làm gì đấy? Thành thật một chút.” Một cảnh sát thấy vậy, nghiêm nghị quát lên.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Kéo một sợi tóc động đến cả người

Lý Tường cười lạnh một tiếng, tay phải từ từ rút ra, ngón tay đang nắm gói thuốc lá.

Tên cảnh sát kia còn muốn nói gì, Vương Tử liền chặn lại.

Lý Tường rút ra điếu thuốc, cũng không hỏi ba người Vương Tử có muốn hay không, châm lửa hít sâu một hơi, sau khi thở ra một trận khói mù, lạnh lùng nói: “Đừng nói nhảm nhiều như vậy, các người đem ta bắt tới đây, rốt cuộc muốn làm gì?”

Vương Tử cười gật đầu nói: “Rất tốt, nói chuyện cùng người thông minh rất là sảng khoái, chính sách của chúng ta người cũng biết, thẳng thắn sẽ khoan hồng, kháng cự sẽ nghiêm trị, nói đi, người cùng những sát thủ kia quan hệ như thế nào? Tại sao phải ám sát Dương Phụng Phụng? Có phải hay không đối với tập đoàn Khải Lý có gì bất mãn?”

“Sát thủ?” Lý Tường cười lạnh một tiếng, búng tàn tro thuốc lá, “Ta không biết người đang nói cái gì.”

Tên cảnh sát mới vừa rồi hắc hắc cười nhạt: “Ngươi còn không thành thật khai báo, chúng ta nếu không có đủ chứng cứ, sẽ tùy tiện bắt ngươi sao? Phải có đầy đủ chứng cứ, chúng ta mới có thể bắt ngươi lại chứ. Bây giờ hỏi ngươi, để cho ngươi thành thật khai báo vấn đề, chính là cho ngươi cơ hội.”

“Ha, phải không? Nếu là như vậy, các ngươi có thể tố cáo ta a.” Lý Tường chảnh cún nói, “Nếu không thì, các ngươi đốt hương van cầu tổ tông các ngươi phù hộ các ngươi nhiều hơn đi!”

“Bộp” Vương Tử vỗ bàn, vừa định nổi giận, điện thoại di động trên bàn reo, là điện thoại của Lý Tường.

Vương Tử hí cặp mắt, ấn nút nhận điện thoại Lý Tường, ngay sau đó, một bên điện thoại truyền tới thanh âm sang sảng của Phó Nghị: “Đại ca, ta đã trở lại, ngươi ở đâu? Ta đi tìm ngươi.”

“Đại ca!” Vương Tử thật giống như phát hiện lục địa mới, hắc hắc cười lạnh nói, “Ngươi là ai?”

Phó Nghị vừa nghe không phải thanh âm Lý Tường, lông mày động một cái, lạnh lùng hỏi: “Ngươi là ai?”

“Ta là Đội trưởng hình cục cục công an thành phố Giang Châu, đại ca của ngươi dính líu mưu sát người khác, đã bị chúng ta bắt.” Vương Tử âm lãnh nói, “Ngươi có phải hay không đồng bọn của hắn?”

Phó Nghị cười ha hả, nhưng rất nhanh, hắn ngừng cười, âm trầm nói: “Nghe đây, ta bắt kẻ ngươi là cục gì, ngay cả bộ công an, hắn, các ngươi cũng không có thể động tới.”

« Ha, phải không ? Thật kiêu nha, ta thật là sợ a ! » Vương Tử ngang ngược càn rỡ, âm hiểm cười nói, « Vậy ta cũng nói cho ngươi, hắn nếu có thể còn sống rồi đi nơi này, ta liền làm chó bỏ ra ngoài cục. »

“Nhớ ngươi nói đấy.” Phó Nghị nói xong, “Bộp” trực tiếp cúp điện thoại.

Hắn không có thời gian cùng Vương Tử phí miệng lưỡi, có người muốn động tới Lý Tường, vậy sẽ để cho những người đó bỏ ra cái giá gấp mười, trăm lần.

Phó Nghị đánh một cú điện thoại tới điện thoại di động của lão tử mình, điện thoại vừa kết nối, trực tiếp nói: “Ba, ta muốn nhậm chức luôn hôm nay.”

« Có phải là vì Lý Tường ? » Phó Bản Triều nhàn nhạt hỏi.

« Ngươi làm sao biết ? » Phó Nghị ngắt ra, chuyện gì cũng không lừa được cha mình.

Phó Bản Triều nói : « Thủ tục đều đã làm cho ngươi xong, bắt đầu từ hôm nay, ngươi chính là Cục phó cục quốc an thành phố Giang Châu, cấp bậc Đại tá, tiểu tử, làm cho tốt, chớ gây chuyện cho ta, nhưng cũng không cần sợ chuyện, nghe hay không ? »

« Dạ, thủ trưởng. » Phó Nghị trong lòng đại định, sau khi cúp điện thoại, lại đánh một cú điện thoại tới đội hành động đặc biệt Cục quốc an thành phố Giang Châu, « Ta là Phó Nghị. »

“Chào Thủ trưởng.” Đội trưởng Vương Bản nghiêm nói.

Phó Nghị nói: “Ta ra lệnh đội hành động đặc biệt, mười phút sau tập hợp, hỏa tốc chạy tới Cục công an thành phố Giang Châu, có nhiệm vụ khẩn cấp.”

“Cục công an thành phố Giang Châu!” Vương Bản sừng sốt, nói, “Thủ trưởng, chuyện này có cần thông báo Triệu cục trưởng không?”

“Đội hành động đặc biệt Cục quốc an thành phố Giang Châu là do Phó Nghị ta phân quản, các ngươi chỉ phục tùng mệnh lệnh một mình ta. Bây giờ ta ra lệnh ngươi, lập tức hành động.” Phó Nghị lạnh nhạt nói.

“Rõ, thủ trưởng, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.” Vương Bản cúp điện thoại một cái, lập tức để cho đội hành động đặc biệt tập hợp.

Cục công an thành phố Giang Châu.

Dương Tư Niệm vội vã chạy tới, thấy Dương Phượng Phượng không có sao, thở phào nhẹ nhõm, rồi sau đó đối với Chu Chân nói: “Chu đội trưởng, em gái ta còn chuyện gì sao?”

“Không có, Dương tổng, ta phải nhắc nhở ngươi, mục tiêu sát thủ không chỉ có ngươi, còn có em gái ngươi.” Chu Chân làm việc công, đối với bất kỳ người nào cũng đều cùng một thái độ.

Dương Tư Niệm đôi mi thanh tú nháy một cái, nói: “Cảm ơn Chu đội trưởng nhắc nhở, ta sẽ bảo vệ tốt em gái ta.” Vừa nói, vừa muốn kéo Dương Phượng Phượng rời đi.

“Chờ một chút...” Dương Phượng Phượng kéo tay Dương Tư Niệm lại, cuống cuống nói, “Chị, Lý Tường còn chưa có trở lại.”

“Hắn đi đâu?” Dương Tư Niệm hỏi.

Dương Phụng Phụng nói: “Hắn bị cảnh sát khác mang đi, ta cũng không biết bọn họ mang hắn đi đâu.”

Dương Tư Niệm nhìn Chu Chân, không vui nói: “Chu đội trưởng, chuyện gì xảy ra? Tại sao bạn ta không thấy?”

Chu Chân cũng cảm thấy buồn bực, trải qua thời gian dài như vậy, làm sao Vương Tử còn không có điều tra rõ, áy náy nói: “Dương tổng, xin lỗi, là một người đồng nghiệp của ta mang bạn người đi, bắt quá người yên tâm, hắn không có việc gì, ta đi hỏi cho người một chút.”

“Tốt nhất là như vậy, bằng không, coi như các người chọc phải họa lớn.” Dương Tư Niệm không vội vàng đi, để cho Thiết Thủ trên xe, nài cùng Dương Phụng Phụng ngồi ở phòng họp chờ kết quả của Chu Chân.

Chu Chân cũng không suy nghĩ nhiều cái gì, gọi một cuộc điện thoại cho Vương Tử, nhưng lại thấy đối phương đang bận, không nghe điện thoại.

Lúc này, Chu Chân nhận ra được xảy ra chuyện, nài gọi một cú điện thoại cho cục trưởng Phùng Tử Kỳ, đem tình huống nơi này đơn giản báo cho hắn, sau đó nhẹ giọng nói: “Chú Phùng, ta cảm thấy chuyện có điểm không đúng, hay là người nhanh trở về cục một chuyến đi!”

“Ta đang họp trong thành phố, như vậy đi, người lập tức tìm Vương Tử, ta cũng gọi điện cho Triệu Dương, hội nghị kết thúc ta lập tức trở về.” Phùng Tử Kỳ cũng mơ hồ nhận thấy chuyện không đúng, dặn dò Chu Chân, “Nhớ, muôn ngàn lần không thể để cho Lý Tường xảy ra chuyện, sau lưng tập đoàn Khải Lý là Dương gia, một khi Dương Tư Niệm nổi giận, chỉ sợ Chu gia các người cũng phải nhượng bộ ba phần.”

Chu Chân “A” lên, yên lặng hồi lâu, nói: “Cục trưởng, ta biết nên làm như thế nào.”

“Ừ.” Phùng Tử Kỳ cúp điện thoại.

Trong phòng thẩm vấn, Vương Tử vỗ bàn một cái, lạnh lùng nói: “Nói đi, người vừa rồi có phải đồng bọn người hay không?”

“Nói là đồng bọn, cũng chỉ là quá khứ, có điều, hắn, các người nhưng là không động tới được.” Lý Tường chậm rãi thở ra một trận khói mù, cả lo cả phát, hồn nhiên không đem Vương Tử xem ra gì.

“Được a, ta biết ngay, người còn có đồng bọn.” Vương Tử mừng rỡ như điên, lạnh nhạt nói, “Muốn bình yên vô sự đi ra ngoài, liền thành thật khai báo chuyện đi.”

“Người là Hùng Huy phải tới đi!” Lý Tường đột nhiên hỏi.

Vương Tử sùng sốt một chút, sau đó trong mắt lộ ra sát khí kinh người.

Lý Tường biết quá nhiều, hắn tuyệt đối không thể lưu lại, để hắn đi ra, nói lung tung cái gì, đối với hắn, đối với Hùng Huy, đối với Hùng Bách Đào đều ảnh hưởng không tốt.

“Muốn giết ta?” Lý Tường từng làm qua sát thủ, đối với sát khí cực kỳ nhạy cảm, Vương Tử động sát cơ, hắn liền cảm ứng được sát khí trên người Vương Tử.

Bạn đang đọc truyện *Cục Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đổi khách thành chủ

“Ầm” cửa phòng thẩm vấn đột nhiên bị đẩy ra, Hùng Huy với thân hình mập mạp bước vào.

Vương Tử đứng lên, hướng Hùng Huy gật đầu một cái, lấy lòng nói: “Hùng thiếu, người tới rồi, người ta mang tới cho người, muốn xử trí như thế nào, người xem mà làm.”

Hùng Huy hài lòng nói: “Vương đội trưởng, việc người làm, Hùng Huy ta nhận, ngay khi xét chọn lại Cục phó thị cục, ta đảm bảo người ngồi lên chức Phó cục trưởng.”

Vương Tử mừng rỡ, cười haha nói: “Vậy đa tạ Hùng thiếu rồi.”

“Nguyên lai các người cầu kết với nhau, hãm hại ta!” Lý Tường thần sắc bình tĩnh, bên mép lộ ra nụ cười lạnh.

“Cầu kết với nhau?” Vương Tử vô si nói, “Người có chứng cứ sao? Hừ hừ, nơi này không có video, trừ chúng ta, căn bản cũng không có người khác đến. Hùng thiếu giết người, sau đó nói người là đồng bọn sát thủ, người là tới ám sát dương tư niệm. Sau đó bị chúng ta phát hiện, giết người. Hắc hắc, Lý Tường, như vậy, ngay cả ghi chép tra hỏi cũng không cần làm, lược bỏ phiên toái lớn cho chúng ta.”

“Các người đáng chết.”

Lý Tường trong mắt động sát cơ, nếu hôm nay đắc tội Hùng Huy là một người bình thường, như vậy thật đúng là âm mưu của Vương Tử sẽ được như ý. Ở chỗ này, giết một người, ra ngoài nói dối là đồng bọn sát thủ, sợ rằng mọi người cũng sẽ chọn tin tưởng lời nói của hắn.

Bởi vì hắn là người chấp pháp, mỗi lời nói hành động, đại biểu cho hình tượng công chức của quốc gia. Mà một người bình thường, hắn chỉ có thể đại biểu bản thân hắn, ai bảo người bình thường không có quyền không có thể chứ.

Hùng Huy dữ tợn nói: “Tối ngày hôm qua, ngươi không phải rất kiêu sao? Cánh tay ta chính là bị ngươi phế. Yên tâm, ta không nóng vội giết ngươi, ta từng chút một hành hạ ngươi chết.” Hướng Vương Tử nháy mắt.

Vương Tử lĩnh hội, gọi hai tên cảnh sát còn lại nói: “Đi thôi, nghiện thuốc lá, đi hút điếu thuốc đi.”

Ba người rời khỏi phòng thẩm vấn, Vương Tử còn đóng lại cửa phòng thẩm vấn.

Hùng Huy cời áo khoác xuống, tay phải của hắn bó thạch cao, động thủ không tiện, nhưng tay trái vẫn hoàn hảo không thương tổn gì.

Vương Tử lúc rời đi cố ý lưu lại cho hắn một cây gậy cảnh sát, Hùng Huy cầm gậy cảnh sát lên hướng Lý Tường đi tới.

Hùng Huy cầm gậy cảnh sát, hướng về Lý Tường dữ tợn nói: “Ngươi phế tay phải ta, lão tử hôm nay liền phế ngươi.” Vừa nói, gậy cảnh sát trong tay giơ lên hướng bụng Lý Tường đánh tới.

Lý Tường cười nhạt, chân khí bao lấy toàn thân, cửu dương chân khí vô cùng hùng hậu, như một bức tường khí chặn lấy, bao quanh người bảo vệ hắn.

Hùng Huy giơ gậy cảnh sát nện ở trên người Lý Tường, “phốc” một tiếng, gậy cảnh sát bị chân khí bắn ngược, trong nháy mắt bay ra ngoài, “ầm” trực tiếp cắm vào trong vách tường vững chắc.

“Xem ra tiểu tử ngươi cũng là người cường ngạnh mà!” Hùng Huy sưng sốt một chút, trong mắt lộ ra chút sợ hãi, nhưng rất nhanh, hắn bị ngọn lửa cửu hận chiếm lấy, cười gằn nói: “Ta nhìn ngươi có thể cường ngạnh tới khi nào?”

Lý Tường khinh thường nói: “Ít nhất so với ngươi cũng cường ngạnh lâu, không giống ngươi cứng không được.”

“Được, rất tốt, chết đến nơi rồi còn nói cứng.” Hùng Huy trong mắt hiện lên sát cơ nồng đậm, đi tới bàn bên cạnh, từ trong ngăn kéo lấy ra một cái dùi cui điện. Hùng Huy mở điện, tiếng điện giật đùng đùng vang lên, điện quang màu xanh hiện nổi lên trên khuôn mặt hắn, khiến cho mặt mũi hắn càng theemdwx tợn.

“Bốp” dùi cui điện trực tiếp đánh vào trên bụng Lý Tường, Lý Tường hơi nhíu mày một cái, trong mắt thoáng hiện một cổ sát khí kinh người.

“Tiểu tử, mùi vị như thế nào?” Hùng Huy cười haha như điên, một tay nắm tóc Lý Tường đem đầu Lý Tường dè lên trên ghế, mặt mũi dữ tợn, ác độc nói: “Mùi vị có phải hay không thật dễ chịu a!? Cái này vẫn chưa xong đâu. Dù sao nơi này không người, ta sẽ từ từ chơi tiếp.”

“Ha, phải không?” Lý Tường khoe miệng bỗng nhiên lộ ra một nụ cười băng lãnh, “Chơi tiếp? Đúng là phải tiếp tục chơi tiếp, bắt quá, không phải ngươi chơi ta, mà là ta chơi ngươi.”

« Ngươi có ý gì ? » Hùng Huy đột nhiên cảm ứng được sát khí trên người Lý Tường, vừa định lui về phía sau.

“Loảng xoảng”

Lý Tường chân khí phát ra, xích sắt kia giống như đậu hủ, trực tiếp bị chân khí của hắn làm đứt từng đoạn.

“Chất lượng thật là có vấn đề, đây là đồ cấp cho cảnh sát dùng đấy.” Lý Tường lắc đầu một cái, không khỏi thở dài nói, “Đồ như vậy sao vậy khốn được tội phạm”

Hùng Huy kinh hãi, đây chính là đồ tạo ra từ thép tinh, có thể chịu được lực 500 cân không bị biến dạng, Lý Tường nói vụn đứt xích sắt, liền vụn đứt xích sắt, nói làm gãy còng tay, liền làm gãy còng tay, như vậy cần dùng bao nhiêu khí lực chứ! Hắn sợ, vừa định buông tay ra, chạy khỏi cái phòng thẩm vấn này.

“Bốp”

Lý Tường một tay bắt lấy tay trái Hùng Huy, ánh mắt lạnh như băng nhìn hắn, hắc hắc cười lạnh nói: “Làm sao thế, Hùng thiếu, ta còn chưa bắt đầu chơi, ngươi cũng không muốn chơi tiếp trò này sao?”

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?” Hùng Huy sợ hãi, hắn khi dễ người bình thường còn có thể, nếu đụng phải một người liều mạng, hắn vẫn là vô cùng sợ, hoảng sợ nói: “Ba ta là Chánh pháp ủy thư ký, ngươi, ngươi đánh ta, hắn, hắn sẽ không bỏ qua ngươi.”

“Bốp”

Lý Tường giơ tay tát một cái, đánh cho nửa mặt Hùng Huy sưng lên, răng cũng rơi mất mấy cái, khoe miệng trào ra máu tươi.

“Hùng thiếu, ngươi không nên làm ta sợ, ngươi hù dọa ta một cái, tay ta liền run, mà tay ta run một cái ấy, là nó lại muốn đánh ngươi.”

Lý Tường vừa dứt lời, lại đánh một bạt tai tiếp, “bốp” nửa bên mặt phải Hùng Huy sưng vù lên, giống như một cái đầu heo.

“Ngươi nhìn đi, nó lại đánh ngươi, cho nên nói, đừng nói lão ba ngươi là cái gì cái gì, ngươi nói một câu, ta liền đánh ngươi một bạt tai, đánh ngươi ta cũng đau thịt à!” Lý Tường không nóng vội, hẳn có thời gian bồi huy hùng chơi, rút ra điều thuốc châm lửa hút một hơi sâu, chậm rãi đem khói thở ra trên mặt hắn.

Hùng Huy không nhịn được mùi thuốc lá, ho khan kịch liệt, muốn chạy trốn căn bản là trốn không thoát. Hai má sưng như đầu heo vậy, phỏng chừng mẹ ruột hắn tới cũng chưa chắc nhận ra hắn.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì? Không, không nên giết ta?” Hùng Huy rớt cuộc sợ, hẳn không còn có tư thế ngang ngược can rờ lúc trước, nếu không phải Lý Tường xách hắn, hẳn đã phải quỳ xuống trước Lý Tường.

Người đều là như vậy, gặp được yếu hơn mình, liền có dáng vẻ cả vú lấp miệng em, đụng phải người cường ngạnh hơn mình, thì chỉ biết cầu khẩn, có lẽ, đây là một loại nhược điểm của con người đi. Tất nhiên cũng có một số người cương ngạnh, nhưng đó dù sao cũng là số ít.

“Ha, nhanh như vậy liền nhượng bộ, không có ý nghĩa.” Lý Tường lắc đầu một cái, miệng ngậm điều thuốc, “Ta còn chưa chơi đủ mà, chơi tiếp. Mới vừa rồi ngươi đánh ta không phải rất thoải mái hay sao? Ta cũng muốn thoải mái một chút.” Cướp lấy dùi cui điện trong tay Hùng Huy, âm trầm cười lạnh.

Lý Tường lần nữa mở điện, tiếng điện giật đùng đùng vang lên, điện quang màu xanh nổi bật trên mặt hắn, khiến cho hắn nhìn giống như một sát thần.

“Không, không muốn...” Hùng Huy hoảng sợ kêu lên.

Hắn muốn cầu xin tha, nhưng mà lời đến khóe miệng, lại không biết nên nói gì cho phải.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Trêu đùa hoa khôi cảnh sát lãnh diễm

“Bốp”

Lý Tường lười để ý tới Hùng Huy nói, dùi cui điện nện một phát trên bụng Hùng Huy.

“A!!!”

Hùng Huy thảm thiết kêu lên, một luồng điện bắn trúng bụng hắn, cảm giác chỗ đó như có ngàn vạn cái kim châm nhỏ đâm vào, không ngừng mà cắm vào đâm ra, đau nhức làm hắn đỏ mồ hôi không ngừng.

Ngoài cửa ba người Vương Tử nghe được tiếng kêu thảm của Hùng Huy, Vương Tử giật mình tỉnh lại, quát lên: “Mẹ kiếp, có chuyện không hay rồi.” Rút súng lục ra, cùng hai cảnh sát khác đập mở cửa phòng, sau đó liền thấy một cảnh cực kỳ bi thảm.

Hùng Huy bị Lý Tường xách lên, toàn bộ khuôn mặt sưng như đầu heo, sau đó Lý Tường cầm dùi cui điện, không ngừng đánh Hùng Huy, đồng thời tiếng kêu thảm thiết của Hùng Huy cứ vang lên.

“Ta kháo, tại sao có thể như vậy?” Vương Tử rõ ràng nhớ kỹ là Hùng Huy hành hạ Lý Tường, sao biến thành Lý Tường hành hạ Hùng Huy rồi, không kịp nghĩ gì nhiều, trực tiếp lên đạn, nòng súng chia thẳng, tức giận hết lên, “Buông vũ khí trong tay ngươi ra, lập tức đầu hàng, không thì ta sẽ nổ súng.”

“Ah, vậy sao?” Lý Tường hắc hắc cười nhạt mấy tiếng, “Xem ra viện binh của ngươi đã đến.”

“Nhanh, nhanh giết hắn, Vương Tử, ngươi là đồ vương bát đần, nhanh nổ súng đi!” Hùng Huy thấy mấy người Vương Tử tiến vào, trong tay còn cầm súng, mừng rỡ trong lòng, liên tục gào hét nói.

“Không có cơ hội đó đâu.” Lý Tường thân pháp nhanh như gió. “Xoẹt!” Bỗng nhiên đi đến trước mặt Vương Tử, một phát nắm được súng lục, chân khí vỗ cùng hùng hậu phóng thích ra, súng trong tay Vương Tử bị uốn cong lại.

“Bốp” Lý Tường một cước đạp Vương Tử bay lên, đâm vào trên vách tường, tê liệt ngã xuống đất, kịch liệt ho khan, thiếu chút nữa muốn đem cả túi mật ho ra.

Ngay sau đó, Lý Tường phát uy, hét lớn một tiếng, một quyền đem một người cảnh sát đánh bay ra ngoài, một chiêu Hoàn cảnh thiên quân, người cảnh sát cuối cùng bị hắn trực tiếp đánh ngã trên đất.

Nhanh chóng, hắn đã giải quyết xong ba người Vương Tử.

Lần này, Hùng Huy hoàn toàn trở nên sững sốt, ánh mắt nhìn về Lý Tường tràn ngập sự sợ hãi.

Hắn biết mình lúc này đã trêu chọc phải người không nên chọc rồi.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?” Vương Tử thấy Lý Tường muốn tới đây, kinh sợ hét lớn.

“Cũng không làm gì đâu, đem việc ngươi cùng Hùng Huy cấu kết viết ra, nhớ kỹ, nửa điểm chi tiết cũng không được sơ sót.” Lý Tường ném bút cùng giấy ghi chép qua cho bọn họ, sai Vương Tử viết nhanh lên một chút.

Hùng Huy thấy Lý Tường không có chú ý đến hắn, muốn len lén chạy đi.

“Ngươi tốt nhất không nên lộn xộn.” Lý Tường vung tay lên, dùi cui điện trong tay bay thẳng ra, “Phập” thẳng tấp cắm vào trong vách tường, ngăn cản lối đi của Hùng Huy.

“Lý gia tha mạng.” Hùng Huy bị dọa quỳ rạp xuống đất, khóc ròng cầu xin tha thứ.

“Gọi điện thoại đi.” Lý Tường rút ra điều thuốc hút, ném qua một cái điện thoại đi động, sai Hùng Huy gọi điện.

“Gọi, gọi điện thoại? Gọi, gọi cho ai ạ?” Hùng Huy vẻ mặt đau khổ hỏi.

“Lão tử của ngươi.” Lý Tường tiện tay kéo qua một cái ghế, bắt chéo hai chân, hút thuốc nói, “Ngươi đem lão tử của ngươi nói trâu bò như vậy, lòng hiếu kỳ của ta nặng, muốn kiến thức lão tử của ngươi một chút.”

“Được, được, ta, ta gọi, ta gọi.” Hùng Huy run cầm cập ấn một dãy số, chỉ chốc lát sau, điện thoại được nhận, hắn thất thanh khóc ròng nói, “Cha, nhanh tới cứu ta, có người muốn giết ta.”

Hùng Bách Đào đang họp, đột nhiên nhận được điện thoại con trai cầu cứu, nhất thời đứng phắt dậy, lạnh lùng nói: “Ngươi bị làm sao? Ai muốn giết ngươi?”

Hùng Huy khóc thút thít nói: “Cha, ta ở Cục công an thành phố, ngươi mau đến đây đi, nếu muộn, ngươi không thấy được con của ngươi nữa đâu.”

Hùng Bách Đào chỉ có một đứa con trai, Hùng Huy xảy ra chuyện, Hùng gia bọn hắn sẽ phải tuyệt hậu, lập tức nói: “Được, con trai, ngươi yên tâm, ba lập tức tới ngay, mọi chuyện chờ ba qua đó rồi hãy nói.”

Sau khi cúp điện thoại, Hùng Bách Đào đối với Phùng Tử Kỳ nói: “Phùng cục trưởng, con ta ở địa bàn của ngươi xảy ra chuyện, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

Phùng Tử Kỳ trong lòng nhảy lộp bộp, nói: “Hùng bí thư, ta sáng sớm đã tới đây họp, trong cục xảy ra chuyện gì ta cũng không biết.”

“Ngươi bây giờ lập tức cùng ta đi một chuyến về cục, ta ngược lại muốn xem, là ai cùng hưng cực ác như vậy, dám ở trong cục công an động thủ giết người.” Hùng Bách Đào ánh mắt lộ ra sát khí, âm trầm nói.

“Được, Hùng bí thư, ta lập tức cùng ngươi quay về xem chuyện gì xảy ra.” Phùng Tử Kỳ run rẩy một cái, khép lại Notebook, cũng đứng lên nói.

Hùng Huy run rẩy đưa di động trả lại cho Lý Tường, sợ hãi nói: “Ta đã gọi rồi.”

Lý Tường cầm lấy các bộ phận súng lục, không để ý tới Hùng Huy, rất nhanh lắp ráp súng. “Răng rắc” nạp đạn lên nòng, nòng súng quay qua Hùng Huy.

Hùng Huy lòng can đảm bị dọa cho vỡ luôn, cả kinh kêu lên: “Không, không nên, đây, đây là cục cảnh sát, ngươi, ngươi giết ta, cũng không rời khỏi đây được đâu.”

Lý Tường trở mình tròn mắt, hút thuốc tiếp, lười biếng quan tâm Hùng Huy.

Lúc này, cửa phòng thẩm vấn bị đẩy ra, là Chu Chân tra được Vương Tử đem Lý Tường đến đây.

Một đội cảnh sát xông đến, bọn họ thấy mấy người Vương Tử, Hùng Huy nằm trên mặt đất, mỗi người đều bị thương, ngược lại, Lý Tường lại đang hút thuốc, bắt chéo hai chân, dáng vẻ hiện ra không có chuyện gì.

“Lý Tường...” Ngải Kỳ vừa tiến đến, liền thấy Lý Tường, bước gấp tới, nói khề, “Xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, mấy tên đui mù, muốn tìm ta gây phiền phức, bị ta giáo huấn cho.” Lý Tường xem thường nói.

“Ngươi... đây là cục cảnh sát, ngươi ở nơi này đánh cảnh sát, tội rất lớn đó.” Ngải Kỳ giậm chân một cái, cười khổ nói.

“Vậy phải xem là ai dám định tội Lý Tường ta.” Lý Tường ánh mắt giương lên, có một cỗ khí phách uy nghiêm.

Dương Phụng Phụng muốn đi vào, Dương Tư Niệm một phát giữ nàng lại, lắc đầu nói: “Chúng ta ở bên ngoài nhìn tình hình đi.”

“Chị...” Dương Phụng Phụng thấy thái độ kiên quyết của Dương Tư Niệm, thở dài nói, “Được rồi, có điều, Lý Tường là vì muốn cứu ta, người không thể bỏ hấn không quản đấy.”

“Ta biết.” Dương Tư Niệm nhiều hứng thú nhìn Lý Tường.

“Người dám đánh cảnh sát?!” Chu Chân đầu đầu một phen.

Lý Tường haha cười nói: “Vậy phải xem là ai, nếu như là người, đừng nói là đánh, ta yêu thương còn không đủ đâu.”

“Haha...” Máy cảnh sát nghe được lời Lý Tường, cũng nhin không được cười lên.

“Cười cái gì?!” Chu Chân vừa trừng mắt, dọa cho mấy người cảnh sát kia không dám cười ra tiếng, sau đó, nàng cả giận nói, “Đừng cợt nhả, ta là cảnh sát, người là người bị tình nghi, thành thật một chút cho ta.”

“Ta còn không thành thật sao, đã thành thật lắm rồi.” Lý Tường không khách khí quét mắt nhìn ngực Chu Chân, tuy rằng nàng không lớn như của Dương Phụng Phụng, Ngải Kỳ, thế nhưng cũng là cao ngất cùng co dãn, chắc do giận dữ, ngực lúc lên lúc xuống, càn lộ ra co dãn mườì phần.

“Người nhìn qua chỗ khác!” Chu Chân cho dù là lãnh diễm mỹ nữ, nhưng bị Lý Tường nhìn đùa giỡn như thế, khuôn mặt không chịu được nhất thời đỏ lên, nếu không có nhiều người ở đây như vậy, nàng đã sớm xuất thủ giáo huấn Lý Tường.

“Haha, người đẹp, gần đây có phải hay không có chút bức bối a!?” Lý Tường cười xấu xa hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Làm lớn chuyện

Chu Chân sùng sốt, không rõ vì sao Lý Tường biết nàng gần đây hay bức mình, thấy ánh mắt hèn mọn của Lý Tường, trong lòng phát bức, giận dữ nói: “Liên quan gì tới người, đưa khẩu súng đây.”

Lý Tường nhún nhún vai, biết Chu Chân hiểu lầm hấn, có điều, hấn không giải thích nhiều, đưa khẩu súng cho Chu Chân, lại mỉm cười nói: “Người đẹp, người không chỉ có bức mình, người cũng có phiền toái, nhất là hai ngọn núi cao kia, có khoảng thời gian sẽ trưởng rất khó chịu, đúng hay không?”

“Haha.” Những người còn lại cũng nhin không được, cười ha ha, Chu Chân được xem là hoa khôi cảnh sát lãnh diễm nhất Cục công an thành phố Giang Châu, ngày bình thường, mọi người thấy nàng đều là lạnh như băng, đừng nói là nói đùa nàng, cho dù chỉ báo cáo công tác bình thường, trong lòng cũng có chút run sợ rồi, rất sợ nếu mà nói sai, sẽ trêu chọc nữ sát thần này.

“Người, người nói bậy bạ gì thế?” Chu Chân vừa tức vừa cuồng lên, giậm chân một cái, tức giận nói: “Ta cho người biết, còn dám nói bậy, ta cắt đầu lưỡi của người.”

Lý Tường thở dài: “Người đẹp, người mắc bệnh rồi, thế nhưng vẫn mê mê tỉnh tỉnh, ca đây y thuật rất tốt, qua đây ca chữa trị cho, có điều ta phải sờ nắn chỗ đó của người, nhìn xem là mắc bệnh gì.”

“Cút!” Chu Chân giận dữ, quát lớn Lý Tường.

Lý Tường cười ha ha một tiếng, không cho là đúng.

“Vương đội trưởng, xảy ra chuyện gì?” Chu Chân mặt lạnh hỏi Vương Tử.

“Cái này, người này đánh lén cảnh sát, Chu đội trưởng, bắt hấn lại, thẩm vấn thật tốt vào, hấn cùng với đám sát thủ kia là đồng bọn đấy.” Vương Tử thấy có người, dừng khí nhất thời tăng lên, trực tiếp nói xấu Lý Tường.

“Là như vậy phải không?” Chu Chân đối với Lý Tường cũng không có ấn tượng gì tốt, tên nam nhân hèn mọn này, hai mắt cứ nhìn chăm chăm vào ngực mình, chưa từng có người nam nhân nào dám chẳng kiêng nể như thế.

Lý Tường cười lạnh, không phản bác lại gì cả.

“Đúng đúng, chính là như vậy, người này, hấn, hấn muốn giết ta.” Hùng Huy giầy dựa đứng lên, tức giận chỉ Lý Tường nói.

“Người tại sao lại ở chỗ này?” Chu Chân lạnh lùng nhìn Hùng Huy, “Đây là phòng thẩm vấn, không phải cảnh sát phá án không thể tiến vào đây, người làm sao mà tiến vào được?”

“Này...” Hùng Huy một phen nghẹn lời.

“Nói, người làm sao tiến vào được?” Chu Chân lần nữa lớn tiếng hỏi.

Vương Tử sợ hãi sắc mặt tái nhợt, trên trán xuất hiện mồ hôi lạnh.

“Người mặc kệ ta thế nào tiến vào đi, ba ta là Chánh pháp ủy thư ký, ta muốn tiến vào như thế nào thì làm thế đó, người quản được sao.” Hùng Huy phách lối không gì sánh được nói.

“Ta mặc kệ ba người là Chánh pháp ủy thư ký hay là con mẹ gì, vi phạm pháp luật, ta đều bắt người.” Chu Chân lời lẽ chính đạo nói.

“Chu đội trưởng, thật là uy phong a!” Một thanh âm không vui truyền đến, chính là Hùng Bách Đào cùng Phùng Tử Kỳ vội vàng chạy tới đây.

Hùng Bách Đào vừa tiến vào phòng thẩm vấn, gặp con trai của mình bị thương, may mắn chính là tính mạng không có gì đáng ngại, thả lỏng một hơi, lạnh lùng nói: “Phùng cục trưởng, sự việc đã cực kỳ rõ ràng rồi, người này cấu kết cùng sát thủ ám sát nhân vật quan trọng trong thương giới, ở đồn cảnh sát tập kích cảnh sát, còn muốn giết người diệt khẩu, những chứng cứ phạm tội này đủ để xử hắn từ hình.”

“Đổi trắng thay đen thật hay a!” Lý Tường không chút hoang mang, dập tắt tàn thuốc, lạnh lùng nhìn Hùng Bách Đào, thản nhiên nói, “Người gọi là Hùng Bách Đào?”

“Đúng thì thế nào, người phạm phải tội ác ngập trời, ta xem ai có thể giúp đỡ người.” Hùng Bách Đào âm lãnh nói.

“Đó cũng không nhất định.” Lý Tường cười quỷ dị.

Chu Chân nói: “Hùng bí thư, sự tình còn không có điều tra rõ ràng đã định tội cho hắn, có phải quá qua loa rồi hay không?” Nàng đối với Lý Tường không có ấn tượng gì tốt, nhưng dính đến công việc, nàng sẽ làm việc công.

Lý Tường có tội hay không, bây giờ không có chứng cứ chứng tỏ điều đó, dưới tình huống không có chứng cứ mà kết luận Lý Tường có tội, không thể nghi ngờ là qua loa rồi, làm một người cảnh sát, nàng không thể tùy ý để loại chuyện này phát sinh được.

“Chu đội trưởng, ta hi vọng người nhớ kỹ thân phận, người là cảnh sát, là cảnh sát nhân dân, làm một người cảnh sát, không chỉ vì dân phục vụ, còn phải phục tùng mệnh lệnh cấp trên nữa.” Hùng Bách Đào không vui nói.

Chu Chân cười nhạt, nói: “Hùng bí thư, người là muốn ta vì dân phục vụ, hay là muốn te nghe theo lệnh của người hả? Nếu như là vì dân phục vụ, như vậy tất cả xét theo sự thực mà nói, muốn định tội, cũng phải đưa ra bằng chứng. Nếu như người muốn ta nghe lệnh của người, như vậy thì thỉnh Hùng bí thư viết một tờ, lấy công văn chính thức gửi xuống đây, Chu Chân ta sẽ nhất định nghe theo mệnh lệnh của lãnh đạo.”

Không chút nào khoan nhượng Hùng Bách Đào, điều này làm cho Lý Tường càng thêm thích nàng.

“Người...” Hùng Bách Đào giận tím mặt, đối với Phùng Tử Kỳ nói, “Phùng cục trưởng, đây là phong cách, diện mạo của Cục công an sao? Được được, Chánh pháp ủy thư ký ta đây chưa đủ phân lượng, ta đây để ***** qua đây, như thế nào?”

(*** là nguyên gốc lấy bên kia về luôn)

“Hùng bí thư, bớt giận bớt giận, ta xem như vậy đi, trước tiên đem hắn bắt giữ về trại tạm giam, tất cả chờ điều tra xong rồi hãy nói.” Phùng Tử Kỳ nói ra một biện pháp trung gian.

Hùng Bách Đào trầm tư một chút, cũng hiểu được lỗ mãng đem Lý Tường mang đi định tội thì xác thực rất không thích hợp, biện pháp này của Phùng Tử Kỳ, chú ý tới mặt mũi của hắn, cũng lưu ý tâm tình của Chu Chân, là biện pháp vẹn toàn đôi bên, gật đầu một cái, nói: “Được, tạm nghe theo ý của Phùng cục trưởng đi.”

Lý Tường tiến vào trại tạm giam còn có cái gì tự do nữa, sống hay chết, không phải một câu nói của hắn hay sao.

“Ta xem ai dám mang đại ca ta đi.” Một thanh âm uy mãnh, cắt đứt lực chú ý của mọi người, sau đó, một đội bộ binh đặc chủng mang súng trên vai tiến đến, phòng thẩm vấn rất lớn, nhưng giờ lại đứng đầy người.

Đám quân sĩ xông tới, tất cả đều lên đạn, nòng súng quay sang hai người Hùng Bách Đào, Phùng Tử Kỳ, trong đó hai tên lính đi qua bảo vệ Lý Tường.

Sau đó, nghe được tiếng bước chân “cộp cộp”, một hán tử khôi ngô tiến đến, ăn mặc một thân quân trang, trên vai hai gạch bốn sao, biểu thị hắn là cấp bậc Đại tá.

Người hán tử này không phải ai khác, chính là phó nghị chạy qua đây trợ giúp Lý Tường.

Phó nghị vừa thấy được Lý Tường, vội vàng đi qua đó, “soạt” đứng nghiêm chào, cao giọng nói: “Chào đại ca.”

“Chào đại ca.”

“Chào đại ca.”

...

Đám binh sĩ uy nghiêm hô, toàn bộ phòng thẩm vấn đều bị tiếng vang này bao trùm.

“Các người là ai? Làm gì thế? Đây là cục công an, các người vác súng trên vai, đạn lên nòng tiến đến, còn có quân kỷ hay không? Có chính phủ nữa hay không?” Hùng Bách Đào kinh hãi, hẩn nhìn ra những binh sĩ này đến là vì Lý Tường.

Phó nghị vừa quay người, đi tới trước mặt Hùng Bách Đào, lạnh lùng nói: “Ta là Phó cục trưởng sở một Cục quốc an thành phố Giang Châu phó nghị, người là ai?”

“Phó cục trưởng sở một Cục quốc an.” Hùng Bách Đào kinh ngạc, Cục quốc an cấp bậc còn cao hơn bọn họ nửa cấp, dựa theo cấp bậc mà nói Phó cục trưởng sở một là cấp bậc Đại tá, so với Phó Chánh pháp ủy thư ký hẩn còn cao hơn một bậc.

Phó nghị nói: “Thế nào, người cho là ta đang nói xạo sao?” Trùng mắt, sát khí tự nhiên lộ ra.

Hùng Bách Đào giật mình nói: “Không không, ta không có hoài nghi cục trưởng, có điều, Cục quốc an có chức trách của Cục quốc an, Chánh pháp ủy chúng ta có chức trách của Chánh pháp ủy, Phó cục trưởng, tay người với dài rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21

Bạn đang đọc truyện *Cục Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Người đây là bậc lộ sao

“Được, đại ca.”

Lời nói của Lý Tường, chính là mệnh lệnh, Phó Nghị tuyệt đối chấp hành, vung tay lên, lạnh nhạt nói: “Mang hẩn đi.”

“Ai dám!?” Hùng Bách Đào giận dữ, Cục quốc an mang Hùng Huy đi, chỉ sợ là có đi không về, vội vàng bảo vệ Hùng Huy, quát lên, “Ai mạng con trai ta đi, trước hết giết ta đi.”

“Vây ta không khách khí.” Phó Nghị cười nhạt, móc súng ngắn ra, nấp đạn lên nòng, nòng súng quay qua Hùng Bách Đào, hung ác nói, “Người cho là lão tử không dám sao, chúng ta đều đã từng lên chiến trường, giết qua người khác, dám ngăn cản chúng ta, ta một phát bắn gục người.”

“Cách cách” Phó Nghị trực tiếp bóp cò, băng đạn không có đạn, phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

Nhưng Hùng Bách Đào bị hù dọa cho sắc mặt trắng xám, cả người vô lực ngồi liệt trên mặt đất, thờ đốc từng hơi, mồ hôi hột trên trán rơi xuống như mưa.

“Mang đi.” Phó Nghị cười to mấy tiếng, ra lệnh cho binh sĩ đặc chủng mang Hùng Huy đi, sau đó đuổi theo sau lưng Lý Tường.

Không ai dám ngăn cản bọn họ, trừ phi có người không muốn sống.

“Hẩn rốt cuộc là ai?” Vấn đề này, là Phùng Tử Kỳ hỏi.

Nơi này là Cục công an thành phố, hẩn là Cục trưởng cục công an thành phố Giang Châu, chính là chức vị lớn, nhưng mà đối mặt với Cục quốc an, hẩn vẫn lực bất tòng tâm, có phần chưa đủ lớn.

Mà một người, có thể để cho Cục quốc an gây chiến, thậm chí không tiếc xuất động đội hành động đặc biệt, phải có bối cảnh kinh người, phải có bao nhiêu lực ảnh hưởng.

Lý Tường, rốt cuộc thuộc về bên nào?

“Không biết.” Chu Chân đôi mi thanh tú nhũu lại gần nhau, trầm tư hồi lâu, lạnh lùng nói, “Ta nhìn không thấu hần, hơn nữa, ngay cả nghe ta cũng chưa từng nghe qua hần.”

Chu Chân ánh mắt tràn ngập hiếu kỳ, trầm nghĩ trong lòng: “Lý Tường, ta nhất định sẽ điều tra rõ ràng về ngươi.”

Lý Tường vừa đi, Dương Tư Niệm lập tức rời khỏi.

Nàng đuổi theo ra khỏi trụ sở công an, thấy Lý Tường dựa vào trên một thân cây hút thuốc, cà lơ cà phát, bất cần đời.

Phó Nghị ngồi ở trên xe quân đội, gõ gõ vô-lăng, hình như là đang đợi Lý Tường.

“Ngươi đi lên xe chờ ta, Thiết thủ sẽ bảo vệ ngươi.” Dương Tư Niệm đối Dương Phượng Phượng nói.

“Ừh.” Dương Phượng Phượng biết Dương Tư Niệm có lời muốn nói với Lý Tường, không muốn cho nàng biết, gật đầu, đi qua bên người Lý Tường, hung hăng trừng mắt liếc nhìn hần, cảnh cáo hần không nên nói lung tung.

Lý Tường làm cái thủ thế “OK”, biểu thị hiểu được ý tứ của nàng.

Dương Tư Niệm không thấy thấy mờ ám giữa hai bọn họ, chậm chậm đi đến, mắt nhìn Lý Tường, thần nhiên nói: “Ngày hôm nay đa tạ ngươi, nếu không có ngươi, em gái ta sẽ chết trong tay những sát thủ kia rồi.”

“Tiện tay mà thôi, không tính là cái gì.” Lý Tường hút thuốc, thở ra từng làn khói, quan sát Dương Tư Niệm từ trên xuống dưới, ngày hôm nay, nàng mặc trang phục công sở, một bộ âu phục của nữ, mái tóc thật dài quấn lại, có vẻ khôn khéo lão luyện, lại biểu hiện mị lực đặc biệt.

Trang phục công sở bó sát người, đem vóc dáng nàng càng hiện ra mê người, làm cho Lý Tường phụt máu, chính là hai ngọn núi cao trước ngực nàng, giống như hai cái khí cầu, làm y phục muốn bung ra.

Trong khoảng thời gian ngắn, Lý Tường nhìn cho phát ngốc.

“Đã xem đủ chưa!” Dương Tư Niệm sắc mặt vĩnh viễn là lạnh như băng, như một tòa băng sơn, cao ngạo, bất cận nhân tình.

“Haha, nếu như không có mặc quần áo, vậy càng đẹp mắt.” Lý Tường có chút bí ối nói.

“Ngươi...” Dương Tư Niệm không nói gì, đây là người đàn ông đầu tiên dám đùa giỡn nàng như thế.

“Lần trước, ta mời ngươi, ngươi cự tuyệt ta, ngày hôm nay, ta lại mời ngươi lần nữa, gia nhập tập đoàn Khải Lý.” Dương Tư Niệm đưa tay phải ra, rất có thành ý nói.

Lý Tường cười cười, dập tắt tàn thuốc, chuyển đề tài nói: “Tìm một chỗ nói chuyện đi.”

Dương Tư Niệm chau mày, gật đầu.

Lý Tường để Phó Nghị về trước, chờ hần ổn định lại, bọn họ lại gặp lại.

Phó Nghị “Ừ” một tiếng, thấy Dương Tư Niệm có cá tính với xinh đẹp, hiếu ý cười nói: “Đại ca, ta hiểu, yên tâm, làm anh em với nhau, sẽ không quấy rầy đại ca đâu.”

“Biến, tiểu tử thôi.” Lý Tường cười mắng.

“Haha...” Phó Nghị cười to một trận, ra lệnh tài xế lái xe.

Quán cafe 520.

Dương Tư Niệm cầm lấy cái thìa nhỏ, nhìn ly cafe tinh xảo, lặng yên không nói lời nào.

“Ngươi biết vì sao ta chọn chỗ này không?” Lý Tường liếc nhìn xung quanh, bầu không khí rất ấm áp, tình nhân tình chàng ý thiếp, có mấy đôi còn ôm hôn nhau, vuốt ve, nếu như đây không phải nơi công cộng, có lẽ sẽ làm tới luôn rồi.

“Không biết.” Dương Tư Niệm mặt đỏ lên, lạnh lùng nói, “Ta đối với ngươi không có hứng thú, ngươi đừng có phí tinh lực đặt lên người ta.”

“Haha...” Lý Tường cười, lắc đầu nói, “Ta thích chỗ này, là vì ở nơi đây có thể cho ta hút thuốc lá. Con người ta, không hút thuốc lá thì đầu óc cận động không tốt lắm, rất nhiều chuyện sẽ không đi sâu vào được.”

Dương Tư Niệm cả người chấn động, yên lặng không nói gì.

Lý Tường nói tiếp: “Ngươi tại sao phải làm như vậy? Thật chỉ là muốn thử quan hệ giữa ta và Cục quốc an thôi sao?”

“Ngươi cũng biết sao.” Dương Tư Niệm là nữ nhân thông minh, Lý Tường nói như vậy, biểu thị tất cả mọi chuyện đều trong lòng bàn tay hắn, nàng cho dù là muốn giấu diếm, cũng giấu diếm không được.

Sợ hãi, đây là suy nghĩ chân thật nhất sâu trong nội tâm nàng.

Giống như ở trước mặt Lý Tường, nàng không có bất kỳ bí mật nào, đáng sợ hơn là, nàng làm một chuyện gì, tính toán cái gì, đều trốn không thoát hai mắt của Lý Tường.

Người nam nhân này, thật đáng sợ.

Lý Tường cười, miệng uống cà phê, gạt đầu, không nói gì thêm.

“Có phải hay không nghĩ ta là nữ nhân xấu xa, chỉ biết lợi dụng người khác, không có chút nhân tình?” Dương Tư Niệm thở dài một hơi, thần sắc đau thương, lông mày trên trán lộ ra cảm giác mệt mỏi thật sâu.

“Ah, ngươi là vậy sao?” Lý Tường cười càng thêm tà ác, thần nhiên nói, “Ngươi nếu thật là nữ nhân như vậy, như vậy ta cũng sẽ không giúp ngươi, càng không để ngươi lợi dụng như thế.”

“Ngươi vì sao đối tốt với ta như vậy?” Dương Tư Niệm nội tâm có chút cảm động, nàng là nữ nhân mạnh mẽ, nam nhân chỉ biết sợ nàng, chưa bao giờ thật lòng đối với nàng.

“Rất đơn giản, bởi vì ta muốn cho ngươi yêu thương ta a!” Lý Tường cười haha một tiếng, nhàn nhã dựa vào trên ghế salon.

“Ngươi, ngươi có thể đứng đắn một chút hay không?” Dương Tư Niệm có chút dờ khóc dờ cười, thật vất vả có một chút hảo cảm mới Lý Tường, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

“Lẽ nào ta không đứng đắn sao?” Lý Tường cố ý nhìn lại chính mình, cười nói, “Ta rất đứng đắn a, cực kỳ thành ý đấy.”

“Cảm ơn biểu lộ của ngươi, thế nhưng ta nói rồi, ngươi không phải đồ ăn của ta, ta đối với ngươi không có hứng thú.” Dương Tư Niệm không khách khí chút nào cự tuyệt Lý Tường.

“Con người của ta nha, nhìn như cà lơ cà phát, bất cần đời, thực tế là, ta là một nam nhân có tâm khí rất cao.” Lý Tường khoát khoát tay, nói, “Ta nghĩ ngươi hiểu lầm rồi, ta là ý nói, cho ngươi yêu thương ta, cũng không nói, ta nhất định sẽ yêu thương ngươi.”

“Ngươi...” Dương Tư Niệm có chút tức giận, nàng cũng không biết vì sao tức giận, nói chung là, nghe được những lời kia của Lý Tường, trong nội tâm nàng thấy tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Cục Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Da rất trơn mềm

Lý Tường không để cho Dương Tư Niệm cơ hội tức giận, nhanh chóng chuyển trọng tâm câu chuyện, nói: “Ta giúp ngươi bắt Hùng Huy, ngươi nói, làm thế nào cảm ơn ta đây? Lấy thân báo đáp ta miễn cưỡng tiếp thu.” Nói xong bí ối nhìn chằm chằm bộ ngực Dương Tư Niệm.

Nên biết, núi đôi của Dương Tư Niệm tuy rằng không lớn bằng Ngải Kỳ, thế nhưng nàng hơn ở chỗ mềm mại co giãn, hơn nữa đáng người ma quỷ của nàng đủ để miếu sát bất kỳ nam nhân nào, hần nghĩ, nếu nàng thật muốn lấy thân báo đáp, vậy hần không thể làm gì khác là miễn cưỡng mạnh mẽ tiếp nhận vậy.

“Ngươi...” Dương Tư Niệm thật không có biện pháp với người nam nhân trước mắt này, hình như hần chưa bao giờ sợ nàng, muốn xem nàng như thế nào, tựa xem nàng như thế ấy, muốn nhìn nàng nơi nào, tựa thì nhìn nơi ấy, cứ trơ trên khiêu chiến kiên trì cùng điểm mấu chốt của nàng.

Hết lần này tới lần khác, đây là một nam nhân tà ác, nàng không có biện pháp nào nắm bắt hần.

“Ngươi bắt Hùng Huy, đâu có liên quan gì tới ta? Hần đắc tội với ngươi, ngươi bắt hần, đó là chuyện giữa các ngươi lúc đó, không nên đem ta liên lụy vào.” Dương Tư Niệm cắn môi, oán hận nói.

“Thật sao?” Lý Tường mỉm cười, nói, “Hùng Huy là Đà chủ khu Dương Minh của Giảng Võ Đường, mà hần lão tử là Chánh pháp ủy phó thư kí, bối cảnh cũng rất mạnh, cho nên, hần làm việc luôn coi trời bằng vung.”

Dương Tư Niệm không nói lời nào, khuấy khuấy cái thìa.

Lý Tường nói tiếp: “Tên Hùng Huy này, chỉ sợ là thêm nhỏ dãi mỹ sắc của người thật lâu đi, đáng tiếc, cầu còn chưa được, vì vậy, thẹn quá thành giận, khắp nơi chia mũ vào tập đoàn Khải Lý, bao gồm các sông bạc của tập đoàn Khải Lý các người, cũng bị Hùng Huy quấy rầy không ít đi.”

“Người, người làm sao mà biết?” Dương Tư Niệm thật sự giật mình, Lý Tường này rốt cuộc là ai, vì sao mọi chuyện đều giấu không được hắn.

Lý Tường cười nói: “Ta muốn biết, tự nhiên sẽ biết, không ai có thể ở trước mặt ta giấu trò. Người đã sớm muốn diệt trừ Hùng Huy, nhưng mà Hùng Bách Đào là nhân vật trọng yếu trong chính giới thành phố Giang Châu, phía sau cũng có mạng lưới quan hệ phức tạp, rút dây động rừng, người sợ động tới Hùng Huy, sẽ làm cho người, cùng tập đoàn Khải Lý chọc vào phiền phức không cần thiết, hơn nữa, Dương gia các người cũng chưa chắc đồng ý người làm như vậy. Không có Dương gia ủng hộ, người muốn động Hùng Huy, hoặc là, động Hùng Bách Đào, đều là không thể nào, ta nói không sai chứ!?”

Dương Tư Niệm cắn chặt môi, Lý Tường nói không sai, nhìn như một đệ tử hoàn khố, phía sau dính dáng tới lợi ích tập đoàn Khải Lý phi thường phức tạp, nàng là CEO tập đoàn Khải Lý, nhưng chân chính nắm quyền tập đoàn Khải Lý là ở trong tay Chủ tịch, nàng tối đa chỉ có quyền kinh doanh công ty.

Huống chi, Dương gia làm việc từ trước đến nay bảo thủ, không cầu công lao chỉ cầu không thất bại, cách làm mạo hiểm của nàng như vậy, sẽ không nhận được Dương gia ủng hộ, nhất là Dương lão gia tử.

Đây cũng là lý do Hùng Huy cười ở trên đầu tập đoàn Khải Lý nhiều năm như vậy, tác oai tác quái, nàng thủy chung không thể có lý do động Hùng Huy.

Nhưng là, Hùng Huy chưa diệt trừ, lực ảnh hưởng Hùng Bách Đào chưa giảm bớt, như vậy, tập đoàn Khải Lý muốn phát triển thêm một bước ở thành phố Giang Châu, hiển nhiên là không thể nào.

Trong lúc nàng biết quan hệ giữa Lý Tường và Cục quốc an, nàng liền suy nghĩ, lợi dụng tầng quan hệ này của Lý Tường, hung hăng đả kích Hùng Huy, thậm chí cả Hùng Bách Đào.

Kế hoạch này, nàng ngay từ đầu hoàn toàn không nắm chắc, ai đó cũng không phải người ngu ngốc, nàng ra chiêu gì, nói cái gì, những người đó liếc mắt liền nhìn ra, vừa nghe thì hiểu, không có ích lợi tuyệt đối, ai sẽ đến trợ giúp nàng.

Chỉ là, làm cho nàng như thế nào cũng không ngờ tới, Lý Tường biết rõ là nàng bố trí tốt một ván, hắn vẫn nghĩa vô phản cố giúp nàng.

Như thế, Lý Tường tại sao lại giúp nàng đây? Hắn sẽ được chỗ tốt gì?

“Đúng vậy, ta ngay từ đầu, đích thật là đã tính toán như vậy.” Dương Tư Niệm biết giấu diếm không được, cũng không nói dối, trực tiếp thừa nhận.

Lý Tường cười cười, nói: “Hùng Huy ta đã bắt lại cho người, đàm phán thế nào cùng người Giảng Võ Đường, hoặc là, cùng Long lão gia tử phía sau Giảng Võ Đường đàm phán, đó là chuyện của người, ta sẽ không tham dự vào. Hùng Bách Đào tạm thời không thể động, hắn là Chánh pháp ủy phó thư ký, bối cảnh phức tạp, người muốn động, cũng chưa chắc động được. Có điều, ta nói trắng ra cho người biết, Hùng Bách Đào nhảy nhót không nhiều ngày nữa đâu, người không dám động hắn, ta dám, người không động được hắn, ta động được.”

Nói đến đây, khí phách kinh người.

“Cảm ơn người.” Dương Tư Niệm trầm mặc hồi lâu, nói ra ba chữ.

“Vậy bây giờ có phải hay không lấy thân báo đáp được rồi?” Lý Tường bị ối dựa qua, tay không thành thật đặt trên đùi Dương Tư Niệm một chút, cảm nhận được nàng da thịt thật trơn mềm, càng câu dẫn tà hỏa trong lòng hắn.

“Biến.” Dương Tư Niệm không biết nói gì, một giây trước, là một nam nhân khí phách, một giây sau, lại biến thành một nam nhân hèn mọn, hắn rốt cuộc là người dạng gì đây?

“Haha...” Lý Tường lưu luyến không rời rút tay lại, ngậm ngùi nói, “Người đẹp, da thật trơn a!”

“Người...” Dương Tư Niệm dở khóc dở cười, hai má ửng đỏ, thoáng ngượng ngùng, cuối cùng, bắt đắc dĩ thờ dài một hơi, nàng thật không có biện pháp nắm bắt Lý Tường.

“Ta lúc nào đi báo danh?” Lý Tường thấy nói chuyện đã xong, người đứng lên, đi tới cửa, bỗng nhiên quay đầu lại hỏi Dương Tư Niệm.

“A!? Cái gì?” Tư duy của Dương Tư Niệm hoàn toàn bị Lý Tường lấy đi, đầu chưa kịp thích ứng lại, ngạc nhiên nhìn Lý Tường, lập tức tỉnh ngộ, kinh hí nói, “Người thật sự nguyện ý vào tập đoàn Khải Lý sao?”

“Ta không phải vào tập đoàn Khải Lý, ta là làm người cận thân bảo tiêu, cực phẩm mỹ nữ cận thân bảo tiêu.” Lý Tường haha cười nói.

“Người, người có thể đứng đắn một chút hay không?” Dương Tư Niệm e thẹn không ngớt.

Lý Tường nói: “Ta không đứng đắn sao?”

“Người... buổi sáng ngày mai, người đến tổng bộ tập đoàn Khải Lý báo danh, phàm là người đưa ra yêu cầu, ta đều sẽ thỏa mãn.” Dương Tư Niệm vui

về nói.

Lý Tường đột nhiên tiến lại gần, nói: “Vậy ngươi có thể lấy thân báo đáp sao?”

“Cút...” Dương Tư Niệm trừng mắt, ngược ngừng quát lên.

“Haha...” Lý Tường không nói gì, đi nhanh rời khỏi quán cafe, đi ra ngoài, thấy Thiết Thủ vẫn còn ngồi trên xe, phất tay cùng hắn bắt chuyện một cái, liền đi bộ trở về.

Dương Tư Niệm cũng theo đi ra, Thiết Thủ xuống xe, đi tới bên người Dương Tư Niệm, cung kính nói: “Dương tổng.”

“Phượng Phượng đâu?” Dương Tư Niệm không thấy Dương Phượng Phượng, hỏi Thiết Thủ.

Thiết Thủ nói: “Nhị tiểu thư nói muốn đi WC, đúng a, thế nào còn chưa quay lại? Nàng sẽ không bị tiêu chảy đi!”

“Xem ra nàng khẳng định lại trốn rồi, tiểu ny tử này, vừa nhìn thấy ta lại bỏ chạy, lần sau để cho ta bắt được nàng, có lẽ phải chặt chân nàng mới được.”
Dương Tư Niệm hận rên sắt không thành thép nói.

Thiết Thủ lo lắng an toàn của Dương Phượng Phượng, nói: “Dương tổng, có muốn phái người đi tìm nhị tiểu thư hay không, ta sợ sát thủ sẽ hạ thủ với nàng.”

“Không cần đâu, ta biết nàng đi chỗ nào, không có việc gì cả, có hắn ở đó, sát thủ không động được Phượng Phượng đâu.” Dương Tư Niệm khoát tay, bảo Thiết Thủ không cần nhúng tay vào chuyện này.

“Là Lý Tường?” Thiết Thủ hỏi.

“Ừ.” Dương Tư Niệm nói xong, đi lên xe, Thiết Thủ cười, cũng theo lên xe, lái xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Báo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Người như vậy ta sẽ phạm tội đó

Trên xe, Thiết Thủ hỏi Dương Tư Niệm: “Dương tổng, tên Lý Tường kia đáp ứng vào tập đoàn Khải Lý rồi?”

Dương Tư Niệm nói: “Hắn chưa nói muốn gia nhập tập đoàn Khải Lý, nhưng hắn biểu thị, có thể làm cận thân bảo tiêu cho ta.”

Thiết Thủ nhú mày, nói: “Hắn có ý gì?”

Dương Tư Niệm nói: “Rất đơn giản, hắn không muốn có quan hệ gì với tập đoàn Khải Lý, hoặc là, hắn không muốn có quan hệ gì với Dương gia phía sau tập đoàn Khải Lý. Thiết Thủ, đây là một người rất đáng sợ, đừng chỉ điều tra về hắn.”

“Vi sao?” Thiết Thủ thất kinh hỏi.

Dương Tư Niệm nói: “Chuyện người điều tra hắn, hắn đã biết, còn có, chuyện ta tính toán, hắn cũng biết, hắn không động thủ, không có nghĩa là hắn không có năng lực phản kích, mà là muốn xem chúng ta có biết thấy tốt thì thu hay không. Ngươi tiếp tục đi điều tra, cũng sẽ không điều tra ra cái gì, chọc giận tới hắn, chỉ sợ có hại là chúng ta.”

“Được, Dương tổng, ta biết nên làm như thế nào.” Thiết Thủ kinh hãi, Lý Tường này cũng thật đáng sợ, ngay cả Dương Tư Niệm ngang dọc thương trường, thủ đoạn cao minh, gặp phải hắn nàng cũng là không biết làm thế nào, đây rốt cuộc là nam nhân như thế nào?

Lý Tường đi bộ quay về biệt thự, vừa tới cửa biệt thự, đột nhiên Dương Phượng Phượng “A” một tiếng, từ trong một góc nhảy ra, vỗ vai Lý Tường, nói: “Soái ca, người khỏe, chúng ta lại gặp mặt rồi.”

Lý Tường quay người tròn mắt, nói: “Làm gì? Lão tử vừa vận tà hỏa quán thân, bao nhiêu tiền, chúng ta lập tức bắt đầu.”

“Móa, ngươi xem lão nương là cái gì? Là gà ven đường sao?” Dương Phượng Phượng quyết quyết miệng nói.

Lý Tường quan sát Dương Phượng Phượng trên xuống dưới, haha cười nói: “Được rồi, vậy ngươi là gà ở chỗ nào đến thế?”

“Hehe, ta là theo gà Lý Tường đi ra đây.” Dương Phượng Phượng cười nói.

“Mợ, nói xấu lão tử.” Lý Tường tức giận nói.

“Đừng mà, Lý Tường ca ca, ngại đừng như vậy nha, Phụng Phụng sợ hãi a.” Dương Phụng Phụng lúi kéo cánh tay Lý Tường, giả vờ làm tiểu cô nương, đừng đưa cánh tay Lý Tường làm nũng, thanh âm ôn à ôn ền.

“Ngừng ngừng, nói chuyện nghiêm túc.” Lý Tường nổi da gà khắp người.

“Vây được, ta muốn ở lại chỗ này.” Dương Phụng Phụng cười vui nói.

“Nghĩ hay nhỉ.” Lý Tường lấy ra chìa khóa, mở cửa lớn đi vào, Dương Phụng Phụng theo sát phía sau, tuyệt không khách khí.

Vừa vặn, Ngải Kỳ ở nhà, nàng ở đồn cảnh sát, cùng chu chân nói mấy câu, sau khi đi ra thì không thấy được Lý Tường.

Nàng biết nhất định là Lý Tường đi cùng Dương Tư Niệm, lười biếng gọi điện hỏi, trực tiếp quay về biệt thự.

Nàng chưa kịp nghỉ ngơi mấy phút, Lý Tường đã trở về, phía sau còn có Dương Phụng Phụng đi theo.

“Hiiii, Ngải Kỳ tỷ tỷ, sau này chúng ta là bạn cùng phòng rồi.” Dương Phụng Phụng không thấy xấu hổ, cùng Ngải Kỳ đã quen thuộc từ trước chào hỏi.

“Bạn cùng phòng?” Ngải Kỳ sững sốt, lập tức hiểu, cười nói, “Ngươi cũng muốn ở lại trong biệt thự sao?”

“Đúng vậy a, Lý Tường ca ban này đáp ứng ta, ăn gì uống gì phục vụ gì cũng đều chiều đãi ta, ta muốn ở bao lâu thì ở.” Dương Phụng Phụng cười duyên nói.

“Ta đáp ứng ngươi ngươi lúc nào?” Lý Tường ngồi ở trên ghế salon phòng khách, rút ra điếu thuốc hút, vô sỉ cười nói, “Còn có, ngươi muốn để cho ca hầu hạ ngươi thật tốt a!?”

“Lý Tường ca...” Dương Phụng Phụng đáng thương nhìn Lý Tường.

“Làm gì?” Lý Tường búng tàn thuốc lá, biết tiểu ny tử này khẳng định đang giờ trò.

“Buổi tối ta ở trong phòng chờ ngươi, ngươi nhất định phải tới nha, oppa.” Dương Phụng Phụng thần thái quyến rũ, làm mấy động tác câu dẫn ngây thơ, nhưng mà mặc dù là ngây thơ, vẫn khiến người ta mơ tưởng viễn vông.

“Khụ khụ, kia, cái kia, chuyện riêng, chuyện riêng.” Lý Tường thấy Ngải Kỳ ở một bên, tỏ ra có chút ngượng ngùng.

“Vây ngươi có tới hay không?” Dương Phụng Phụng vẫn như cũ quyến rũ nói.

“Đến, đến, mấy giờ hả? Ta tắm rửa rồi hương hương.” Lý Tường hưng phấn nói.

“Ngải Kỳ tỷ tỷ, ngươi xem, Lý Tường ca thật là bì ỏi a, ta chỉ là muốn hần hỗ trợ quét dọn một chút gian phòng, hần còn muốn hương hương, còn muốn tắm, sau này nữ đồng bào chúng ta phải kiên quyết liên hiệp cùng nhau, kiên quyết bài trừ Lý Tường ca.” Dương Phụng Phụng đột nhiên nghiêm mặt nói.

“Móa, ngươi đùa bỡn ta a!?” Lý Tường không biết nói gì nữa.

“Haha, Lý Tường ca, ngươi tới hay không a, ta, ta đều chịu không nổi nữa rồi. A, a, come on baby.” Dương Phụng Phụng lại làm mấy cái động tác câu dẫn, làm Lý Tường đứng ở đó, trái phải cũng không biết làm sao nữa.

Ngải Kỳ một bên cười trộm không ngớt.

Buổi tối, Tô Tô Tô rất sớm trở về, nàng vốn là làm phụ đạo công khóa cho người khác, nhưng người nhà này hôm nay đi ra ngoài uống rượu mừng, ngày hôm nay xin nghỉ, vì vậy nàng có thể về trước giờ.

Tô Tô Tô gặp Dương Phụng Phụng cũng ở trong biệt thự, trong lòng khỏi nói rất vui vẻ, có Dương Phụng Phụng ở cùng, nàng có thêm chút tinh thần.

Cơm tối, Tô Tô Tô xuống bếp, tay nghề của nàng so với Ngải Kỳ, cũng không kém bao nhiêu, Lý Tường ăn một mạch khen không ngớt miệng.

Dương Phụng Phụng cười khanh khách nói: “Lý Tường ca, Tô Tô tỷ ở nơi này, ngươi không thiết thòi chứ? Có mỹ thực ngon như vậy, không phải là ngươi chưa được ăn chứ.”

“Không thiết thòi không thiết thòi, ta còn hời đâu này.” Lý Tường vừa ăn vừa khen ngợi nói.

Dương Phụng Phụng nói: “Tục ngữ có nói, nếu muốn nắm được lòng nam nhân, thì phải nắm lấy dạ dày nam nhân, Lý Tường ca, dạ dày ngươi đều bị Tô Tô tỷ nắm rồi, vậy lòng của ngươi, có phải hay không cũng bị Tô Tô tỷ nắm rồi hay không?”

“Phụ?”

Tô Tô Tô vừa vắn uống một ngụm canh, bỗng nhiên nghe được Dương Phượng Phượng nói, nhin không được trực tiếp phun ra một ngụm canh.

Nên biết, bàn ăn trong biệt thự của Lý Tường là hình chữ nhật đầy, vừa vắn ngồi sáu người, mà Tô Tô Tô ngồi ở vị trí đối diện Lý Tường, Dương Phượng Phượng lúc nói chuyện, Tô Tô Tô đang nhìn Lý Tường, vì vậy, một ngụm canh nọ rất ngẫu nhiên cũng rất trùng hợp phun trên mặt Lý Tường.

“Phì”

Dương Phượng Phượng là người đầu tiên cười lên, Ngải Kỳ cũng không khỏi mỉm cười, chỉ có Tô Tô Tô vội vàng lấy ra khăn tay, thay Lý Tường lau nước canh trên mặt, một mực nói, thật xin lỗi, thật xin lỗi.

Dương Phượng Phượng cười duyên nói: “Tô Tô tỷ, người cũng đừng nói xin lỗi hần, ta xem hần trong lòng đang vụng trộm cười vui đầu rồi, Tô Tô tỷ đại mỹ nữ xinh đẹp như vậy, ôn nhu lau mặt cho hần, hần còn không vui cười sao.”

Tô Tô Tô mặt đỏ lên, đợi thấy Lý Tường ngốc lạng nhìn chằm chằm bộ ngực của mình, càng xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt, đem giấy ăn ném cho Lý Tường, nói khê: “Người, người vẫn là tự mình lau đi.”

Lý Tường lưu luyến không rời thu hồi hai mắt, một chút mảnh khoe nhỏ bị Dương Phượng Phượng vạch trần, tức giận nói: “Nếu không, ta phun đầy nước canh lên mặt người, sau đó đại soái ca ta đây ôn nhu lau mặt cho người, như thế nào?”

“Lý Tường ca, thật sao?” Dương Phượng Phượng cố ý uốn ngực một cái, cố ý trêu chọc Lý Tường nói, “Tốt a tốt a, Lý Tường ca, người nhanh phun một chút a, ta cũng chờ không được rồi.”

“Phụt”

Tô Tô Tô, Ngải Kỳ hai người thiếu chút nữa lại phun ra nước canh, muốn dừng lại, nhưng cuối cùng vẫn là dừng không được, trực tiếp cười lên.

Lý Tường vẻ mặt kinh hãi, đối mặt với nữ hài tính tình cổ quái này, hần nhất thời cảm thấy không biết làm thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Như lang như hổ

Không thể không nói, Dương Phượng Phượng tuổi tuy nhỏ nhưng phát dục tương đối khá.

Nhất là hai ngọn núi cao trước ngực, đã là cup D, có tiềm chất lớn tiến vào cup E, cùng Ngải Kỳ phân tranh lớn nhỏ.

Cho nên, Dương Phượng Phượng uốn ngực một cái, nhất thời, hai ngọn núi cao hoàn mỹ co giãn hiện ra đầy đủ, một trái một phải, lúc lên lúc xuống, trong lòng mọi người có thể nói là sóng cuộn mãnh liệt, khí thế thật kinh người a!

Dương Phượng Phượng nhìn thấy ánh mắt muốn ăn thịt người của Lý Tường, trong lòng sợ hãi, ngồi trở về, hừ nói: “Nhìn cái gì, còn nhìn nữa cẩn thận ta mọc mắt người.”

Lý Tường cười haha một tiếng, nói: “Tiểu ny tử, không nên có ý câu dẫn ta, bằng không, ta sẽ đem người làm ngay tại chỗ đây.”

Dương Phượng Phượng mặt mông đỏ lên, ban nãy nàng đích thật là cố ý dụ dỗ Lý Tường, có điều, nàng cong môi nói: “Vậy thì sao, người là nam nhân, nên có ý chí kiên định chứ.”

Lý Tường xấu xa nói: “Tục ngữ nói rất hay, nam nhân ba mươi như lang, bốn mươi như hổ.”

“Ta hình như là nghe nói nữ nhân ba mươi như lang, bốn mươi như hổ.” Tô Tô Tô biểu thị hoài nghi của chính mình.

Lý Tường cười tà ác hơn, nói: “Vậy người là như lang, hay là như hổ a!”

Tô Tô Tô xấu hổ mặt đỏ bừng, ngượng ngùng nói: “Ta, ta bình thường.”

“Bình thường? Bình thường như thế nào?” Lý Tường cười truy vấn.

“Không nói cho người biết.” Tô Tô Tô da mặt thật không dày như Lý Tường, nói được vài câu nàng đã thua trận.

Dương Phượng Phượng vội vã la lên: “Lý Tường ca, người nói là nam nhân ba mươi như lang, bốn mươi như hổ, nhưng người mới hơn hai mươi tuổi, còn chưa tới ba mươi đâu, không tính.”

Lý Tường nói: “Sao lại không tính chứ, nam nhân ba mươi như lang, bốn mươi như hổ, vậy hai mươi nhất định là như lang như hổ rồi.”

“Phì”

Ba cô gái sừng sốt, lập tức đều cười lên, khuôn mặt đều ngượng ngùng đỏ bừng, không có biện pháp với Lý Tường.

Sau khi ăn cơm chiều xong, dưới sự nhất trí nghị quyết của ba cô gái, Lý Tường bị ép đi rửa bát, quét tước dọn dẹp, phục vụ ba cô nàng xem tivi.

Lý Tường không phục nói: “Ta phục vụ các người ngủ là mệnh mễ nhất, một buổi tối, đừng nói ba người, làm cho gà bay chó chạy cũng có thể.”

Lời này vừa ra, tự nhiên là bị ba cô gái hợp lực thảo phạt, cuối cùng, Lý Tường thỏa hiệp, khuất phục, ngoan ngoãn mặc tạp dề, tẩy rửa dọn dẹp vệ sinh.

Phong cảnh buổi tối rất ưu mỹ, Dương Phượng Phượng một mình ngồi ở ghế dài trong sân biệt thự, ngây ngốc nhìn ánh trăng trên đỉnh đầu.

Nghe được phía sau có tiếng bước chân, nàng vừa quay đầu lại liền thấy Lý Tường, vội vàng lau giọt nước mắt nơi khóe mắt, trên mặt cố nặn ra vẻ tươi cười, nói: “Muộn như vậy người còn không đi ngủ, có phải muốn làm chuyện gì xấu hay không?”

Lý Tường cười nói: “Người nghĩ ta sẽ làm chuyện xấu gì?” Trục tiếp ngồi ở bên người Dương Phượng Phượng, thấy nàng tuy rằng cố giả bộ vui cười, nhưng mà đau thương trong mắt là che giấu không được.

“Thế nào, còn đang thương tâm bạn trai cũ của người sao?” Lý Tường đập tắt tàn thuốc, cũng dựa vào trên ghế dài, nhìn trăng cùng bầu trời đêm.

“Ai thương tâm vì hán chứ? Không có, ta không có.” Dương Phượng Phượng nói đến đây, ngữ khí rõ ràng suy sụp, mơ hồ có tiếng khóc.

“Kỳ thực, người nào cũng có một mặt yếu đuối cả, nam nhân cũng tốt, nữ nhân cũng tốt, đều giống nhau.” Lý Tường thần nhiên nói, “Có người là do tình cảm, có người là do tiền tài, có người là do danh lợi, thế gian muôn màu, mọi người khó thoát vũng lầy trong đó.”

“Nghe không hiểu, người hay là nói tiếng người đi.” Dương Phượng Phượng cười khanh khách nói.

“Hừ, thật vất vả nói lời triết lý với người, cũng không kính trọng sùng bái gì cả.” Lý Tường về mặt đen lại.

Dương Phượng Phượng trầm mặc một hồi, nói khẽ: “Lý Tường ca, cảm ơn người.”

“Cảm ơn ta cái gì?” Lý Tường giả vờ không hiểu hỏi.

Dương Phượng Phượng nói: “Cảm ơn người khai đạo cho ta, tuy rằng người có khả năng ‘trang bức’, có điều bản tiểu thư khoan hồng độ lượng, không tính toán với người.”

“Kháo, cảm ơn ta như vậy thôi sao? Không có hành động gì thực tế sao?” Lý Tường xấu xa nhìn Dương Phượng Phượng.

“Vậy người nghĩ ta nên cảm ơn người như nào?” Dương Phượng Phượng then thùng nói, “Lý Tường ca, Phượng Phượng còn nhỏ, phát dục chưa được tốt, người không nên bắt Phượng Phượng lấy thân báo đáp. Người ta đều nói, ép buộc thanh xuân của mỹ nữ là không bằng cảm thú đấy.”

“Ta ngắt...” Lý Tường về mặt đen lại, Dương Phượng Phượng đều đã nói như vậy, nếu hán vẫn còn kiên trì, chẳng phải là không bằng cảm thú sao.

Dương Phượng Phượng nháy nháy cặp mắt to, đáng thương nhìn Lý Tường.

“Định làm gì?” Lý Tường vừa nhìn thấy thần sắc này của Dương Phượng Phượng, cũng biết tiểu ny từ này khẳng định lại muốn giờ trò rồi.

“Lý Tường ca, ta là học sinh, ta không có tiền a!” Dương Phượng Phượng cong môi chờ mong nói.

“Sau đó thì sao?” Lý Tường trầm nghĩ trong lòng, “Kỳ quái, người là nhị tiểu thư tập đoàn Khải Lý, người không có tiền? Kháo, vậy toàn bộ người Trung Quốc đều không có tiền rồi.”

“Sau đó, ta không có tiền nạp tiền thuê nhà.” Dương Phượng Phượng lại đáng thương nói.

“Sau đó thì sao?” Lý Tường lại cố ý hỏi.

“Sau đó thì ta không thể đưa tiền cho người a!” Dương Phượng Phượng ôm hai tay, sùng bái nhìn Lý Tường, “Ta biết Lý Tường ca ca là người tốt, chắc chắn sẽ không đuổi ta đi đâu.”

“Haha, không có việc gì, không có tiền thuê nhà, không là vấn đề.” Lý Tường hào phóng nói.

“Đa tạ Lý Tường ca ca, ta biết ngay Lý Tường ca ca là tốt nhất mà.” Dương Phượng Phượng vui mừng kêu lớn.

“Không có tiền thuê phòng, cũng có thể đem cái khác đến thay thế tiền thuê nhà.” Lý Tường đến giờ khắc mấu chốt, đột nhiên tung một câu như thế, trong nháy mắt, đem biểu tình vui mừng của Dương Phượng Phượng đóng băng lại.

“Lý Tường, ngươi đùa giỡn ta?” Dương Phụng Phụng nhảy xuống ghế dài, hai tay chống nạnh, nổi giận đùng đùng nói.

“Có sao?” Lý Tường sờ sờ mũi, nói, “Ngươi ăn ở không trả tiền nhà cho ta, còn đối với ta hung dữ, này còn có thiên lý sao?”

“Haha, Lý Tường ca ca, đừng như vậy mà, sau này, Phụng Phụng lớn lên sẽ lấy thân báo đáp cho ngươi, báo đại ân đại đức hôm nay của ngươi.” Dương Phụng Phụng lại muốn làm nũng.

“Đừng, ta là nam nhân rất có nguyên tắc.” Lý Tường cười xấu xa nói.

Dương Phụng Phụng ánh mắt lay chuyển, nói: “Lý Tường ca, ngươi xác định sao?”

“Xác định.” Lý Tường tà ác cười nói.

“Tổ Tổ tỷ, Lý Tường nói thích ngươi.” Dương Phụng Phụng đột nhiên kêu lên, “Hắn nói ngươi là cup C, muốn sờ sờ xem cảm giác như nào.”

“Kháo, ngươi nói xấu ta?” Lý Tường vẽ mặt đỏ mề hôi lạnh.

Dương Phụng Phụng đắc ý nói: “Ai bảo ngươi trêu đùa ta trước.”

“Phụng Phụng, ngươi nói cái gì?” Tô Tổ Tổ ở phòng khách xem tivi, nghe được Dương Phụng Phụng gọi nàng, không có nghe rõ cái gì, ở cửa lớn cất tiếng hỏi.

“Lý Tường ca, quyết định đi, Tổ Tổ tỷ ở ngay bên cửa a.” Dương Phụng Phụng định liệu trước, không sợ Lý Tường không thỏa hiệp.

“Cmn, xem như ngươi lợi hại, tiền thuê nhà không tính.” Lý Tường vốn là không muốn thu tiền thuê nhà của nàng, chỉ là cố ý trêu đùa nàng một chút.

“Tổ Tổ tỷ, không có việc gì đâu.” Dương Phụng Phụng cười khanh khách nói.

“Được rồi.” Tô Tổ Tổ thấy Lý Tường hai người ở sân nói chuyện, cũng không đi quấy rầy bọn họ, thấy không có việc gì liền trở về phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Cục Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chèn ép

“Lý Tường ca, không có việc gì ta về phòng trước đây.” Dương Phụng Phụng thấy đã xong chuyện, chấp hai tay sau lưng chậm rãi đi về, đi được phân nửa, đột nhiên bắt đầu chạy, kêu lên, “Tổ Tổ tỷ, Lý Tường nói ngực ngươi thật lớn, hắn muốn sờ một cái.”

“Cmn, Phụng Phụng ngươi đùa bỡn ta hả.” Lý Tường trên mặt lộ ra dáng tươi cười, nhìn bóng lưng Dương Phụng Phụng, thản nhiên nói, “Thật là tiểu nym từ có ý tứ.”

12h khuya, Cục quốc an thành phố Giang Châu, Phó Nghị ngồi ở bên ngoài phòng làm việc của cục trưởng.

Ban nãy, thư ký cục trưởng nói với hắn, cục trưởng muốn gặp hắn, vì vậy, hắn ăn xong cơm tối thì ngồi ở chỗ này chờ đợi cục trưởng.

Nhưng mà làm cho hắn phần nộ chính là, hắn chờ đủ bốn tiếng đồng hồ đều không nhìn thấy thân ảnh của cục trưởng.

Quân lệnh như sơn, điểm này, Phó Nghị là hiểu, không có nhìn thấy cục trưởng, hắn sẽ không rời khỏi.

Đây là đạo lý Lý Tường dạy cho hắn, mặc kệ đối với người nào, hết lòng tuân thủ hứa hẹn, là cái trọng yếu nhất.

Hắn đem lời nói của Lý Tường, trở thành tín ngưỡng của chính mình, bất luận đi đến nơi nào, ở địa vị gì, điều này, hắn cũng sẽ không thay đổi.

Rốt cục, qua 12h, thư ký thông tri hắn, để hắn đi vào, cục trưởng đang ở bên trong.

Phó Nghị đứng thẳng dậy, hắn ngồi bốn tiếng liền không nhúc nhích, một tư thế không có thay đổi.

Cục trưởng cục quốc an thành phố Giang Châu gọi Chu Triết, cấp bậc Thiếu Tướng, lúc này hắn đang ngồi trên ghế làm việc, xử lý văn kiện ở bên dưới đưa lên.

Phó Nghị gõ cửa tiến vào, Chu Triết nhàn nhạt nói một câu: “Phó cục trưởng, ngươi chờ chút, ta còn có một chút văn kiện chưa xử lý.”

Phó Nghị không nói gì, ngồi ở trên ghế salon, lưng ưỡn thẳng, hai mắt nhìn một chỗ, động cũng không động.

Chu Triết không phải là đang xử lý văn kiện, hẳn là đang quan sát Phó Nghị, từ đầu đến cuối, hẳn đều đang quan sát Phó Nghị.

Mãi tới giờ phút chót, hẳn mới thả văn kiện trong tay xuống, bảo thư ký bên ngoài rót cho Phó Nghị chén trà, sau đó mình ngồi ở đối diện Phó Nghị.

“Phó cục trưởng, trước tiên chúc mừng ngài, trở thành đệ nhất Phó cục trưởng của Cục quốc an, cục chúng ta đã lâu không có người trẻ tuổi đến, là nên thay đổi máu, để cho chúng ta có nhiều tinh thần phấn chấn cùng sức sống mới.” Chu Triết cười haha, uống ngụm trà, hơi xin lỗi nói, “Chuyện ở Cục quốc an rất vụn vặt, cũng rất quan trọng, ta phải xử lý tốt văn kiện, mới có thể tiếp kiến ngài, hi vọng Phó cục trưởng không để trong lòng.”

Phó Nghị cất cao giọng nói: “Chu cục trưởng, nếu như ngài là vì công chuyện, mới chậm tiếp kiến ta, như vậy ta sẽ không trách ngài, nhưng nếu như ngài là cố ý chèn ép ta, như vậy xin lỗi, Phó Nghị ta sẽ không cấp cho ngài mặt mũi đó.”

“Quân nhân trải qua chiến trường, tính cách đúng là không giống nhau.” Chu Triết đối với lời của Phó Nghị, cũng không phản bác gì, trên mặt nhìn không ra biểu tình, lạnh nhạt nói, “Phó cục trưởng là quân nhân, ta cũng là quân nhân, như vậy, làm một người quân nhân, phục tùng mệnh lệnh, là thiên chức, ngài nói có đúng hay không?”

“Đúng.” Phó Nghị không chút nghĩ ngợi nói.

“Ừ!” Chu Triết gật đầu, nói, “Xế chiều hôm nay, Phó cục trưởng không có qua sự đồng ý của ta, tự ý điều động đội hành động đặc biệt của Cục quốc an, thật không tốt. Quan hệ Cục quốc an chúng ta cùng nơi khác, từ trước tới nay đều là nước giếng không phạm nước sông, ngài một mình điều động đội hành động đặc biệt, vậy công Cục công an, điều này làm cho chính khách các nơi thấy thế nào? Nghĩ như thế nào? Bọn họ sẽ cảm thấy, Cục quốc an chúng ta coi trời bằng vung, không đem bọn họ để vào mắt.”

Phó Nghị ngồi thẳng người, sắc mặt kiên cường, không nói lời nào.

Chu Triết nói tiếp: “Huống chi, tất cả hành động của Cục quốc an, phải có sự đồng ý của ta, cho dù là điều động đội hành động đặc biệt, cũng trước hết xin ta ký tên cho, ngài mới có thể hành động. Phó cục trưởng, ngài còn trẻ, chuyện bên trên, rắc rối phức tạp, không phải chỉ bằng vào một bầu nhiệt huyết là có thể giải quyết đâu, chuyện ngày hôm nay, ta hi vọng là lần đầu tiên, cũng là một lần cuối cùng, ngài hiểu không?”

“Không hiểu.” Phó Nghị ánh mắt thu lại, lạnh lùng nói, “Chu cục trưởng, ta hỏi ngài mấy vấn đề.”

“Ngài nói đi.” Chu Triết nhún mày lại, trong lòng không vui, nhưng cũng không lộ ra ngoài, chỉ lạnh nhạt nói.

Phó Nghị nói: “Thứ nhất, ta có phải đệ nhất Phó cục trưởng Cục quốc an thành phố Giang Châu hay không?”

“Đúng.” Chu Triết gật đầu nói.

Phó Nghị nói: “Thứ hai, đội hành động đặc biệt Cục quốc an thành phố Giang Châu, có phải hay không do Phó cục trưởng ta đây quản lý?”

“Ừ!” Chu Triết biết Phó Nghị muốn nói gì, vẻ không hài lòng trong mắt ngày càng đậm, nhưng hẳn vẫn chưa có phát tác ra.

Phó Nghị nói: “Thứ ba, như vậy ta điều động đội hành động đặc biệt, là trong phạm vi quyền lực của ta, Chu cục trưởng, ngài tại sao bảo ta phải xin phép ngài? Còn phải sau khi ngài ký tên ta mới có thể tiến hành hành động?”

Chu Triết thần sắc bất động, thần nhiên nói: “Theo chức trách công tác, ta là chủ trì công tác toàn cục, ngài hành động cũng phải báo cáo với ta.”

Phó Nghị nói: “Tình huống ngày hôm nay bất ngờ, ta không kịp hướng Chu cục trưởng báo cáo, là ta sai, có điều, tướng ở ngoài trận, quân mệnh có thể không cần nghe, Chu cục trưởng, chức trách Cục quốc an là bảo vệ quốc gia, mỗi người Cục quốc an, đều phải có năng lực một mình đảm đương chuyện, gặp phải chuyện xảy ra, không phải nghĩ lập tức báo cáo, mà là nghĩ giải quyết như thế nào. Làm quân nhân, chúng ta đều biết, tin tức tình báo, báo qua báo lại, sẽ trễ thêm một chút, Chu cục trưởng, có đúng hay không?”

“Xem ra Phó cục trưởng là không tán thành lời nói của ta, mà thôi, ta cũng không miễn cưỡng Phó cục trưởng, có điều ta hi vọng ngài nhớ kỹ, ngài là phó cục trưởng, ta mới là cục trưởng.” Chu Triết giận dữ nói.

Phó Nghị nghiêm mặt nói: “Được, Phó Nghị nhớ kỹ.”

Chu Triết lông mày nhún một cái, không vui nói: “Không có gì nữa ngài có thể đi rồi.”

Phó Nghị đứng dậy, đi tới cửa, đột nhiên quay đầu lại nói: “Chu cục trưởng, có câu ta cũng hi vọng ngài nhớ kỹ, ta là phó cục trưởng, cấp bậc Đại tá, không phải thư ký của ngài, càng không phải người hướng ngài muốn chức vị muốn tiền tài, cho nên, hi vọng ngài sau này không nên dùng phương thức này để khảo nghiệm ta, thời gian của ngài rất quý, thời gian của ta cũng rất quý vậy.” Nói xong, mở cửa, bước chân đi.

“Khốn kiếp.” Một lúc lâu, Chu Triết trong miệng toát ra hai chữ, sắc mặt rất không vui.

Thư ký đi đến, cung kính gọi: “Cục trưởng.” Rồi không nói gì nữa.

Theo Chu Triết nhiều năm, hẳn rất hiểu tính tình Chu Triết, lúc này, Chu Triết rất tức giận, ai nói gì quấy rầy hẳn suy nghĩ, thì sẽ bị xui xẻo lớn, chỉ ít sẽ bị

hắn chửi mắng một trận.

Đương nhiên, cái gì cũng không nói, lại tỏ vẻ nguoi nhát gan yếu nhược, tự nhiên cũng sẽ không lưu lại ấn tượng tốt trước mặt hắn.

Bởi vậy, một cái xưng hô là đủ, không cần nói nhiều, lại vừa đủ biểu đạt sự quan tâm của chính mình.

“Tiểu Lưu, nguoi đi điều tra nguoi tên Lý Tường này.” Chu Triết nói.

“Vâng, cục trưởng.” Thư ký nhận được lệnh, cái gì cũng không nói, liền rời đi làm việc ngay.

Chu Triết xem thời gian, đã là đêm khuya một chút rồi, trước kia vào thời điểm này, hắn đã sớm nghỉ ngơi rồi.

Thế nhưng, đêm nay hắn một chút buồn ngủ cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Cục Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Xuất thủ âm hiểm

Phó Nghị đột nhiên được nhậm chức Đề nhất Phó cục trưởng Cục quốc an thành phố Giang Châu, vừa vặn lại là đại đội trưởng đội hành động đặc biệt.

Đây là một tín hiệu thật không tốt, tựa hồ là tổng bộ đang từng bước từng bước làm suy yếu quyền lực của hắn.

Phó Nghị là ai?

Con trai duy nhất của Trung tướng Phó Bản Triều, Đề nhất Phó cục trưởng Cục quốc an.

Một viên hồ tướng kiệt xuất nhất của Phó gia đời thứ ba, được Phó lão gia từ cực kỳ ưu ái.

Đồng thời từng lên chiến trường, lập được chiến công.

Nếu như Phó Bản Triều cùng Phó gia, thật sự muốn bồi dưỡng Phó Nghị thật tốt, như vậy thì không nên đem hắn đặt ở Cục quốc an thành phố Giang Châu, đảm nhiệm cái chức Đề nhất Phó cục trưởng.

Dựa theo suy luận của hắn, tổng bộ Cục quốc an vội vã đem Phó Nghị triệu về nước, nhất định là nhiệm vụ đặc thù, muốn có ý bồi dưỡng Phó Nghị.

Dù sao, ở nước ngoài, Phó Bản Triều cùng Phó gia nếu cố tình đề bạt Phó Nghị, cũng là chuyện không cần bàn.

Vừa quay về nước, lấy tài nguyên chính trị của Phó Bản Triều cùng Phó gia, hơn nữa uy vọng của phó lão gia từ ở chính giới, đề bạt Phó Nghị là chuyện dễ dàng.

Vấn đề là, Phó Bản Triều cùng Phó gia, tại sao lại đem Phó Nghị thả ở Cục quốc an thành phố Giang Châu, đảm nhận chức Đề nhất Phó cục trưởng chứ?

Mục đích là gì đây?

Là bồi dưỡng Phó Nghị, hay là kiềm chế hắn?

Nếu như là bồi dưỡng Phó Nghị, thì nên đem Phó Nghị đặt ở tổng bộ Cục quốc an, nhậm chức một thời gian ngắn, sau đó lại điều đi những tỉnh khác, nhậm chức cục trưởng, không phải là con đường rất tốt sao? Tại sao phải bỏ gốc cầu ngọn, chọn dùng một chiêu này đâu?

Mấy năm này, theo sự phát triển kinh tế của thành phố Giang Châu, ở trên trường quốc tế, vị trí trở nên càng ngày càng trọng yếu.

Nhất là trở thành thành phố trung tâm tài chính quốc tế, khu ngoại thương tự do, có thể nói thành phố Giang Châu ở trên quốc tế chiếm phân lượng rất nặng.

Kinh tế phát triển, địa vị trở nên cao, làm cho các quốc gia càng ngày càng quan tâm thành phố Giang Châu, tự nhiên, đặc công các quốc gia khác không ngừng mà bí mật tiến vào thành phố Giang Châu, tùy thời trộm lấy bí mật quốc gia.

Kể từ đó, vai trò của Cục quốc an thành phố Giang Châu càng đặc biệt quan trọng, cục trưởng hắn đây còn hơn cục trưởng tỉnh bình thường khác, quyền lực lớn hơn rất nhiều, cấp bậc cũng cao hơn nửa bậc.

Chu Triết nhậm chức cục trưởng Cục quốc an thành phố Giang Châu tới nay, đao to búa lớn, trọng dụng một nhóm thuần phục hắn, lại có chân chính

nhân tài có thực học, từ từ, thành phố Giang Châu trở thành thiên hạ của hắn, bất kỳ thế lực nào, kể cả lực ảnh hưởng của tổng bộ, đều rất khó chạm đến khu vực trọng tâm này.

Điều này làm cho tổng bộ Cục quốc an rất không hài lòng, nhất là Đệ nhất Phó cục trưởng Cục quốc an Phó Bản Triều, càng là nghĩ hết các biện pháp, muốn đem tay vươn tới thành phố Giang Châu.

Đáng tiếc, qua vài lần giao đầu, Chu Triết đều cực lực quấy nhiễu, làm cho ý định của Phó Bản Triều không cách nào thực hiện.

Lúc này đây Phó Bản Triều đột nhiên đem Phó Nghị triệu về nước, đồng thời vội vã bổ nhiệm Phó Nghị làm Đệ nhất Phó cục trưởng Cục quốc an thành phố Giang Châu, kiêm đội trưởng đội hành động đặc biệt Cục quốc an thành phố Giang Châu, đã phát một tín hiệu với Chu Triết, hắn dùng Phó Nghị, triệt để làm suy yếu quyền lực của hắn.

Chu Triết nghĩ thông suốt điểm này, khuôn mặt trở nên băng lãnh, lộ ra một tia cười nhạt, đi tới bên cửa sổ, nhìn bóng lưng Phó Nghị, lạnh lùng nói: “Người chẳng qua chỉ là một tên trẻ trâu, chơi với ta, người còn non lắm.”

Hắn muốn điều tra Lý Tường, chính là muốn từ trên người Lý Tường tìm điểm đột phá.

Giao đầu buổi tối hôm nay, hắn cùng với Phó Nghị, ai cũng không chiếm được ưu thế.

Hắn nói mát Phó Nghị một trận, thể hiện quyền uy của người cục trưởng hắn đây, nhưng đồng thời, Phó Nghị hung hăng nói móc hắn một phen, làm yếu quyền uy của cục trưởng hắn.

Hắn biết, chuyện ngày hôm nay, đến ngày mai nhất định là truyền khắp trong cục, mà việc hắn cùng Phó Nghị bất hòa, tự nhiên sẽ bị một số người dụng tâm kín đáo tùy ý tiến hành tuyên truyền.

Thành phố Giang Châu thật sự nước rất sâu, không giống như mặt ngoài gió êm sóng lặng, hắn phải ứng phó với rất nhiều, rất nhiều khiêu chiến.

Nhưng bất kể như thế nào, hắn cùng với Phó Nghị mới là mâu thuẫn chủ yếu, có Phó Nghị, quyền lực của hắn sẽ phải chịu uy hiếp, nếu muốn đảm bảo cục diện nói một không hai của hắn ở thành phố Giang Châu, nhất định phải đánh đuổi Phó Nghị.

Không thể nghi ngờ, Lý Tường chính là một cửa đột phá rất tốt.

Hắn không biết Lý Tường là ai, nhưng có thể để cho tên Phó Nghị kiêu ngạo không chịu thuận người vì hắn hưng sư động chúng như vậy, người này nhất định không đơn giản.

Vừa vặn, hắn có thể lợi dụng Phó Nghị vì Lý Tường, tự mình điều động đội hành động đặc biệt, vây công trụ sở Cục công an, chuyện này làm lớn, hãm Phó Nghị vào thế bất nghĩa, hãm Phó Bản Triều vào thế bất lợi.

Chu Triết trở lại bàn làm việc, cầm lấy một chiếc điện thoại màu đỏ, bấm một dãy số được mã hóa, một lúc sau, hắn nghiêm trang nói: “Lão thủ trưởng, ta là Chu Triết, thật xấu hổ, muộn như vậy còn quấy rầy người nghỉ ngơi.”

“Ta luôn nghỉ ngơi rất muộn, tìm ta có chuyện gì không?” Một đầu điện thoại, truyền tới thanh âm của một lão nhân.

Chu Triết nói: “Lão thủ trưởng, có một việc ta muốn gặp người báo cáo. Chính là về việc Phó Nghị tự mình điều động đội hành động đặc biệt Cục quốc an thành phố Giang Châu, đi cứu viện một người tên là Lý Tường có hoài nghi là tội phạm, đối với hành động này của Phó Nghị, làm cục trưởng ta cũng không thể trốn tránh trách nhiệm, là ta không đề ý tốt tới hắn, không đề ý tốt tới đội ngũ này, ta sẽ kiểm điểm, có điều, lão thủ trưởng, tên Phó Nghị này cũng quá cả gan làm loạn rồi, không có trải qua sự đồng ý của ta đã điều động đội hành động đặc biệt, sau đó cũng không báo cáo rõ tình hình cho ta, ta muốn truy cứu quyền lợi đối với hắn.”

“Ừm, người muốn làm gì?” Lão nhân nhàn nhạt hỏi.

Chu Triết nghe không ra hi nào ái ố trong ngữ khí của lão nhân, trong lòng không nắm chắc, nhưng lời đã nói ra miệng, thu lại không được, liền cẩn thận nói rằng: “Lão thủ trưởng, người xem, chúng ta có nên đưa Phó Nghị về tổng bộ không? Để cục trưởng Phó Bản Triều đi xử lý chuyện này?”

Hắn là đang hỏi lão nhân, nhưng trên thực tế là đang bày tỏ quan điểm của chính mình, là muốn cho Phó Bản Triều rơi vào tình thế khó khăn.

“Chu cục trưởng...” Lão nhân nói.

“Lão thủ trưởng, người gọi ta Tiểu Chu là được rồi.” Chu Triết sợ hãi nói.

Lão nhân không đề ý tới Chu Triết, từ từ nói: “Chuyện này dừng ở đây, Phó Nghị điều động đội hành động đặc biệt, là trải qua đồng ý của Phó Bản Triều, nói cách khác, là qua phê chuẩn của tổng bộ Cục quốc an.”

“Cái gì? Đây, tay cũng vươn quá dài rồi đi.” Chu Triết không vui nói, “Ta mới là cục trưởng Cục quốc an thành phố Giang Châu, theo trên tình tự, cũng trước hết qua người cục trưởng này, rồi mới báo lên với thượng cấp chứ.”

Lão nhân nói: “Phó Bản Triều mặc dù là Đệ nhất Phó cục trưởng Cục quốc an, nhưng trên thực tế là hắn đang chủ trì công tác, nói cách khác, hắn thăng chức là chuyện sớm muộn, không sợ nói cho người biết, hội đồng ủy viên quân sự quốc gia đối với quân hàm cùng cương vị của hắn đã đạt thành nhận

thức mới, người muốn thông qua chuyện này động Phó Bản Triều, nói không dễ nghe chính là người đang tự tìm phiền toái.”

Chu Triết trên trán xuất hiện mồ hôi lạnh, nghe ra được ý tứ trong lời nói của lão nhân, đừng quá nhiều chuyện, thành thật làm chức cục trưởng của hắc đi, bằng không hắc cũng không bảo vệ được hắc đầu.

“Lão thủ trưởng, nhưng là...” Chu Triết không cam lòng nói.

“Được rồi, ta cần nghỉ ngơi, cứ như vậy đi.” Lão nhân nói xong thì ngắt điện thoại.

Chu Triết cầm điện thoại, đứng chờ người ra.

Bạn đang đọc truyện *Cục Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Tất cả đều là hiểu lầm

Chu Triết có điểm không cam lòng, lão thủ trưởng là chỗ dựa của hắc, nếu như ngay cả chỗ dựa của hắc đều cảnh cáo hắc an phận một chút, đảng hoàng một chút, chẳng phải là cả lão thủ trưởng đều bỏ qua hắc sao?

Tại sao phải như vậy?

Hắc làm việc từ trước tới nay rất cẩn thận, đối với lão thủ trưởng cũng là tôn kính không gì sánh được, phàm là lão thủ trưởng nói, hắc đều làm hết sức quán triệt.

Thế nhưng, đến lúc hắc gặp phải chuyện, lão thủ trưởng vì sao không giúp hắc?

Lão nào trong đó có điểm then chốt gì hắc không nhìn thấy, không lĩnh ngộ được?

Đột nhiên, trong đầu Chu Triết linh quang lóe lên, lão thủ trưởng nói qua, quân hàm và cương vị của Phó Bản Triều, ủy viên hội đồng quân sự quốc gia đã đạt thành nhận thức mới, như vậy Phó Bản Triều có ở lại Cục quốc an nữa hay không sẽ rất khó nói.

Ý của lão thủ trưởng, bảo hắc trong khoảng thời gian này tốt nhất là đảng hoàng một chút, an phận chút, nhân sự cao tầng có biến động, đây là lúc các thế lực khắp nơi đánh cờ qua lại.

Cho nên lúc này, ai lộn xộn, ai không thành thật, người đó sẽ gục.

Nghĩ thông suốt điểm này, Chu Triết chậm rãi để điện thoại xuống, hắc cho tới bây giờ chưa hút thuốc lá, lúc này đây lấy từ trong ngăn kéo ra một gói thuốc lá mở ra, hút một điếu, kịch liệt ho khan, đành phải dừng hút lại.

Lão thủ trưởng nói rất đúng, lúc này, khế động không bằng yên tĩnh, nếu động Phó Nghị, coi như là động Phó Bản Triều.

Làm nhân vật trọng yếu của chính giới, hơn nữa Phó lão gia tử và Phó gia ủng hộ, thế lực của Phó Bản Triều ở chính giới, cũng như bụi cây đan xen nhau, động hắc coi như là rút dây động rừng.

Trừ phi hắc cùng với lão thủ trưởng phía sau, nắm trong tay quyền lực toàn cục, bằng không khế động Phó Bản Triều, sẽ dẫn đến thế lực khắp nơi kịch liệt đánh cờ.

Như vậy, kết quả cuối cùng, động Phó Bản Triều không được, hắc cục trưởng Cục quốc an thành phố Giang Châu, tự sẽ trở thành con cừu thế tội, lấy tội để ổn định lửa giận và bất mãn của các đại lão các phe.

Chu Triết giật mình một cái, thiếu chút nữa hắc tự gây họa lớn, nếu không có lão thủ trưởng nhắc nhở, hắc còn phải chạy thêm xa trên con đường sai lầm.

“Có điều, Phó Nghị, người cho là chuyện cứ như vậy là xong sao, tại thành phố Giang Châu, bất luận ai cố gắng cướp quyền lực của ta, khiêu chiến quyền uy của ta, đều sẽ bị ta đuổi ra khỏi thành phố Giang Châu, hoặc là người sẽ bị ta lấy đi hết tất cả quyền lực.” Chu Triết lạnh lùng cười, nhớ tới một người, lâm bảm nói, “Lý Tường, đây rốt cuộc là hạng người gì?”

Đối với Lý Tường, hắc tràn đầy tò mò.

Bốn giờ sáng, Lý Tường luyện tập một lần “Cửu dương thần công” và “Thái cực thần công”, âm dương chân khí từ từ dung hợp một chỗ, có điều, “Thái cực thần công” dễ học khó tinh, hắc luyện tập thời gian rất ngắn, âm nhu chân khí của hắc thủy chung không bằng được dương cương chân khí.

Điều này làm cho dương cương chân khí của hắc tăng thêm một bậc. Trong cơ thể dương quang chi khí quá nhiều, làm cả người hắc nhìn qua tinh thần

phần chân mạnh mẽ, nhưng đồng thời, nhu cầu của hắn ở phương diện kia cũng là phi thường thịnh vượng.

Mỗi ngày trời chưa sáng đều đã là nhất trụ kinh thiên, khí thế dọa người.

Lúc này, mới bốn giờ sáng, đệ đệ Lý Tường đã ngẩng cao đầu dựng lều lên.

Hơn nữa, Lý Tường ngủ có một thói quen rất tốt, đó là không mặc quần lót, nhiều nhất là mặc một bộ quần áo ngủ.

Theo lời của hắn mà nói, một ngày buổi ngày đã là gò bó quá rồi, đến buổi tối nên cho nó thiên đường, nên cho nó tự do.

Vận công một vòng, Lý Tường chậm rãi đem chân khí đưa vào trong đan điền, không bao lâu, cả người hắn trở nên nóng lên, mà tiểu Lý Tường dưới thân cũng không có gì bất ngờ cứng lên, đem quần ngủ Lý Tường chống lên thành một cái lều thật lớn.

Hừm!?

Có chút ngứa!

Lý Tường bấu môi, đưa tay vói vào trong quần ngủ, ở trong đũng quần gãi vài cái.

Lúc này Lý Tường muốn đi đại tiện, hắn có điểm không nhịn được, mở cửa phòng đi ra ngoài.

WC trong biệt thự thì có nhiều, thế nhưng đại tiện thì chỉ có phòng khách mới có.

Ngái kỳ, Tô Tô Tô đều là người thích sạch sẽ, các nàng nhất trí quyết định, cũng mãnh liệt yêu cầu, nhà vệ sinh phòng khách mới thật sự là nơi đại tiện, bằng không cả gian phòng đều bị bay mùi.

Lý Tường mơ mơ màng màng đi vào phòng khách, thấy cửa phòng vệ sinh không có đóng, không chút nghĩ ngợi dùng tay trái đẩy ra.

Mà lúc này.

“A!”

Một tiếng thét chói tai của nữ sinh truyền tới.

Lý Tường mở mắt ra, cúi đầu nhìn.

Chỉ thấy Tô Tô Tô tay cầm quyển sách, ngồi ở trên bồn cầu tự hoại, sau đó hoảng sợ nhìn mình. Đặc biệt tiểu Lý Tường dưới thân còn cứng lên, còn có tay đang đặt trong quần ngủ.

“Ngươi...” Tô Tô Tô không nghĩ tới muốn lợi dụng thời gian sáng sớm, đọc một chút từ vựng cho dễ nhớ, liền thấy Lý Tường đẩy cửa phòng vệ sinh ra, tay còn đặt trong quần ngủ, quần ngủ thì chống lên cái lều lớn, sau đó cực kì hèn mọn và ác lấy tay lộn chính mình.

Đây... đây quả thực đã không thể dùng tà ác để hình dung, một người dĩ nhiên chạy đến trong phòng vệ sinh tự lộn chính mình! Mặc dù là nữ sinh, chưa phải nữ nhân, thế nhưng Tô Tô Tô đã biết trên thế giới này có một động từ, gọi là thủ dâm.

Lý Tường biểu tình cứng ngắc, nhìn một chút tay mình đang để trong quần, lại nhìn một chút Tô Tô Tô ngồi trên bồn cầu với vẻ mặt ngại ngùng chính là đang thủ dâm, cảm giác mình thật sự là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Lão tử chỉ là do tiểu Lý Tường ngứa, gãi một chút mà thôi.

Lý Tường muốn khóc rống lên, vô duyên vô cớ, bị người nghĩ oan.

“Nếu như ta nói, chỉ là ta đang gãi ngứa, ngươi tin hay không?” Lý Tường cẩn thận hỏi.

Tô Tô Tô lắc đầu, biểu thị không tin.

“Hai người các ngươi đang làm gì?” Một giọng nữ thanh thúy đột nhiên truyền tới, hai người sợ hãi nhảy một cái, vừa nhìn thấy Dương Phụng Phụng đang ngái ngủ đứng ở trước cửa phòng vệ sinh.

Nguyên lai nàng cũng là đang cấp bách, muốn tới buồng vệ sinh giải quyết một cái.

Sau đó, chuyện oan ức nhất lịch sử xảy ra.

Lý Tường tay vẫn đặt ở trong quần ngủ, cái lều vẫn dựng cao như cũ.

Tô Tô Tô vẫn như cũ lẳng lặng ngồi ở trên bồn cầu, sách đặt phía dưới che lại, ngoài ý muốn nhất chính là, Lý Tường cùng nàng đứng cách xa nhau không quá nửa thước, mà miệng của nàng, vừa đứng tầm với nơi kia của Lý Tường.

Vì vậy, Dương Phượng Phượng tự nhiên cho rằng Lý Tường cùng Tô Tổ Tổ một buổi sáng sớm, trốn ở trong phòng vệ sinh tạo em bé.

Thế nhưng không giống a!

Nếu nói tạo em bé, sao Lý Tường lại đặt tay ở trong quần ngủ?

Tại sao Tô Tổ Tổ lại sắc mặt tái nhợt nhìn Lý Tường?

Dương Phượng Phượng cả kinh kêu lên: "Lý Tường ca, người thật là tà ác!"

"Ta không có." Lý Tường vội vàng biện bạch.

Dương Phượng Phượng nói: "Người còn nói không có, chứng cứ vô cùng xác thực, người cùng tang vật đều có, Lý Tường ca, người có giáo biện cũng không được."

Lý Tường cười khổ nói: "Ta thật không có, đây hết thảy là một hiểu lầm mỹ lệ."

Dương Phượng Phượng cười khanh khách nói: "Lý Tường ca, nam nhân mà, có nhu cầu cũng là bình thường, thế nhưng thủ dâm sẽ đối với thân thể không tốt, huống chi, người còn trước mặt Tô Tổ Tổ thủ dâm, cẩn thận người sau này không dựng lên được."

"Ta không có."

"Ta không có."

Lý Tường, Tô Tổ Tổ hai người đồng thanh nói.

Dương Phượng Phượng kinh hãi một cái, nói: "Còn không có tạo em bé đã ăn ý như vậy, có tiền đồ."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Đều là do tiểu lý tưởng gây họa

Tô Tổ Tổ mặt mũi then thùng đồ bưng, cái này thực sự là hiểu lầm lớn, làm sao cũng không giải thích được. Nàng cúi đầu xuống, dờ khóc dờ cười nói: "Các người, các người sao còn không đi ra."

"Đi ra ngoài? Đi ra ngoài làm gì? Cái này là tin tức lớn của thế kỷ, không nhìn nhiều một chút thì quá đáng tiếc." Dương Phượng Phượng chỉ sợ thiên hạ không loạn.

"Ta, ta muốn lau chùi, người, các người còn không đi ra?" Tô Tổ Tổ đành chịu xấu hổ nói.

Dương Phượng Phượng tính cách chính là như vậy, không có ác ý gì, vui vẻ vui đùa trêu chọc người khác, đợi cơ hội liền đùa cợt, đôi khi mới thấy nàng im lặng.

"A, biết rồi biết rồi, này, Lý Tường ca, đạn còn chưa có bắn ra sao?" Dương Phượng Phượng cổ quái nhìn Lý Tường, còn may nàng là một cô gái có da mặt tương đối dày, giờ thấy bộ dáng này của Lý Tường, cũng không nhịn được đỏ mặt lên, phi báng hấn một câu.

Lý Tường lúng túng lấy tay ra, cái hiểu lầm này hấn làm sao cũng không giải thích rõ ràng được, đành cười khổ nói: "Ta thật sự trong sạch, không phải như các người nghĩ đâu."

Dương Phượng Phượng không thèm nghe Lý Tường giải thích, đẩy hấn ra phòng vệ sinh. Rồi đem Lý Tường kéo đến góc phòng khách, giáo hoạt nói: "Lý Tường ca, chuyện này giải quyết như thế nào?"

"Mẹ kiếp, lão tử là oan uổng, người muốn giải quyết như thế nào?" Lý Tường không biết nói gì, Dương Phượng Phượng này thật sự biết chọn thời cơ đàm phán.

"Chúng ta biết người là oan uổng, nhưng người khác làm sao biết người là oan uổng chứ? Giống như, Ngải Kỳ tỷ, nàng cũng không tin người là oan uổng." Dương Phượng Phượng cười duyên nói.

"Được rồi, người muốn thế nào?" Lý Tường cười một tiếng, ngồi ở trên ghế sa lon, rút ra điếu thuốc hút, nói, "Người nhất định là có chuyện muốn nhờ ta."

"A a, Lý Tường ca, người thật thông minh a, ta nghe nói, tỷ tỷ mời người làm cận thân bảo tiêu cho nàng, có phải hay không?" Dương Phượng Phượng

hỏi.

"Ừ, đúng là có chuyện như vậy, thì thế nào?" Lý Tường búng tàn thuốc lá, lạnh nhạt nói.

Dương Phượng Phượng nói: "Làm bảo tiêu riêng a, Lý Tường ca, làm bảo tiêu cho ta, được không?"

"Ta tại sao phải làm bảo tiêu cho ngươi? Chỉ là đồ trẻ con, không hấp dẫn như chị ngươi, không làm." Lý Tường trực tiếp cự tuyệt nói.

Dương Phượng Phượng thật giống như phát hiện đại lục mới, chỉ Lý Tường nói: "Được a, Lý Tường ca, ngươi muốn theo đuổi chị ta, ta sẽ nói cho chị ta biết."

"Đi đi, đi đi, ta đang lo lắng không ai nói cho chị ngươi biết ta muốn theo đuổi nàng đây." Lý Tường mới sẽ không bị nàng lừa.

Dương Phượng Phượng khanh khách cười nói: "Lý Tường ca, trường học chúng ta người đẹp nhiều, nhất là khoa nghệ thuật của chúng ta, mỹ nữ như vân nha, ngươi làm bảo tiêu riêng cho ta, ta bảo đảm với ngươi, để cho ngươi của từng người từng người một, có được hay không a!?"

"Người đẹp a!?" Lý Tường thực sự có chút động lòng.

Dương Phượng Phượng vội vàng gật đầu nói: "Đúng vậy, khoa nghệ thuật của chúng ta người đẹp các nước đều có, tỷ như người đẹp Âu Mỹ, người đẹp Nga, người đẹp Nhật Bản, còn có người đẹp Hàn Quốc, cái gì cần có đều có, phục vụ chu đáo."

"Đồ mờ hôi a, ngươi đây là rao bán sản phẩm, hay là thu hút sinh ý a!?" Lý Tường cảm giác đứt đoạn không biết nói gì, làm sao lại cảm giác có mùi không đúng.

Dương Phượng Phượng không suy nghĩ nhiều như vậy, kéo Lý Tường tay, làm nũng nói: "Lý Tường ca, có được hay không a, ngươi nói với chị ta một chút, nàng khẳng định sẽ đồng ý, dù sao mục tiêu những sát thủ kia chọn là ta, không có ngươi bảo vệ, ta sợ bọn họ sẽ giết ta."

"Thôi đi, ngươi cứ nói linh tinh, ai làm đối thủ của ngươi được chứ." Lý Tường hút xong điếu thuốc, dập tắt tàn thuốc, lắc đầu nói, "Thật xin lỗi, làm cho ngươi thất vọng rồi, đối với tiểu thí hài như ngươi, chị ngươi nhất định là có an bài khác, muốn cho ta làm bảo tiêu của ngươi, không thể nào."

"Lý Tường ca, thật sự tuyệt tình vậy sao?" Dương Phượng Phượng nói.

Lý Tường gật đầu nói: "Đúng tuyệt tình như vậy."

Dương Phượng Phượng nói: "Vậy ta đem chuyện hôm nay nói cho Ngải Kỳ tỷ."

"Tùy tiện, điều kiện tiên quyết là, nàng phải tin tưởng ngươi nói." Lý Tường heo chết không sợ nước sôi, đáng vẻ ăn chắc nàng.

Dương Phượng Phượng nhất thời hết chiêu. Lý Tường chơi xấu, nàng liền không có biện pháp nào.

Cửa phòng vệ sinh mở, Tô Tô Tô ngượng ngùng đi ra, mặt đỏ bừng

Lý Tường vội vàng đi tới, có chút hiểu lầm vẫn là phải làm rõ ràng, nếu không sẽ tổn hại hình tượng cao đẹp của hắn, a a nói: "Kỳ thực ta là một người thuần khiết, mãi cho đến bây giờ ta vẫn là xử nam đây."

"Phụt"

Tô Tô Tô không nhịn được bật cười, nhưng rất nhanh ý thức được không đúng, vội vàng cúi đầu xuống, mặt càng thêm đỏ ửng.

"Chết cười, Lý Tường ca, ngươi là xử nam? Không nhìn ra a!" Dương Phượng Phượng cười không ngừng.

Lý Tường đảo cặp mắt trắng dã, tức giận nói: "Có thể thấy được đây, ta chính là xử nam."

Dương Phượng Phượng nói: "Ta đúng là xử nữ này!"

"Thì sao?" Lý Tường không hiểu, trong đầu nghĩ, ngươi có phải xử nữ hay không, đâu có chuyện gì liên quan tới ta.

"Thì ta muốn nói trong mắt ta ngươi không phải là xử nam a!" Dương Phượng Phượng nháy nháy mắt nói.

"Các ngươi, hai người các ngươi đang nói cái gì a!?" Tô Tô Tô hết biết nói gì.

Lý Tường cười đều nói: "Như vậy a, thử xem một chút, liền biết ai có phải hay không xử nữ, ai có phải hay không xử nam."

Lúc này, ngay cả Dương Phượng Phượng cũng thấy xấu hổ, tròn mắt nhìn Lý Tường một cái, đùa giỡn càng ngày càng quá, càng ngày càng cỏi mở, mắng: "Ngươi đợi đây, ta đi nói cho Ngải Kỳ tỷ." Rồi chạy nhanh đi.

Nàng phát hiện da mặt Lý Tường so với nàng tưởng tượng còn dày hơn, ở trước mặt hắn, nàng nửa điểm ưu thế cũng không có.

Tô Tô Tô thấy Dương Phụng Phụng đã đi rồi, nhìn Lý Tường một cái, mặt đỏ bừng rồi cũng rời đi.

Lý Tường nhìn vào lều vải của mình một cái, không biết làm sao thờ dài nói: "Tiểu Lý Tường a, đều là người gây họa."

Tám giờ, Lý Tường ăn điểm tâm, rồi ngồi xe của Ngải Kỳ đi tới trụ sở chính tập đoàn Khải Lý.

Cao ốc trụ sở chính tập đoàn Khải Lý, Lý Tường cho Ngải Kỳ đi về trước, nói là có chuyện thì sẽ gọi điện thoại tìm nàng.

Ngải Kỳ vốn không muốn rời đi, nhưng nhớ tới nàng hôm nay quả thật có chuyện, công việc bên đặc công không thể buông lỏng, gần đây sẽ có một cuộc tranh tài quốc tế đặc công, mà đội ngũ của nàng, vừa vặn chính là quân chủ lực, cho nên áp lực của nàng rất lớn. Vừa có thời gian thì sẽ ở lại trụ sở huấn luyện đặc công, ra sức huấn luyện những binh lính kia.

Thứ hai, nàng cùng Lý Tường từng có ước định, đối với lệnh của hắn, phải tuyệt đối chấp hành.

Cho nên, sau khi Lý Tường nói xong, Ngải Kỳ chỉ suy nghĩ một chút, liền đối với Lý Tường nói: "Xong chuyện gọi ta."

"Không thành vấn đề." Lý Tường cười một tiếng, liền tiến vào cao ốc trụ sở chính tập đoàn Khải Lý.

Cả tòa cao ốc, đều là tập đoàn Khải Lý, trong mười tầng toàn bộ là tập đoàn Khải Lý tổng bộ nơi làm việc, địa phương còn lại, cũng cho tập đoàn khác mượn công ty.

Được xem như xí nghiệp dẫn đầu thành phố Giang Châu, trong năm trăm xí nghiệp mạnh của Trung Quốc, tập đoàn Khải Lý tổng tài sản ước tính vài chục tỉ, hàng năm thu thuế cũng đã là vài tỉ, ngoài sản nghiệp chính còn có bất động sản, khu khoa học kỹ thuật, được nghiệp, nghề chế tạo các loại công nghệ cao. Trong đó, lấy được nghiệp cùng bất động sản là nghề chính của tập đoàn, còn lại bất quá chỉ chiếm cứ mức tiêu thụ rất nhỏ của tập đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Một vị ngự tỷ hoàn mỹ

Lý Tường gọi điện thoại cho Dương Tư Niệm, nói hắn đã đến tập đoàn Khải Lý.

Dương Tư Niệm bảo Lý Tường cứ đi lên trước, nàng trước mắt đang họp hội nghị trọng yếu, sau đó sẽ gặp mặt hắn.

Lý Tường nhún nhún vai, một mình đi lên.

Đi đến tầng 36, quầy lễ tân của tập đoàn Khải Lý, Lý Tường nhất thời hai mắt tỏa sáng.

Trước quầy lễ tân là một nữ nhân tầm 25, 26 tuổi, cười lên rất ngọt ngào, thái độ nhiệt tình.

Đẹp, tuyệt đối là một đại mỹ nhân!

Một mái tóc dài màu đỏ buộc ở sau ót, dây cột tóc viền tơ màu hồng phấn, kết thành một nơ con bướm. Dưới làn gió thổi giống như một con bướm chân chính, tại phía sau đầu đại mỹ nhân nhẹ nhàng nhảy múa.

Khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn, hoàn toàn không có tóc che lấp chút nào. Làn da như phấn, thỏ là sẽ bay mất. Chi là trang điểm nhẹ, lông mày lá liễu dài, hơi cuốn lấy làn mi, một đôi mắt đẹp làm người khác hít thở không thông, hai cánh môi anh đào kiều diễm ướt át như cánh hoa hồng, đủ để mê mẩn điên đảo thần hồn của bất kỳ một nam nhân nào.

Diệu dàng như nước, lại gọi cảm quyến rũ. Buông thả bên dưới, nhưng lại có một sự tiết chế nhất định.

Trên thân mặc trang phục OL (trang phục công sở), bao lấy vóc dáng ma quỷ của nàng. Trước ngực đả đả sát khí, mỗi phút đều muốn thoát khỏi áo sơ mi trắng, muốn đâm thủng áo ra. Bắp đùi thon dài lộ ra một chút trắng sáng.

Dù là ngồi như vậy, cũng đem vóc người nàng biểu hiện ra hoàn mỹ tuyệt luân.

Ngự tỷ, một vị ngự tỷ hoàn mỹ!

Tập đoàn Khải Lý không hổ danh là đại tập đoàn, ngay cả tiểu thư tiếp tân mà cũng xinh đẹp động lòng người, hại nước hại dân.

"Hi, người đẹp, người khỏe." Lý Tường đi qua đó, trên mặt nở nụ cười xán lạn.

"Xin chào, tiên sinh." Người đẹp kia lộ ra vẻ mặt tươi cười tiêu chuẩn, nhiệt tình nói, "Ta có thể giúp gì được người?"

“Ta tới là tìm Dương tổng.” Lý Tường tạm thời không muốn đi, ngược lại Dương Tư Niệm đang tổ chức họp, không có nhanh gặp hẳn được, không bằng ngồi xuống cùng người đẹp này nói chuyện nhân sinh, tâm sự Lý Tường.

“Dương tổng đang họp, xin hỏi người và Dương tổng có hẹn trước không?” Người đẹp kia vẫn như cũ lễ phép hỏi thăm.

“Có, nàng bảo ta qua đây trước.” Lý Tường ngồi ở đối diện người đẹp, mỉm cười nói.

“Vậy được, làm phiền tiên sinh chờ một chút, ta xác nhận một chút đã.” Người đẹp tiếp tân bấm một mã số, tựa hồ cùng người nào đó xác định lại, sau đó cúp điện thoại, vẫn như cũ mỉm cười nói, “Đúng là không sai, Dương tổng hôm nay đích thật muốn gặp một người.”

“Người đẹp, xưng hô như thế nào?” Lý Tường trực tiếp hỏi.

Người đẹp tiếp tân sững sốt, sau vẫn như cũ khách khí nói: “Ta gọi Lưu Nhã.”

“Ah, ta là Lý Tường, lý là một tử lý (cây mận), tường là tường pháp (suy nghĩ).” Lý Tường tự giới thiệu mình.

Lưu Nhã cười, nói: “Thật là có tên Lý Tường.”

“Haha, người đẹp chê cười rồi, ta xem người tuy cổ giả bộ vui cười, nhưng hai đầu lông mày trên khuôn mặt hiện lên u sầu, tựa hồ có chuyện phiền lòng.” Lý Tường ánh mắt thật độc, liếc mắt nhìn ra Lưu Nhã tuy rằng mặt mỉm cười, nhưng trong tươi cười mang theo miễn cưỡng, thần sắc cũng đau thương.

Lưu Nhã ngẩn ra, ngược lại không nghĩ tới ánh mắt Lý Tường độc đáo như vậy, ngay cả nàng tâm tình không tốt đều nhìn ra, miễn cưỡng cười nói: “Ta và bạn trai chia tay, bị hắn đuổi đi, hiện tại không biết nghỉ ngơi ở đâu.”

“Ài, bạn trai người thật là không có ánh mắt a!” Lý Tường lắc đầu, bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói, “Nữ nhân xinh đẹp như vậy, hẳn làm sao lại chia tay chứ.”

“Hắn gia cảnh tương đối khá, cả nhà đều làm buôn bán, rất có tiền.” Lưu Nhã nói đến bạn trai cũ, sắc mặt phi thường đau thương, nói, “Nhưng là gia cảnh của ta bình thường, cha mẹ đều là cán bộ bình thường của đơn vị, không cách nào so sánh với hẳn được, cho tới nay mẹ hẳn đều cực lực phản đối hai người chúng ta đến với nhau, sắp xếp rất nhiều nữ hài cho hắn thân cận, cuối cùng, hắn xem trúng một cô bé, một cước đem ta đá văng đi.”

Lý Tường nói: “Ta cảm thấy người hẳn là nên vui vẻ, không nên đau thương làm gì, rất đơn giản, nam nhân tốt trong thiên hạ nhiều lắm, hà tất cứ treo cổ trên một thân cây dâu. Người rời khỏi hẳn khỏi hẳn, là may mắn của người, là bất hạnh cho hẳn, cho nên không cần ưu thương, tương lai trước mắt, nam nhân tốt đều đang chờ người đấy.”

“Phốc” Lưu Nhã nhin không được bật cười, đau thương trong mắt giảm đi rất nhiều, nhưng lập tức lại than thở: “Này hơn một tháng qua, ta đều ở tạm trong phòng của bạn, thành phố Giang Châu là thành phố lớn quốc tế, giá phòng quá đắt, ta một nhân viên tiếp tân, lấy không ra được nhiều tiền như vậy.”

“Tìm nơi ở, quá đơn giản.” Lý Tường cầm bút lên, trên trang giấy viết số điện thoại cùng địa chỉ biệt thự của mình đưa cho Lưu Nhã, nói, “Chỗ của ta khá lớn, cũng có mấy cô gái thuê ở, vẫn còn dư mấy gian phòng, người nếu không chê đi đến chỗ của ta đi, nơi này có số điện thoại cùng địa chỉ nhà của ta, tới thì ở luôn.”

“Thật sao?” Lưu Nhã kinh ngạc đến ngây người, tiềm thức cho rằng Lý Tường là người lừa đảo, là có mưu đồ khác, nhưng mà nhìn khuôn mặt Lý Tường đây chân thành, không có chút điểm giả dối, không khỏi hoài nghi phán đoán của mình, nói khê: “Thế nhưng ta không có nhiều tiền trả tiền thuê phòng.”

“Tiền thuê phòng là việc nhỏ, người xem rồi quyết định.” Lý Tường hào sảng nói.

“Cảm ơn.” Lưu Nhã trong lòng vẫn có điều lo lắng cùng nghi hoặc, có điều nàng trước tiên có thể đi xem một chút, thích hợp thì vào ở, không thích hợp thì thôi không thuê, nàng cũng không tổn thất gì.

“Xin chào, xin hỏi người có phải Lý Tường tiên sinh không?” phía sau Lý Tường đột nhiên truyền tới một giọng nữ.

Lý Tường vừa quay đầu lại liền thấy phía sau mình đứng một thanh xuân nữ tử mặc quần áo thời thượng, tuy rằng không kinh diễm động nhân như Lưu Nhã, nhưng cũng là lộ ra nét thanh tú thanh thuần của mỹ nữ Giang Nam.

“Đúng vậy, người đẹp xưng hô thế nào?” Dáng tươi cười trên mặt Lý Tường thủy chung không dứt.

“Xin chào, ta gọi Lam Phạm, là thư ký của Dương tổng.” Lam Phạm cười nói.

“Ah, người khỏe, Dương tổng họp xong rồi sao?” Lý Tường hỏi.

Lam Phạm nói: “Dương tổng vẫn còn đang họp, có thể còn một chút thời gian nữa, nàng sợ người không biết đường cho nên để cho ta xuống đây đón người.”

“Được rồi, chúng ta cùng đi lên.” Lý Tường nói với Lưu Nhã, “Gọi cho ta, người nhất định sẽ không thất vọng đâu.”

“Được, cảm tạ.” Lưu Nhã thấy Lam Phàm ở đây, không tiện nói thêm cái gì, nhếch miệng mỉm cười, nói lời cảm ơn.

Lam Phàm mang theo Lý Tường đi thang máy tự nhân lên tầng 36 cao ốc Khải Lý, đây là nơi làm việc của cao tầng tập đoàn Khải Lý, Dương Tư Niệm phòng làm việc nằm ở chỗ này.

Tiến vào phòng làm việc của Lam Phàm, Lam Phàm mời Lý Tường ngồi xuống, sau đó lấy ra một tờ giấy đặt ở trước mặt Lý Tường, mỉm cười nói: “Dựa theo quy định của công ty, mỗi công nhân viên vào công ty đều phải điền một bảng thông tin.”

“Được!” Lý Tường tiếp nhận tờ bảng kia, liếc mắt nhìn xem, vài cái lè tè thì điền hơn phân nửa, nhưng đến phương diện sở thích cùng sở trường lại trở nên ngập ngừng.

Sở thích, hần sở thích đa dạng, súng ống, kỹ xảo ám sát, cảm thi thư họa, hần đều rất thích.

Nói đến sở trường, hần càng không biết điền thế nào. Chẳng lẽ lại viết nguy trang, cầm binh đánh trận, phá xe tăng, bắn đạn pháo..., đừng nói không ai tin tưởng, cho dù có người tin, ai dám mời hần làm việc đây.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thục nữ

Nói không chừng Dương Tư Niệm vừa nhìn thấy, ý niệm đầu tiên liền tưởng rằng hần bị bệnh, sau đó lập tức cho hần cút càng xa càng tốt.

Lý Tường nghĩ ngợi một hồi lâu, trong đầu chợt lóe lên, vì vậy trên mục yêu thích và sở trường nghiêm túc điền vào:

- Yêu thích: Nữ nhân.

- Sở trường: Cua gái.

Ngay sau đó hần trình trọng đưa cho Lam Phàm, bảo mình đã điền xong.

Lam Phàm vừa liếc nhìn qua, không nhịn được "híc híc" bật cười.

Lý Tường nghiêm nghị hỏi: "Mỹ nữ, có vấn đề sao?"

"Không có, điền như vậy cũng được, dù sao chỉ là một quy trình, không có gì to tát." Lam Phàm sau khi vui vẻ, rót cho Lý Tường một ly trà, áy náy nói: "Ta có chút việc phải xử lý, anh chịu khó ngồi một mình đợi nhé."

"Không sao, toilet ở đâu nhỉ?" Lý Tường là người hiền lành, không thích so đo tính toán, chợt con thèm thuốc lá dâng lên, hỏi Lam Phàm vị trí của toilet.

"Ra cửa quẹo trái, đi thẳng đến cuối là tới." Lam Phàm mỉm cười hướng dẫn.

"Cảm ơn." Lý Tường rời đi, dựa theo phương hướng Lam Phàm chỉ rất nhanh đã tìm được toilet.

Đi vào trong toilet, Lý Tường cũng không e dè ngại ngần thêm, sau khi đốt một điếu thuốc liền trực tiếp cởi quần.

Nhưng ngay lúc đó, cửa buồng vệ sinh sau lưng hần đột nhiên mở ra, một nữ nhân cực kỳ xinh đẹp xuất hiện ngay phía sau Lý Tường.

"Aaa! Tên háo sắc!"

Nữ nhân nọ hiển nhiên cũng không ngờ tới có một nam nhân, không khỏi thấp giọng la hét, đồng thời không khách khí nhấc chân đá tới Lý Tường.

Lý Tường cũng bị người nữ nhân đột nhiên xuất hiện và tiếng la hét dọa cho ngây người, nếu không phải trước mặt hần có bồn đi tiểu nam, Lý Tường thật hoài nghi mình đã đi nhầm cửa. Trước kia hần cũng không phải chưa từng làm qua chuyện như vậy, nhưng lần này hần cực kỳ chắc chắn bản thân không có đi nhầm phòng nha.

Bởi vì sàn toilet có chút ẩm ướt, một cước của nữ nhân kia không có đá tới Lý Tường, ngược lại nằng đứng không vững, trượt nhẹ một cái, cả người không tự chủ được ngã về phía Lý Tường.

Nhìn mỹ nữ đang tự đổ về phía mình, Lý Tường muốn đỡ cũng không được, không muốn đỡ cũng không xong.

Mà một người khi bị mất thăng bằng thường thường chân tay sẽ khua loạn lên, mục đích là tìm một thứ gì đó để bấu víu nhằm giữ lại thăng bằng. Không biết do ông trời sắp đặt hay không, một trào của mỹ nữ nọ túm ngay cạp quần của Lý Tường.

Ngay trong khoảnh khắc hấn do dự, chợt cảm thấy bên dưới mát lạnh, quần của hấn bị mỹ nữ kia kéo xuống.

Khuyến mãi đi kèm hiển nhiên là tiếng gào của người đẹp.

"A! Lưu manh, nguoi còi quần làm gì?!" Mỹ nữ chứng kiến Lý Tường lại còi quần, nhanh chóng nhắm chặt hai mắt lại hô to một tiếng.

"Này, mỹ nữ!" Lý Tường nghe được lời của nàng, trên mặt lộ ra nụ cười khở sở, "Là cô còi quần của tôi đó!"

"A?" Nghe Lý Tường phân trần, nàng mới chợt giật mình nhìn lại, sau đó vội vàng buông lỏng cái tay đang nắm quần Lý Tường.

Mỹ nữ này không phải ai khác chính là giám đốc bộ phận nhân sự tập đoàn Khải Lý, Liễu Huyền. Bởi vì toilet nữ đang tu sửa, hơn nữa tầng này căn bản không có đàn ông, nàng mới đi tới toilet nam giải quyết.

Chuyện như vậy không chỉ có mình nàng mà ngay cả những nữ nhân khác trong công ty cũng thường xuyên như thế.

Chẳng qua nàng làm sao cũng không tính tới việc, hôm nay Lý Tường có mặt ở đây.

"Anh là ai? Làm sao lại ở đây?" Hiện tại Lý Tường đã âm thầm kéo quần lên, đồng thời Liễu Huyền từ trên mặt đất cũng đã đứng dậy, cầm khăn ướt lau sơ qua trang phục.

Lý Tường nghe câu hỏi của Liễu Huyền cũng có hơi buồn bực, bất quá hấn vẫn trả lời: "Chị gái, đây là toilet nam nhé!"

Cử động của Liễu Huyền có hơi khựng lại vì câu nói của Lý Tường. Lúc này nàng mới nhớ ra địa phương mình đang đứng là toilet nam, khuôn mặt tỉnh xảo không khỏi đỏ hồng lên.

Tuy nhiên nghe được hai chữ "Chị gái" Lý Tường gọi mình, sắc mặt nàng lập tức trở nên âm trầm.

Chị gái, chị gái cái đầu nguoi a! Cả nhà nguoi mới là chị gái!

"Chị gái? Ai là chị gái của anh! Anh thấy tôi trẻ trung như vậy mà dám gọi chị gái sao?" Liễu Huyền hung hãn trợn mắt nhìn Lý Tường, lạnh giọng nói.

"Không không không, tôi không có ý nói cô già, ý nhầm, không phải, ý tôi là, cô trẻ trung như chị gái của tôi vậy..."

Nghe mấy lời bào chữa của Lý Tường, vẻ mặt Liễu Huyền càng ngày càng đen đi.

Liễu Huyền nhìn Lý Tường, bên trong đôi mắt như có gì đang rục rịch.

Tuy chị đây có lớn tuổi hơn nguoi một chút, nhưng ai mượn cái mồm nguoi nói ra! Hơn nữa tuổi tác nguoi ta đâu có lớn, còn chưa nhảy lên số ba nữa.

Lý Tường bây giờ thật không biết nói cái gì cho phải. Ngày thường hấn cực kỳ nhanh mồm nhanh miệng, nhưng giờ đây chỉ biết câm như hến.

Chứng kiến Liễu Huyền bị mình chọc giận, ngực run rẩy, sắc mặt đen thui, Lý Tường chỉ có thể ở trong lòng âm thầm cầu nguyện.

"Anh, anh..." Liễu Huyền hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh, vừa chuẩn bị phát tác thì đồng nghiệp bên ngoài gọi vào: "Liễu tổng, nhanh lên một chút, Dương tổng còn đang chờ chúng ta."

"Ta biết rồi!" Liễu Huyền đáp một tiếng, hung ác trợn mắt nhìn Lý Tường một cái, không vui về gì: "Coi như anh may mắn, tôi có chuyện, không rảnh đôi co với anh." Trực tiếp uốn éo cạp mông rồi đi.

Nhìn Liễu Huyền cong mông ưỡn ngực rồi đi, Lý Tường chỉ đành sờ sờ lên mũi.

Tập đoàn Khải Lý quả thực là một công ty tốt, tùy tiện một cô em cũng ngon như vậy. Tuy tuổi tác hơi lớn nhưng trên nguoi mang theo hương vị thành thực, hoàn toàn không phải những cô bé mới lớn kia có thể so sánh.

Lý Tường đã đưa ra quyết định, coi như Dương Tư Niệm muốn đuổi hấn đi, hấn cũng nhất quyết không rời khỏi tập đoàn Khải Lý.

Hút xong một điếu thuốc, Lý Tường liền trở về phòng làm việc của Lam Phàm.

Lam Phàm vừa thấy Lý Tường, vội vàng đứng dậy, thấp giọng nói: "Dương tổng đã họp xong, đang ở trong văn phòng đợi ngài."

"Nhanh thế, không phải nói lâu lắm ư?" Lý Tường cười một tiếng, thuận miệng hỏi.

Lam Phàm đáp: "Dương tổng làm việc rất nhanh gọn hiệu quả, họp hành, xử lý văn kiện như nước chảy mây trôi, chúng ta nhanh một chút vào đi, Dương tổng không thích chờ đợi."

"Sao cũng được." Lý Tường nhún nhún vai không vấn đề.

Lam Phàm mang Lý Tường vào trong phòng của Dương Tư Niệm, đây là một căn phòng làm việc vô cùng sang trọng, riêng tiền lắp đặt các trang thiết bị nội thất cũng phải hơn một triệu, bất quá làm Lý Tường khó hiểu chính là bên trong phòng có một thanh thép thẳng đứng, phía trên có mấy cái móc, thoát nhìn như giá treo quần áo nhưng dường như không phải.

"Chả lẽ cô nàng Dương Tư Niệm này nhảy thoát ỹ?!" Trong lòng Lý Tường sinh ra suy nghĩ tà ác.

"Dương tổng, Lý tiên sinh tới rồi." Lam Phàm sau khi gõ cửa, cung kính nói.

"Ừm." Dương Tư Niệm đang đọc một phần văn kiện trong tay, cũng không ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói: "Lý Tường, anh ngồi đợi một chút, tôi gần xong rồi."

"Ok." Lý Tường đi về phía trước, đột nhiên "ầm" một tiếng đụng phải một vật trang trí, vội vàng dùng hai tay đỡ lấy, không ai hay biết gắn vào một cái camera, khéo léo để ở một góc khuất không ai nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Bàn điều kiện

Dương Tư Niệm nghe được tiếng vang, ngẩng đầu lên, thấy Lý Tường thiếu chút nữa đụng phải đồ đạc trong phòng, nàng nhàn nhạt nói:

- Anh không sao chứ?

Trong lòng cảm thấy kì quái, Lý Tường công phu tốt như vậy, làm sao có thể bị vấp phải đồ đạc trong phòng thiếu chút nữa trật chân té chứ?

Lý Tường cười xuê xoa đáp:

- Dương Tổng có phòng làm việc rất sang trọng, lại biết cách bài trí, khiến cho tôi được mở rộng tầm mắt, may mắn ta không có đụng hòng đồ của Dương tổng, bằng không tôi thật không bởi thường nói.

- Không sao, anh cứ tự nhiên.

Dương Tư Niệm thấy không có vấn đề gì lớn cũng không để trong lòng, cúi đầu tiếp tục chuyên tâm xử lí văn kiện.

- Anh muốn uống gì?

Lam Phàm hỏi.

- Cho tôi một ly trà là được.

Lý Tường trả lời.

Lam Phàm pha cho Lý Tường một tách trà đặc rồi rời khỏi phòng làm việc của Dương Tư Niệm.

Ba phút sau Dương Tư Niệm xử lý xong văn kiện, gọi điện cho phòng tài vụ, nói:

- Một giờ sau đến phòng làm việc của ta.

.....

- Xin lỗi, đã để cho anh đợi lâu.

Dương Tư Niệm đi vào phòng tiếp khách, ngồi xuống ghế salon, trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn.

- Có thể để cho anh làm cận vệ của tôi, tôi rất cao hứng, có anh ở bên người thì tôi có cảm giác an toàn hơn.

- Dương tổng là đang tỏ tình với tôi đó hả?

Lý Tường đùa giỡn.

Dương Tư Niệm đỏ mặt lên, tức giận lườm Lý Tường một cái, lạnh nhạt nói:

- Xin lỗi, ở trong công ty tôi thích làm việc công, không muốn nói đến tình cảm cá nhân, tôi không có nhiều thời gian rảnh, anh ra điều kiện đi.

Lý Tường nhàn nhã dựa vào trên ghế salon, cười hắc hắc:

- Dương tổng, là cô muốn tôi làm vệ sĩ riêng cho cô, mà không phải tôi bằng mọi giá muốn vào tập đoàn Khải Lý, cho nên không phải tôi là người nói ra điều kiện mà tập đoàn Khải Lý các người đưa ra điều kiện gì đủ để hấp dẫn tôi mới đứng.

Đôi mi thanh tú của Dương Tư Niệm khẽ nháy một cái, Lý Tường nói không sai, đích xác tập đoàn Khải Lý cần nhân tài như Lý Tường, mà không phải Lý Tường muốn nương nhờ tập đoàn Khải Lý, trong lòng tuy không vui nhưng cũng không thể hiện ra ngoài mặt, lãnh đạm nói:

- Nếu là như vậy, ta hãy nói một chút về ưu đãi nhé!

- Thứ nhất là chính thức mời anh vào tập đoàn Khải Lý làm nhân viên chính thức, hưởng thụ đãi ngộ của trung tầng lãnh đạo.

- Không vấn đề gì, gia nhập tập đoàn Khải Lý hay không tôi thật không quá quan tâm.

Lý Tường cười một tiếng, coi như xí nghiệp đứng đầu thành phố Giang Châu, cả nước có năm trăm xí nghiệp, vô số tinh anh nhân tài, ai ai cũng tranh giành nhau vào tập đoàn Khải Lý, nhưng đối với hắn mà nói, thật đúng là không có hứng thú gì gia nhập tập đoàn Khải Lý, làm một nhân viên.

Nếu không phải tập đoàn Khải Lý là đầu mối duy nhất hắn điều tra được, Dương Tư Niệm có mang tám cổ kiệu đến rước hắn thì hắn cũng lười nghe cô nàng cao ngạo này nói chuyện.

Dương Tư Niệm hết ý kiến, nàng có chút nhìn không ra Lý Tường, người khác nằm mộng cũng muốn trở thành nhân viên tập đoàn Khải Lý, nhưng trong mắt Lý Tường, phảng phất giống như nàng bắt hắn phải làm vậy, bắt đắc dĩ nói:

- Được, điều thứ hai, bởi vì anh coi như là vệ sĩ riêng của tôi, nên về phương diện tiền lương, phúc lợi là do tôi tự chi, tiền lương hàng năm một triệu, cuối năm tiền thưởng ba trăm ngàn, tuy nhiên hai ngày cuối tuần chưa chắc đã được nghỉ, ngoài ra nghỉ phép hàng năm không được quá mười lăm ngày.

- Tôi là một người rất lười biếng, phương diện đãi ngộ hay phúc lợi, tôi có thể không so đo, nhưng thời gian với tôi là trên hết, cô phải cho tôi tự do hoàn toàn.

Lý Tường nhướng mày một cái, hắn có rất nhiều chuyện phải làm, bao gồm điều tra ai là người giật dây, cho nên thời gian với hắn là trên hết, thế nên hắn cần đầy đủ thời gian.

Dương Tư Niệm lắc đầu nói:

- Không được, tôi rất coi trọng việc giờ giấc, ta không muốn nhân viên dưới quyền mình đi ngược lại.

- Vậy thì không còn cách nào!

Lý Tường đứng lên, giả bộ đi.

- Được, vấn đề thời gian tôi có thể cân nhắc, anh nếu thật có chuyện, nói sớm để tôi sắp xếp.

Dương Tư Niệm thấy Lý Tường muốn đi, vội vàng thay đổi chủ ý.

- Ài, phải ngoan thế chứ, đàn bà mà mạnh mẽ quá thì đàn ông không có thích đâu. Lý Tường được thể lần tới.

- Anh...

Dương Tư Niệm không phán bác được lời nào, hết cách, chờ Lý Tường ngồi xuống mới nói tiếp:

- Thứ ba, thời gian tôi có thể cho anh được thoải mái, nhưng là nhân viên tập đoàn Khải Lý, hết thảy phải lấy lợi ích tập đoàn làm trọng, nếu như tôi có chuyện, anh phải lấy chuyện tôi làm trọng, chỉ có xử lý xong chuyện của tôi, người mới có thể đi làm chuyện của mình, điểm này anh làm được chứ?

Lý Tường hơi trầm tư, nếu bức bách Dương Tư Niệm quá thì phản tác dụng, sẽ làm cô nàng hoài nghi. Lý Tường gật đầu nói:

- Được, không thành vấn đề.

- Ừ!

Dương Tư Niệm thấy đã thỏa thuận xong, đứng dậy đi đến bàn làm việc, bấm một dãy số, một hồi, nàng nói:

- Liều tổng đến phòng làm việc của tôi một chút.

Dương Tư Niệm lần nữa ngồi đối diện Lý Tường nói:

- Lý Tường, tôi làm việc trước giờ luôn cẩn thận, điều kiện chúng ta cũng đã nói xong, chúng ta cũng nên kí kết hợp đồng, tránh cho đến lúc ai đó đổi ý thì bên kia cũng không bị thiệt.

- Dương tổng thật đúng là làm việc cẩn thận nha.

Lý Tường thuận miệng bồi thêm một câu.

“Cộc...cộc...” Có người gõ cửa.

- Mời vào!

Dương Tư Niệm nói.

Một cô gái duyên dáng đẩy cửa đi vào, đến bên Dương Tư Niệm:

- Dương tổng, ngài tìm tôi có chuyện gì không?

Cô nàng này chính là Liễu Huyền người mà Lý Tường mới gặp ở toilet cách đây không lâu.

- Chị mang hấn đi kí kết hợp đồng đi!

Dương Tư Niệm chỉ vào Lý Tường.

- Thuận tiện đưa hấn đến phòng làm việc.

- Vâng, thưa Dương tổng.

Liễu Huyền vừa quay đầu, nhìn thấy Lý Tường, nhát thời cả kinh:

- Là người, người tên đại sắc lang này.

- Tôi đây, cô đừng có tùy tiện bôi nhọ nhân cách trong sáng của tôi nhé!

Lý Tường không nói nên lời, cái thể giới này quả thực nhỏ bé.

- Các người quen biết nhau à?

Dương Tư Niệm ngạc nhiên nhìn hai người hỏi.

- Ai cùng hấn quen biết?

Liễu Huyền tức giận nói.

- Chuyện gì xảy ra ?

Dương Tư Niệm càng nghe càng mơ hồ, không hiểu hai người rốt cuộc là thế nào, lần đầu tiên gặp mặt mà hai người như có thù với nhau từ kiếp trước, trong lời nói nồng nặc mùi thuốc súng.

Nàng rất thân với Liễu Huyền, dù trong công ty nàng là cấp trên, nhưng quan hệ cả hai rất thân thiết, không phân địa vị, có chuyện gì cũng kể cho nhau nghe, không dấu chuyện gì.

Nàng cho tới bây giờ không có nghe qua Liễu Huyền nhắc tới Lý Tường, cho nên nàng thấy hai người cãi vã, có chút không rõ.

Lý Tường nói :

- Thật ra cũng chỉ là hiểu lầm mà thôi, tôi đi nhà vệ sinh nam, ai sẽ nghĩ tới, Đại tổng giám chúng ta đột nhiên chạy vào, Dương tổng, cái này cũng không nên trách tôi, con người có ba nhu cầu rất cấp bách, thần tiên cũng không thể ngăn cản, có phải hay không?

- Anh....!

Liễu Huyền cứng họng, chuyện này mà Lý Tường hấn cũng dám nói ra.

- Ha ha...

Dương Tư Niệm nhin không được bật cười, nói:

- Được rồi, Liễu tổng, chị mang Lý Tường đến phòng nhân sự báo cáo, tôi còn có việc.

- Vâng, Dương tổng.

Liều Huyền mặt không cảm xúc đưa Lý Tường rời khỏi phòng làm việc của Dương Tư Niệm.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Giám sát tập đoàn khái lý

“Sau này, nơi này là chính là nơi người làm việc!” Đến một gian phòng làm việc, Liều Huyền chậm rãi nói.

“Cái này, cái này không tốt lắm đâu!” Lý Tường sờ sờ mũi của mình, ra vẻ xấu hổ.

“Ta vừa mới tới liền an bài cho ta ở vị trí tổng giám đốc nhân sự, làm như vậy thật sự thích hợp sao?” Lý Tường nói, liền hướng bên trong văn phòng đi vào, nhằm cái bàn lớn nhất đi tới.

Trên bàn đặt một laptop Apple, bên cạnh là một chiếc ghế xoay dành cho giám đốc hết sức thoải mái.

Nghe được lời nói không biết xấu hổ của Lý Tường như vậy, Liều Huyền sắc mặt lập tức liền trở nên đen lại.

“Đó không phải vị trí của người, vị trí của người ở chỗ kia!” Liều Huyền ngăn cản đại não suy nghĩ về Lý Tường, chỉ một vị trí gần cửa sổ trong phòng làm việc nói: “Đó mới là chỗ ngồi của người!”

“Hà?” Lý Tường nhìn phương hướng Liều Huyền chỉ, thoáng sững sờ.

Một cái bàn làm việc, phía sau là một cái ghế ngồi cứng, một máy vi tính cũ đặt ở phía trên.

“Đây, đây cũng quá khó coi quá đi!” Lý Tường có chút bất mãn nói.

“Thật xin lỗi, bởi Dương tổng mỗi ngày hôm qua mới cho ta biết có người như người vậy, có chức vị đặc thù như vậy, cho nên bàn ghế này là tạm thời thôi, cái mới chúng ta đã sắp xếp tốt, nhưng phải đợi vài ngày rồi!” Liều Huyền thấy bộ dạng không vui vẻ của Lý Tường, trong lòng rất vui vẻ, có điều trên mặt cũng không biểu hiện ra ngoài.

“Được rồi!” Lý Tường gật gật đầu, kỳ thực hắn cũng chỉ nói một chút, không thay đổi cũng không có gì.

“Ừm! Nếu như không có vấn đề gì, đi tìm Khả Khả nhận giấy công tác của người, thuận tiện ký tên hợp đồng luôn!” Liều Huyền nói.

“Ah, Khả Khả ở chỗ nào?” Lý Tường hỏi.

“Đi theo ta!”

Lý Tường cùng Liều Huyền đi tới bộ phận nhân sự, Khả Khả đã chuẩn bị tốt hợp đồng cùng công việc đưa cho cô, mở miệng nói: “Người xem một chút nếu không có vấn đề gì thì ký tên vào!”

“Ok!” Lý Tường làm bộ nhìn hợp đồng, ngược lại hắn lại không chú ý gì cả.

Mà Liều Huyền mang Lý Tường tới đây liền rời đi, nàng vẫn có rất nhiều chuyện phải làm, không có khả năng ở cùng Lý Tường. Mà Lý Tường xem hợp đồng có chút buồn chán, liền cùng Khả Khả đang rảnh rỗi bắt đầu trò chuyện.

“Dịu dàng xinh đẹp như vậy, bạn trai người nhất định rất yêu người người đi!” Lý Tường tới gần Khả Khả một chút, lời kéo làm quen hỏi.

Nghe được lời nói của Lý Tường, mặt Khả Khả không khỏi hơi đỏ lên.

Hắn sẽ không xem trọng mình, muốn theo đuổi mình chứ? Bằng không hắn sao lại hỏi những chuyện này chứ?

Khả Khả lần đầu nhìn thấy Lý Tường, liền có hảo cảm đối với Lý Tường.

Khả Khả tâm lý đáng yêu đáng yêu nghĩ như vậy, ngượng ngùng cúi đầu, nói khẽ: “Ta, ta còn chưa có bạn trai.”

“Không thể nào!” Lý Tường muốn nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Khả Khả, không khỏi tiếp tục nói: “Chẳng nhẽ ánh mắt của Khả Khả rất cao sao?”

“Ta, ta không có.” Khả Khả càng thêm ngượng ngùng, cúi thấp đầu nói khẽ: “Mẹ ta nói, còn nhỏ như vậy yêu đương không tốt.”

Nghe được lời nói của Khả Khả, Lý Tường cũng há hốc mồm ra. Hắn thế nào cũng không nghĩ ra bây giờ còn có nữ hài tử thuần khiết như Khả Khả, lớn như vậy ngay cả yêu đương cũng không có thử qua.

“Ngươi, ngươi bao nhiêu tuổi rồi?” Lý Tường vô ý thức hỏi.

“24!”

“...”

“Vậy còn nhỏ sao!” Lý Tường nhìn chằm chằm trước ngực Khả Khả, mặc dù không nói là to lớn, nhưng quy mô cũng không xem là nhỏ nha.

“Không nhỏ sao?” Khả Khả trừng đôi mắt to vô tội nhìn Lý Tường.

Mà Lý Tường nhìn thấy đôi mắt tràn ngập nước mắt kia của Khả Khả, thầm than một tiếng sai lầm, bởi vì Khả Khả thật sự là quá đơn thuần rồi. Hắn lại không biết xấu hổ đem tư tưởng xấu xa của hắn dùng ở trên người Khả Khả.

“Tuổi tác này của ngươi nếu như đặt ở nông thôn thì đã là mẹ của mấy đứa trẻ rồi!” Cơ thể Lý Tường dựa vào gần thêm, mũi đều nghe được mùi hương nữ tử trên người Khả Khả.

“Nhưng là, nơi này là thành phố Giang Châu, là thành phố lớn quốc tế.” Khả Khả càng đỏ bừng khuôn mặt, thấy Lý Tường dựa sát vào, vô ý thức lui về sau một bước.

“Anh number 1 đẹp trai dễ thương...”

Di động của Lý Tường đột nhiên kêu lên, vừa lấy ra nhìn, là máy quay phim mini hắn lắp đặt ở phòng làm việc của Dương Tư Niệm có phản ứng, biểu thị có người tiến vào phòng làm việc của Dương Tư Niệm.

“Ngày sau nói chuyện tiếp nhé.” Lý Tường cầm thẻ nhân viên, sau đó trở lại phòng làm việc của chính mình.

Khả Khả sửng sốt, không hiểu sao Lý Tường đột nhiên rời đi, chẳng lẽ mình lui về sau một bước làm hắn mất hứng? Sớm biết vậy mình cũng đừng lùi về phía sau, thật vất vả gặp được nam nhân có hảo cảm, không nên dễ dàng buông tay.

“Không có việc gì, hắn là nhân viên tập đoàn chúng ta, sau này nhất định sẽ có cơ hội gặp mặt.” Khả Khả sắc mặt ửng đỏ, trong mắt cất dấu chút nước.

Lý Tường trở lại bàn làm việc của mình, đem di động ra đưa lên bàn làm việc, mở video truyền tới, tình cảnh Dương Tư Niệm phòng làm việc nhát nhát hiện ra trong di động của hắn.

Chiếc điện thoại di động này, sau khi trải qua hắn chuyên môn xử lý, không chỉ có tính bảo mật tương đối tốt, ngoài ra có thể tùy thời truyền tiếp video, xem hết tất cả từ camera mini.

Có người mập mạp tiến vào phòng làm việc của Dương Tư Niệm, chính là tổng giám đốc tài vụ La Phi Ngư.

Dương Tư Niệm đem một phần văn kiện đưa ra trước mặt La Phi Ngư, lạnh lùng nói: “La tổng giám, ngươi có phải hay không nên cho ta một lời giải thích?”

La Phi Ngư liếc mắt xem văn kiện, nói: “Dương tổng, phần văn kiện này là được Thành chủ tịch phê chuẩn.”

“Ta nói rồi, bất cứ chuyện về tài vụ nào đều phải qua ta ký tên mới được chuyển tiền ra ngoài.” Dương Tư Niệm gần như muốn đập bàn, cá giận nói, “Hai trăm triệu, đúng 200 triệu vốn lưu động đi tới chỗ không rõ, chuyển vào một tài khoản hải ngoại thì vô tung vô ảnh, La tổng giám, ngươi quản lý tài vụ như thế sao?”

La Phi Ngư nói: “Dương tổng, Thành chủ tịch nói, số tiền kia là chuyển đến một trương mục ở châu Phi.”

“Tại sao phải chuyển tới cái trương mục này?” Dương Tư Niệm thẳng thừng hỏi vấn đề mấu chốt.

La Phi Ngư trầm mặc nửa ngày, không có trả lời được vấn đề này của Dương Tư Niệm.

“Thế nào? Khó trả lời hay là không trả lời được?” Dương Tư Niệm lạnh lùng hỏi.

La Phi Ngư than thở: “Dương tổng, khoản tiền lớn như vậy, không có trải qua người đồng ý thì chuyển ra ngoài nhất định sẽ bị người phát hiện. Thành chủ tịch ở châu Phi có một nghiệp vụ, đây cũng là công ty cần để phát triển, đúng lúc châu Phi có một công ty phù hợp yêu cầu, vì vậy Thành chủ tịch cùng công ty này hợp tác. Một năm trước, người phụ trách công ty này đột nhiên muốn tập đoàn chúng ta chuyển 200 triệu tài chính qua, nói là cần mở rộng nghiệp vụ.”

“Các ngươi ngay cả điều tra cũng không điều tra liền đem 200 triệu tài chính chuyển qua?” Dương Tư Niệm nhất thời không nói được gì, đường đường tổng giám đốc tài vụ tập đoàn, âm mưu vụng về như vậy cũng nhìn không ra, điều tra cũng không điều tra liền đem 200 triệu vốn lưu động của công ty chuyển tới trương mục của người khác.

La Phi Ngư áy náy nói: “Đối phương lúc đó muốn gấp, Thành chủ tịch cũng thức dục, hơn nữa Thành chủ tịch bảo ta không cần nói cho người, cho nên cuối cùng ta chỉ có thể đem số tiền kia chuyển ra ngoài.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Bị người theo dõi

- Thành chủ tịch ở Châu Phi rốt cuộc kinh doanh những gì ?

Dương Tư Niệm lạnh lùng hỏi.

- Không biết, cho đến giờ Thành chủ tịch không có nói cho ta biết.

La Phi Ngư cái gì cũng không biết, Dương Tư Niệm hỏi hần cái gì, hần cũng không có trả lời được.

Dương Tư Niệm cũng nhìn ra La Phi Ngư biết rất ít, hỏi hần cái gì cũng hỏi không ra. không vui nói:

- Làm tổng giám đốc tài chính mà người ngay cả đạo đức nghề nghiệp tối thiểu cũng không có, ta sẽ yêu cầu hội đồng quản trị tiến hành thay đổi chức vụ của người.

- Dương tổng, ...

- Đi ra ngoài.

La Phi Ngư không biết làm sao chỉ đành rời khỏi phòng làm việc của Dương Tư Niệm.

- Hai trăm triệu tài chính.

Lý Tường nghe Dương Tư Niệm cùng La Phi Ngư nói chuyện, bọn họ có nhắc tới hai trăm triệu tiền tài chính, vừa vặn, một năm trước, bọn họ nhận được hai trăm triệu tiền thuê, là tiền thuê nhiều nhất mà lính đánh thuê bọn họ nhận được cho tới nay.

- Chẳng lẽ hai trăm triệu kia, chính là tiền thuê chúng ta.

Lý Tường cau mày suy nghĩ, từ hai người nói chuyện có thể thấy được, Dương Tư Niệm tựa hồ không liên quan đến chuyện này, phải chăng có liên quan đến Thành chủ tịch ?

Lý Tường suy đoán từ đoạn video, gửi tin nhắn đến 1 dãy số: “Điều tra tập đoàn Khải Lý, cùng với tổng giám đốc tài chính La Phi Ngư và chủ tịch hội đồng quản trị.”

Hắn gửi xong tin nhắn liền xóa đi.

Lúc này, Lý Tường đột nhiên thấy Liễu Huyền bên bộ nhân sự, nhân lúc rảnh rồi đang lên nhìn hần.

Lý Tường mỉm cười, mở máy tính download một trò chơi trên QQ, bắt đầu chơi trò đấu địa chủ mới nổi (trò đánh bài).

Liễu Huyền này nói không chừng là tới giám sát hần, Dương Tư Niệm là người khôn khéo, đối với hần tự nhiên là không tin tưởng, thế nào cũng sẽ phái người tâm phúc quan sát hần một thời gian.

Nếu đúng là như vậy, hần thoải mái để cho Liễu Huyền biết hần đang làm gì.

Vị trí của Lý Tường gần cửa sổ của phòng làm việc, âm thanh của máy vi tính cũng quên không tắt.

Cho nên thỉnh thoảng truyền ra từng câu âm thanh của hệ thống “Cướp địa chủ!” “Ta cướp!” “Qua!” “Quản thương!” “Vương nô!” (méo biết là gì, lười gg hay baike)

Ngày đầu tiên đi làm ai cũng sẽ cẩn thận, do sợ làm sai. Lý Tường thì ngược lại, ngày đầu tiên đi làm, không lo làm việc cho tốt, lại còn say mê chơi game.

Trong bầu không khí căng thẳng này, thanh âm không hài hòa này đột ngột vang lên, làm cho rất nhiều người muốn cười cũng không dám, chỉ có thể khò cực nín lại.

Rốt cuộc, Liễu Huyền thật sự không chịu nổi, nàng quyết định giao cho Lý Tường một vấn đề khó khăn, không thể để cho hần nhàn nhã như vậy được.

“Liều tổng, có chuyện gì không?”

Nghe được động tĩnh, Lý Tường thấy nàng không nói gì bèn ngẩng đầu lên nhìn, bắt quá ánh mắt hắn nhanh chóng dán vào máy tính, bởi vì lần này bài của hắn rất đẹp, hắn là có thể thắng rất nhiều đầu (đơn vị tiền trong game, như xèng, xu, gold bên mình).

“Phụt”

Liều Huyền không để ý tới Lý Tường, trực tiếp rút đi nguồn điện máy tính của hắn.

Mất thấy sắp thắng, nhưng màn hình máy tính lại tối đen, nụ cười trên mặt hắn cũng ngưng lại, hắn nhìn Liều Huyền, cười khổ nói:

- Liều tổng, ta không có đắc tội với ngươi mà! Không phải là ngươi xông vào nhà vệ sinh nam sao, cũng không đến mức nhằm vào ta như vậy chứ.

- Ngươi...

Nghe được Lý Tường nói đến chuyện nhà vệ sinh nam, sắc mặt Liều Huyền trở nên khó coi. Cho tới bây giờ nàng chưa từng mất mặt trước một ai như vậy.

Lý Tường lại vẫn dám ở trước mặt nàng nói ra, đây đối với Liều Huyền mà nói chính là bề mặt một cách trần trụi.

“Hừ! Trong lúc làm việc, không cho phép chơi game.”

“A... vậy ta làm cái gì?”

Lý Tường hỏi ngược lại.

Liều Huyền cắn cắn đôi môi gọi cảm, đột nhiên ánh mắt sáng lên, gần đây nàng có chút chuyện riêng phức tạp, có nên giao cho Lý Tường đi làm không?

Nghĩ tới đây, Liều Huyền trực tiếp nói:

“Lý Tường, bây giờ có chuyện muốn ngươi đi làm.”

“Chuyện gì?”

Lý Tường tựa vào cái ghế sau lưng, lười biếng hỏi?

Liều Huyền thấy bộ dáng của Lý Tường, tức muốn chết. Bất quá, ý nghĩ trong lòng nàng càng thêm kiên định, để cho Lý Tường chịu thiệt cũng tốt.

“Anh number 1 đẹp trai...”

Điện thoại của Lý Tường vang lên, lấy ra nhìn một cái, là Dương Tư Niệm gọi.

Lý Tường làm động tác vô tội, nói:

- Xin lỗi, Dương tổng tìm ta có chuyện, chuyện của ngươi ngươi tự mình giải mình giải quyết đi.

- Ngươi...

Liều Huyền không biết nói gì, thấy thật sự là số của Dương Tư Niệm, cũng không nói gì, xoay người rời đi.

Lý Tường sau khi nghe điện thoại, Dương Tư Niệm bảo hắn đến phòng làm việc một chuyến.

Nguyên lai, Dương Tư Niệm phải đi ra ngoài một chuyến, hôm nay Thiết Thủ đi ra ngoài làm chuyện khác, cho nên, Dương Tư Niệm đề cho hắn đi theo.

Trên xe, Dương Tư Niệm chỉ nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ không nói lời nào.

Lý Tường liền ngồi vào ghế phụ lái, tài xế kỹ thuật lái cũng được, lái xe cẩn thận.

- Dương tổng có tâm sự?

Lý Tường nhìn như tùy ý hỏi, nhưng thông qua kính chiếu hậu, chú ý tỉ mỉ tới sắc mặt biến đổi của Dương Tư Niệm.

- Ừ.

Dương Tư Niệm gật đầu, cũng không nói gì nhiều.

Lý Tường thấy Dương Tư Niệm không muốn nói cũng không nói gì thêm nữa.

Nửa giờ sau, xe đến một cái hội sở, tài xế muốn dừng xe, Lý Tường lạnh nhạt nói:

- Dừng có chừng, tiếp tục lái.
- Tại sao? Chúng ta đến nơi rồi.

Tài xế nhìn Lý Tường hỏi.

- Làm theo lời hấn đi.

Dương Tư Niệm từ trong trầm tư tỉnh lại, nghe được Lý Tường nói, không hề nghĩ ngợi, liền ra lệnh cho tài xế làm theo lời hấn.

- Được.

Tài xế chậm rãi tăng tốc, xe nhanh chóng chạy về phía trước, không hề dừng lại.

- Lý Tường, làm sao thế?

Dương Tư Niệm không biết phát sinh chuyện gì, nhưng nàng tin tưởng sự phán đoán cùng cảnh giác của Lý Tường.

- Chúng ta bị người theo dõi.

Lý Tường nhìn qua kính chiếu hậu, lạnh nhạt nói.

- Đối phương nguy trang rất tốt, nhưng vẫn là không qua được con mắt của ta, từ khi chúng ta rời khỏi cao ốc trụ sở chính của tập đoàn, phía sau chúng ta có ba chiếc xe, thường xuyên thay đổi biển số cùng vị trí, nhưng từ đầu đến cuối vẫn luôn theo sát chúng ta không tha.

- Vậy chúng ta làm sao bây giờ?

Trong lúc nguy hiểm, Dương Tư Niệm vẫn trấn định như thường, không hoảng hốt chút nào, loại chuyện này nàng không biết nên xử lý thế nào nhưng nàng tin tưởng Lý Tường sẽ xử lý tốt.

Lý Tường nói:

- Nơi này là đường thẳng, tài xế, người ra phía sau, để ta lái.
- Ngươi làm được không?

Tài xế không tin nhìn Lý Tường.

- Ngươi sẽ biết ngay thôi.

Lý Tường cười nhạt một tiếng, thần sắc thản nhiên nói.

- Được rồi.

Tài xế lựa chọn tin tưởng Lý Tường, trước hết để cho Lý Tường đỡ tay lái, rồi sau đó hấn chui ra phía sau.

Lý Tường vừa ngồi vào vị trí tài xế, nói với Dương Tư Niệm cùng tài xế phía sau:

- Ngồi ổn định.

Đột nhiên lùi số, đến một thời khắc đẹp mắt, xe lấy một loại quỹ tích quỷ dị, trong nháy mắt quay đầu lại, sau đó, Lý Tường đột nhiên đạp chân ga, nhanh chóng tăng tốc.

Nhất thời xe như một mũi tên rời cung “ông” một tiếng, thẳng tắp lao đi.

Lúc ba chiếc xe gặp nhau, có thể thấy Chu Chân ngồi trong xe.

Xe Cục công an thành phố Giang Châu.

Lý Tường lúc lái xe qua xe Chu Chân thì một lần động tác khiêu khích, rồi sau đó cười một tiếng, nhanh chóng lái xe đi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Đua xe

Chu Chân thấy động tác khiêu khích của Lý Tường, trong nháy mắt bùng lên lửa giận, cầm lấy bộ đàm, phân phó hai chiếc xe phía sau theo sát, sau đó, nàng bỗng nhiên vào số lùi, một chân đạp chân ga, bánh xe cùng mặt đường ma sát, phát ra âm thanh chói tai, thấy sau xe bốc lên từng đợt khói xanh.

Lập tức, xe của Chu Chân cũng lấy quỹ tích kì dị, trong nháy mắt quay đầu lại.

Chu Chân dùng cả tay lẫn chân, phối hợp ăn ý, động tác cấp tốc, cả xe quay ngược lại, trực tiếp để số 2, giẫm chặt chân ga, xe “vèo” một tiếng, trực tiếp đuổi theo ra ngoài.

Lúc này là đỉnh điểm trong giờ cao điểm đi làm, người đi đường, xe người đi đường tương đối nhiều, hơn nữa con đường này lại là đường quốc lộ nên xe cộ qua lại rất nhiều.

Nhưng mà, tay Lý Tường nắm tay lái, chiếc xe giống như trở thành một bộ phận cơ thể hắn vậy, muốn cho nó đi nhanh, nó liền nhanh, muốn cho nó đi trung bình, nó liền đi trung bình, di chuyển, đoạt vị trí, vượt qua, gia tốc, động tác toàn bộ liền mạch, giống như một tay đua xe đỉnh cấp vậy.

Chu Chân chau mày, hiển nhiên nàng cũng không nghĩ tới kĩ thuật lái xe của Lý Tường sẽ cao tới vậy, vốn tưởng vài phút thời gian là có thể cản lại xe của Lý Tường, thế nhưng xe của nàng thủy chung vẫn chạy sau xe Lý Tường 50m, muốn nghĩ vượt qua đều không được.

Khó chịu nhất là mỗi khi gặp phải chỗ quẹo hoặc số lượng xe lưu thông lớn, nàng phải giảm tốc độ để tránh, xe Lý Tường cũng phải giảm tốc độ như vậy mất vài giây, nhưng một khi nàng đuổi tới, xe Lý Tường lại “vèo” một tiếng, trực tiếp lao thẳng đi.

- Chết tiệt.

Chu Chân giận dữ, nàng nhìn ra Lý Tường hẳn là đang cố ý trêu đùa nàng, lấy kĩ thuật lái xe của hắn có thể dễ dàng vứt bỏ nàng.

Nhưng Lý Tường lại không làm vậy, hắn muốn trêu chọc nàng cho vui, đáng giận là nàng lại phải phối hợp với hắn, mỗi lần nàng cho rằng mất đi mục tiêu thì Lý Tường đáng chết kia lại xuất hiện đúng lúc, làm cho nàng ôm một tia hi vọng, nhưng cuối cùng hi vọng biến thành tuyệt vọng.

Quá trình này, tư vị quả thật không tốt chút nào, bị người khác trêu đùa như vậy mà tâm tình có thể tốt được, trừ phi là thánh nhân.

- Tiểu tử thôi, ngươi đừng để cho ta bắt được ngươi, bằng không ta sẽ đem ngươi xé thành tám mảnh.

Chu Chân tàn bạo nói.

Trên xe, hai gã cảnh sát thắt chặt dây an toàn, nhìn Chu Chân vẫn không có ý buông bỏ mục tiêu, một người cảnh sát đáng thương nói:

- Chu đội trưởng, nếu không thì chúng ta để đội đặc công xuất động đi. Tình hình này ta đuổi theo không kịp bọn họ đâu.

- Câm miệng.

Chu Chân là nữ trung hào kiệt, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào xe của Lý Tường, oán hận nói.

- Chỉ bằng hắn, muốn bỏ rơi ta, nằm mơ. Ta nhất định sẽ đuổi theo bọn họ, các ngươi ngồi cẩn thận lại cho ta.

Nàng dẫm chân ga, xe đột nhiên tăng tốc, đã vượt lên trước 140 mã lực.

Phía trước, Lý Tường nhìn qua gương chiếu hậu, thấy xe của Chu Chân bám chặt không tha, khoé miệng lộ ra một nụ cười thoải mái.

Kỹ thuật lái xe của hắn, cho dù gặp phải tay đua đỉnh cấp thế giới cũng là không kém bao nhiêu, nói gì một Chu Chân nho nhỏ, thì càng là chuyện dễ dàng rồi.

- Người theo dõi chúng ta là ai?

Dương Tư Niệm nhìn về mặt của Lý Tường, nàng khẳng định Lý Tường biết kẻ theo dõi các nàng là ai.

Lúc này xe gặp nhau thì Lý Tường đột nhiên tăng tốc, làm cho nàng ngồi không vững, đầu nàng đập vào lưng ghế tựa phía trước. Cũng may ghế tựa tương đối mềm nên không có chuyện gì xảy ra, bằng không, va chạm như thế có thể làm tổn thương não không biết chừng.

Thế nhưng, kỳ lạ là sau khi xe tiến vào đường quốc lộ, trong xe trở nên ổn định rất nhiều, cho dù Lý Tường tăng tốc vượt qua, phóng đi hay cướp vị trí bọn họ hầu như đều không cảm thấy gì.

Dương Tư Niệm không biết gì về kĩ thuật lái xe cũng nhìn ra được, Lý Tường có kĩ thuật lái xe kinh người, tay đua đỉnh cấp thế giới so ra cũng còn kém

một chút mới làm được như vậy.

Còn tên tài xế kia, càng là lộ ra vẻ mặt sùng bái mà nhìn Lý Tường, hẳn làm tài xế lâu năm, hẳn biết trên con đường chính này, xe chạy với tốc độ 140 150 mã lực, còn có thể an toàn giành chỗ, vượt qua, lại không làm cho người trong xe cảm thấy xóc nảy, cái này cần kỹ thuật lái xe cực cao cùng phán đoán cực tinh chuẩn.

- Cao nhân, cao nhân a! Ta có mắt mà không nhìn thấy Thái Sơn, không biết cao nhân trước mắt, ngài không phiền hãy thu ta làm đệ tử, dạy ta lái xe với.

Tài xế vui mừng nói.

Lý Tường mỉm cười, nói:

- Có cơ hội rồi nói sau.

Thấy Chu Chân quá sốt ruột, lái xe thêm nhanh, xe bên cạnh nhìn thấy Chu Chân chạy xe không cần mạng, mọi người ai nấy đều e sợ tránh không kịp, vô tình lại tạo ra một làn xe chạy đặc biệt, khiến xe Chu Chân nhanh chóng vượt qua.

- Vậy cũng được sao .

Lý Tường cười, không thể phủ nhận kỹ thuật lái xe của Chu Chân không tệ chút nào, đáng tiếc so với hắn thì vẫn là không cùng một đẳng cấp.

Lý Tường lấy ra điều thuốc lá, đang muốn hút thì Dương Tư Niệm không vui, nói:

- Trong xe của ta không được hút thuốc.

Lý Tường bắt đắc dĩ nói:

- Vậy xin lỗi, cái quy tắc này của người sau này phải sửa lại, trong xe của người, người khác không thể hút thuốc, nhưng Lý Tường ta thì có thể.

Nói xong, hắn châm lửa hút một hơi sâu, mở cửa sổ xe chỗ tay lái, một tay để ra bên ngoài, một tay nắm chặt tay lái, thỉnh thoảng lại hút một hơi, thôn vãn thổ vụ (nuốt mây nhả khói).

- Người. . .

Dương Tư Niệm thấy Lý Tường không nề mặt nạng chút nào, tức giận không được, chỉ có thể cảm thấy bất đắc dĩ, cuối cùng chỉ có thể mặc cho Lý Tường hút thuốc.

- Người lái xe thì lo mà lái đi, sao còn làm như vậy?

Dương Tư Niệm không vui nói.

- Tính mạng hai người chúng ta hiện đang nằm trong tay người, người không nên làm càn.

Lý Tường cười to, nói:

- Dương tổng yên tâm, ngồi ở trên xe ta lái, sẽ không có người động tới các người.

Vừa dứt lời, xe Chu Chân đã đuổi theo kịp, chạy song song cùng xe Lý Tường.

Chu Chân mở cửa sổ xe, hướng Lý Tường kêu, nói:

- Chúng ta là cảnh sát, nhanh dừng xe lại.

- Là Chu Chân, người của Cục công an thành phố Giang Châu.

Dương Tư Niệm kinh hãi, lạnh giọng nói:

- Người sớm biết bọn họ là người của cục công an thành phố?

- Xem như thế đi, lúc hai xe gặp nhau, ta nhìn thấy Chu đội trưởng.

Lý Tường nhún vai, không có đem lời nói của Chu Chân cho vào tai, sau khi hút xong một điều thuốc, nhả ra một làn khói, ngón tay búng một cái, bắn bay tàn thuốc, sau đó đóng cửa xe lại, mặc xác Chu Chân, đạp chân ga, xe đột nhiên tăng tốc, cực kỳ nhanh phóng đi, lại cùng xe của Chu Chân giữ một khoảng cách.

- Chu Chân vốn vẫn hiểu lầm ta, nằng vẫn luôn tìm cơ hội chính lí ta, hôm nay hay rồi, nằng có thể có cơ hội đó rồi.

Dương Tư Niệm lạnh nhạt nói.

Lý Tường hừ lạnh, nói:

- Yên tâm, nàng còn không dám làm gì người đâu, đừng quên, Hùng Huy vẫn còn trong tay chúng ta, thả hay không thả, do một câu nói của người.

Dương Tư Niệm sùng sốt, mấy ngày nay công việc bận rộn, nàng đã quên mất chuyện của Hùng Huy, khi nghe Lý Tường nhắc đến, trong lòng nhất thời có chút phản kích, có Hùng Huy trong tay thì sẽ có tiền vốn để đàm phán với Cục công an thành phố Giang Châu và Hùng Bách Đào.

Chu Chân bị Lý Tường trêu đùa cùng xem thường như thế, giận tím mặt, lạnh giọng nói:

- Ta đâm chết các người.

Tăng thêm tốc độ, xe một mạch đâm thẳng tới.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Cô nàng này thật điên cuồng

“Àm”

Bên trong xe, Dương Tư Niệm cùng tài xế đều lao về phía trước, thiếu chút nữa bay luôn ra ngoài, may mắn phía trước có Lý Tường trong lúc nguy cấp phát ra một cổ chân khí nhu hòa nâng đỡ bọn họ mới làm cho họ ngồi lại vị trí được.

Đầu sau xe bị Chu Chân đụng lõm vào một phần lớn, đèn sau xe cũng vỡ nát, người bên cạnh thấy Chu Chân điên cuồng như vậy thì tách ra, hồn nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Có người báo cảnh sát nói trên đường quốc lộ có người đụng xe nhau, vì vậy rất nhiều cảnh sát giao thông rất nhanh xuất động, trung tâm chỉ huy cảnh sát giao thông thông qua camera, tập trung vào xe Chu Chân cùng xe Lý Tường.

“Nàng muốn làm gì?” Dương Tư Niệm giận dữ, ban nãy nếu không có Lý Tường, nàng đã bị đánh bay khỏi xe, tốc độ xe tại trên đường quốc lộ rất nhanh, nếu nàng bay ra khỏi xe thì căn bản là không còn sống được nữa.

“Nàng ấy muốn bắt chúng ta dừng lại cho nàng ta kiểm tra.” Lý Tường cũng là thoáng cảm thấy giật mình, không khỏi nghĩ đến hoa khôi cảnh sát này kỹ thuật lái xe tốt, người càng thêm điên cuồng.

“Ta nhất định sẽ tố cáo nàng.” Dương Tư Niệm oán hận nói.

Lý Tường cười, hai tay linh hoạt điều khiển tay lái, giảm tốc độ, quay bánh, tăng tốc, động tác làm liền một mạch, thể hiện đầy đủ kỹ thuật lái xe siêu nhiên bậc nhất của hắn.

“Ta khuyên người hay là thôi đi, Hùng Bách Đào nhất định tạo áp lực rất lớn cho nàng, cho nên nàng phải cẩn thận chúng ta không tha.” Lý Tường xuyên qua kính chiếu hậu phát hiện xe Chu Chân cùng xe bọn họ kéo dần ra một khoảng cách nhất định, cười nhạt một tiếng nói, “Huống chi Chu đại đội trưởng này bối cảnh rất mạnh, Hùng Bách Đào gây áp lực cho nàng, nhưng không có biện pháp nắm bắt nàng ta, người tố cáo nàng cuối cùng cũng không được gì.”

Dương Tư Niệm trầm mặc, ban nãy chỉ là nàng nhất thời tức giận, bây giờ suy nghĩ lại, đích xác thực như vậy, Chu Chân này làm việc điên cuồng, tuổi còn trẻ đã là Đội phó đại đội cục trinh sát thành phố, không có bối cảnh hơn người thì không thể nào ngồi vào vị trí này được.

“Có điều thấy Dương tổng khó chịu với nàng như vậy, cho nàng một bài học cũng được.” Lý Tường cười nói.

“Người muốn làm gì?” Dương Tư Niệm đôi mi thanh tú nhếch lên, nói, “Cho chút giáo huấn được rồi, đừng đem chuyện làm lớn đấy.”

“Được, Dương tổng phân phó, ta sẽ làm việc theo nguyên tắc.” Lý Tường cười haha một tiếng, đột nhiên giảm tốc độ xe, lốp xe cùng mặt đường ma-sát phát sinh âm thanh chói tai.

Lập tức xe Chu Chân đuổi tới, Lý Tường trực tiếp quay tay lái, tay lái điều khiển thành thạo, xa “ba” một tiếng bay đi, trong nháy mắt ra sau đuôi xe Chu Chân.

“Hắn muốn làm gì?” Chu Chân cảm thấy đau đầu, kỹ thuật lái xe của Lý Tường quá thành thạo, nàng bất kể như thế nào cũng không phải là đối thủ, ban nãy nhất thời phần nộ mới đi đụng xe Lý Tường, giờ nghĩ lại cũng thấy sợ hãi một trận.

Tốc độ nhanh như vậy, hai xe va vào nhau, lực va chạm là cực kỳ mạnh, nếu là có người gặp chuyện không may, nàng Đội phó đại đội trinh sát cũng coi như hết phải làm rồi.

Chỉ sợ người trong gia tộc cũng sẽ không dễ dàng tha thứ nàng nữa.

“Ngồi cho vững.” Chu Chân mơ hồ nhận thấy được Lý Tường muốn làm gì, vội vàng nhắc nhở hai đồng sự trong xe.

Lý Tường vừa đến phía sau xe Chu Chân, mỉm cười nói: “Cho người cũng ném thử mùi vị bị đụng xe.” Quay bánh, tăng tốc, xe “ầm” trực tiếp đụng về phía trước.

“Ầm” Chu Chân đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi xe Lý Tường đâm tới, ba người bọn họ vẫn như cũ mạnh mẽ bị hất về phía trước, nếu như không phải bọn họ nắm đồ vật thật chặt, ba người đều đã bay ra khỏi xe.

Cái này, bọn họ rốt cục ném được tư vị bị người đụng.

Nhưng là chuyện vẫn chưa xong.

Lý Tường sau khi đụng xe Chu Chân, xe thật chặt dính vào đuôi xe Chu Chân không nhả, mặc kệ Chu Chân tăng tốc thế nào đều không thoát khỏi.

“Đáng giận...” Chu Chân giận tím mặt, cho tới bây giờ lớn như vậy còn không có bị người khác trêu đùa.

Hai chiếc xe dính chặt vào nhau, đi trên đường quốc lộ, lên trên cầu 3 chiều, xe Lý Tường đột nhiên tăng tốc, mang theo xe Chu Chân chạy như bay về phía lan can bảo hộ cầu vượt.

“A!” Dương Tư Niệm kêu lên.

“A!” Chu Chân cũng kêu lên.

Cầu vượt cao mười thước, xe tốc độ nhanh như vậy mà ngã xuống thì sẽ phát nổ, người trong xe đừng nghĩ sống sót.

“Vèo” ngay khi xe sắp vọt tới lan can bảo hộ của cầu vượt, Lý Tường quẹo tay lái thật nhanh, hai chiếc xe đồng thời đổi phương hướng, lại hướng phía trước chạy.

Thế nhưng Chu Chân đánh tay lái hơi trễ, thân xe hơi nghiêng cùng lan can cầu vượt quệt vào nhau, tiếng ma sát chói tai vang lên, làm cho màng tai người khác cũng phải bị chấn thương, từng đợt tia lửa điện văng ra tứ phía.

Chu Chân không dám thả lỏng, hai tay nắm thật chặt tay lái, hai mắt nhìn về phía trước, trên trán chẳng biết từ lúc nào xuất hiện từng giọt mồ hôi lạnh to như hạt đậu, sắc mặt càng bị hù dọa tái nhợt không gì sánh được.

“Kittt” Chu Chân không ngừng nhấn phanh xe cùng bộ ly hợp, tốc độ rất nhanh giảm xuống, chạy được hơn trăm mét tốc độ xe liền chậm hẳn lại, rốt cục xe đâm vào một ụ đất, xe bọn họ khó khăn lắm mới dừng lại được.

“Vèo” xe Chu Chân vừa dừng lại, Lý Tường đột nhiên tăng tốc, trực tiếp chạy qua bên cạnh bọn họ.

“Vương bát đản, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Chu Chân oán hận mắng.

Khi xe Lý Tường đi qua xe nàng, nàng đều thấy được biểu tình đắc ý của Lý Tường, điều này làm cho nàng càng thêm tức giận cùng khó chịu.

Xe Lý Tường chạy đi được một khoảng, Dương Tư Niệm thấy Chu Chân ba người còn không có từ trong xe đi ra, gọi Lý Tường nói: “Quay lại xem có xảy ra chuyện gì không đi!”

“Yên tâm đi, cô nàng kia kỹ thuật lái xe tốt, không có việc gì đâu.” Lý Tường mỉm cười, khi lái xe qua xe Chu Chân, hẳn cũng thấy được ánh mắt sát nhân của Chu Chân.

“Quay lại nhìn đi.” Dương Tư Niệm không yên lòng nói.

“Được rồi, có điều, Dương tổng, một hồi ta đi xem có chuyện gì xảy ra, các người cũng không cần xuống xe, cô nàng này có chút điên cuồng, ta sợ nàng ta sẽ không chịu buông tha đâu.” Lý Tường từ từ nói.

“Ừ.” Dương Tư Niệm gật đầu, đồng ý đề nghị của Lý Tường.

“Vèo” Lý Tường dừng xe ở ven đường, một mình hấn xuống xe, đi tới trước xe Chu Chân, thấy Chu Chân không có việc gì, nhưng hai đồng sự của nàng bị hù dọa không nhẹ, sắc mặt đều tái nhợt đi, hai chân càng là nhũn ra.

“Này, hoa khôi cảnh sát đội trưởng, các người không có sao chứ!” Lý Tường ngâm điều thuốc, nắm cửa sổ chỗ tay lái phụ, thò ra một làn khói, cười nói: “Có cần gọi 120 cho các người hay không a!”

“Vương bát đản.” Chu Chân thấy Lý Tường còn dám quay lại càng thêm phẫn nộ, trực tiếp từ trong xe bước xuống, đẩy Lý Tường một cái, giận dữ hét,

“Người có biết hay không lúc này sắp chết người rồi, người lái xe như vậy sao?”

“Yên tâm, ta đã sắp xếp tốt cho các người rồi, các người không có việc gì đâu, ta đối với kỹ thuật lái xe của chính mình rất có lòng tin, cho các người nếm chút vị đắng, cũng chỉ là nếm chút đắng, tuyệt đối sẽ không có nguy hiểm tính mạng.” Lý Tường lộ ra bộ dáng tươi cười ngây thơ chân thành.

Hắn từ đưng xe Chu Chân, cho đến sắp xếp sau cùng, trong lòng đều có cân nhắc, bằng không, hắn dám ở đường quốc lộ đưng xe Chu Chân như vậy, nếu phải xét chuyện này, hắn muốn gánh trách nhiệm cũng không nổi.

Dù sao lai lịch Chu Chân cũng không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Trêu đùa hoa khôi cảnh sát

Edit: Vạn

“Người cho người là ai hả!? Thần xe? Muốn cho xe như thế nào, xe được như thế đó sao?” Chu Chân lớn tiếng mắng. “Đây là đường quốc lộ, tốc độ xe nhanh như vậy, ai đảm bảo được 1s sau sẽ xảy ra chuyện gì, ngộ nhờ gặp chuyện không may, người gánh được trách nhiệm sao?”

“Haha, đúng là có người được gọi là thần xe đấy.” Lý Tường lấy ra điều thuốc hút, chậm rãi thở ra một làn khói, cười nói, “Chu cảnh quan, người cũng biết đây là đường quốc lộ, tốc độ xe đều rất nhanh, ai cũng không dám đảm bảo 1s sau sẽ không xảy ra chuyện, đã như vậy, người tại sao lại dám chúng ta?”

“Ta...” Chu Chân bị Lý Tường hỏi lại á khẩu không trả lời được, nếu nói, đúng thật là nàng dùng xe đâm Lý Tường trước, sau đó Lý Tường là trả thù mới làm ra trò chơi mạo hiểm như thế, thế nhưng, bất kể như thế nào, Lý Tường cũng không thể làm như vậy, đây là lấy sinh mệnh ra để đùa.

Lý Tường cũng không quản Chu Chân nghĩ như thế nào, lạnh lùng nói: “Chu cảnh quan, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, kỹ thuật lái xe của người không tồi, cũng không phải đại biểu người đứng thứ nhất, thế giới này vẫn còn có nhiều người tài giỏi, người không tưởng được đâu, cũng là người tiếp xúc không được, ngày hôm nay cho người một bài học, hi vọng người nhớ kỹ, trong xe nếu có người thì không nên lấy sinh mệnh người khác ra đánh bạc, bởi vì, người không có nắm chắc sẽ thắng.”

Nghe được tiếng còi cảnh sát truyền tới dưới cầu, biết là cảnh sát giao thông đã đuổi tới đây.

Lý Tường nói: “Được rồi, sau này muốn tìm ta đua xe, tùy thời cứ gọi điện cho ta, con người của ta thích nhất là cùng mỹ nữ đua xe đấy, nhất là nữ cảnh sát xinh đẹp như vậy.” Nói xong cười haha lên xe nghênh ngang rời đi.

Cảnh sát giao thông rất nhanh đi tới, làm cho Chu Chân phải chờ người đưa ra giấy chứng nhận, thấy mấy người đều là cảnh sát, một người cảnh sát giao thông giáo huấn: “Đều là cảnh sát nhân dân, vì sao không tuân theo quy tắc giao thông cho tốt? Không biết đây là đường quốc lộ, không cho phép đua xe sao?”

Một cảnh sát nói: “Đồng chí, xin lỗi, chúng ta là đuổi bắt tội phạm cho nên mới không chú ý tới.”

Cảnh sát giao thông kia nói: “Được rồi, đều là chuyện công, chúng ta cũng không làm khó dễ các người, xe còn có thể đi sao? Không đi được nữa chúng ta đưa các người đi một đoạn.”

“Không cần, cho ta mượn xe dùng một chút, ta có việc.” Chu Chân cỡi một xe máy cảnh sát, đưa di động đặt ở phía trước, trên màn hình di động của nàng hiện lên một cái điểm đỏ đang không ngừng di chuyển.

“Muốn chạy trốn khỏi lòng bàn tay của ta, xem người có bản sự này không.” Chu Chân khởi động xe máy, trực tiếp phóng đuổi theo.

Thì ra nàng ban nãy đẩy Lý Tường một cái đã nhân cơ hội đem một thiết bị định vị thả trong túi áo Lý Tường, cứ như vậy, bắt lượn bộn Lý Tường đi đâu, nàng cũng có thể truy tìm theo được.

Hội sở (câu lạc bộ) Đồng Phong.

Đây là một trong ba hội sở xa hoa nhất ở thành phố Giang Châu, ra vào ở đây không phải quan lớn chính là phú hào, chi cần hàng năm cần hội phí hơn triệu, đã đem rất nhiều người bình thường cùng phú hào bình thường ngăn ở bên ngoài không vào được.

Lý Tường sau khi đậu xe xong, Dương Tư Niệm chỉnh trang một chút, đối với tài xế nói: “Một lát nữa người lái xe đem đi sửa, sau đó đến công ty lái chiếc xe mới khác qua đây.”

“Được, Dương tổng, ta lập tức quay về lấy xe.” Tài xế gật đầu nói.

“Chúng ta đi vào thôi.” Dương Tư Niệm nói, định đi vào.

“Dương tổng, người đi vào trước đi, ta cắt bỏ cái đuôi cho người đi.” Lý Tường cười cười, nhàn nhạt nói.

“Có ý gì?” Dương Tư Niệm không hiểu hỏi.

Lý Tường giờ ra một thiết bị định vị giữa tay, Dương Tư Niệm nhủ mày, gật đầu nói: “Được, làm nhanh chút.” Liền đi vào.

Chu Chân cười xe máy cảnh sát giao thông đến hội sở Đông Phương liền thấy Lý Tường hút thuốc, trong tay chơi đùa thiết bị định vị của nàng, mỉm cười nhìn nàng.

Nàng biết Lý Tường phát hiện được thiết bị định vị của nàng.

“Người không phải người tầm thường.” Chu Chân đi qua, nàng tin tưởng có thể phát hiện thiết bị định vị của mình, nhất định là từ quân đội đi ra, hơn nữa còn là quân đội không tầm thường, điều này làm cho nàng đối với Lý Tường tràn ngập hứng thú, rất muốn biết thân phận chính thức của Lý Tường là gì.

“Người cũng không phải người bình thường, thiết bị định vị này chỉ có người trong quân đội mới biết sử dụng.” Lý Tường vẻ mặt tươi cười nói: “Ta đã thắc mắc, người đại tiểu thư xuất thân đại gia tộc, làm sao lại có thể chạy vào quân đội mà luyện chính mình chứ.”

Chu Chân biến sắc, gạt mình nói: “Người biết rõ về ta?”

Lý Tường chậm rãi nói: “Chu Chân, nữ, 25 tuổi, tốt nghiệp Đại học công nghệ thông tin Thanh Hoa, sau đó lại thi vào đại học Stanford nước Mỹ, chủ công tin tức hóa cùng đối phó chuyên nghiệp, sau khi tốt nghiệp, gia nhập đội đặc chủng dành cho nữ, biệt danh Lam Phượng Hoàng (Blue Phoenix).”

Chu Chân cả người rung động, những tin tức tuyệt mật này, trừ phi là cao tầng trong quân đội, hoặc là cao tầng tổng bộ Cục quốc an, với người trong gia tộc, còn những người khác căn bản không có cơ hội tiếp xúc đến những tin tức bí mật này, thế nhưng Lý Tường làm sao lại biết.

Nàng cảm thấy sau lưng phát lạnh, mồ hôi lạnh trực tiếp chảy ra, “cách cách” rút ra súng ngắn, hòng súng nhắm thẳng Lý Tường, lạnh lùng nói: “Nói, người làm sao biết được những tin tình báo này? Có phải đặc công nước địch hay không?”

“Ta là người Trung Quốc, sinh là người TQ, chết là quỷ TQ, trên hộ khẩu của ta viết rõ ràng ta là công dân TQ, ở nước ngoài nhiều năm như vậy, ta không gia nhập quốc tịch bất kỳ một quốc gia nào, vẫn là công dân của đất nước.” Lý Tường nghiêm mặt nói, “Con người ta cả lo cả phật, bất cần đời, nhưng vấn đề phải trái rất rõ ràng, ta còn có kiên trì của chính mình, tuyệt đối không làm ra nửa điểm gây hại đến quốc gia.”

Chu Chân thấy Lý Tường nói chân thành tha thiết không gì sánh được, không giống như giả vờ diễn kịch, ngược lại tin ba bốn phần, nhưng nàng còn không có thả lỏng cảnh giác, lạnh lùng nói: “Vậy những tin tức tình báo đó người làm sao mà biết được?”

“Người nói xem? Ngay cả người của Cục quốc an ta cũng có thể gây chiến, những thứ này của người không tính là tình báo tuyệt mật, muốn điều tra ra không phải chuyện dễ dàng sao?” Lý Tường cười có chút tà ác, chậm rãi thở ra một làn khói.

“Người...” Chu Chân có chút không vui, nhưng hết lần này đến lần khác không nói được gì.

Lý Tường nói: “Người a, vẫn là nên thu súng lại đi, hội sở cao cấp, người cầm súng chỉ vào ta, không sợ tạo thành ảnh hưởng không tốt sao?”

“Hừ.” Chu Chân thu súng lại, lạnh lùng nhìn Lý Tường, nói, “Người chớ nên đắc ý, sẽ có một ngày ta sẽ điều tra được về người.”

“Vậy cần phải xem bản lĩnh của người.” Lý Tường dập tắt tàn thuốc, thở ra hơi thuốc cuối cùng, nói, “Được rồi, chuyện này nói đến đây thôi, Chu cảnh quan, người còn muốn theo dõi chúng ta sao, vô dụng thôi, muốn cho Hùng Huy trở về, thì phải xem Hùng Bách Đào sẽ bỏ ra giá gì đi.”

“Người đây là đang bắt cóc?” Chu Chân tức giận nói.

“Bắt cóc? Chu cảnh quan, bắt người không phải là chúng ta, là Cục quốc an nha, lẽ nào người nói người Cục quốc an bắt cóc Hùng Huy? Ày da, vậy người phải nhanh lên thôi bọn họ đưa ra pháp luật a, nếu không cứ tiếp tục như vậy sẽ làm cho nhân dân thành phố Giang Châu khủng hoảng đấy.” Lý Tường haha cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đều là người một nhà

“Lý Tường, người đừng vội đắc ý.”

Chu Chân cắn môi nói.

Hùng Bách Đào gây áp lực rất lớn cho Cục công an thành phố, nói người bị bắt ở Cục công an thì Cục công an phải phụ trách tới cùng.

Mà Vương Tử đội trưởng đội điều tra tội phạm bởi vì lạm dụng chức quyền, lấy việc công làm việc tư nên đã bị Cục công an thành phố đình chỉ công tác để điều tra, việc này cũng đã báo lên ban thanh tra kỉ luật thành phố Giang Châu, trải qua ban kỉ luật xem xét, quyết định bắt giữ Vương Tử để điều tra.

Kết quả, Vương Tử cùng hai tên cảnh sát kia bị Cục công an thành phố khai trừ.

Vì vậy, nàng chân chính trở thành người nắm quyền đại đội điều tra.

Sự kiện lần này xuất phát từ Đội điều tra hình sự, do đó Đội điều tra hình sự phải chịu trách nhiệm, tự nhiên như vậy Chu Chân trở thành người thứ hai chịu trách nhiệm cho sự kiện lần này.

Chính vì vậy nàng mới bám chặt Lý Tường, Dương Tư Niệm không tha, nàng rất rõ ràng, Lý Tường để cho người của Cục quốc an bắt Hùng Huy đi thì chuyện sẽ không đơn giản như vậy, nhất định là có dụng ý sâu sắc.

Lý Tường cười một tiếng, nói :

- Cảnh sát Chu, Hùng Bách Đào có thể gây áp lực cho người, Cục thành phố cũng có thể gây áp lực cho người, nhưng như thế thì thế nào, bọn họ dám động vào người sao? Chỉ sợ không bao lâu nữa vị trí Đại đội trưởng đội điều tra hình sự sẽ là của người.

- Nhưng ta vẫn muốn người thả Hùng Huy.

Chu Chân không cúi đầu không được, giọng nhu hoà rất nhiều, nói:

- Người bắt Hùng Huy với người cũng đâu có tác dụng gì, sao người phải làm cho chuyện phức tạp lên như vậy?

- Phức tạp sao?

Lý Tường cười nhạt, nói:

- Thật ra thì chuyện rất đơn giản, muốn Hùng Huy bình an trở về thì còn phải xem Hùng Bách Đào trả điều kiện gì. Được rồi, cảnh sát Chu sau này không nên làm những trò trẻ con này trước mặt ta.

Nói xong, đem thiết bị định vị mini trả lại cho Chu Chân rồi sai bước đi vào hội sở.

Chu Chân cắn môi một cái, ném thiết bị định vị đi, giọng căm hận nói:

- Người cho là ta không có biện pháp, nói cho người biết cục trưởng Cục quốc an thành phố Giang Châu là chú của ta.

Nàng giận quá mất khôn, căn bản chưa xem xét rõ bản chất của sự việc đã trực tiếp lấy điện thoại ra gọi ngay cho Chu Triết.

- Chú, ta cần người giúp một việc.

Điện thoại vừa nổi thông Chu Chân đã nói luôn.

- Nếu như vì chuyện của Hùng Huy thì người cũng không cần nói nữa, ta đã nhận mấy chục cuộc điện thoại, tất cả đều liên quan tới hắn.

Chu Triết đau cả đầu, hắn không nghĩ tới Phó Nghị là gan lớn như vậy, dưới tình huống không có chứng cứ lại trực tiếp bắt Hùng Huy đi.

- Chú...

Chu Chân hơi giật mình nhưng vẫn mở miệng nói.

- Chú, Hùng Huy có tội hay không, không phải do Cục quốc an quyết định mà phải qua Cục công an chúng ta điều tra rồi đưa ra Viện kiểm sát, để toà án xét xử, nhưng mà một số người Cục quốc an lạm quyền làm việc tư bắt hắn đi, muốn bắt hắn để tạo phiền toái.

Chu Triết yên lặng nghe, hồi lâu, nói:

- Chân Chân, chuyện này người chớ xen vào, chú tự có chừng mực.

Nói xong liền cúp máy.

“Tút ... tut...”

Chu Chân sùng sốt, cười khỏ mấy cái rồi đành cười xe gấn máy trở về.

Cả một buổi chiều, Lý Tường thời gian đều trôi qua trong nhàm chán, Dương Tư Niệm đến hội sở Phương Đông, tìm một vài người trong thương giới nói chuyện làm ăn, đây là những người lấy chữ lợi làm đầu, nói chuyện đều là phân chia lợi ích thương nghiệp.

Lý Tường đối với chuyện này không có hứng thú, trong đội của hắn đã có những thiên tài thương nghiệp và thiên tài tài chính tinh anh nhất, bản thân hắn cũng tinh thông kinh tế học, chỉ có điều bản tính hắn trời sinh không chú tâm, đối với những thứ này cũng không có để nhiều tinh lực vào.

Đến tối, Thiết Thủ tới, cùng Lý Tường chào hỏi rồi yên lặng ngồi một bên.

Lý Tường hípmắt, quan sát Thiết Thủ một hồi.

Hắn luôn cảm thấy trên người này tản ra một loại thần bí, thần bí khiến cho người ta khó đoán biết.

Hơn nữa, Thiết Thủ thân thủ rất cao minh, hai mắt chất chứa tinh quang, hiền mà không lộ, rõ ràng là nội gia chân khí đến cảnh giới cực cao, đạt tới cảnh giới phản phúc quy chân.

Nửa giờ sau, Dương Tư Niệm đi ra, nói với Lý Tường:

- Ngươi bận rộn cả ngày rồi, bây giờ Thiết Thủ đến rồi, ngươi có thể đi về.

- Được.

Lý Tường cười nói.

- Lái xe của ta đi.

Thiết Thủ lấy chìa khoá xe ném cho Lý Tường.

Trở lại biệt thự, Tô Tố Tố cùng Ngải Kỳ cũng chưa về, trong biệt thự chỉ có một mình Dương Phụng Phụng.

- Lý Tường ca, cuối cùng thì ngươi đã về, ta ở nhà buồn chán muốn chết.

Dương Phụng Phụng vừa thấy Lý Tường, hưng phấn nói.

- Các nàng đi đâu? Sao còn chưa có về.

Lý Tường hỏi.

- Tô Tố tỷ đi dạy thêm còn Ngải Kỳ tỷ bận rộn công việc, phải làm xong văn án mới có thể trở về.

Dương Phụng Phụng chu miệng, nói:

- Buổi tối chúng ta ăn cái gì a!?

- Ngươi không biết nấu ăn sao?

Lý Tường ngạc nhiên hỏi.

- Ngươi đã gặp qua cô gái xinh đẹp nào biết nấu ăn chưa, xã hội bây giờ, đàn ông không biết nấu ăn thì người đẹp không thích, Lý Tường ca, ta thấy có nhiều người đẹp thích người như vậy khẳng định ngươi nấu cơm rất ngon, phải vậy không?

Dương Phụng Phụng làm bộ tội nghiệp nhìn Lý Tường, vô cùng uỷ khuất, nói:

- Lý Tường ca, ta thật sự rất đói.

- Được rồi, hôm nay sẽ để cho ngươi mở rộng tầm mắt, như thế nào là đầu bếp cao cấp.

Lý Tường xắn tay áo, nhìn vào tủ lạnh, buổi sáng Ngải Kỳ đã mua đồ sẵn.

Đang định bắt tay làm, thì điện thoại Lý Tường vang lên, là một số lạ, sau khi nói thông, nói:

- Uầy, xin chào !

- Xin chào, ta, ta là Lưu Nhã.

Đầu điện thoại bên kia truyền đến một giọng nữ trong trẻo.

Trong đầu Lý Tường liền xuất hiện một dung mạo tuyệt đẹp, một cô gái trẻ đẹp có vóc dáng mê người, trên mặt xuất hiện một nụ cười sáng lạng, nói:

- Ah, thì ra là đại mỹ nhân, có gì chỉ thị a?

- Ngươi còn nhớ ta sao?

Lưu Nhã ngập ngừng hỏi.

- Hoa khôi trong công ty chúng ta, làm sao mà không nhớ cho được.

Lý Tường đóng tủ lạnh lại, thấy Dương Phụng Phụng thần sắc cổ quái, liền đi sang một bên, cười nói:

- Đối với người đẹp, trí nhớ ta trước giờ rất tốt, sao đây, có muốn đến nơi này nhìn một chút không?

- Ủ, ta mới vừa tan việc, giờ muốn qua nhà ngươi xem một chút, được không?

Lưu Nhã cẩn thận hỏi.

- Có muốn ta tới đón ngươi hay không?

Lý Tường hỏi.

- Vậy thì không cần, ta tự đi xe đến, chỗ ngươi cũng không phải cách công ty chúng ta quá xa, đi xe mười mấy phút đến rồi.

Lưu Nhã thần nhiên cười nói.

- Ta chỉ muốn xác nhận xem ngươi có nhà hay không.

- Có ở, ngươi đã ăn tối chưa?

Lý Tường hỏi.

- Chưa, ta chưa có ăn gì, qua xem nhà ngươi một chút, rồi ra ngoài tùy tiện ăn một chút gì được rồi.

Lưu Nhã nói.

- Tùy tiện ăn cái gì, qua đây, vừa khéo ta đang nấu ăn, không ngại ăn cùng chứ!.

- Ngươi biết nấu ăn?

Lưu Nhã cảm thấy bất ngờ, nói.

- Như vậy được không.

- Có thể mời một đại mỹ nữ như ngươi dùng chung bữa tối là vinh hạnh của ta, thuận tiện chỉ điểm cho tay nghề ta một chút.

Lý Tường rất biết nói lời ngon ngọt.

- Ha ha, ngươi nói như vậy, thật quá khách khí, được rồi, ừ, vậy một lát ta liền đến.

Lưu Nhã nói xong, cúp điện thoại.

Lý Tường hưng phấn, để điện thoại di động xuống, thấy Dương Phụng Phụng không có hảo ý nhìn mình, ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi nhìn ta làm gì ?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Honey, ta có thai rồi

Dương Phụng Phụng nói: “Lý Tường ca, người ngày đầu tiên đi làm đã tán gái, cẩn thận ta nói cho Tổ Tổ tỷ cùng Ngai Kỳ tỷ.”

“Được a, nếu người nói, ta phạt người buổi tối không được ăn cơm.” Lý Tường xoay người đi vào phòng bếp bắt đầu bận rộn.

Dương Phụng Phụng đuổi theo vào, dựa vào cửa phòng bếp, cười nói: “Lý Tường ca, người đã nói với tỷ tỷ ta rồi sao?”

“Nói cái gì?” Lý Tường không hiểu hỏi.

Dương Phụng Phụng trừng mắt, không vui nói: “Người không phải quên rồi chứ!?”

“Quên rồi.” Lý Tường không khách khí nói.

“Người...” Dương Phụng Phụng cả giận nói, “Người đêm qua đáp ứng rồi, sao đến phút cuối lại có ý quên rồi chứ?”

“Thật giống như ta chưa từng đáp ứng người cái gì, người muốn ta làm vệ sĩ riêng cho người, nhưng ta không có đáp ứng người.” Lý Tường nhíu mày nói chuyện với hân, chuyện quan trọng này, hân tất nhiên sẽ không hồ đồ cùng Dương Phụng Phụng.

Sự tình có manh mối, hân muốn theo đầu mối này đi điều tra, không thể nghỉ ngơi, dtn chính là đường dẫn hay nhất, có thể đem người phía sau dẫn ra ngoài, cũng có thể tin tức chân chính của tập đoàn Khai Lý đào bới ra.

Cho nên hân sẽ không đáp ứng Dương Phụng Phụng làm vệ sĩ riêng của nàng.

Dương Phụng Phụng cắn cắn môi, hừ ra tiếng, nói: “Lý Tường ca, người không nên hối hận.”

“Không sao, ta không hối hận!” Lý Tường cười vang nói.

“Người...” Dương Phụng Phụng không còn chiều gì, cuối cùng, con người đảo một vòng, có chủ ý mới, cười duyên nói, “Lý Tường ca, ta đói rồi, lúc nào thì xong!?”

“Nhanh thôi.” Lý Tường thấy Dương Phụng Phụng không kiên trì nữa, cũng không có nghĩ nhiều nữa.

“Ah, người đẹp trong công ty người lúc nào qua đây a!?” Dương Phụng Phụng lại tùy miệng hỏi.

“Hơn 10 phút nữa.” Lý Tường ngạc nhiên nhìn Dương Phụng Phụng, nói, “Người hỏi cái này để làm gì?”

“Không có gì, tùy tiện hỏi chút thôi.” Dương Phụng Phụng nhún nhún vai, làm bộ dáng không có gì, rời khỏi phòng bếp đi lên phòng trên tầng 2.

“Tiểu ny tử kỳ quái.” Lý Tường nhìn Dương Phụng Phụng bóng lưng, không biết Dương Phụng Phụng lại động tâm tư không đứng đắn gì nữa.

Hơn 10 phút sau, cửa lớn biệt thự truyền tới tiếng gõ cửa, Lý Tường thấy sảnh phòng khách không có ai, không thể làm gì khác hơn là mình đi mở cửa, thấy Lưu Nhã cười tủm tỉm đứng ở bên ngoài biệt thự, trong tay cầm một túi hoa quả.

“Tới thì tới, mua đồ gì nữa nha!” Lý Tường tiếp nhận đồ trong tay Lưu Nhã, cười nói, “Hoan nghênh đại mỹ nữ tham quan.” Tránh ra một bên, mời Lưu Nhã đi vào.

Lưu Nhã thay xong giày, thấy biệt thự rất lớn, hơn nữa thiết bị lắp đặt rất có phong cách cùng thương thức, nhìn không được khen: “Lý Tường, nhà người thật lớn thật đẹp a!”

“Haha, cũng được, người ngồi một lát, ta lập tức làm xong rồi.” Lý Tường lo lắng tới đồ trong nôi, sau khi bắt chuyện Lưu Nhã liền chạy tới nhà bếp tiếp tục công việc.

Lưu Nhã theo đi vào, thấy Lý Tường bộ dáng bận rộn, cười nói: “Người bình thường đều nấu ăn sao?”

“Thỉnh thoảng thôi, cũng không có bao nhiêu thời gian nấu ăn.” Lý Tường vừa bận rộn vừa nói.

“Ah, toàn bộ biệt thự chỉ có một mình người ở sao?” Lưu Nhã thấy biệt thự vắng vẻ, không thấy những người khác.

“Không phải, vẫn còn có mấy người ở cùng, các nàng công việc bề bộn, có thể lát nữa mới về được.” Lý Tường rút cuộc làm xong, một món gà rán, một món thô đậu ti chua ngọt (khoai tây thái sợi chua ngọt), một bát tức ngư thang (canh cá chép), một món hồng thiêu nhục (thịt kho tàu), một món cải xanh xào, còn có một món đậu cô-ve xào trứng.

Lưu Nhã nói: “Nhiều món ăn như vậy, ăn được hết sao?” giúp Lý Tường đem đồ ăn mang đến trên bàn ăn trong phòng khách.

“Yên tâm, nhiều người tất nhiên sẽ ăn hết.” Lý Tường bày đặt xong bát đĩa, thấy Dương Phụng Phụng còn không có đi xuống, ngạc nhiên nói, “Ho, cô nàng kia còn làm gì sao vẫn không xuống ăn cơm?”

Vừa muốn đi gọi Dương Phụng Phụng, liền nghe được thanh âm lười biếng của Dương Phụng Phụng từ tầng 2 truyền đến: “Lý Tường, trong nhà

có khách đến chơi sao?”

“Ừ!” Lý Tường nghe thấy mơ hồ, không biết Dương Phụng Phụng muốn làm gì.

Không bao lâu, nghe được tiếng bước chân “bịch bịch” trên cầu thang, sau đó liền thấy Dương Phụng Phụng từ tầng 2 đi xuống.

Lập tức Lý Tường cả người tròn tròn mắt ra.

Chỉ thấy Dương Phụng Phụng mặc một bộ quần áo rộng thùng thình, tóc hơi xõa tung, thoạt nhìn mơ màng buồn ngủ.

Sau đó lại đi giày đế bằng, thân cao 1m69 làm cho nàng thoạt nhìn có một loại phong vị khác.

Thế nhưng những cái này không phải nguyên nhân làm Lý Tường tròn tròn mắt, nguyên nhân chân chính làm Lý Tường tròn tròn mắt là cái bụng của Dương Phụng Phụng đột nhiên lớn lên, hiển nhiên là bộ dạng của một phụ nữ có thai.

Dương Phụng Phụng dựa lan can cầu thang đi, tay vẫn còn vuốt ve cái bụng, bộ dạng cực kỳ yêu thích, đi tới trước mặt Lý Tường đang tròn tròn mắt, thẹn thùng nói: “Trong nhà có khách đến chơi cũng không nói cho ta, ta trang đẹp một chút, không để cho người mất mặt a!”

“Người đây là đang chơi trò gì a?!” Lý Tường thật sự không hiểu được.

“Từ quý, đáng ghét, người ta có con của người, người còn hỏi ta chơi gì? Được rồi, ta chơi chính là phụng tử thành hôn (có con nên phải cưới, chính là bác sĩ bảo cưới =))).” Dương Phụng Phụng quay lưng về Lưu Nhã, hướng Lý Tường nháy mắt.

Biểu tình kia rõ ràng là nói cho Lý Tường, người không đáp ứng ta, ta không để người của được người đẹp.

“Ta..” Lý Tường không biết nói gì nữa, Dương Phụng Phụng thật đúng là cái gì cũng có thể chơi, vở diễn này mà cũng chơi được.

“Các người, là...” Lưu Nhã ở một bên, có vẻ có chút xấu hổ.

Dương Phụng Phụng bắt đầu nói: “Haiz, trước đây ta cũng bị hấn mê hoặc, vào ở trong biệt thự này, nhưng là ngày vui ngắn chẳng tày gang, ta ở không được bao lâu, hấn đã đem bụng ta làm cho lớn lên, bây giờ chờ ta đủ tuổi, chúng ta thì đi chứng nhận kết hôn.”

Lý Tường vẻ mặt đen lại, cảm giác trên đầu có một đàn quạ đen bay qua, “quạ quạ” kêu loạn lên.

“Hả, thì ra là như vậy!” Ánh mắt Lưu Nhã nhìn về phía Lý Tường tràn đầy cảnh giác.

“Sặc, người bên trong này rốt cục là cái gì a?!” Lý Tường đã muốn đi nhấc váy Dương Phụng Phụng lên, nhìn nàng ở bên trong rốt cục mặc cái gì.

“Ta không có mặc nội y.” Dương Phụng Phụng cười duyên nói, “Người nhất định phải nhấc váy ta lên sao?”

Tay Lý Tường thoáng cái dừng giữa không trung, hấn thật không dám nhấc váy Dương Phụng Phụng lên.

Dương Phụng Phụng đắc ý nói: “Nhấc lên a, người nhấc lên a, có bản lĩnh người nhấc váy ta lên đi!” Nói xong còn cố ý dùng cái bụng đẩy Lý Tường.

Cũng không biết là nàng dùng sức quá độ, hay là nàng không có buộc chặt, khi nàng đẩy Lý Tường thì từ trong váy rơi ra một cái gối, vốn là cái bụng phình ra thoáng cái đã xẹp xuống lại.

Nhưng mà Dương Phụng Phụng còn không biết, vẫn như cũ dương dương đắc ý nói: “Cẩn thận con trai của người, nó vẫn còn đang trong bụng của ta đấy.”

Biến cố này khiến cho Lý Tường cùng Lưu Nhã há hốc mồm, thấy cái gối trên mặt đất, Lưu Nhã đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Lý Tường nhặt cái gối kia lên, giả vờ kinh ngạc nói: “Ây da, con trai của ta ngã rồi.”

Lưu Nhã “phụt” bật cười lên.

Dương Phụng Phụng lập tức cảm thấy có gì đó sai sai, vừa nhìn thấy cái gối đã rơi xuống, biết mình đã bị lộ, vội vàng đoạt lấy gối trong tay Lý Tường, đỏ mặt không nói lời nào.

Lý Tường cố ý ngạc nhiên nói: “Ồ kia, con ta đâu? Người không phải mang thai sao? Mấy tháng rồi? Là của ai đó?”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Báo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Tô Tổ Tổ gặp nguy hiểm

Edit: Trường Ca Ca

- Ai cần anh lo.

Dương Phượng Phượng tức giận đến nỗi giậm chân, vốn muốn dùng chiêu này để ép Lý Tường đồng ý làm vệ sĩ riêng bảo vệ nàng.

Ai ngờ bản thân lại bị người ta từ chối, bây giờ muốn rút lại lời nói cũng không được, xấu hổ chết mất.

Lưu Nhã cười nói:

- Thực ra chúng ta đã từng gặp nhau một lần rồi.

- Đã từng gặp mặt?

Dương Phượng Phượng ngạc nhiên hỏi:

- Chúng ta gặp nhau ở đâu nhỉ?

- Cô không nhớ sao, lần trước cô vào tập đoàn Khải Lý tìm Dương tổng, mà tôi cũng đứng lúc nhận lời mời của Dương tổng nên trong văn phòng của ngài ấy hai ta đã chạm mặt nhau.

Lưu Nhã hiền hoà giải thích.

- Sao tôi không nhớ nhỉ.

Dương Phượng Phượng ngẫm nghĩ một lúc nhưng vẫn không có nhớ ra.

Lưu Nhã tiếp tục nói:

- Cô là em gái của Dương tổng, mà công ty lại có nhiều người như vậy, cô không nhớ tôi cũng là điều bình thường. Chẳng qua lần gặp mặt cách đây nửa tháng, khi đó tôi thấy cô vẫn còn rất vui vẻ, không giống đang mang thai. Mới có nửa tháng không gặp, cái bụng không thể nào lớn nhanh như vậy được.

Lý Tường cười sáng khoái:

- Cô xem đi, đây không phải chính mình đập đá lên chân mình hay sao, ngay cả người ngoài cũng nhận ra.

- Hừ, tôi đói rồi, mau ăn cơm thôi.

Dương Phượng Phượng vô cùng tức giận nhưng cũng không thể làm gì được hai người kia, đành lấy cớ đói bụng, sau đó nhanh chóng ngồi vào bàn cầm lấy đĩa ăn cơm.

Lưu Nhã thưởng thức những món ăn do Lý Tường tự tay làm, nhin không được khen:

- Ngon quá, Lý Tường này, không nghĩ tới tay nghề nấu ăn của anh lại giỏi như vậy, từ trước tới giờ tôi chưa từng ăn món nào ngon như vậy đây.

Những lời này của nàng là thật long, tài nghệ nấu ăn của Lý Tường khá giỏi, đủ cả sắc hương vị, mùi vị cực kì cuốn hút người ăn.

Ví dụ như món khoai tây thái sợi chua ngọt này, màu sắc vô cùng bắt mắt, ăn vào miệng cho người ta cảm giác chua ngọt vô cùng, đúng là ăn một lần nhớ mãi.

Hay như món thịt kho tàu này, nhìn qua rất ngấy và nhiều mỡ nhưng vừa cho thịt vào miệng thì cảm giác mỡ mà không ngấy, thịt mềm ngon ngọt, ăn sướng miệng cực kì.

Dương Phượng Phượng cũng không có phản bác lời nhận xét của Lưu Nhã, bởi vì cô cũng cho rằng món ăn do Lý Tường tự tay làm quả thật rất ngon, làm cô muốn ăn nhiều hơn, mới có một lúc cô đã ăn liền hai bát cơm mà chưa có ý dừng lại.

Được gái khen ngợi làm Lý Tường có chút xấu hổ, cười cười nói:

- Nếu ngon thì ăn nhiều một chút!

Đúng lúc này điện thoại di động của Dương Phượng Phượng đổ chuông, người gọi là Tô Tổ Tổ, ấn nút nghe Dương Phượng Phượng lung túng hỏi:

- Tô Tổ, chị sắp về chưa?

- Phượng Phượng mau cứu chị với!

Đầu bên kia điện thoại truyền tới giọng cầu cứu của Tô Tổ Tổ.

- Tô Tổ, chị sao vậy?

Dương Phụng Phụng cả người căng thẳng, khẩn trương hỏi:

- Chị ở đâu em tới ngay.

- Chị ở...A!

Đầu bên kia điện thoại truyền tới tiếng kêu sợ hãi của Tô Tổ Tổ, ngay sau đó điện thoại giống như bị người khác đánh rơi, tiếp đó chỉ nghe được âm thanh vật gì vỡ cùng tiếng người hò hét cùng giọng cầu xin tha thứ của Tổ Tổ.

- Đây...

Dương Phụng Phụng hỏi lại hơn mười lần nhưng vẫn không nghe được câu trả lời của Tô Tổ Tổ.

Lý Tường cầm lấy điện thoại Dương Phụng Phụng, cảm giác điện thoại của Tô Tổ Tổ đã được người nào đó nhặt lên, hần lạnh lưng nói:

- Người anh em, tao không cần biết mày là ai nhưng nếu dám làm bị thương bạn tao thì tao sẽ khiến mày cả đời này phải hối hận đấy.

Nói xong lời cuối cùng, trong mắt hần ánh lên tia sáng, cả người tản mát ra sát khí khiến người khác run sợ.

- Cứ đến được đây rồi nói sau.

Giọng nói của người kia cất lên, sau đó trực tiếp cúp điện thoại.

- Chúng ta mau đi cứu chị Tô Tổ.

Dương Phụng Phụng càng thêm sốt ruột, đứng dậy định chạy về phía cửa chính.

- Nhưng chúng ta không biết hiện tại cô ấy đang ở chỗ nào?

Lưu Nhã vội vàng báo Dương Phụng Phụng đang chạy đi.

Dương Phụng Phụng cắn môi tức giận nói:

- Tên khốn nạn, chị Tô Tổ tốt bụng như vậy căn bản sẽ không đắc tội với người nào, không biết tên khốn nạn kia có làm gì chị ấy không nữa? Anh Lý Tường, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Nói xong hai mắt nàng nước mắt thi nhau tuôn ra, chỉ còn mỗi nước chưa khóc thành tiếng mà thôi.

Lưu Nhã nói:

- Hay là chúng ta mau báo cảnh sát đi.

- Không kịp nữa rồi.

Trong mắt Lý Tường sát khí ngày càng đậm, lạnh lùng nói:

- Tô Tổ hiện tại chắc chắn đang rất nguy hiểm, nếu báo cảnh sát sợ rằng không kịp đến cứu nàng.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Hai người con gái đồng thời hỏi gấp.

Lý Tường không nói thêm gì, lấy ra điện thoại của mình, sau đó bấm một dãy số. Đầu bên kia điện thoại ngay lập tức truyền đến một giọng nói hung phấn:

- Đại ca...

- Tôi muốn tìm vị trí cụ thể của một số điện thoại, có được không?

Lý Tường không vòng vo liền đi thẳng vào vấn đề.

- Chỉ cần số điện thoại kia không bị người khác tắt máy thì chúng ta có thể dò ra vị trí của nó.

Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói rất tự tin.

Lý Tường nhanh chóng đọc số điện thoại của Tô Tổ Tổ cho người kia, bình tĩnh nói:

- Sau năm phút, đưa vị trí của cô ấy cho tôi.

Nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

- Chúng ta đi.

Lý Tường rất tin tưởng vào năng lực làm việc của đồng đội mình, nếu hắn muốn trong năm phút tìm ra vị trí của Tô Tổ Tổ thì đồng đội của hắn nhất định trong năm phút sẽ tìm được vị trí của Tổ Tổ.

Quả nhiên ngay lúc bọn họ lái xe ra ngoài thì điện thoại của Lý Tường đã đổ chuông, là số của người mà hắn gọi, nhận điện thoại Lý Tường hỏi luôn:

- Thế nào rồi?

Người kia nói:

- Đại ca, đã tra ra vị trí của đối phương rồi, là ở trong biệt thự Hạ gia ở thành phố Giang Châu.

- Tốt lắm, không còn việc gì nữa rồi.

Sau khi cúp điện thoại, Lý Tường lại gọi cho Ngải Kỳ:

- Cô đang ở đâu?

- Tôi đang ở đội huấn luyện đặc công, có chuyện gì không?

Ngải Kỳ cảm thấy kì quái, tự nhiên lại được hắn hỏi thăm.

- Mang theo mấy tên đặc công qua đây, Tổ Tổ gặp nguy hiểm rồi.

Lý Tường lạnh lùng nói.

- Tổ Tổ gặp nguy hiểm sao? Cô ấy giờ thế nào rồi?

Ngải Kỳ hoảng hốt, vội hỏi.

Lý Tường nói:

- Không biết, tôi đang đi xe đến.

- Ok, tôi lập tức tới ngay, anh đưa tôi địa chỉ đi.

Ngải Kỳ gật đầu, ngay sau đó nổi trận lôi đình, không ngờ lại có người dám bắt nạt Tổ Tổ, đây không phải muốn chết thì là gì.

Lý Tường nói nhanh địa chỉ cho Ngải Kỳ biết, sau đó vứt điện thoại sang một bên, quay lại nói với hai cô gái:

- Ngồi cho chắc!

Sau đó chiếc xe rú ga ầm ầm phóng hết tốc lực về phía trước, tốc độ ước đạt 145km/h.

Xe của Thiết Thủ đã được cải tiến đặc biệt giống như xe đua, vận tốc tối đa có thể đạt tới 240km/h, đạt vận tốc 100km/h chỉ cần 1,5 giây.

Những loại xe kiểu này vào trong tay Lý Tường chắc chắn sẽ phát huy hết công dụng của nó.

Không đến mười phút, xe của Lý Tường đã đứng trước cổng lớn của một căn biệt thự. Ba người bọn họ mới bước vào sân thì đã mơ hồ nghe thấy tiếng cầu xin của Tô Tổ Tổ.

- Hạ tổng, xin ông mà, đừng làm như vậy.

Cái gã gọi là Hạ tổng kia cười ha hả nói:

- Tổ Tổ em có biết anh đã thích em rất lâu rồi không. Đêm nay chỉ còn mỗi hai chúng ta cho dù em có hét khản cả cổ cũng không có ai đến cứu em đâu.

Gã vừa dứt lời thì chợt nghe phía cửa chính vang lên một tiếng ầm thật lớn.

Lý Tường bước vào trong căn biệt thự, ngay cả chuông cũng không thềm đề ý, trực tiếp một cước đá bay cửa chính biệt thự.

Trong phòng khách của biệt thự lúc này, một tên đàn ông thân hình lực lưỡng đang ra sức bắt lấy một người con gái, quần áo của cô gái kia đã bị gã xé rách ít nhiều.

Cô gái kia chỉ còn biết dùng các đồ đạc trong nhà làm chỗ bảo vệ bản thân, nàng muốn chạy ra chỗ cửa chính biệt thự nhưng tên đàn ông kia đã khoá chặt cửa, mặc cho nàng có trốn tránh thế nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của gã.

Người con gái đang không ngừng trốn tránh không phải ai khác chính là người cầu cứu đám người Lý Tường – Tô Tổ Tổ.

Về phần tên đàn ông to khoẻ kia chính là cha đẻ của học sinh mà Tô Tổ Tổ dạy thêm – Hạ lão nhị.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Bá vương ngành thương cung

Edit: Trường Ca Ca

Tô Tổ Tổ căn bản không biết, buổi tối hôm nay Hạ lão nhị đã cố tình đưa con trai ra ngoài chơi. Trong biệt thự lúc này ngoại trừ mười mấy tên vệ sĩ ra thì chỉ còn mỗi mình gã.

Ngay từ lần đầu gặp mặt Tô Tổ Tổ, Hạ lão nhị đã có suy nghĩ xấu xa, muốn tìm cơ hội thịt nàng.

Gã biết hoàn cảnh mưu sinh của Tô Tổ Tổ không được khá giả, vì vậy muốn dùng tiền tài để nuôi nàng.

Nhưng câu trả lời của Tô Tổ Tổ là từ chối thẳng thừng.

Gã chưa từ bỏ ý định, còn nói sẽ cho gia đình nàng cuộc sống sung túc, ngoài ra gã còn giải quyết hết các vấn đề khó khăn mà nàng đang gặp phải.

Chẳng qua gã không biết, Tô Tổ Tổ dù có nghèo đói cỡ nào cũng kiên quyết không bao giờ để mất đi tôn nghiêm của bản thân, mặc cho gã ra điều kiện gì đi nữa, thái độ của nàng vẫn trước sau như một.

Vì vậy khiến Hạ lão nhị càng thêm tức giận, gã cố tình đưa hết người trong nhà ra ngoài, chuẩn bị tí nữa dùng chiêu Bá vương ngành thương cung với nàng.

Đối với phụ nữ, chỉ cần có được thân thể nàng còn sợ nàng không đáp ứng mọi điều kiện của người sao?

Lăn lộn trong xã hội đã lâu, Hạ lão nhị gã tại cái thành phố Giang Châu này về uy tín cùng danh dự không ai là ko biết, lại có một bang phái cùng anh em giúp gã làm việc, còn có một công ty thay gã kiếm tiền, tất nhiên không có nhiều người dám cự tuyệt cũng như trêu chọc gã.

Tô Tổ Tổ lại không thức thời đáp ứng đã khiến gã nổi giận.

Tuy đã bị ngọn lửa dâm dục che mờ con mắt nhưng Hạ lão nhị vẫn chưa thể nắm giữ quyền chủ động, hơn 10p trôi qua vẫn không thể bắt được Tô Tổ Tổ, ngoại trừ xé rách áo ngoài của nàng ra thì cũng chả có tiến triển gì thêm.

Lúc này chiếc áo mà Tô Tổ Tổ đang mặc đã bị Hạ lão nhị xé rách, nội y màu hồng của nàng đã bị lộ ra ngoài, bộ ngực cao vút tròn trặn căng tràn càng làm cho Hạ lão nhị bị lửa dục thiêu đốt.

Hai mắt của gã giống như muốn phun ra lửa vậy.

Tô Tổ Tổ ra sức lợi dụng các đồ vật trong phòng khách để làm chỗ trú thân, chỉ cần Hạ lão nhị tới gần là nàng sẽ dùng các vật thể nắm được ném về phía gã, tất nhiên nàng làm vậy là để gã không bắt được mình.

Rốt cục đã làm Hạ lão nhị nổi giận, gã gần như mất đi sự kiên trì với lý trí.

Ba người Lý Tường, Dương Phương Phương, Lưu Nhĩ phá cửa đi vào nhưng Hạ lão nhị dường như không quan tâm, tùy ý để cho Tô Tổ Tổ nện một vật lên đầu gã, tay gã nhanh như cắt tóm lấy cổ nàng, tiếp đó một bạt tai như trời giáng vào mặt nàng, một tát này khiến Tô Tổ Tổ mắt nỏ đom đóm, không biết trời đất là gì nữa, khoẻ miệng rì ra máu tươi.

- Đkm, lão tử thích mày đó là phúc phận ba đời nhà mày, có tin lão tử đánh chết mày hay không?

Hạ lão nhị trông thấy Tô Tô Tô đã rơi vào trạng thái sắp ngất liền cười ha hả, trực tiếp ném nàng lên ghế sa lông, chuẩn bị cởi quần áo trên người nàng ra.

Đột nhiên mắt gã hoa lên, một đạo thân ảnh vô thanh vô tức mà ra hiện ở trước mặt gã, không đợi gã kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra, người kia giờ lên một cước, "Bộp" trực tiếp đem gã đá bay ra ngoài.

Cả người Hạ lão nhị bay ở giữa không trung, tốc độ bay khỏi căn bàn, ước chừng gãy 2,3 cái xương sườn, trong nháy mắt cả người gã đều đau nhức muốn chết, mồ hôi hạt trên trán tủa ra như mưa.

Thế nhưng người kia vẫn không có ý buông tha gã, mặc cho gã đang bay giữa không trung vẫn nhanh như cắt đuổi theo. Phanh một tiếng, người nọ vùng chân nện một phát thật mạnh lên ngực gã, âm thanh xương gãy lần thứ hai vang lên, người gã bị lực đánh quá mạnh trực tiếp bay ra ngoài rồi ngã trên mặt đất nhưng không có dấu hiệu dừng lại văng thêm một đoạn nữa rồi đập vào vách tường, khó khăn lắm mới "hấp thụ" hết cổ lực lượng này.

Lý Tường ánh mắt tràn ngập sát khí, thấy Hạ lão nhị vẫn không nhúc nhích mà quỳ rạp trên mặt đất, xoay người đi tới trước mặt Tô Tô Tô, thấy nàng đã có vẻ tỉnh táo trở lại, hần cởi áo khoác rồi che ở trên người nàng.

"Tô Tô." Dương Phượng Phượng trông thấy Tô Tô Tô bị thương, tức giận không ngớt, ngồi ở bên người nàng, ôm nàng không ngừng an ủi:

- Chị Tô Tô, không có việc gì rồi, bọn ta đã tới chị sẽ không sao đâu.

Thế nhưng ánh mắt Tô Tô Tô lúc này vô cùng trống rỗng, nhìn như không có hồn chút nào, mặc kệ Dương Phượng Phượng an ủi thế nào nàng cũng không có trở lại như ban đầu.

Lý Tường thở dài một hơi, biết Tô Tô Tô đã bị khiếp sợ, nội tâm có bóng ma, nếu không nhanh chóng đem nàng từ trong bong tối trở lại, sợ rằng sau này thái độ làm người cùng cách sống của nàng đều sẽ có ảnh hưởng không nhỏ.

Hắn đẩy Dương Phượng Phượng đang ngồi bên cạnh Tô Tô Tô ra, sau đó ngồi xuống bên cạnh nàng, dang cánh tay thon dài ra ôm ấp lấy nàng vào trong lòng, bàn tay vuốt nhẹ sau lưng, ôn nhu nói:

- Có anh ở đây rồi, không ai làm hại em được đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Tuyệt vọng

Edit: Trường Ca Ca

"Tiểu tử thôi, tao đeo cần biết mày là ai, lập tức rút cho tao, chuyện hôm nay tao có thể coi như chưa xảy ra." Hạ lão nhị hung ác độc địa nói, "Bằng không, tao sẽ khiến mày sống không qua ngày mai."

"Ah, đúng không? Tao ngược lại muốn nhìn mày làm thế nào để cho tao sống không quá ngày mai đây." Lý Tường chưa bao giờ bị người uy hiếp, đã vậy chỉ là một tên óc chó Hạ lão nhị, hắn càng không để vào mắt.

Lý Tường lời Hạ lão nhị ném lên bàn uống trà ở phòng khách, đem Hạ lão nhị hai tay đặt ở trên bàn trà. Lúc này, Hạ lão nhị sợ hãi linh hồn, gã bất kể như thế nào cũng không nghĩ tới Lý Tường lại có lòng dạ độc ác như vậy.

"Bằng hữu, ngươi là cầu tài hay là cầu người, chỉ cần một câu nói Hạ lão nhị nhất định sẽ thỏa mãn yêu cầu của ngươi." Hạ lão nhị mở miệng cầu xin tha thứ, "Ta, ta... tầng trên nhà ta có người, người, người nếu như làm gì ta, bọn họ, bọn họ sẽ không bỏ qua cho ngươi."

"Vậy hả?" Lý Tường vùng tay trái lên, "Phập" một tiếng, dao găm mạnh mẽ cắm vào tay phải Hạ lão nhị dính chặt vào bàn trà, đem Hạ lão nhị cố định sẵn tại trên bàn trà.

"A! ! !" Hạ lão nhị phát ra tiếng kêu thảm thiết, máu tươi chảy ra như nước, cả khuôn mặt bởi vì đau đớn mà kịch liệt vặn vẹo, cả người run rẩy không ngớt, ngay cả hô hấp cũng trở nên gấp gáp.

"Rất đau sao?" Lý Tường cười nhạt, trong mắt sát khí càng đậm, rút ra điều thuốc lá rồi châm lửa, lạnh lùng nói, "Vừa nãy chính là bàn tay này của ngươi đánh bằng hữu của ta, ta nghĩ, ngươi có lẽ không cần phải giữ lại cái tay này đâu."

Hạ lão nhị đau nhức nói không ra lời, ánh mắt gã nhìn về phía Lý Tường tràn đầy sợ hãi.

Hai người Dương Phượng Phượng cùng Lưu Nhã cũng là một trận kinh hãi, tựa hồ các nàng cũng không nghĩ tới Lý Tường một khi tức giận sẽ có lòng dạ độc ác như vậy.

Ngày bình thường thấy hán rất ôn hòa, thấy người nào cũng là vẻ mặt tươi cười, mà các nàng, có thể tùy thời bắt nạt hán, bất kể bắt nạt hán thế nào hán cũng không có một câu oán hận.

Vậy mà một người như vậy, một ngày có người chạm đến điểm tối kị thì hán giống như ác ma đi ra từ trong Địa ngục vậy, thủ đoạn liêu lĩnh cùng tàn nhẫn như này khiến người khác không rét mà run.

Chỉ có vẻ mặt của Tô Tổ Tô là bình tĩnh, bởi vì căn bản 10p trước không ai biết nàng đã phải trải qua nỗi đau đớn đến mức gì, có thể nói là dẫn thân xuống địa ngục, nếu không phải đám người Lý Tường cuối cùng đã xông tới cứu nàng, hậu quả thật sự không tưởng tượng nổi.

Cho nên nàng trông thấy Hạ lão nhị bị Lý Tường hành hạ cũng không có chút thương cảm nào với gã, trái lại nghĩ Hạ lão hai bị trừng phạt là đúng tội.

Lúc này tại tầng ba biệt thự mười mấy tên vệ sĩ nghe được phía dưới phòng khách có tiếng Hạ lão nhị kêu thảm thiết, cả đám từ trên tầng ba chạy xuống.

Bọn họ dựa theo chỉ thị của Hạ lão nhị ngồi ở trên tầng ba xem phim, không có Hạ lão nhị mệnh lệnh, ai cũng sẽ không rời khỏi tầng ba nửa bước.

Với tư cách là cận vệ của Hạ lão nhị, bọn họ đương nhiên rất rõ tính cách của gã, gã muốn làm gì nếu ai quấy rầy hay phá hư chuyện tốt của gã, vậy chẳng khác gì chọc vào tổ ong vô vể.

Bị đánh một trận như từ hay đứt tay đứt chân, vẫn còn may chán.

Nghiêm trọng hơn ngay cả người nhà người gã cũng đều sẽ không bỏ qua.

Cho nên, bọn họ sớm đã nghe được trong phòng khách có tiếng ồn ào, cũng cảm giác được tình huống có điểm gì là lạ, thế nhưng khi không có chỉ thị của Hạ lão nhị, bọn họ ai cũng không dám lộn xộn.

Cho đến khi nghe được tiếng kêu thảm thiết của Hạ lão nhị bọn họ mới giật mình tỉnh lại, sự tình không thích hợp, mới từ trên tầng ba vội vã chạy xuống.

"Giết hán, giết hán cho ta." Hạ lão nhị thấy đám vệ sĩ của mình chạy xuống, nhất thời trong lòng nắm chắc tức giận, giận dữ hét, "Mẹ, dám phé tay của ta, ta phải giết cả nhà ngươi."

"Rõ, ông chủ." Mười mấy tên vệ sĩ nhanh chóng vây quanh Lý Tường.

Lưu nhả sắc mặt đại biến, một người đã đủ phiền, bây giờ lại là hơn mười người, mà toàn là tên to cao đen hời.

Còn Tô Tổ Tô cùng Dương Phượng Phượng coi như tốt hơn một chút, tuy rằng lo lắng nhưng cũng không giống như Lưu Nhã hoảng hốt.

Dù sao thì trước kia Lý Tường cũng đã từng một người đánh gục bốn mươi tên lưu manh trong vòng mấy nốt nhạc.

Vậy thì đối phó với mười mấy tên vệ sĩ chắc không phải vấn đề gì quá lớn.

Trong miệng Lý Tường chậm rãi phun ra một hơi khói thuốc, trong mắt hiện lên hàn mang, lạnh lùng nói: "Ngươi có hi vọng thì ta sẽ phá hủy hi vọng đó của ngươi. Ngươi có chỗ dựa, ta cũng sẽ đánh nát chỗ dựa đó. Ta không cần biết ngươi là ai, đụng đến người của Lý Tường ta thì tất nhiên phải biết sẽ có lúc phải chết.

Nói xong hán động thủ trước, nhắm về phía một tên vệ sĩ, giờ tay nhanh như cắt bắt lấy cổ tay tên vệ sĩ kia rồi dùng chút sức, nghe được tiếng "Răng rắc", đã khiến cổ tay tên kia bị sai khớp, trong nháy mắt mất đi năng lực chiến đấu.

Tiếp đó một chiêu "Hoành tảo thiên quân", quét bay ba gã vệ sĩ, sau đó là một chiêu "Hàng Long chưởng", "Bốp" ba tên vệ sĩ trực tiếp bị hán đánh ngất.

Ngay sau đó, "Nhất Dương chỉ" chỉ lực phá không mà ra, "Chúu chúu" chỉ lực bắn nhanh không ngừng, mấy tên vệ sĩ còn lại ngay cả hừ cũng chưa kịp đã bị hán đánh ngất xủ trên mặt đất.

Tất cả mọi người đứng xem đều phát ngốc, mười mấy gã đàn ông thân cao lực lượng, mười mấy tên vệ sĩ thân thủ phi phàm lại không chịu nổi một kích của Lý Tường.

Cho dù là Dương Phượng Phượng hay Tô Tổ Tô có chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng khi thấy Lý Tường máu lạnh như vậy cũng phải giật mình không ngờ, lại càng không cần phải nói Lưu Nhã cùng Hạ lão nhị.

"Ngươi, ngươi muốn làm gì?" Hạ lão nhị rốt cuộc biết sợ, kinh khủng mà nhìn Lý Tường, gã muốn chạy nhưng tay phải đã bị chủ thủ gìm trên bàn trà, ngay cả động cũng không động được.

"BA~" Lý Tường ném qua một cái điện thoại di động, chỉ vào mobile phone nói: "Ngươi còn có chỗ dựa gì thì mau gọi tới cùng một lúc đi, ta cho ngươi điện thoại để tìm một con đường sống đây.

"Anh hùng, ta sai rồi, ta có mắt không nhìn thấy thái sơn, nếu như ta biết nàng là nữ nhân của ngươi, đánh chết ta cũng sẽ không đối với nàng động thủ." Hạ lão nhị đau khổ cầu khẩn nói, "Van cầu ngươi, tha cho ta lần này."

"Tha cho người?" Lý Tường lạnh lùng nói, "Tên súc sinh như người, nếu ta mà tha cho người thì không biết có bao nhiêu người vô tội sẽ bị người làm hại. Nếu như ngày hôm nay, nàng không được chúng ta cứu giúp mà bị người chà đạp, như vậy đời này của nàng sẽ bị hủy hoại ở trong tay người. Người không có làm sao hết bởi vì người có tiền, có quyền, có thế, tất nhiên sẽ không đem mấy con kiến hôi như nàng để vào mắt. Cho nên mới tính Bá Vương ngành thượng cung, hấp diêm nàng thì có làm sao, chả có ai đem người đi xử phạt chứ gì? Mà nàng, đời này sẽ phải sống trong nỗi ám ảnh, trở thành gánh nặng đối với cuộc sống mưu sinh của nàng sau này. Người nói xem ta có thể tha cho một tên chó đẻ như người được không!"

Những lời oai phong lẫm liệt kiểu này nói ra khiến Hạ lão nhị mặt đỏ tới mang tai, bàn tay đau nhức không gì sánh được, nhưng gã động cũng không dám động một chút, chỉ là thỉnh thoảng đau đớn mà rên vài tiếng, máu tươi đã chảy khắp mặt đất.

Mà Tô Tô Tô sau khi nghe Lý Tường nói như vậy thì ánh mắt của nàng nhìn về phía Lý Tường tràn ngập điều khác thường.

"Không được nhúc nhích." Một giọng nói khê quát vang lên đã cắt đứt không khí trầm tư của tất cả mọi người, ngay sau đó Ngải Kỳ mang theo đặc công xông tới, khi bọn họ trông thấy một màn trong biệt thự thì tất cả đều há hốc mồm.

"Lý Tường, người không sao chứ!?" Ngải Kỳ thấy trên sàn biệt thự toàn là máu tươi, tưởng Lý Tường bị thương nên trong lòng hơi lo lắng, thân thiết mà hỏi thăm.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Tổ chức Ám Ảnh

Edit: Sương Ròng, Vạn

- Ta không sao

Lý Tường lạnh lùng nói.

Ngải Kỳ thấy Hạ lão nhị bị một con dao găm ghim trên bàn trà, nhướng mày, nói:

- Lý Tường, làm như vậy có quá mức hay không?

- Quá đáng? Người cứ nói đi?

Lý Tường hút một điếu thuốc, lạnh lùng, nói.

- Bảo người của người đem tất cả bọn họ mang hết đi, giao cho Cục công an thành phố xử lý. Bọn chúng đều là người hắc đạo trong thành phố, điều tra cho tốt nhất định có thể tra ra chút manh mối gì đó.

- Chuyện này

Ngải Kỳ có chút khó khăn.

Lý Tường quay đầu lại, cười lạnh, nói:

- Thế nào, người là trợ thủ của ta lại dám không nghe theo mệnh lệnh của ta sao?

- Không phải, chúng ta là đặc công không sai nhưng chân chính có quyền bắt người lại là người của Cục công an, chúng ta nhiều lắm là phối hợp với Cục công an hành động mà thôi.

Ngải Kỳ áy náy nói.

- Chúng ta đem người bắt đi như vậy, có chút không hợp quy định, ta sợ cấp trên sẽ truy cứu.

Dù sao cũng là cơ chế dân quyền, rất nhiều việc nàng cũng bắt lực.

- Người không nên nói với ta những thứ này.

Lý Tường tới gần Ngải Kỳ, lạnh lùng nói.

- Ở trước mặt ta, người nói mấy cái này, người cho rằng đầu óc ta dần dần hay cho rằng ta là con nít đây? Hừ hừ, người là người của Cục quốc an không sai, nhưng đồng thời người còn là thành viên của "Ám Ảnh" có đúng hay không.

Ngài Kỳ chấn động cả người, giật mình, nói:

- Làm sao ngươi biết?

- Ngươi đừng quan tâm làm sao ta biết, “Âm Ảnh” là tổ chức đặc thù của quốc gia có nhiệm vụ duy nhất là giám sát thế giới ngầm trong cả nước. Một khi, trong thế giới ngầm có một phương thế lực làm quá mức thì “Âm Ảnh” sẽ xuất động, nếu cần cho phương thế lực này an tĩnh một chút thì trực tiếp diệt trừ phương thế lực này luôn, ta nói có đúng hay không?

Lý Tường nói đến phần sau càng ngày càng sắc bén.

- Đúng vậy.

Ngài Kỳ biết đứng trước mặt hắn chuyện gì cũng đâu không được, chỉ có thể thành thành thật thật mà trả lời.

Lý Tường hừ lạnh, nói:

- Người này là người trong hắc đạo, chính là người của thế giới ngầm, ta cho ngươi mang hắn đi mà không bắt ngươi giết hắn đã là cho ngươi mặt mũi rồi, thế nhưng ngươi lại coi ta như người ngu ngốc, nếu như ngay cả chuyện này cũng làm không được thì ngươi có thể rời đi, ta sẽ không ép ngươi.

Nói xong, thờ ra một làn khói, cũng không buồn nhìn Ngài Kỳ lấy một cái.

- Rõ, kiên quyết chấp hành mệnh lệnh của thủ trưởng.

Ngài Kỳ đứng nghiêm chào, sau đó, lạnh lùng nói.

- Đem những người này mang đi.

- Rõ, huấn luyện viên.

Đặc công bắt đầu làm việc, trong đó có hai đặc công ra sức rút thanh chủy thủ kia nhưng dù bọn hắn có dùng bao nhiêu sức lực đều rút không ra.

Lý Tường đi tới, một chưởng vỗ vào trên bàn trà, “Phụt” một tiếng, chủy thủ trực tiếp bay ra ngoài, rơi trên mặt đất.

Chiêu thức ấy làm Ngài Kỳ cùng đám đặc công khác sững sốt, ánh mắt tràn ngập nồng đậm sùng bái nhìn về phía Lý Tường.

Rất nhanh, đặc công đem đoàn người Hạ lão nhị đều mang đi, Lý Tường nói thầm:

- Ngài Kỳ, ta hi vọng hắn có thể bị nghiêm trị xứng đáng, còn có, thế lực ngầm dưới lòng đất hắn sở hữu đều nên thanh trừ.

- Ngươi yên tâm, chuyện này ta sẽ làm tốt.

Ngài Kỳ gật đầu một cái, sau khi rời khỏi biệt thự, lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số.

Năm phút sau, nàng trở lại biệt thự, đối với Lý Tường nói nhỏ:

- Hết thấy đều đã làm xong, Hạ lão nhị là đại ca vùng này, ta đã báo chuyện này lên trên, bọn họ sẽ thanh tẩy thế lực của hắn, về phần bản thân hắn sẽ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật.

- Ừm.

Lý Tường gật đầu, mọi chuyện có thể xử lý đến mức này đã là khó có thể được rồi, hắn đi tới, mỉm cười nói với Tô Tố Tố:

- Được rồi, đã không có chuyện gì nữa rồi, chúng ta về nhà thôi.

Tô Tố Tố nhẹ nhàng gật đầu, nàng lúc này dựa dẫm vào Lý Tường rất nhiều.

Đoàn người Lý Tường ngồi lên xe trở về, ở trên xe Lý Tường giới thiệu Lưu Nhã với mọi người, đồng thời cũng nói rõ chuyện khó xử của Lưu Nhã, nói nàng muốn dọn đến ở trong biệt thự.

Dương Phụng Phụng cười to, nói:

- Lưu Nhã tỷ, vừa rồi thật xấu hổ, kỳ thật ta chỉ cùng Lý Tường ca đùa dỡn.

Lưu Nhã cười duyên, nói:

- Không sao, trái lại ta thấy ngươi rất dễ thương.

- Các người trong lúc đó xảy ra chuyện gì?

Ngài Kỳ tò mò nhìn hai người, cất tiếng hỏi.

- Đây là bí mật , bí mật của chúng ta.

Dương Phụng Phụng không muốn đem chuyện xấu hổ này nói ra, nếu như mọi người biết được nhất định sẽ chê cười nàng.

- Bí mật với không bí mật cái gì, người cứ yên tâm mạnh dạn nói với mọi người, nói người mang thai, là con của Lý Tường ta.

Lý Tường trêu đùa, cười nói.

- Cái gì?

Trừ Lưu Nhã, Ngài Kỳ, Tô Tổ Tô đều thất kinh, trong mắt Tô Tổ Tô rõ ràng lộ ra sự mất mát cùng không cam lòng.

- Lý Tường ca, người...

Dương Phụng Phụng vừa xấu hổ, nàng đâu muốn nói ra, nhưng Lý Tường lại nói ra.

Lý Tường sờ sờ mũi, nói:

- Chỉ cho phép người trêu đùa ta mà không cho phép ta đùa cợt lại người? Vậy cũng quá là bá đạo đi.

- Phụng Phụng, chuyện này là xảy ra lúc nào? Các người mới quen biết nhau có vài ngày, làm sao có chuyện này?

Ngài Kỳ kinh ngạc nhìn cái bụng của Dương Phụng Phụng, cũng không thấy giống bụng của người có thai, nói:

- Người có thai mấy tháng rồi?

- Ta, ta cái gì mấy tháng chứ, một tháng cũng đều không có.

Dương Phụng Phụng gấp gấp không biết nói gì cho phải.

- Một tháng cũng chưa được, vậy đây là thời gian nguy hiểm nhất rồi, Phụng Phụng à, người đã không còn trẻ con nữa, nên biết ở trên giường mà nghỉ ngơi.

Ngài Kỳ hiểu lầm Dương Phụng Phụng mang thai chưa được một tháng.

- Ngài Kỳ tỷ, ta, ta không có mang thai nha.

Dương Phụng Phụng lo lắng vội vàng giải thích.

- Thế nhưng, thế nhưng Lý Tường nói người mang thai, hắn còn nói người mang thai con của hắn.

Ngài Kỳ thấy khó hiểu nên hỏi.

- Hay là để ta giải thích cho mọi người chuyện gì xảy ra nha.

Lưu Nhã mỉm cười, giải thích cho mọi người nghe chuyện gì đã xảy ra.

Mọi người bây giờ mới hiểu ra, trong mắt Tô Tổ Tô một lần nữa xuất hiện tinh quang.

Ngài Kỳ vui vẻ cười nói:

- Phụng Phụng, người gấp gấp muốn có con với Lý Tường như vậy, hay là, buổi tối các người ngủ chung một chỗ, tạo em bé đi.

- Được rồi, ta sẽ chịu thiệt chút, chấp nhận cô nhóc này.

Lý Tường muốn cười, nói.

- Biến, bà đây mới là người chịu thiệt.

Dương Phụng Phụng trợn mắt nhìn Lý Tường, thờ phỉ phò, nói không ra lời.

Lý Tường trước lái xe đưa Lưu Nhã trở về, hẹn xế chiều ngày mai sẽ dọn đến, sau đó hắn mới lái xe trở về biệt thự.

Rắc rối đã xong, vào cái đã 11:30, mọi người đều đã rất mệt mỏi, nhất là Tô Tô Tô đã bị kinh hãi cả đêm, thể xác và tinh thần cũng đã uể oải từ lâu, chỉ là nàng giả bộ che giấu.

- Lý Tường, hôm nay cảm ơn người, nếu không có người, ta đã bị tên súc sinh kia chà đạp.

Lúc muốn trở lại phòng, trong nháy mắt Tô Tô Tô kéo cánh tay Lý Tường lại, ôn nhu nói.

Bởi vì động tác quá kịch liệt nên áo choàng trên người nàng rơi xuống, nhất thời vóc người tuyệt vời hoàn toàn lộ ra trước mắt Lý Tường.

Trước động tác vô cùng kịch liệt, bra của nàng cũng bị kéo xuống một nửa, 3/4 ngọn núi hoàn toàn lộ ra trong mắt Lý Tường, nếu như hắn đi tới gần hơn một chút, nói không chừng có thể nhìn thấy cả đỉnh trên ngọn núi (. Y .).

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Thay đổi liên tục

Edit: Sương Rong, Vạn

- A !!!

Tô Tô Tô hoảng hốt nhẹ kêu một tiếng, thấy Lý Tường đang sững sờ nhìn mình, nàng vừa thẹn vừa cao hứng, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Lý Tường nhật y phục lên, một lần nữa choàng lên người cho Tô Tô Tô, mặc dù hắn rất muốn nhìn sâu hơn một chút, nhìn kĩ một chút, thế nhưng hắn vẫn là nhật y phục lên choàng lên người cho nàng.

- Lý Tường...

Tô Tô Tô trực tiếp nhào vào trong lòng Lý Tường, hôn lên trên gương mặt hắn một cái rồi ngượng ngùng chạy thẳng vào trong phòng.

Đây là lần đầu tiên nàng chủ động hôn một người đàn ông.

Lý Tường ngạc nhiên sờ lên trên mặt, hắn có chút phản ứng không kịp.

- A a a, Lý Tường ca, người xong...xong...xong rồi.

Dương Phụng Phụng đột nhiên từ một góc đi ra, nhìn Lý Tường nói:

- Lý Tường ca, người rút cuộc dùng thủ đoạn gì lừa gạt Tô Tô tỷ tới tay vậy?

- Sao, ta mà phải lừa gạt sao? Ta anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở.

Lý Tường tự sướng, khoác lác một phen.

- Thôi đi..., người chỉ nói khoác là giỏi, Lý Tường ca, Tô Tô tỷ rất miễn cảm, nàng chưa bao giờ chủ động thổ lộ tình cảm chính mình mà ngày hôm nay nàng như vậy, chỉ vì toàn bộ tâm tư của nàng đều dồn lên người của người, ta hi vọng người không nên phụ tấm chân tình của nàng.

Dương Phụng Phụng nghiêm mặt nói.

Lý Tường cười khò một tiếng cũng không có nói thêm điều gì, vỗ vỗ bờ vai Dương Phụng Phụng rồi trở về gian phòng của mình.

Không biết tại sao khi Tô Tô Tô đột nhiên hôn hắn một cái, biểu đạt tình cảm của nàng với hắn, trong mắt của hắn thoáng hiện ra một đạo thân ảnh.

Nghĩ tới chuyện đã qua, tim liền không nhịn được nhói đau lên, viền mắt đỏ bừng, thiếu chút nữa nước mắt cũng rơi xuống.

- Haizz, lãng tử chung quy vẫn là lãng tử, hắn sẽ có kết cục tốt sao?

Lý Tường cười tự giễu, hắn không hề muốn như vậy, hắn đang định đi ngủ thì “Tinh” một tiếng, có một tin nhắn được gửi tới.

Một tệp tin được mã hoá gửi đến, bên trong có toàn bộ tư liệu về tập đoàn Khải Lý.

Dựa vào những gì trong tư liệu gửi đến, tập đoàn Khải Lý sáng lập hai mươi năm trước, lúc đó tập đoàn Khải Lý chỉ là một công ty nhỏ, sinh ý chỉ là buôn bán nhỏ với bên ngoài.

Mười năm trước, Dương gia đột nhiên gia nhập cổ phần, trở thành đại cổ đông của tập đoàn Khải Lý, sau đó tập đoàn Khải Lý phát triển với một tốc độ chóng mặt.

Theo những gì trong tư liệu, sau khi Dương gia nhập cổ phần, tập đoàn Khải Lý phát triển rất nhanh, tài sản từ hai trăm triệu đã tăng lên hơn một tỉ, thế nhưng chân chính khiến tập đoàn Khải Lý phát triển như vậy là do năm năm về trước có một vị cổ đông khác nhập cổ phần.

Vị cổ đông này chính là chủ tịch Thành Nam Phi của tập đoàn Khải Lý.

Tư liệu về Thành Nam Phi rất đơn giản, đầu tiên nhận được học bổng toàn phần của đại học Harvard tại Mỹ, sau đó làm cho một công ty đa quốc gia ở phố Wall, không quá 3 năm đã trở thành một truyền kỳ tại phố Wall, lại nói, hắn liên tục chinh chiến ở các chiến trường Nam Phi, đoạt được mỏ vàng số 1, sau khi về nước hắn nhập cổ phần vào tập đoàn Khải Lý, trở thành đại cổ đông thứ hai.

Bởi vì có hắn nên kinh doanh mới có thể phát triển như thế, lại có kinh nghiệm nhậm chức ở phố Wall, thông qua hội nghị ban giám đốc tập đoàn quyết định bổ nhiệm hắn làm chủ tịch, Dương Tư Niệm là CEO của tập đoàn.

Bởi vì có bộ khung nhân sự như thế tập đoàn Khải Lý mới có thể trong năm năm thời gian trở thành doanh nghiệp đứng đầu thành phố Giang Châu, top năm trăm doanh nghiệp lớn trong cả nước.

Lý Tường tỉ mỉ xem xét, trong đầu nhanh chóng tự hỏi một vài vấn đề.

Thứ nhất, Thành Nam Phi bối cảnh đơn giản, làm sao có thể ép Dương gia đồng ý cho hắn làm chủ tịch tập đoàn?

Phải biết rằng, Dương gia mới là đại cổ đông lớn nhất của tập đoàn Khải Lý, Thành Nam Phi muốn đề cho Dương gia đồng ý đem vị trí chủ tịch nhường lại thì xem ra hắn quả là người có thủ đoạn không đơn giản.

Thứ hai, sau khi Thành Nam Phi đến Nam Phi, hắn đã dùng thủ đoạn gì đoạt được mỏ vàng số 1?

Đề trở thành đại cổ đông thứ hai của tập đoàn Khải Lý, so giá cổ phiếu của tập đoàn Khải Lý năm năm về trước thì bây giờ chỉ ít cũng cần đến hai tỷ.

Hắn chỉ là một người không có bối cảnh nhưng vì sao đi Nam Phi thì đã kiếm được 2 tỷ tài chính.

Nếu như hắn có 2 tỷ tài chính, hơn nữa hắn lại có thiên phú kinh doanh hơn người, như vậy hắn có đủ năng lực làm ăn một mình, vì sao còn muốn nhập cổ phần vào tập đoàn Khải Lý?

Chỉ là một tập đoàn Khải Lý nhưng phía sau lại cất giữ nhiều bí mật như vậy, điều này khiến cho Lý Tường phải thay đổi cách nhìn một lần nữa với tập đoàn này.

Phần còn lại của tư liệu cũng không có nói chi tiết gì thêm về Thành Nam Phi.

Lý Tường vừa xem xét vừa tự hỏi vấn đề nằm ở đâu, sau khi xem xong toàn bộ tư liệu, trong lòng hắn nảy lên chủ ý.

Thoạt nhìn mặt ngoài tập đoàn Khải Lý chỉ đơn thuần là doanh nghiệp tư nhân, không có điểm nào đáng để hoài nghi.

Thế nhưng Lý Tường không tin những tin tức trong này, hắn đưa ra một kết luận, doanh nghiệp tư nhân này chỉ là nguy trang của tập đoàn Khải Lý, bản chất chân chính của tập đoàn bị hình tượng nguy trang che dấu, bất luận kẻ nào muốn nhìn thấu nó đều rất khó.

Chỉ sợ ngay cả cao tầng của tập đoàn như Dương Tư Niệm cũng chưa chắc biết được thông tin chân chính của tập đoàn. Bằng không, La Phi Ngư chỉ là một tổng giám đốc tài vụ lại dám coi nằng như không hề tồn tại, trực tiếp đem 200 triệu vốn lưu động của tập đoàn chuyển nhượng ra ngoài.

Nếu phía sau La Phi Ngư không có người sai khiến thì chỉ bằng vào hắn, còn không có can đảm này.

Nếu vậy phía sau La Phi Ngư là Thành Nam Phi sao?

Lý Tường không có lập tức kết luận, hắn đi tới ban công, rút ra một điều thuốc đưa lên hút, nhìn ánh trăng sáng, trầm nghĩ trong lòng:

- Ta mất đi huynh đệ, ta mất đi người thân, thù này, Lý Tường ta quyết không bỏ qua, nợ máu sẽ phải trả bằng máu, ta muốn cho kẻ giật dây biết, một khi đắc tội với ta, đắc tội Zeus đặc chiến đội thì chỉ có cái chết đang chờ đợi người. (ta nhớ đội lính đánh thuê của nó là Lang Nha, sao giờ ở đây là đội Zeus k biết, có lẽ là team khác)

Đánh ra một chưởng, trực tiếp đem một góc lan can đập cho vỡ vụn rơi xuống.

Ngày hôm sau, Lý Tường cùng Tô Tổ Tổ bất ngờ gặp nhau, mặt Tô Tổ Tổ đỏ bừng cái gì cũng không nói, đã muốn men theo bên người Lý Tường chạy đi.

- Tô Tổ...

Lý Tường lên tiếng gọi Tô Tô Tô.

Tô Tô Tô cả người chấn động, sắc mặt đỏ bừng, không dám xoay người lại, lắp bắp nói:

- Có...có chuyện gì?

- Về sau, dạy thêm buổi tối đều từ chối hết đi, nếu có bất cứ khó khăn gì người có thể nói với ta.

Lý Tường lo nghĩ nói.

- Đêm qua là do vận khí tốt chúng ta mới có thể giúp đỡ người đúng lúc, nếu như lộ trình xa thì hậu quả khó có thể dự liệu.

- Người là quan tâm ta sao?

Tô Tô Tô có chút chờ mong hỏi.

- Đúng vậy, ta không muốn người bị bất cứ tổn thương gì.

Lý Tường tay phải giơ lên muốn ôm Tô Tô Tô, thế nhưng tay giơ đến giữa chừng thì vô lực rũ xuống.

Hắn là một lãng tử, lãng tử không nhà để về, trong lòng có quá khứ đau xót, người như vậy hà cớ gì lại đem một người con gái vô tội kéo vào chứ, hà tất phải đem lại cho nàng đau khổ không đáng có.

- Ừm, ta, ta nghe người, dạy thêm buổi tối ta sẽ từ chối hết.

Tô Tô Tô trong lòng vui mừng

nói.

Lý Tường không nói gì thêm, trầm mặc nửa ngày, khò sở nói:

- Ta đi làm đây.

Nói xong hắn liền trực tiếp rời đi.

Tô Tô Tô ngạc nhiên nhìn theo bóng lưng của Lý Tường, không rõ vì sao thái độ của hắn đột nhiên thay đổi, nàng có chuyện muốn hỏi, nhưng nhìn đến bóng lưng cô độc của hắn lòng nàng liền run mạnh một cái.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Sự khác biệt đồng âm giữa “làm” và “làm”

Edit: Vạn

“Lý Tường, em không biết anh là dạng người gì, vì sao ở trong nội tâm của anh có cô độc cùng cô đơn như vậy. Bắt đầu từ bây giờ, em sẽ ở bên cạnh anh, dù cho chỉ là hữu danh vô phận, làm nữ nhân lặng yên quan tâm anh, em cũng nguyện ý.”

Cô gái quật cường này từ khi Lý Tường phá cửa bước vào, đem nàng cứu thoát khỏi ma chướng, lại mang lại cho nàng an toàn không gì sánh được, từ sau cái ôm ấm áp đó, trong tim của nàng không tự chủ được đã có bóng hình Lý Tường.

Có lẽ ở một khắc này nàng đã thật sự yêu mến Lý Tường.

Lý Tường đẩy cửa phòng làm việc của Lam Phàm (thư ký của Dương Tư Niệm, xuất hiện

Lam Phàm thật vất vả mới đem văn kiện tầng thấp nhất tìm ra, quay người ngẩng đầu liền thấy Lý Tường đang nhìn nàng, dọa cho nàng nhảy dựng lên, kinh hô hét “A” một tiếng rồi chỉ vào Lý Tường, run rẩy nói: “Anh đi đến sau lưng ta khi nào?”

“Vừa đến!” Lý Tường cười xấu xa nói, “Mỹ nữ, cô thật là gợi cảm a!”

Lam Phàm tức giận trợn trắng mắt nhìn Lý Tường, nói: “Anh tán gái đều là tán như vậy sao?”

“Ài, tôi là một người thuần khiết, cho nên không biết nói ngon nói ngọt mà tán gái, chỉ biết nói ra suy nghĩ từ trong tim.” Lý Tường biểu diễn rất đúng lúc, cực kỳ nghiêm túc nói, “Tôi cảm thấy cô rất là đẹp.”

“Tôi, tôi hoàn hảo vậy sao.” Lam Phàm then thùng cúi đầu.

“Ồ trong mắt tôi, cô không phải dùng mỹ nữ để hình dung nữa, mà quả thật chính là tiên nữ.” Lý Tường lần nữa xuất ra một viên đạn bọc đường.

“Cái này, lời tán thưởng này có chút cao quá rồi.” Lam Phàm càng thêm ngượng ngùng, sắc mặt ửng đỏ nói.

Lý Tường cười ha ha nói: “Tiên nữ, cô theo Dương tổng lâu nhất hả?”

Lam Phàm sững sờ một chút, ngạc nhiên gật đầu nói: “Đúng thế, Dương tổng tiến vào tập đoàn Khai Lý, tôi cũng làm thư ký của cô ấy luôn. Anh hỏi chuyện này làm gì? A, chẳng lẽ anh muốn theo đuổi Dương tổng?”

“Sặc, cô gái kia luôn lạnh như băng, bất cận nhân tình, giống như người trong thiên hạ đều thiếu tiền của nàng, bảo tôi theo đuổi nàng còn không bằng theo đuổi cô.” Lý Tường mỉm cười nói.

Lam Phàm cười khanh khách nói: “Được rồi, anh đừng có sáng sớm chạy đến phòng làm việc của tôi đồ ngon đồ ngọt, tôi không có bạn trai nhưng điều kiện chọn bạn trai của tôi rất cao đấy.”

Lời này cho Lý Tường rất nhiều ám chỉ, thứ nhất, tôi không có bạn trai, thứ hai, tôi hiện nay đang suy nghĩ kiếm một người bạn trai, thứ ba, điều kiện chọn bạn trai của tôi rất cao nhưng cũng phải xem là ai, nếu gặp người tôi thích, điều kiện có thể giảm một chút.

Lý Tường tới gần một bước, cười nói: “Người đẹp, tối nay có rảnh không?”

“Làm sao?” Lam Phàm có chút ngượng ngùng.

Có đôi khi ngôn ngữ Trung Quốc bác đại tinh thâm, nói ví dụ như, cái câu ‘làm sao’ (干嘛 - 干吗), đọc âm điệu thứ nhất, nghĩa là ‘làm tình’, đọc âm điệu thứ tư là ‘làm việc gì’. Lúc này thanh âm của Lam Phàm tương đối nhẹ, nên vốn nên đọc theo âm điệu thứ tư lại đọc thành âm điệu thứ nhất ‘làm tình’.

(Vạn: chỗ này ngu dốt, làm bừa, đại khái các thím có hay đọc convert sắc nặng thì có chữ ‘kiên’, chính là khi xxx hay được nói tới đó)

Chỉ một thoáng, làm cho Lý Tường lạc vào không gian mơ tưởng vô tận, ngượng ngùng nói: “Như vậy có chút phát triển nhanh quá.”

“Cái gì phát triển nhanh quá?” Lam Phàm kỳ quái nhìn Lý Tường.

“Chính là, chính là muốn làm, thì cũng nên ăn bữa cơm, đi xem bộ phim, bồi dưỡng một chút tình cảm, sau đó lại tìm khách sạn nằm sao, đến phòng tổng thống, như thế mới tương đối có tình ý chứ.” Lý Tường ngượng ngùng nói, “Đương nhiên dã chiến cũng có thể, trong xe thì tương đối điên cuồng rồi, có điều tôi cũng có thể chấp nhận.”

“Đi chết đi.” Lam Phàm trực tiếp đem cặp văn kiện trong tay ném ra, nàng nếu như còn không biết ý tứ ‘làm’ trong lời Lý Tường cùng ‘làm’ trong lời nàng vừa mới nói thì quá ngu ngốc rồi.

Lý Tường đầu hơi nghiêng tránh cặp văn kiện bay tới sau đó tay phải đưa ra bắt lấy cặp văn kiện đang muốn rơi xuống đất, cười haha nói: “Người đẹp à, ném đồ vật lung tung là không tốt đâu.”

“Biến.” Lam Phàm vừa tức giận vừa bất đắc dĩ, gặp phải Lý Tường đùa giỡn như thế, trong lòng nàng nổi lên lửa giận lớn, nhưng là lần này tới lần khác phát tác không được, càng đáng giận là trong nội tâm nàng dĩ nhiên lại có chút kích thích, kích động nhỏ.

Trời ạ, chẳng lẽ mình sa đọa như vậy sao?

“Dương tổng đang trong phòng làm việc chờ anh, anh nếu như còn không đi, lát nữa Dương tổng đi ra sẽ xé xác anh đấy.” Lam Phàm cuối cùng đành bất đắc dĩ nhắc nhở Lý Tường.

“Được rồi, tôi đi gặp Dương tổng trước vậy.” Lý Tường nghĩ, hóa ra có chút hiểu lầm, cần phải làm sáng tỏ một chút mới được, liền bày ra bộ dáng tươi cười, kêu “Người đẹp...”

“Làm sao?” Lam Phàm tức giận tròn trắng mắt nhìn Lý Tường, hừ nói.

“Không phải muốn ‘làm’.” Lý Tường cố ý đem ‘làm sao’ đọc thành âm điệu thứ nhất ‘làm tình’, lộ ra vẻ mặt tươi cười sáng lạng, “Buổi tối tôi thật sự là muốn hẹn cô đi ăn cơm, không phải ‘làm’, tôi rất thuần khiết.”

“Lý Tường...” Lam Phàm bỗng nhiên rất ôn nhu nhìn Lý Tường, ngón tay ngoắc ngoắc, bộ dáng cực kỳ quyến rũ.

“Người đẹp, có nhu cầu gì cứ nói.” Lý Tường rất sáng khoái nói.

“Anh qua đây.” Lam Phàm càng phát ra dáng tươi cười quyến rũ động lòng người, ngay cả trong mắt cũng hàm chứa một loại khát vọng mãnh liệt.

“Đây cũng nhanh quá đi, đang là ban ngày nữa chứ.” Lý Tường cảm nhận mình là một người có định lực rất mạnh, có điều lúc này hắn lại nghĩ, đối với một cô gái, nhất là một cô gái xinh đẹp thì không nên có cái định lực gì đó, cả người tiến lên trước vài bước, mỉm cười nói, “Người đẹp, ta tới đây, chúng ta bây giờ ‘làm’ sao?”

“Làm cái đầu anh.” Lam Phàm đột nhiên nổi bão, cầm lấy một văn kiện khác nện vào người Lý Tường.

“Ha ha...” Lý Tường động tác mau lẹ, hơi nghiêng người một cái tránh khỏi Lam Phàm, sau đó rời khỏi phòng làm việc của nàng.

Gõ cửa tiến vào, Lý Tường thấy Dương Tư Niệm ngồi trên ghế salon, trên bàn có một tách cafe nóng hổi, đang xoa huyệt Thái Dương, dáng vẻ rất mệt mỏi.

Thiết Thủ cũng có ở trong phòng.

Hắn thấy Lý Tường đi vào, chỉ chỉ Dương Tư Niệm làm ra động tác bảo đừng làm ồn.

“Thiết Thủ, anh đi làm việc đi, tôi có chuyện thương lượng với Lý Tường.” Dương Tư Niệm không có ngủ, nghe được tiếng động liền biết Lý Tường đã đi vào.

Mở mắt ra, nàng nói với Thiết Thủ: “Vụ án này đối với tập đoàn chúng ta rất quan trọng, anh phải làm cho tốt biết không?”

“Được, Dương tổng.” Thiết Thủ gật đầu nói.

Lý Tường lấy ra chìa khóa xe, ném trả lại cho Thiết Thủ, cười nói: “Cảm ơn nhé.”

“Không cần khách khí.” Thiết Thủ tiện tay tiếp được chìa khóa, lại cười nói, “Đều là làm việc cho Dương tổng, hỗ trợ giúp đỡ lẫn nhau là nên làm.”

Hướng Lý Tường cười lần nữa, liền rời khỏi phòng làm việc của Dương Tư Niệm.

“Dương tổng, cô tìm tôi hả.” Lý Tường ngồi xuống.

Dương Tư Niệm “Ừ” nói, từ phía dưới bàn lấy ra cái gạt tàn, lãnh đạm nói: “Ở trong văn phòng của tôi không ai dám hút thuốc, có điều đối với anh tôi có thể đặc biệt nhân nhượng.”

“Tốt a.” Lý Tường không khách khí rút ra điếu thuốc hút, sau thở ra một hơi khói, thản nhiên nói, “Có phải Hùng Bách Đào có hồi đáp không?”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 46: Điều kiện đàm phán

Edit: Sương Rong, Vạn

- Làm sao cậu biết?

Dương Tư Niệm giật mình nhìn Lý Tường, thật tình nàng cho rằng Lý Tường là yêu quái, bất cứ chuyện gì cũng không thể dấu diếm được hắn.

Lý Tường hút một hơi thuốc, nhả ra một làn khói, lạnh nhạt đáp:

- Ngày hôm qua Chu Chân theo dõi chúng ta, đơn giản là chuyện về Hùng Huy, Cục công an thành phố cùng Hùng Bách Đào có thể gây áp lực cho nàng nhưng bọn họ đều không làm gì được nàng. Cho nên chuyện này mà Chu Chân cũng mặc kệ thì Hùng Bách Đào nhất định phải tự mình đứng ra. Hùng Huy là con trai duy nhất của hắn đương nhiên hắn phải nhanh chóng cứu ra.

Dương Tư Niệm gật đầu, nói:

- Đúng vậy, Hùng Bách Đào hẹn gặp tôi vào mười một giờ trưa tại câu lạc bộ tư nhân.

- Ừm.

Lý Tường gật đầu, không có nói ý kiến cùng cách nhìn của mình.

- Cậu nói xem tôi có nên đi hay không?

Đôi mắt đẹp của Dương Tư Niệm cứ thế nhìn Lý Tường.

- Cô muốn nghe lời nói thật?

Lý Tường cười hỏi.

- Đúng vậy.

Dương Tư Niệm nói.

Lý Tường nói tiếp:

- Muốn tôi nói thì tôi nói, cô vẫn là vẫn không nên đi.

- Lý do?

Dương Tư Niệm nhướn mày, không giải thích được hỏi.

Lý Tường lại nói:

- Rất đơn giản, đây rõ ràng là một cái bẫy, dù cô tới sau đó bắt giữ cô, dùng cô để trao đổi Hùng Huy.

Dương Tư Niệm lông mày nhíu chặt vào nhau, lạnh nhạt nói:

- Hùng Bách Đào là người của cơ quan Nhà nước, hẳn sẽ không có gan làm việc này đâu?

Trong lòng Dương Tư Niệm cũng không nắm chắc.

- Người bị buộc rơi vào tình trạng này thì chuyện gì hẳn cũng có thể làm ra.

Lý Tường chậm rãi nói:

- Huống chi chuyện này Hùng Bách Đào sẽ không trực tiếp đứng ra, hơn nữa Hùng Huy còn là người của Giảng Võ Đường, như vậy hẳn hoàn toàn có thể sai khiến người của Giảng Võ Đường đi làm chuyện này, nếu như chuyện thất bại hẳn có thể đem trách nhiệm đổ lên đầu Giảng Võ Đường còn với hẳn thì không một chút liên quan.

- Thật hèn hạ.

Dương Tư Niệm lạnh lùng mà mắng.

- Dương tổng, chuyện này tôi khuyên cô đừng có quản, người là do tôi bắt, tôi sẽ xử lý thích đáng.

Lý Tường thật tâm khuyên Dương Tư Niệm.

- Cô cùng Cục quốc an có quan hệ không tệ nhưng đây là căn cứ trên cơ sở lợi ích cộng đồng, ngày nào đó hành vi của cô đem lại phiền phức cho cục quốc an, như vậy người cầm quyền chưa chắc sẽ quản cô sống chết ra sao.

Dương Tư Niệm kinh ngạc nói:

- Làm sao cậu biết tôi cùng với cục Quốc An có quan hệ rất tốt?

Lý Tường cười cười, nói:

- Hùng Huy tìm tới tôi là do cô lộ tin tức, mà Phó Nghị có thể hành động nhanh như vậy là do cô đã nói chuyện cùng người nào đó trong cao tầng lãnh đạo cục Quốc An từ trước cho nên người đó mới có chuẩn bị từ trước, bằng không tiêu tử kia vừa tới Giang Châu nhận chức, hẳn cũng không có quyền lực lớn như vậy, điều động một đội hành động đặc biệt cứu tôi.

- Cậu thật đáng sợ.

Dương Tư Niệm hít một hơi khí lạnh, Lý Tường không có tham gia cả câu chuyện nhưng hẳn lại biết rõ mọi chuyện, cứ như hẳn tự mình trải qua vậy, điều này khiến nàng càng nhìn không thấu Lý Tường, lại càng cảm thấy Lý Tường thêm đáng sợ hơn.

- Không phải là tôi đáng sợ, kì thực rất nhiều chuyện cô suy luận cũng có thể tìm ra được chân tướng sự việc.

Lý Tường rất ít cùng người khác nói nhiều như vậy, có lẽ là do nể mặt Dương Phụng Phụng, có lẽ là do thấy nàng mệt mỏi, có một số việc hẳn không ngại kiên nhẫn giải thích với Dương Tư Niệm:

- Thương nhân chính là thương nhân, chính trị gia chính là chính trị gia, bản chất song phương truy cầu là bất đồng, thương nhân rút lợi, chính trị gia rút

quyền, lợi ích cùng quyền lực có thể hỗ trợ xúc tiến nhau, như vậy thương nhân cùng chính trị gia có cơ sở hợp tác, nếu một ngày lợi ích của thương nhân gây nguy hại đến quyền lực của chính trị gia, như vậy sẽ bị quyền lực vô tình tẩy trừ. Không nên quên, bản chất đứng đầu của lợi ích chính là quyền lực. Thương nhân có bản lĩnh cũng là không vượt qua khỏi quyền lực, Dương tổng cô có hiểu không?

- Tôi hiểu ý cậu, có điều người đang ở chỗ cao như vậy, muốn lui cũng không có đường để mà lui.

Dương Tư Niệm uống một ngụm cafe, khẽ tâm bất đắc dĩ nói.

Lý Tường cười cười, cũng không có tiếp tục nói hết, hẳn biết Dương Tư Niệm sẽ không nghe theo lời hắn.

Có lẽ nàng có điều bất đắc dĩ, thế nhưng nàng lựa chọn con đường này, không thể nghi ngờ là bảo hồ lột da, hóa trung thủ lật (mình làm người khác hưởng), sẽ có một ngày, người đứng phía sau sẽ vô tình hi sinh nàng.

- Vậy cậu đi theo giúp tôi đi.

Dương Tư Niệm dù sao cũng là một cô gái, cho dù lợi hại, cho dù là cường nữ nhân, cũng có lúc nội tâm yếu đuối cùng bất đắc dĩ.

- Được.

Lý Tường đập tắt tàn thuốc, đứng lên nói.

- Khi nào đi thì gọi tôi.

Liên rời khỏi phòng làm việc.

Dương Tư Niệm nâng tách cafe lên, nhìn bóng lưng Lý Tường, lẩm bẫm nói:

- Người rót cuộc là người như thế nào?

Nàng bắt đầu tràn ngập hứng thú đối với Lý Tường, nàng muốn biết bộ mặt thật sự của hắn là như thế nào.

Lý Tường ra khỏi phòng làm việc của Dương Tư Niệm liền cố ý đi bộ tài vụ một chuyến, thấy tổng giám đốc tài vụ La Phi Ngư có ở đây, lòng mày nhúu lại một chút, mỉm cười đi vào.

- Cậu là ai?

La Phi Ngư đột nhiên thấy có người lạ đi vào phòng làm việc của mình, không vui nói.

- Cậu là người của bộ phận nào? Đây là bộ phận tài vụ, đừng có đi lộn.

- La tổng, tôi là vệ sĩ riêng của Dương tổng.

Lý Tường cười cười, lấy ra một điều thuốc giơ lên, hỏi.

- Làm một điều không.

La Phi Ngư nghe Lý Tường nói hắn là vệ sĩ riêng của Dương Tư Niệm thì cũng không lập tức đuổi hắn đi, gật đầu nói:

- Thịnh thoảng cũng sẽ hút một điều.

Lý Tường rút ra một điều thuốc lá đưa cho La Phi Ngư, chính mình cũng hút một điều, sau khi nhả ra một làn khói, nói:

- La tổng gặp phiền phức?

- Làm sao cậu biết?

La Phi Ngư trợn hai mắt hỏi.

Lý Tường đáp:

- Tôi thấy La tổng cau mày, sắc mặt ngưng trọng, thần quang thờ ra, mắt hờn mắt vía, không phải có tâm sự thì là gì?

- Cậu còn có thể xem tướng sao, người Dương tổng mời thật sự là không đơn giản.

La Phi Ngư cười như không cười, thuận miệng nói.

- Ha ha, Dương tổng lúc nói chuyện phiếm với tôi có nhắc tới La tổng.

Lý Tường cười nói.

- Ah, thật vậy?

La Phi Ngư tinh thần rung động, hần nhìn ra Lý Tường cùng Dương Tư Niệm quan hệ không giống bình thường.

- Hai trăm triệu tài chính, quả thực rất khó che giấu, cho dù ông không nói ra thì Dương tổng cũng điều tra ra.

Lý Tường cố ý tung một cái mồi nhử, thản nhiên nói.

- Như vậy không bằng ông chủ động thành thật nói ra, ít ra như vậy ông cũng có thể tạo cho mình cơ hội.

La Phi Ngư ngỡ như gặp tri kỉ, thờ dài nói:

- Đúng vậy a, người anh em, đừng nhìn tôi ăn mặc sang trọng, là giám đốc tài vụ của đại tập đoàn, trên thực tế chỉ như là con rôi, không chỉ riêng tôi mà chỉ sợ Dương tổng cũng không có quyền lực gì.

- Ah, chuyện gì xảy ra?

Lý Tường tựa như tùy ý hỏi, trên thực tế lại đầy thâm ý nhìn La Phi Ngư.

- Ah, không có gì, không có gì, chỉ là nói chuyện phiếm, nói chuyện phiếm mà thôi.

La Phi Ngư ý thức được mình nói quá nhiều, vội vàng chuyển trọng tâm câu chuyện, cười nói.

- Phạm là công nhân viên của tập đoàn thì tiền lương cùng phúc lợi của bọn họ đều phải qua tay tôi, cậu tên là gì ?

Lý Tường biết La Phi Ngư còn nhiều nhiều bí mật chưa nói cho hắn, nếu không cho hắn ta một ít mật ngọt, như thế nào lại làm cho hắn lộ ra kẽ hở, hần mỉm cười nói:

- Tôi là Lý Tường (李想), Lý là mộc tử (chữ Lý 李 được ghép từ chữ mộc 木 và chữ tử 子), Tường (想) là tưởng trong pháp tướng (法想).

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Người đứng sau lộ mặt

Edit: Sương Rồng, Vạn

- Ah, là Lý Tường à, ủa, kì quái, sao trong phòng tài vụ không có tên cậu nhỉ?

La Phi Ngư thấy khó hiểu nói.

- Có lẽ tiền lương cùng phúc lợi của tôi là Dương tổng trả riêng.

Lý Tường chớp hai mắt, thản nhiên nói.

- Thật giống như một tập đoàn lại có thể thành lập hai loại hệ thống tài vụ, thật đúng là quá kì quái.

La Phi Ngư cả người “oanh” run lên một chút, ngữ khí cũng thoáng run run, nói:

- Đúng, đúng là có chút kì quái.

Lý Tường nhìn thấy thần sắc La Phi Ngư thì khẳng định suy đoán của chính mình, bộ phận tài vụ này nhất định thành lập hai loại hệ thống tài vụ.

Một cái hệ thống dùng để che mắt Dương Tư Niệm, cùng với cổ đông của tập đoàn.

Cái hệ thống khác có liên quan đến bí mật cực lớn, cho nên sẽ là không để cho những người khác trong tập đoàn biết.

Hần sở dĩ có cái suy đoán lớn mật này do La Phi Ngư giải thích về hướng đi của hai trăm triệu tài chính kia mơ hồ không rõ, trên sổ sách tài vụ không có ghi chép gì về nơi đến và hướng sử dụng.

Xuất hiện loại tình huống này thì chỉ có một cách giải thích, quyền nắm giữ tài chính lớn nhất trong tập đoàn Khải Lý không nằm trong tay Dương Tư

Niệm mà là nằm trong tay một người khác.

- Rốt cuộc là ai? Là Thành Nam Phi sao?

La Phi Ngư ý thức được mình nói sai, háng giọng một cái, nói:

- Lý Tường à, cậu không nên suy nghĩ nhiều, tài chính của tập đoàn hàng năm đều phải báo cáo lên ban giám đốc, cùng với đó, tập đoàn cũng sẽ uỷ thác bên thứ ba tiến hành kiểm tra bộ tài chính, nếu như tập đoàn có hai chế độ tài vụ thì như thế nào Dương tổng lại không biết, cậu nói có đúng hay không?

Tiềm thức hấn cho rằng Lý Tường là người của Dương Tư Niệm, nhất định là Dương Tư Niệm phái Lý Tường tới đây thăm dò hấn.

Tập đoàn thật sự có hai chế độ tài vụ, Dương Tư Niệm biết chỉ là mặt bên ngoài, còn chế độ tài vụ chân chính của tập đoàn chỉ có 3 người biết, có điều đây là cơ mật trong cơ mật, ngay cơ Dương Tư Niệm cũng không có tư cách đề biết.

Lý Tường mỉm cười, La Phi Ngư càng giải thích thì càng chứng tỏ hấn suy đoán chính xác, chậm rãi phun ra một làn khói, cười nhạt một tiếng, nói:

- La tổng ông hiểu lắm rồi, tôi nói không phải là tập đoàn chúng ta mà là tập đoàn khác, ông nói xem việc này có kì quái không hả?

- Xác thực là có chút kì quái.

La Phi Ngư thở dài một hơi, tâm tình theo đó cũng thả lỏng xuống.

- La tổng, ông là chuyên gia tài chính, ông phân tích một chút, tập đoàn này tại sao phải thành lập hai chế độ tài vụ?

Lý Tường đột nhiên hỏi.

La Phi Ngư sững sốt, lập tức cười nói:

- Có thể là ứng phó Cục thuế, người cũng biết, có một vài công ty tập đoàn là có thể nộp thiếu thuế vì vậy liền làm hai loại sổ sách, một loại là sổ sách thật sự, một loại thì chỉ để ứng phó khi kiểm tra, cũng chẳng có gì là lạ.

- Tôi nói là hai loại hệ thống tài vụ chứ không phải là hai loại sổ sách, La tổng, hai chúng ta ông nói gà bà nói vịt mất rồi.

Lý Tường cười ha ha, thần sắc nhàn nhã như đi chơi.

La Phi Ngư sắc mặt chuyển biến xấu, sau một lúc, mới từ từ nói rằng:

- Vậy có thể là cái công ty tập đoàn đó đang dấu diếm việc gì đó, cậu cũng biết những vấn đề về tài chính có thể nói lên rất nhiều mối quan hệ, dựa theo lời cậu nói, thì tập đoàn thành lập hai hệ thống tài chính, mục đích chính là ẩn dấu chân tướng của tập đoàn.

- Vậy chân tướng sẽ là gì?

Lý Tường như tùy ý hỏi nhưng thật ra là hấn cố tình hỏi như vậy.

La Phi Ngư lắc đầu, nói:

- Tôi đây cũng không biết, ngại quá, tôi có cuộc họp bây giờ, cậu xem...

Hấn cũng không có nói thêm điều gì, nhưng ý rất rõ ràng, muốn Lý Tường nhanh rời đi.

- Ah, quấy rầy La tổng rồi.

Lý Tường gật đầu, dập tắt tàn thuốc, cười có chút thâm ý, liền rời khỏi phòng làm việc của La Phi Ngư.

La Phi Ngư chờ Lý Tường đi khỏi liền đem cửa phòng đóng lại, sau khi xác định không có ai nghe trộm liền lấy điện thoại ra bấm một dãy số.

- Ủm, có chuyện gì?

Đầu bên kia truyền đến âm thanh âm trầm.

- Thành đồng, chuyện của chúng ta có khả năng bị bại lộ.

Cái trán La Phi Ngư không ngừng chảy ra mồ hôi lạnh, ngữ khí có chút run run.

- Xảy ra chuyện gì?

Người nọ lạnh lùng hỏi.

La Phi Ngư nói:

- Vừa rồi, vệ sĩ riêng của Dương Tư Niệm có tới phòng làm việc của tôi, hỏi tôi một ít vấn đề kì quái, tôi nghĩ không biết có phải Dương tổng nhận thấy được điều gì đó hay không?

- Hỏi người những vấn đề gì?

Người nọ hồ tiếp.

La Phi Ngư nói tiếp:

- Hẳn hỏi tôi, một cái tập đoàn, tại sao lại thành lập hai hệ thống tài chính, có phải muốn giấu điểm chân tướng gì hay không.

- Người trả lời thế nào?

Người nọ ngẩng đầu cũng có vẻ khẩn trương, vội hỏi.

La Phi Ngư đáp lời:

- Tôi tất nhiên là hỏi một đằng trả lời một nẻo, đem trọng tâm câu chuyện chuyển qua vấn đề khác. Có điều, Thành tổng, tôi cảm thấy sự tình có chút không thích hợp, ngày hôm qua Dương tổng tìm tôi, hỏi tôi có chuyện gì xảy ra với hai trăm triệu tài chính, ngày hôm nay, vệ sĩ riêng của nàng lại chạy tới hỏi tôi, tập đoàn công ty tại sao phải thành lập hai hệ thống tài chính, có phải muốn giấu điểm chân tướng gì hay không.

- Người không nên sợ, sự tình còn chưa đến bước này. Dương Tư Niệm nếu thật sự hoài nghi người, lấy tính cách của nàng đã sớm cách chức người, cùng với đó nàng sẽ thông báo chuyện này với ta.

Người nọ yên tĩnh phân tích, nói.

- Nhưng cho tới bây giờ, Dương Tư Niệm nửa điểm động tĩnh cũng không có, chỉ là phái một vệ sĩ riêng tới hỏi, điều đó cho thấy trong tay nàng không hề có chứng cứ, chỉ là do nàng suy đoán. Cho nên, người không thể loạn lên, cũng không được sợ, lại càng không thể để lộ ra sơ hở cùng chân tướng.

- Dạ dạ, Thành đồng, ngài chừng nào thì về nước ạ?

La Phi Ngư cung kính hỏi thăm.

Người kia nói:

- Nhanh thôi, vệ sĩ riêng kia của Dương tổng, hẳn tên là gì? Có điều tra qua lai lịch của hắn không?

La Phi Ngư nói:

- Hắn là Lý Tường, Lý 李 là mộc 木 tử 子, Tường 想 trong lý tưởng 理想, tôi cũng là lần đầu tiên thấy hắn, phỏng chừng hắn mới đi làm không lâu.

Người kia nói:

- Ừm, chuyện này tôi biết rồi, được rồi, không có chuyện gì tôi cúp máy, còn phải đi gặp một người quan trọng nữa, có việc gì có thể tùy thời gọi điện cho tôi.

- Vâng, Thành đồng.

La Phi Ngư nghe được người kia phân tích, lo lắng trong lòng cũng chậm rãi được giải trừ, xác thực là như thế, Dương Tư Niệm làm việc lời lệ phong hành (sấm rền gió cuốn, ý là mạnh mẽ cương quyết), trong mắt không chứa nổi được hạt bụi, nếu như nàng biết tập đoàn có hai hệ thống tài vụ thì trước tiên sẽ tìm hắn xử lý.

Thế nhưng hiện tại Dương Tư Niệm lại không có chút động tĩnh gì, chỉ phái một vệ sĩ riêng đến tra xét, như thế nói lên Dương Tư Niệm mới chỉ hoài nghi hắn mà thôi chứ chưa có chứng cứ xác thực.

Chỉ cần không có chứng cứ, Dương Tư Niệm cũng không dám làm gì hắn.

Muốn hắn từ chức thì cũng cần ban giám đốc phê chuẩn mới được.

Ở một địa phương âm u, trong đêm tối, có một người thanh âm khàn khàn hỏi:

- Xảy ra chuyện gì.

Bên cạnh một người trung niên cung kính nói:

- Có khả năng Dương Tư Niệm đã hoài nghi.

- Ah, hoài nghi người của chúng ta, không thể lưu lại, bảo Sát Ma động thủ, ngày hôm nay phải diệt trừ nàng.

Thanh âm khàn khàn băng lãnh nói, trong giọng nói tràn ngập sát khí âm trầm.

- Vâng, ta đã hạ lệnh Sát Ma động thủ.

Người trung niên mập mạp miệng như có điều gì muốn nói.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Người đẹp, cùng nhau xem đi

Edit: Vạn

“Còn có việc sao?” Thanh âm khàn khàn kia hỏi.

Người trung niên nói: “Là như thế này, bên người Dương Tư Niệm có thêm một tên vệ sĩ, chúng ta không biết được lai lịch của hắn.”

“Tên hắn là gì?” Thanh âm khàn khàn hỏi.

“Lý Tường.” Người trung niên nói.

“Lý Tường?” Thanh âm khàn khàn trầm mặc hồi lâu, nói, “Có lẽ chúng ta gặp được đối thủ rồi.”

“Ngài biết rõ hắn?” Người trung niên kinh ngạc hỏi.

Thanh âm khàn khàn cười quái dị nói: “Vương bài lính đánh thuê của lính đánh thuê quốc tế, người sáng lập team lính đánh thuê Zeus, từng được liên minh tổ chức sát thủ quốc tế thừa nhận là sát thủ tinh nhuệ, người nói xem người như vậy đáng sợ không?”

“Cái gì? Team đánh thuê Zeus không phải đã bị hủy diệt toàn quân rồi sao?” Người trung niên giật mình nói, “Tại sao hắn còn sống?”

“Như vậy nói rõ hắn không phải người dễ dàng chết.” Thanh âm khàn khàn lạnh nhạt nói, “Thuộc hạ kia của ngươi có thể tin được không?”

“Không đáng tin.” Người trung niên thành thật trả lời.

“Vậy khừ hắn, không thể để cho hắn mở miệng nói gì được.” Thanh âm khàn khàn nói, “Nếu như chỉ là Dương Tư Niệm hoài nghi các ngươi, như vậy chuyện dễ xử lý, nhưng nếu như là Lý Tường hoài nghi các ngươi, thì các ngươi thật sự phiền phức rồi. Cho nên trước khi Lý Tường điều tra đến được ngươi, đem toàn bộ đầu mối cắt đứt đi.”

“Rõ, ta lập tức xếp người đi xử lý.” Người trung niên gật đầu, trầm mặc một lúc, nói, “Có điều, trong mấy ngày này La Phi Ngư vẫn còn trông coi đại bộ phận tài chính của chúng ta, trước hết chờ đem số tài chính kia chuyển ra ngoài đã.”

“Ừ, tốc độ phải nhanh lên.” Thanh âm khàn khàn nói xong liền không nói lại gì nữa.

Lý Tường ngồi trong phòng làm việc của mình, cảm đi động giám thị nhất cử nhất động của La Phi Ngư.

Ban nãy hắn đã nhân cơ hội lắp một camera trong phòng làm việc của La Phi Ngư.

Sau khi hắn rời đi, La Phi Ngư khẩn cấp đóng cửa phòng làm việc, vội vàng gọi điện thoại, cuộc nói chuyện giữa bọn họ được Lý Tường nghe nhất thanh nhị sở.

Tên La Phi Ngư này quả nhiên là có vấn đề.

Thành đồng?

Vậy hắn là Thành Nam Phi rồi.

La Phi Ngư báo cáo chuyện của hắn với Thành Nam Phi, nói rõ người cầm đầu trực tiếp của La Phi Ngư chính là Thành Nam Phi.

Lẽ nào toàn bộ âm mưu này chính là do Thành Nam Phi sau lưng bố trí?

Lý Tường nhủ mầy, hẳn nghĩ sự tình không có đơn giản như vậy, Thành Nam Phi không có năng lực lớn như vậy, có thể điều khiển một cục lớn như thế, có lẽ sau lưng bọn họ còn có một cỗ thế lực mạnh mẽ, có lẽ có nhân vật phi thường lợi hại.

Rốt cuộc là thế lực gì?

Kẻ phía sau là ai?

Tại sao phải diệt trừ hắn?

Tại sao phải diệt trừ team lính đánh thuê của hắn?

Trong đó có gì ẩn tình?

Những vấn đề này đều xoay quanh trong đầu Lý Tường, nửa điểm manh mối đều nghĩ không ra được.

Tự hỏi một hồi, Lý Tường gửi đi một cái tin nhắn: Điều tra số này lúc này đã gọi điện thoại cho ai.

“Cậu đi làm lại dám lười biếng hả?” Phía sau đột nhiên truyền tới một giọng nữ lãnh ngạo (cao ngạo, lạnh lùng).

Lý Tường cả kinh, ban này trầm tư quá mức cho nên phía sau có người cũng không biết, vội vàng quay đầu lại thì thấy Liễu Huyền đang tròn mắt nhìn hắn.

“Ha ha, đại mỹ nữ, người dọa người sẽ dọa chết người đó, giữa ban ngày ban mặt người đi không có tiếng động, không phải là bay đến chứ?” Lý Tường cố ý nói đùa với Liễu Huyền.

Liễu Huyền hừ lạnh một tiếng, nói: “Tiếng bước chân của tôi rõ như vậy, cậu một chút cũng không nghe thấy sao?”

Thấy Lý Tường vọc điện thoại, đến gần vài bước đoạt lấy di động của Lý Tường, lạnh nhạt nói: “Tôi muốn xem cậu ở đây chơi cái gì? Hừ hừ, tôi nhất định đem hành vi của cậu nói cho Dương tổng.”

“Ày, không nên...” Lý Tường thần sắc cổ quái, muốn giơ tay cướp lại, nhưng Liễu Huyền ưỡn ngực một cái, di động đưa ra phía sau.

Lý Tường nếu cứ tiếp tục thì nhất định sẽ nắm trúng ngực Liễu Huyền, tuy rằng hắn rất muốn làm như vậy, nhất là thấy sau khi Liễu Huyền ưỡn ngực, hai ngọn núi cao ngất co dãn tràn ngập mê hoặc vô cùng, thế nhưng hắn là quân tử a, làm quân tử tuyệt đối không thể làm loại hành vi tiểu nhân này được.

Vì vậy Lý Tường vào lúc khẩn yếu quan đầu (lúc quan trọng nhất) đã phanh tay lại, chỉ là bàn tay vẫn cọ sát trúng với ngực Liễu Huyền chứ không trực tiếp nắm lấy.

“Oa, thập phần co dãn.” Bàn tay Lý Tường vuốt qua ngực Liễu Huyền, cảm giác được hai ngọn núi cao sung mãn của nàng thập phần co dãn.

Hai mắt lưu luyến không rời hai ngọn núi cao, cảm thấy thật đáng tiếc, sớm biết như vậy thì không nên làm quân tử, cứ bóp cái rồi nói sau =)))))).

“Lý Tường...” Liễu Huyền nhất thời đỏ bừng cả khuôn mặt, bị người khác tập kích ngực làm cho nàng ngượng ngùng không chịu nổi, rồi sau đó tức giận vô cùng.

“Làm sao?” Lý Tường lộn chết không sợ nước sôi, mạnh miệng nói, “Cô cướp di động của tôi làm gì? Kiểm tra chuyện riêng tư của tôi sao? Kỳ quái, cô cũng không phải bạn gái của tôi, càng không phải bà xã của tôi, dựa vào gì mà muốn kiểm tra chuyện riêng tư của tôi? Chờ cô làm bạn gái của tôi thì hãy trở lại kiểm tra di động nhé!”

Hai người nói đều rất lớn tiếng, các đồng nghiệp đang làm việc cũng thấy kỳ lạ nhìn qua. Khi thấy Liễu Huyền danh xưng một trong tam đại lãnh điểm nữ thần của công ty bị Lý Tường trước mặt mọi người đùa giỡn làm cho bọn họ tràn ngập hiếu kỳ cùng hưng phấn.

“Cậu...” Liễu Huyền giận không nói được, chỉ vào Lý Tường, một hồi cũng không nói được gì, thấy rất nhiều đồng nghiệp đều đang xem kịch, phần nộ quá, “Đám cô cậu nhìn cái gì chứ, không làm việc cho giờ đi, mấy người không muốn thăng chức hả?”

Nàng là tổng giám đốc nhân sự, người trong công ty thăng chức đều phải đi qua tay của nàng, nếu nàng nói không đồng ý, chỉ sợ người này có công hiến lớn với công ty đi nữa cũng không thăng chức được.

Bởi vậy mọi người vội vàng tán ra, tự lo làm việc của chính mình.

“Lý Tường, cậu chết chắc rồi, chờ tôi tìm được chứng cứ bất hảo của cậu, nhất định tôi sẽ kiến nghị với Dương tổng sa thải cậu.” Liễu Huyền tức giận không chịu nổi, mở di động của Lý Tường, muốn xem thứ gì trong điện thoại của Lý Tường.

“Cô nhất định phải xem sao?” Lý Tường thờ dãi một hơi, nói, “Tôi sợ cô sẽ hối hận.”

“Hừ, người hối hận mới là cậu.” Liễu Huyền vừa mở ra di động của Lý Tường, lập tức nàng liền nghe thấy tiếng rên rỉ phấn khởi của nữ nhân, sau đó nàng nhìn thấy hai người trần truồng đang trình diễn tiết mục đặc sắc nhất.

“A!!!” Liễu Huyền phát ra tiếng kêu chói tai, nhưng là hai mắt lại nhìn chăm chăm vào trong di động, quá hơn 10s mới ý thức được chuyện gì xảy ra, vội vàng đem di động trả lại cho Lý Tường, chỉ vào Lý Tường nói, “Cậu, cậu...” nhưng không nói ra được gì.

Lý Tường nhún nhún vai, rất cẩn thận tắt đi trình chiếu phim, thờ dãi nói: “Độc thân lâu ngày, cô không hiểu được đâu!”

“Cậu là đồ hạ lưu vô sỉ” Liễu Huyền rốt cục mắng lên.

“Vậy sao cô còn xem rất hứng thú thế.” Lý Tường nói ra một câu chí mạng.

“Cậu...” Liễu Huyền sắc mặt tái nhợt lại, không biết nên nói gì cho phải.

“Người đẹp à, kỳ thực lúc không có chuyện gì chúng ta có thể cùng nhau thưởng thức, chỗ tôi Âu Mỹ có, Nhật Bản có, người đẹp và dã thú cũng có, chỉ có thể loại cô nghĩ không ra, chứ không có thể loại cô không xem được.” Lý Tường càng cười vui, nói, “Khẩu vị nặng thế nào đi nữa tôi cũng có thể cung cấp được.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Một mực cố chấp

Edit: Vạn

“Vô sỉ.” Liễu Huyền đỏ bừng mặt đi ra ngoài, nàng đối với Lý Tường hoàn toàn không nói được gì, đó không phải dùng vô sỉ cùng hạ lưu để hình dung nữa.

Đội Liễu Huyền vừa đi, Lý Tường sắc mặt đen lại, lầm bầm nói: “Móa, tiểu tử thôi, cậu hủy cmn danh tiếng của ta rồi.”

Thì ra cái điện thoại di động này của Lý Tường là đã trải qua thiết bị xử lý đặc thù, hẳn không có cài đặt mã khóa trên điện thoại di động, nhưng nếu có người cầm di động của hắn, có ý muốn kiểm tra bí mật trong đó thì người anh em ở một nơi xa của hắn sẽ nhanh chóng tiến hành xử lý đối với di động của hắn, làm cho người ta căn bản không thể điều tra ra bí mật trong di động.

Chỉ là, khiến hắn thật không ngờ là, tên tiểu tử thú này cư nhiên lại phát cho Liễu Huyền một đoạn động tác tình ái của phim người lớn, làm hắn nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

“Anh number one đẹp trai...” điện thoại của Lý Tường kêu lên, hắn không nhìn thông báo trên màn hình, trực tiếp nhận cuộc gọi, nặng nề nói: “Ày, ai đó?”

“Cậu ăn phải thuốc súng hả?” Bên kia điện thoại truyền đến thanh âm của Dương Tư Niệm.

“Ah, là Dương tổng à!” Lý Tường mặt đỏ mồ hôi lạnh, ngày hôm nay khẳng định không phải ngày hoàng đạo, mới sáng sớm đã đắc tội hai vị mỹ nữ.

“Xảy ra chuyện gì hả?” Dương Tư Niệm hỏi.

“Không có chuyện gì đâu, ta đang minh tường thôi.” Lý Tường cười haha nói, “Ai bảo tôi tên là Lý Tường chứ.”

Dương Tư Niệm đảo mắt, nàng đã lĩnh giáo qua sự vô lại của Lý Tường, tự nhiên là có sức chống cự nhất định, không tiếp tục hỏi nữa, nói, “Cậu chuẩn bị một chút, chúng ta lập tức xuất phát.”

“Thật sự muốn đi sao!?” Lý Tường biết Dương Tư Niệm là đi gặp Hùng Bách Đào, nhưng mà chuyện này người sáng suốt vừa nhìn đã thấy đây là cạm bẫy, đơn giản là Hùng Bách Đào không còn biện pháp khác, muốn bắt Dương Tư Niệm để đổi lấy con trai của mình.

Có điều Dương Tư Niệm có nỗi khổ tâm, khu vực này đều là địa bàn của Giảng Võ Đường, nơi đây có rất nhiều sòng bạc của tập đoàn Khải Lý, nếu không có bảo kê của Giảng Võ Đường thì chỉ sợ rất khó tiếp tục kinh doanh. Mà Giảng Võ Đường cùng Hùng Bách Đào có quan hệ không cạn, lời nói của Hùng Bách Đào gần như là mệnh lệnh của Giảng Võ Đường.

Cho nên nàng phải mạo hiểm đi gặp Hùng Bách Đào, yêu cầu Hùng Bách Đào nghiêm lệnh Giảng Võ Đường không được gây khó dễ cho sòng bạc trên danh nghĩa tập đoàn Khải Lý.

Dương Tư Niệm cười khổ nói: “Chúng ta còn có lựa chọn sao? Được rồi, tôi đối với cậu rất yên tâm, có cậu ở bên cạnh tôi, Hùng Bách Đào có làm cái quỷ gì đi nữa cũng vô dụng.”

Lý Tường nói: “Vậy được rồi, tôi lập tức tới ngay.”

Dương Tư Niệm cùng Lý Tường đi xuống, tài xế đã đem xe đợi sẵn trước cửa công ty.

Dương Tư Niệm bảo tài xế đi về trước, cho hắn nghỉ ngơi một ngày.

Sau khi Lý Tường lái xe rời khỏi tập đoàn Khải Lý thì phát hiện phía sau có một chiếc xe con đi theo.

Dương Tư Niệm cũng phát hiện bọn họ bị người khác theo dõi, nhú mày nói: “Chẳng lẽ là người của Giảng Võ Đường?”

“Không phải, người của Giảng Võ Đường không cần phải người theo dõi người, dù sao cũng phải đi, hà tất làm điều thừa thãi.” Lý Tường rút điều thuốc hút, mở cửa kính xe xuống, chậm rãi thở ra một làn khói.

Dương Tư Niệm nói: “Vậy sẽ là ai?”

Nàng không cấm Lý Tường hút thuốc trên xe của, đây là đặc quyền nàng cấp cho Lý Tường.

“Nếu như tôi đoán không sai thì hẳn là Chu Chân.” Lý Tường cười, trong lòng thầm nói: “Đây đúng là một cô gái quật cường, vì muốn điều tra tin tức của tập đoàn Khải Lý mà giám sát Dương Tư Niệm gắt gao, đáng tiếc nàng tính sai phương hướng.”

“Là cô ấy?” Dương Tư Niệm đôi mi thanh tú nhếch lên, không vui nói, “Tôi muốn khiếu nại cô ấy, đây là quấy rối nghiêm trọng sinh hoạt của tôi rồi.”

“Cứ để cho cô ấy theo.” Lý Tường nói, “Cô một mình lẻ loi đi gặp Giảng Võ Đường cùng Hùng Bách Đào, ngộ nhờ gặp chuyện không may thì cô ấy có thể tùy thời xuất thủ cứu cô được.”

Dương Tư Niệm suy nghĩ hồi lâu, thấy Lý Tường nói rất đúng, Hùng Bách Đào cùng Giảng Võ Đường quan hệ không cận tý nào, hơn nữa Hùng Huy là người Giảng Võ Đường, bây giờ Hùng Huy xảy ra chuyện, Giảng Võ Đường tất nhiên sẽ không bằng quan đứng nhìn.

Nàng là một thương nhân, đối với chuyện trong hắc đạo không hiểu được bao nhiêu, ở trong thế giới ngầm càng là không có thể lực nào của mình, chứ đừng nói chỉ là lực ảnh hưởng.

Mà Chu Chân theo nàng, lúc tối hậu trọng yếu sẽ có trợ giúp nhất định cho nàng.

Không thể nghi ngờ, điều này đối với nàng là có lợi.

Câu lạc bộ tư nhân Tường Long.

Lý Tường từ từ cho xe dừng lại, sau đó xuống xe, giúp Dương Tư Niệm mở cửa xe.

Đây là một câu lạc bộ tư nhân mà Giảng Võ Đường trực tiếp đầu tư, mục đích là tiếp đón quan viên chức quyền quý, đồng thời bảo đảm tư ẩn của bọn họ không bị lộ ra ngoài.

Dương Tư Niệm đi tới cửa lớn câu lạc bộ, có hai tên hán tử cao to ngăn cản Lý Tường lại, một tên trong đó lạnh nhạt nói: “Lão đại của chúng ta chỉ gặp Dương tổng, còn lại không gặp bất kỳ ai nữa, chờ bên ngoài đi.” Thấy Lý Tường tương đối gầy yếu, trong mắt lộ ra vẻ dè dặt, chẳng đem Lý Tường để trong mắt.

Lý Tường cười nhạt, cả người không động nhưng hàn quang trong mắt càng thịnh lên không ít.

“Cậu ấy là vệ riêng của tôi, nếu như Hùng Bách Đào không để vệ sĩ riêng của tôi đi vào, vậy nói lên hẳn không có thành ý đàm phán, Dương Tư Niệm tôi sẽ không tham gia nữa.” Dương Tư Niệm lạnh lùng nhìn tên hán tử kia, “Hùng thư ký quyền cao chức trọng, nhưng Dương Tư Niệm ta cũng không phải người cứ mặc kệ người khác gây khó dễ, nếu làm tôi tức giận, mọi người nhất phách lưỡng tán (một đập vỡ đôi ~ ý chỉ cùng nhau lưỡng bại câu thương), liều mạng đồng quy vu tận.”

Tên hán tử nhú mày, không dám đắc tội Dương Tư Niệm, đi quan một bên gọi điện thoại, lát sau hắn quay lại nói: “Hùng gia nói có thể cho vệ sĩ của cô đi vào, có điều hẳn phải để lại vũ khí.”

“Ta không có mang vũ khí.” Lý Tường rút ra điều thuốc, “tách” bật lửa hút một hơi sâu, chậm rãi thở ra làn khói, lạnh lùng cười, nói, “Ta muốn giết người thì chỉ cần 2 nắm tay là đủ.”

“Lục soát!” Hán tử kia không để ý tới sự kiêu ngạo của Lý Tường, ra lệnh cho một thuộc hạ lục soát trên người Lý Tường.

Lý Tường chậm rãi giơ hai tay lên, miệng ngậm điều thuốc, người vẫn không nhúc nhích, tùy ý cho người khác lục soát.

“Không có gì.” Kẻ kia lục soát Lý Tường một lượt xong hướng hán tử to cao báo cáo, biểu thị Lý Tường không mang theo vũ khí.

“Vào đi.” Hán tử to cao xác định không có việc gì, để cho Dương Tư Niệm và Lý Tường đi vào.

Lý Tường đi qua bên người hán tử to cao, phun ra một hơi khói, cười lạnh nói: “Một khi động thủ, tao sẽ không thủ hạ lưu tình đâu.”

Hán tử to cao lông mi khẽ động, cũng lạnh nhạt nói: “Thật không? Vậy phải xem mày có bản lĩnh đó không.”

“Sẽ cho mày thấy được.” Lý Tường nhún nhún vai, thờ ơ theo sau Dương Tư Niệm.

Người phục vụ dẫn hai người tới một tầng lầu, cả tầng lầu không có một bóng người, Dương Tư Niệm từ trước đã cảm giác được sự tình có chỗ không thích hợp, lúc này nàng mới tin tưởng phán đoán của Lý Tường là chính xác, Hùng Bách Đào thật sự muốn bắt nàng làm con tin dùng để trao đổi Hùng Huy.

Đáng tiếc chuyện đã đến nước này, nàng muốn quay về cũng không có khả năng nữa.

Phục vụ đẩy ra một cửa phòng, đối với Dương Tư Niệm nói: “Hùng gia đang ở bên trong.” Nói xong nở nụ cười chuẩn mực, trực tiếp rời đi.

Dương Tư Niệm đi vào, thấy gian phòng to như vậy chỉ có bốn người, một người ngồi, ba người đứng.

Người đang ngồi, hơn 30 tuổi, đang vuốt ve một cây súng dài đặc chế, nòng súng rất dài, báng súng rất nặng.

Trên mặt có một vết sẹo, từ trán dọc xuống mũi thẳng đến gò má trái, khiến cả người hắn nhìn qua thấy thật dữ tợn đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Tiểu nhân âm hiểm

Edit: Sương Ròng, Vạn

Người kia nghe được tiếng mở cửa, hắn mở ra hai mắt, thấy Dương Tư Niệm cùng Lý Tường, thế là hắn giơ súng lên hướng tới hai người, “Cạch” bóp cò, súng không có đạn, truyền ra âm thanh của lò xo bật.

“Khà khà , khà khà” người nọ quỷ dị cười, nói:

- Có sợ không?

Trên mặt Dương Tư Niệm phủ một tầng sương lạnh, bị người khác chĩa súng vào, nói thật là ai trong lòng cũng không khỏi phần nộ.

Về phần Lý Tường, hắn chỉ đang lo hút thuốc, mắt thấy kẻ Đào Ba kia, khoe miệng liền nhếch lên, lộ ra một nụ cười băng lãnh tàn khốc.

Kẻ nào cầm súng chĩa vào hắn thì kẻ đó sẽ vì hành động này mà trả giá thật nhiều.

Người lẫn lộn trên đường cũng biết, kẻ này tên gọi là Tần Liệt, biệt hiệu là Đào Ba ca (Đào Ba ~ Đào Ba), là một trong thập tam thái bảo của Giảng Võ Đường.

Thái độ làm người của Đào Ba ca rất kiêu ngạo, tàn khốc, đối với kẻ thù chưa từng hạ thủ lưu tình, ngay cả người nhà của kẻ thù cũng không tha.

Ai cũng biết, ân oán giang hồ hắc đạo, họa bất cập gia nhân (thù không tính tới người nhà), nhưng mà Đào Ba ca lại chưa bao giờ đem chuẩn tắc này để vào mắt, phạm là người đắc tội với hắn thì những người liên quan hắn đều sẽ không bỏ qua.

Đó là lý do vì sao hắn lại có biệt danh là mặt sẹo ca, chỉ là sau khi trở thành một trong thập tam thái bảo của Giảng Võ Đường đã làm cho rất nhiều người không dám trở thù hắn.

Mặt sẹo ca có một sở thích chính là nghịch súng, hắn tiêu tốn một số tiền lớn để mua một số súng ống bất hợp pháp, sau đó giao cho chuyên gia tiến hành cải tạo thay đổi, trở thành vũ khí uy lực vô cùng lớn.

Chẳng hạn như cây súng trong tay hắn sau khi trải qua quá trình cải tạo đặc thù, đã không thua gì một cây súng ngắm tầm trung.

Ba người phía sau hiển nhiên là tâm phúc của Đào Ba ca, thoạt nhìn cũng khôi ngô cường tráng, cơ thể hết sức phát triển, trong thân thể ẩn chứa lực lượng kinh người.

Dương Tư Niệm có chút sợ hãi, nàng hối hận vì đã không nghe theo lời nói của Lý Tường, xem điệu bộ này, nàng cũng biết Giảng Võ Đường cùng Hùng Bách Đào không phải thật tâm muốn đàm phán với nàng.

Nhưng việc đến nước này cho dù nàng có muốn lui cũng không có đường lui nữa.

- Đào Ba ca...

Dương Tư Niệm ngồi xuống cách Đào Ba ca một cái bàn, lạnh lùng nhìn hắn, so về khí thế nàng cũng không thua kém một người lẫn lộn trên giang hồ như hắn.

Mặt sọc ca vẫn như cũ vuốt ve súng trong tay, nghe được Dương Tư Niệm gọi hắn, cười lạnh một tiếng, hắn liếc mắt xem thường Dương Tư Niệm, âm trầm nói:

- Cô chính là Dương Tư Niệm?

- Phải.

- Cũng là CEO của tập đoàn Khải Lý.

- Đúng vậy.

Dương Tư Niệm nhú mày, lạnh nhạt nói.

- Hùng Bách Đào đâu?

- Ông ấy không có tới, có điều ông ấy giao cho bọn ta toàn quyền phụ trách xử lý chuyện tình con trai của ông ấy.

Đào Ba ca vẫn như cũ lau khẩu súng trong tay, “khà khà” cười quái dị vài tiếng, lạnh lùng nói.

- Tôi có hẹn với Hùng Bách Đào chứ không phải là người của Giảng Võ Đường các người.

Đào Ba ca dừng tay lại, sau đó cầm khăn lau trong tay vút lên bàn, vẩy tay một cái thì có một tiểu đệ châm cho hắn một điều thuốc.

Hít sâu một hơi, Đào Ba ca chậm rãi nhả ra một làn khói, hắn đi tới vài bước, chỉ vào Dương Tư Niệm nói:

- Lỗi tại cô bị điếc sao, hay là không có chú ý nghe rõ những gì ta đã nói, ta nói, Hùng gia, ông ấy ủy thác cho ta toàn quyền phụ trách xử lý chuyện của con trai hắn, giờ cô nghe rõ rồi chứ?

- Người...

Dương Tư Niệm nhất thời tức giận, đối phương người đông thế mạnh, nếu như cứng đối cứng thì chỉ có thể chịu thiệt thòi, nàng đành phải nuốt con giận xuống, nói.

- Được, Hùng gia nghĩ giải quyết chuyện của con trai ông ta như thế nào?

- Người của cô bắt con trai của Hùng gia, tương tự thế thì có thể áp chế rồi đàm phán với Hùng gia sao? Hùng gia đối với chuyện này rất tức giận, Giảng Võ Đường chúng ta nguyện ý vì Hùng gia đứng ra xử lý công bằng chuyện này.

Đào Ba ca búng búng tàn thuốc, lạnh lùng nói.

- Mặt mũi Giảng Võ Đường thật lớn nha, vậy Giảng Võ Đường nghĩ xử lý công bằng chuyện này như thế nào?

Dương Tư Niệm không vui nói.

- Rất đơn giản, dùng cô để đổi con trai Hùng gia, quá công bằng phải không?

Đào Ba ca nhún vai, đứng lên, nói.

- Ta công việc bề bộn, không nói nhảm nhiều với cô làm gì. Cô có thể để cho vệ sĩ riêng của cô rời đi, thông báo cho người của cô mang Hùng Huy đến. Chỉ cần Hùng Huy đến thì cô có thể an toàn.

- Nếu không thì sao?

Hỏi vấn đề này, không phải Dương Tư Niệm mà là Lý Tường.

Hắn giật lại một cái ghế, ngồi xuống, rút ra một điều thuốc hút, thấy Đào Ba ca cùng mấy người có ý muốn rời đi, vẩy tay cười nói:

- Không nên đi nhanh làm gì, chuyện này cũng không có giải quyết nhanh như vậy.

- Mày là ai?

Đào Ba ca ánh mắt lạnh lẽo, lần nữa ngồi xuống, ngón tay gõ mặt bàn, lạnh lùng nói:

- Ở đây còn chưa đến lượt mày lên tiếng.

- Hùng Huy là do tao ra lệnh bắt, thả hay không thả hẳn đều do một câu nói của tao.

Lý Tường hừ hừ vài tiếng, cười lạnh nói:

- Tao muốn nó chết, nó sẽ không sống quá ngày mai, tao muốn nó sống, Diêm Vương cũng không lấy mạng nó được, mày nói tao có tư cách hay không?

- Mày rất kiêu ngạo?

Đao Ba ca hắc hắc cười nhạt, nhìn sát ý trong lòng xuống, lạnh nhạt nói:

- Vậy mày nói xem giải quyết như thế nào?

- Giải quyết như thế nào?

Lý Tường lắc đầu, nói:

- Không biết.

- Mày đùa nhau à?

Đao Ba ca không vui nói.

Lý Tường nói:

- Rất đơn giản a, vốn lúc ban đầu tao chỉ muốn giáo huấn Hùng Bách Đào một chút, sau đó nhân cơ hội kiểm một vài chỗ tốt, nhưng hiện tại Hùng Bách Đào không có chút thành ý nào, vậy chuyện này sẽ không giải quyết đơn giản như vậy rồi.

- Tại thành phố Giang Châu vẫn chưa có người nào dám nói chuyện với tao như vậy, càng không dám đắc tội với Giảng Võ Đường.

Ngữ khí Đao Ba ca dần trở nên băng lãnh, âm trầm nói.

- Oh, vậy thì thế nào, đừng nói người của Giảng Võ Đường mà ngay cả Long lão gia tử có ở đây đi nữa cũng chẳng dám làm gì với tao đâu.

Lý Tường so với Đao Ba ca còn kiêu ngạo hơn, hắc lạnh lùng nói:

- Tao khuyên chúng mày không nên giờ trò bằng không mà nói chỉ có chúng mày chịu thiệt thôi.

- Mày quen biết Long lão gia tử?

Đao Ba ca thần sắc ngưng trọng nhìn Lý Tường, nếu như Lý Tường thật cùng Long lão gia tử có quen biết, như vậy xử lý chuyện sẽ rất phiền phức.

Long lão gia tử tuy rằng đã rút khỏi giang hồ, không hề hỏi đến sự tình trong bang, thế nhưng, lực ảnh hưởng cùng uy nghiêm vẫn còn, đặc biệt là con trai của Long lão gia tử, tiếp quản đại bộ phận quyền lực trong bang, ý chỉ của lão gia tử vẫn còn có thể thể hiện, tình huống như vậy thì càng không có ai dám đi đắc tội với một đại lão như thế.

- Không quen.

Lý Tường rút ra điều thuốc, châm lửa, chậm rãi nhả ra một làn khói, hắc biết ý tứ của Đao Ba ca, cười nhạt vài tiếng, nói:

- Ở trước mặt tao, mày không cần giờ trò làm gì, tao có biết hay không biết Long lão gia tử đều không quan trọng, quan trọng là chuyện này chúng mày không có quyền chủ động, muốn giải quyết như thế nào thì phải xem ý tứ của chúng tao, hiểu không?

- Mịa, mày chỉ là một con cọp giấy, ở chỗ này còn dám hù dọa lão tử, mày muốn chết sao.

Đao Ba ca thấy Lý Tường nói không nhận thức lão gia tử, nhất thời bỏ đi những lo lắng trước đó, vỗ bàn một cái, kiêu ngạo mắng:

- Thăng nhóc, ngày hôm nay tao không giáo huấn mày một chút, con mẹ mày chẳng biết trời cao bao nhiêu, đất dày bao nhiêu.

- Ah, muốn động thủ sao?

Lý Tường vẫn như cũ hút thuốc, trong mắt hiện lên tiếu ý, thật ra mà nói, hẳn đúng là không có đem mấy người này để vào mắt.

- Đi, đánh hắc một trận rồi ném ra ngoài.

Đao Ba ca hạ lệnh.

- Vâng, đại ca.

Ba tên tiểu đệ liền chạy qua vây quanh Lý Tường.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Nói về kiêu ngạo thì gọi là cụ tổ

Edit: Sương Ròng, Vạn

Lý Tường bất động, vẫn hút thuốc lá, tiếp đón hai gã vệ sĩ của Đào Ba ca đang vây hai bên, tay phải huy vũ thi triển thể công cương mãnh vô cùng “Hàng Long Thập Bát Chương”, chưởng chưởng cương mãnh, chân khí hùng hậu, chung quanh hình thành một đạo tường khí vô hình, làm cho hai vệ sĩ không tới gần hắn được.

- Vãi.

Đào Ba ca kinh ngạc, hắn hiển nhiên không nghĩ Lý Tường có thân thủ cao như vậy, hắn có biết rằng quán quân tán đả toàn quốc, luyện ngoại gia công phu của thiếu lâm, thực lực rất mạnh.

Hắn có rất nhiều kẻ thù, hắn phải uống máu trên lưỡi đao mà sống, khiến hắn biết phải bảo vệ mình như thế nào, chính vì thế mà hắn tiêu tốn một số tiền lớn mời tới ba gã cao thủ bảo vệ riêng hắn 24/24.

Thế nhưng, ba gã vệ sĩ hắn mời tới đều không thể tới gần Lý Tường, ngạc nhiên hơn là thể công của bọn hắn đều bị Lý Tường chặn lại.

“Bịch” Lý Tường đánh ra một chiêu “Kháng Long Hữu Hối”, chưởng lực mạnh mẽ không gì sánh được, trực tiếp đem hai gã vệ sĩ đánh bay ra ngoài, ngã trên mặt đất không dậy nổi.

Một gã vệ sĩ khác thấy thế hét lớn lên, còn chưa ra tay thì ánh mắt đã hoa lên, Lý Tường chợt hiện ra trước mặt hắn, hắn sợ hãi đâm ra một quyền, Lý Tường nghiêng người né tránh, đầu gối đánh vào dưới háng của tên kia.

“Bịch” bảo tiêu kia không kịp kêu lên một tiếng thì thân thể đã mềm nhũn té trên mặt đất, ngất đi.

Lý Tường vỗ vỗ tay, lần nữa ngồi xuống, nhả ra một làn khói, ánh mắt lạnh lùng chứa đầy hàn khí, nói:

- Còn có động tác võ thuật đẹp mắt nào đem hết ra đây.

Búng búng tàn thuốc, trên môi lộ ra dáng tươi cười băng lãnh.

Đào Ba ca khẽ động ngón tay, rất nhanh giờ súng lên, Lý Tường cười nhạt, xuất thủ còn nhanh hơn, một phát bắt được nòng súng, hơi dùng sức “soạt” súng bị hắn giật lấy.

“Cách cách” nạp đạn lên nòng, thay đổi nòng súng quay phía Đào Ba ca, Lý Tường cười lạnh nói:

- Súng tốt a, mày nói xem, tao một phát súng bắn chết mày có được không?

- Bình tĩnh, bình tĩnh, huynh đệ bình tĩnh, súng này có đạn thật đó.

Đào Ba ca bị dọa đến hồn phi phách tán, vội vàng xua tay, nói:

- Hiểu lầm, hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm.

- Là hiểu lầm sao?

Lý Tường không để ý tới hắn, trực tiếp bóp cò.

- A !!!

Đào Ba ca kêu lên một tiếng thê lương, cả người đổ gục xuống phía dưới.

“Cách cách” súng không kích phát đạn bắn ra được, Lý Tường cười cười, nói:

- Xấu hổ quá, tao quên mở chốt an toàn.

- Mà đùa bọn tao?

Đao Ba ca giận tím mặt nhưng thấy Lý Tường vẫn cầm súng như trước, cảm giận ngút trời cũng phải nhin xuống.

- Đúng, tao chính là đùa giỡn mày, định cắn tao sao?

Lý Tường bộ dáng trên ngời người, lại giờ súng lên chĩa về phía Đao Ba ca.

- Ha ha, huynh đệ, đừng, chúng ta thương lượng, hảo thương lượng nha.

Đao Ba ca lửa giận ngút trời nhưng khi thấy khẩu súng trong tay Lý Tường lại không dám làm gì, chỉ có thể nhin xuống, cười nói.

- Các vị muốn điều kiện gì, tôi có thể báo lại cho Hùng gia, có điều Hùng gia suy nghĩ như nào ta cũng chịu, ông ấy có đáp ứng điều kiện của các vị hay không thì tôi không dám cam đoan.

- Hùng Bách Đào ở đâu?

Lý Tường lạnh lùng hỏi.

- Hùng gia không có tới, ông ấy chỉ nói với tôi, một khi thấy Dương Tư Niệm thì bắt lấy nàng ấy.

Lý Tường gật đầu, nói:

- Sau đó thì sao?

Đao Ba ca mở miệng, nói:

- Hùng gia nói Dương Tư Niệm là một phụ nữ xinh đẹp, bắt nàng, có thể cho chúng tôi chiếm chút tiện nghi, chờ Hùng thiếu trở về thì để cho bọn tôi giết nàng.

“Rầm”

Dương Tư Niệm phẫn nộ đứng dậy, nàng thật không ngờ Hùng Bách Đào hèn hạ vô sỉ như vậy.

Lý Tường liếc mắt nhìn Dương Tư Niệm, tiếp tục hỏi:

- Mày gọi lão ta là Hùng gia, lẽ nào lão ta cũng là người của Giảng Võ Đường?

Đao Ba ca không nói.

Lý Tường cười nhạt vài tiếng, nói:

- Mày nghĩ còn có đường nào khác cho mày lựa chọn sao?

Đao Ba ca bất đắc dĩ nói:

- Đúng, Hùng gia là một trong mấy vị phó đường chủ của Giảng Võ Đường, cũng là người do lão gia tử ngày trước sắp xếp vào bên trong nội tuyến.

Điều này khiến cho Dương Tư Niệm hoàn toàn sững sốt, Hùng Bách Đào là phó thư kí của thị chính pháp uỷ, là chức vị lớn của chính giới, không ngờ lão lại là là phó đường chủ của Giảng Võ Đường.

- Khó trách, Hùng Bách Đào phải chống đối tập đoàn Khải Lý chúng ta ở khắp mọi nơi, thì ra lão cùng Giảng Võ Đường các người là cá mè một lứa.

Dương Tư Niệm oán hận nói, nàng thật nên nghe lời Lý Tường không nên đến nơi này, nơi này rõ ràng đã được bố trí bẫy rập chu đáo.

Nếu không có Lý Tường e rằng lúc này nàng sớm đã bị Đao Ba ca lãng nhục, thực sự là không nghĩ tới, Hùng Bách Đào sẽ có lòng dạ ác độc cùng đê tiện vô liêm sỉ như vậy.

Đao Ba ca cười xấu hổ, mỉa mai nói:

- Tập đoàn Khải Lý các cô uy hiếp Hùng gia, tự nhiên Hùng gia sẽ không bỏ qua cho mấy người rồi.

Dương Tư Niệm không ngừng tức giận, thế nhưng vô kế khả thi.

Lý Tường chậm rãi thả súng xuống, sau khi dập tắt tàn thuốc lại châm một điếu thuốc khác, hít vào một hơi, chậm rãi nhả ra một làn khói, thản nhiên nói:

- Trở về nói với Hùng Bách Đào, nói với lão, tao ăn chắc rồi.

- Có ý gì?

Đao Ba ca nghe không hiểu.

Lý Tường nói:

- Ý tứ rất đơn giản, hần, game over.

- Cái này.....

Đao Ba ca vốn định nói “mày không có bản sự này” nhưng thấy ánh mắt sát nhân của Lý Tường thì đành phải đem những lời định nói nuốt ngược vào bụng.

Lý Tường chậm rãi lấy ra một máy ghi âm, nhấn một cái nút, thanh âm của Đao Ba ca vang lên, những gì hần vừa nói ban nãy lại một lần nữa vang lên rõ ràng, sau đó, một làn mây khói được nhả ra, mỉm cười nói:

- Mày nói xem tao hiện tại có bản lĩnh đó hay không?

Hần giống như có thể nhìn thấu lòng người, Đao Ba ca trong lòng nghĩ cái gì hần đều biết rõ.

- Con mẹ nó, mày chơi tao.

Đao Ba ca hung tính trời dấy, đột nhiên rút ra một con dao quân đội, trực tiếp đâm về phía cổ Lý Tường.

“A”

Biến cố xảy ra đột ngột khiến cho Dương Tư Niệm bị hù dọa, hoảng sợ la lên.

“Đỉnh” Lý Tường bất động, vươn hai ngón tay kẹp lấy khiến dao quân đội của Đao Ba ca không tiến được nửa phần.

- Đại ca...

Cánh cửa bị đẩy ra, mười mấy tên thủ ở bên ngoài xông vào, bọn chúng vừa thấy cảnh tượng này, người nào người nấy giật mình thon thót.

- Đ!t mẹ, vẫn còn ngậy ngốc đứng ở đó làm gì, lên, giết hần cho tao.

Đao Ba ca giận dữ hét lên.

- Vâng, đại ca.

Mười mấy tên thanh niên cường tráng thấy Đao Ba ca chịu thiệt, tất cả đều vây quanh qua hần.

Lý Tường nói:

- Rất tốt, cùng lên đi, tao đỡ phải phiền phức.

Bất chợt xuất thủ, một phát bắt được tay trái Đao Ba ca, túm lấy dao quân đội của hần, trước mắt bao người cứ thế mà hung hăng cắm dao vào mu bàn tay trái của Đao Ba ca.

“Phốc”

Mũi dao xuyên thấu qua xương, phát ra thanh âm ma sát nghe lạnh cả người, máu tươi tung tóe khắp nơi.

Dao quân đội sắc bén, một mạch xuyên qua mu bàn tay Đao Ba ca, ngay cả mặt bàn gỗ cũng bị xuyên thấu, vì vậy, Đao Ba ca bị dao quân đội ghim cố định ở đó.

“A”

Đao Ba ca kêu la thảm thiết, thân thể liên tục run rẩy nhưng bàn tay của hần đã bị dao quân đội cố định, hần lại không dám rút dao ra, chỉ có thể không ngừng giậm chân tại chỗ kêu hét.

- Trước mặt tao mà mày cũng dám xưng làm đại ca? Lại còn dám kêu gào trước mặt tao?

Lý Tường nhả ra một làn khói, lạnh lùng nói.

Chương 52: Đăng cấp tay súng bắn tỉa

Edit: Vạn

“Chúng mày là người chết à, còn không động thủ cho lão tử.” Đào Ba ca giọng dữ hét.

“Rõ, đại ca.” Mười mấy tiểu đệ kịp phản ứng lại, tất cả đều vẩy đánh qua đây.

Lý Tường khoe miệng lộ ra vẻ tươi cười băng lãnh, bất thành linh động thủ, vọt tới trước một tên to con, nghiêng người tránh một quyền của tên này, trở tay đánh ra một quyền vào trên bụng hắn, trong nháy mắt đem tên kia đánh bay đi, đập vào một tên khác làm hắn cũng ngã.

Tên kia chỉ ít cũng nặng 90kg, vậy mà một quyền của Lý Tường đánh bay được tên tráng hán này, một quyền này không biết có lực mạnh bao nhiêu a!

Ngay sau đó, Lý Tường không để cho đám này cơ hội phản ứng, một chiêu “Hoành Tảo Thiên Quân” quét bay ba tên, hai tay nhanh như điện xẹt, ba tên bị quét bay “bốp bốp bốp” đập vào trên tường, ngã xuống đất không dậy nổi nữa.

Tiếp đó Lý Tường đại hiện thần uy, “Nhất Dương chỉ” chỉ lực sắc bén không gì sánh được, vô số đạo chỉ lực “Xi xi” phá không mà ra, vài tên tới gần đều bị đánh bay ra ngoài, “A...” tiếng kêu thảm thiết cả phòng, tam hạ ngũ trừ nhị (chỉ làm việc, hành động dứt khoát, lưu loát), đám tiểu đệ tất cả đều ngã xuống đất rên rĩ.

“Vèo!” Lý Tường chợt xuất hiện trước mặt hán tử đầu lĩnh, khoe miệng lộ ra cái cười lạnh, nói: “Tao nói rồi, động thủ với mày tao sẽ không thủ hạ lưu tình đâu.” Một cước đá vào trên bụng hắn, “Bịch” tên kia đau đớn quy xuống đất, hai tay ôm bụng nói không ra lời.

Thế nhưng Lý Tường còn chưa có ý bỏ qua cho hắn, một cước đá ngang qua, trực tiếp đá bay tên kia ra ngoài.

“Vèo!” Thân thể người kia còn chưa có rơi xuống đất, Lý Tường bỗng nhiên xuất hiện giữa không trung, song quyền hợp lại, mạnh mẽ nện vào trên ngực tên kia.

“Rắc rắc” từng cây xương sườn của kẻ kia bị gãy, cả người bay rớt ra ngoài, đem cửa phòng đụng bay luôn.

Lý Tường phui bụi trên quần áo, lạnh lùng nói: “Tao đã nói giết người tao đích cần vũ khí, chỉ cần bằng nắm tay của tao thôi, sao mày không tin lời tao nói chứ?” Lắc đầu, ra vẻ rất là bất đắc dĩ.

“Mày, mày là người, hay, hay là ma quỷ?” Đào Ba ca quên đau đớn, hoảng sợ nhìn hết thấy vừa xảy ra, không tới một phút, tất cả đều bị Lý Tường đánh gục.

Hắn rốt cuộc là làm sao làm được?

“Không được nhúc nhích.” Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến thanh âm của Chu Chân.

Lý Tường quay đầu lại liền thấy Chu Chân đang giờ súng ngắn lên, hòng súng chia vào hắn, phía sau nàng còn có hai đồng sự.

“Cô cảnh sát à, tôi là dân lương thiện a, cô làm cảnh sát cầm súng chỉ tôi có chút quá đáng rồi đó.” Lý Tường rút ra điều thuốc nửa châm lửa hút, sau khi thò ra một hơi khói mỉm cười nói.

“Anh mà là dân lương thiện sao?” Chu Chân nhìn thấy nhiều người như vậy đều bị người ta đánh gục cũng phải hít một hơi khí lạnh, cho dù là nàng cũng không làm được như này, kinh ngạc nhìn Lý Tường, hỏi: “Những người này là anh đánh gục sao?”

“Cũng tạm, có vấn đề gì sao?” Bộ dạng Lý Tường thoát nhìn rất muốn ăn đòn.

Chu Chân thấy bộ dạng kia của Lý Tường, trong lòng nộ khí dâng lên, tức giận nói: “Lý Tường, anh đừng quá kiêu ngạo.”

“Ta từ trước tới nay đều kiêu ngạo như vậy, Chu cảnh quan, cô nếu không phục có thể bắt tôi đi.” Lý Tường chậm rãi thở ra một làn khói, bĩ ổi nói: “Có điều, buổi tối cô phải làm ấm chân cho ta.”

“Anh...” Chu Chân tức giận đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Được rồi, vậy tôi làm ấm chân cho cô cũng được.” Lý Tường ra vẻ ta phải chịu thiệt rồi.

“Lươn.” Chu Chân trong kẽ răng toát ra một chữ.

“Ha ha.” Lý Tường cười to.

“Cô cảnh sát à, mấy người có thể dùng tình tứ nhau nữa được không, mau cứu tôi với!” Đào Ba ca rất bi thương nói.

“Ai cùng hấn tình tứ, chú ý lời nói một chút.” Chu Chân giận dữ, thấy Đào Ba ca chỉ chảy máu quá nhiều nhưng không nguy hiểm tới tính mạng, lạnh nhạt nói, “Đợi chút đi, kêu xe cứu thương rồi, còn chúng tôi không có năng lực cứu anh đâu.” Có ý muốn cho Đào Ba ca chịu thêm chút đau khổ.

Lý Tường cười mà không nói, hút thuốc rồi lại thở khói, nhàn nhã ngồi một bên.

Chợt Lý Tường sắc mặt đại biến, giật mình nói: “Nằm xuống.” Rồi trực tiếp nhảy về phía Dương Tư Niệm.

Dương Tư Niệm kinh hãi, thấy Lý Tường nhào tới, theo bản năng lấy tay đẩy ra, quát lớn: “Cậu muốn làm gì?”

Chỉ là trong chớp mắt sau khi Lý Tường đẩy ngã Dương Tư Niệm, một tiếng súng “bụp” vang lên, chỗ Dương Tư Niệm đứng ban nãy đã bắn tới một viên đạn.

Vừa nghe thấy tiếng súng, Chu Chân phản ứng nhanh nhất, là người đầu tiên quỳ rạp trên đất, lập tức hai đồng sự của nàng cũng đều quỳ rạp trên đất.

“Còn tôi nữa, tôi phải làm sao đây!?” Đào Ba ca kinh hoàng hét lớn.

“Bụp” Đào Ba ca vừa dứt lời, một viên đạn đã xuyên qua giữa trán hắn bay ra ngoài, máu tươi tóe ra, không kịp kêu tiếng nào đã bị mất mạng ngay lập tức.

Chu Chân lẩn mình một cái, đi tới bên cạnh Lý Tường, dựa vào tường, khẽ nâng đầu lên nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Hai phát bắn lúc nãy đều là từ bên ngoài cửa sổ bắn vào, trên kính cửa hiện ra hai cái lỗ lớn chừng ngón tay cái.

“Cậu muốn làm gì?” Dương Tư Niệm bị Lý Tường đè ngã xuống đất, theo bản năng cho rằng Lý Tường muốn ăn đậu hũ của mình, nhưng khi nghe thấy tiếng súng, lại nhìn thấy chỗ mình đứng khi nãy có một viên đạn bắn tới, biết mình ban nãy đã đi dạo tới gần quỷ môn quan rồi, nếu không có Lý Tường, nàng đã sớm chết ở trong tay sát thủ rồi.

Thế nhưng nàng cũng rất tức giận, không biết Lý Tường có phải cố ý hay là vô tình, sau khi đề nàng ngã xuống thì môi hai người chạm vào nhau.

Bỉ ối nhất là, nàng nhận thấy Lý Tường còn le lưỡi ra một chút.

Đây chính là nụ hôn đầu tiên của mình a, lại ở tình huống như vậy, tràng cảnh như vậy, với người như vậy, bị cướp đi mất.

Nhưng mà nàng chưa kịp phát hỏa, đột nhiên lại cảm nhận được hai ngọn núi cao trước ngực bị cái gì đè lên, hơn nữa thứ đè lên ngực nàng còn cử động nữa, giống như là đang vôn về hai ngọn núi của nàng nữa.

Vừa cúi đầu nhìn thì thấy hai tay của Lý Tường không biết là vô tình hay cố ý, đặt ở trên hai đỉnh núi cao của nàng, thỉnh thoảng hai tay lại vôn về một cái, làm cho nàng vừa cảm thấy xấu hổ vừa tức giận.

Xấu hổ bởi vì, nàng vậy mà cảm thụ được một loại cảm giác chưa bao giờ có được, rất kỳ diệu, rất chờ mong.

Tức giận là vì Lý Tường dĩ nhiên trước mặt mọi người ăn đậu hũ của nàng, sàm sỡ nàng, cái này nếu mà nhìn thì hân cang lán tới mắt. (ý em nó là k ở trước mặt mọi người thì thích ăn sao thì ăn rồi=))))))

Lý Tường cười haha, đứng dậy lấy tay ra, nói: “Người đẹp à, thật là thập phần co dãn nha.”

“Cậu...” Dương Tư Niệm tức giận không nói được gì.

Lý Tường thay đổi về cột nhà, nghiêm mặt nói: “Trốn ở chỗ này, không nên lộ đầu ra, sát thủ là tay súng bắn tỉa, hơn nữa không chỉ có một.”

“Có hai tay súng bắn tỉa sao?” Chu Chân giật mình nói.

Lý Tường nói: “Bình thường mà nói, tay súng bắn tỉa nổ súng sẽ có khoảng cách thời gian nhất định, khoảng cách này tùy tổ chất của từng tay súng bắn tỉa, nhưng bất kể như thế nào đều không thể trong thời gian ngắn liên tục bắn ra hai phát được, vẫn còn phải tính toán nhắm chuẩn lại vào mục tiêu.”

“Tại sao phải có khoảng cách thời gian?” Chu Chân không hiểu hỏi.

Lý Tường giải thích nói: “Rất đơn giản, tay súng bắn tỉa kích sát mục tiêu cần phải phối hợp hô hấp, quan sát hướng gió biến hóa, cùng với phán đoán động tác của mục tiêu với nhau. Nếu là không có khoảng thời gian nhất định, tỉ lệ chính xác của tay súng bắn tỉa sẽ giảm đi rất lớn.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Đấu với tay súng bắn tỉa

Edit: Vạn

Chu Chân gật đầu, đối với giải thích của Lý Tường rất tán đồng, nàng là xuất thân từ binh chủng đặc công nữ, tất nhiên là biết quy luật của tay súng bắn tỉa khi ngắm bắn.

Chỉ là làm cho nàng giải thích không được, đó là Lý Tường làm sao lại biết nhiều như vậy?

Quy luật khi ngắm bắn của tay súng bắn tỉa, người thường căn bản không thể biết, trừ phi là người xuất thân bộ đội đặc chủng mới có thể biết được chuyện quy luật này.

“Tên Dao Ba này chết có chút oan uổng a!” Chu Chân không hỏi Lý Tường vì sao biết nhiều như vậy, có hỏi Lý Tường cũng sẽ không nói, liền chuyển đề tài để nói.

Lý Tường cười lạnh một tiếng, nói: “Bọn chúng là muốn thị uy với chúng ta.”

“Thị uy?” Chu Chân sững sốt, khó hiểu nói, “Tại sao phải thị uy với chúng ta?”

Lý Tường nói: “Phát súng đầu tiên không có bắn trúng mục tiêu, bắn thêm một phát, cho thấy bọn chúng là có cấp bậc đấy. Đồng thời cũng là cảnh cáo chúng ta không được lộ ra, nếu không, vừa lộ đầu ra, giết.”

“Không có khả năng.” Chu Chân không tin lời nói của Lý Tường, hơi lộ ra nửa cái đầu.

“Cô muốn chết à!” Lý Tường kéo Chu Chân lại, đột nhiên nghe được tiếng súng “bụp”, một bên cửa sổ bị đạn đục một lỗ, chính là chỗ ban nãy Chu Chân lộ ra nửa cái đầu.

“Bọn chúng ngay cả cảnh sát cũng dám giết.” Chu Chân giật tái mặt, quát nói.

Lý Tường cười nhạt, nói: “Cảnh sát chỉ là hù dọa được dân chúng bình thường thôi, đối với sát thủ, không có cái gì gọi là cảnh sát cả, chỉ có mục tiêu.”

“Làm sao bây giờ? Lẽ nào chúng ta cứ bị vây ở chỗ này sao?” Chu Chân thật muốn lao ra bắt lấy hai tay súng bắn tỉa kia, hảo hảo thăm vấn xem bọn họ rốt cuộc do ai phải tội.

“Nếu không thì sao?” Lý Tường thấy súng Dao Ba ca chơi để trên bàn, báng súng lộ ra một nửa, hần đá bay một cái ghế, vừa vịn đập vào trên báng súng, cây súng rơi xuống.

Lý Tường lẩn một vòng, một phát tóm được cây súng kia, sau đó mũi chân đá một cái vào chân bàn, “Soạt” cơ thể bay ngược lại, trong nháy mắt trở về lại chỗ cũ.

“Anh muốn làm gì?” Chu Chân thấy thế không nhịn được hỏi.

“Hừ hừ, bọn chúng thị uy với chúng ta, chúng ta cũng thị uy lại bọn chúng.” Lý Tường trước giờ chưa từng bị kẻ khác áp chế, điều này làm cho hùng tâm của hắn nổi lên, quyết tâm muốn cùng đối thủ so đấu kỹ thuật bắn súng một lần, xem kỹ thuật của ai chính xác hơn.

Ở trong team của Lý Tường có một tay súng bắn tỉa phải nói là đứng đầu thế giới, là anh em sinh tử với nhau, Lý Tường không có việc gì thì cùng hắn học kỹ thuật bắn súng, mấy năm trôi qua, kỹ thuật của Lý Tường đột nhiên tăng mạnh, cho dù không bằng người anh em kia của hắn nhưng cũng không kém bao nhiêu.

“Anh, anh biết cái này?” Chu Chân hai mắt tròn lớn, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn Lý Tường.

“Ha ha, coi như cũng được, không có việc gì chơi một chút.” Lý Tường giật xuống một sợi tóc, quan sát hướng gió, sức gió.

“Anh làm gì?” Chu Chân không hiểu nhìn Lý Tường, không rõ hắn làm như vậy làm gì.

“Quan sát hướng gió, sức gió.” Lý Tường trong lòng tính toán đại khái, nhìn ngoài cửa sổ, nói, “Đối phương bắn ba phát, một người trong đó bắn hai phát, một người bắn một phát.”

“Vậy thì sao?” Chu Chân có chút khấn trương, trong lòng bàn tay cầm súng cũng chảy mồ hôi ra.

Lý Tường cười cười, rút ra điều thuốc hút, hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra một làn khói.

“Anh có thể đừng có hút thuốc được không?” Chu Chân có chút ghét mùi thuốc lá, vẫy vẫy tay, chán ghét nói.

Lý Tường nhún nhún vai, nói: “Không có biện pháp, tôi chỉ có hút thuốc thì đầu óc mới có thể vận động nhanh chóng được, cô nếu không quen có thể trốn sang một bên, ở đây giao cho tôi là được.”

“Hừ, tôi không tin anh.” Chu Chân đảo mắt, tức giận nói.

Lý Tường cười không quan tâm, lặng lẽ tính toán khoảng cách giữa bọn họ với đối phương, hồi lâu sau nói: “Nhìn từ quỹ tích cùng lực đạo của đạn bay tới, một tay súng bắn tia trốn ở góc 9h, cách nơi này chừng 500m, Chu cảnh quan, nơi đó có phải có một tòa nhà cao tầng không?”

Chu Chân nhìn xuyên qua cửa kính, thấy hướng 9h quả nhiên có một tòa nhà cao tầng đang xây dựng, nhất thời sững sốt, không thể không bội phục sự phán đoán chính xác của Lý Tường, gật đầu nói: “Đúng thế, góc 9h có một tòa nhà cao tầng đang xây dựng giữa chừng.”

Lý Tường “ùm” một tiếng, lạnh nhạt nói: “Giết Dao Ba ca cùng với lúc này bắn cô một phát, hẳn là do tay súng bắn tia kia làm?”

“500m? Sặc, kỹ thuật bắn súng của tên đó cũng thật đáng sợ.” Chu Chân liú lười, khoảng cách 500m còn có thể một phát trúng mục tiêu, tay súng bắn tia này cũng thật đáng sợ.

“Đáng sợ hơn chính là tay súng bắn tia khác, hẳn ở góc 3h, khoảng cách 900m, mục tiêu của hắn rất rõ ràng, đó là giết Dương tổng, về phần những người khác hẳn sẽ không quản.” Lý Tường dựa vào quỹ tích, lực đạo đạn bay tới tổng hợp phán đoán, có thể đại khái đoán được vị trí tay súng bắn tia cùng cấp bậc của hắn, lẽ nào những thứ này lúc cô tham gia quân đội huấn luyện viên không dạy cô sao?”

“Anh làm sao biết?” Chu Chân kinh ngạc hỏi.

Lý Tường nói: “Đạn của tay súng bắn tia là bị đặc chế rồi, nhưng bất kể thế nào mà nói, động lực đều bị hoàn cảnh xung quanh ảnh hưởng, phải căn cứ hoàn cảnh chung quanh, theo quỹ tích, lực đạo đạn bay tới tổng hợp phán đoán, có thể đại khái đoán được vị trí tay súng bắn tia cùng cấp bậc của hắn, lẽ nào những thứ này lúc cô tham gia quân đội huấn luyện viên không dạy cô sao?”

“Anh làm sao biết tôi đã từng đi lính?” Chu Chân theo bản năng hỏi ngược lại, chờ khi phát giác sự tình có chỗ không thích hợp, cả giận nói, “Anh dụ tôi nói hả.”

“Ha ha, chính cô muốn nói, tôi cũng đành để cô nói a!” Lý Tường cười to nói.

“Anh...” Chu Chân tức giận không biết nói gì.

“Chu cảnh quan, nghĩ cách để cho tay súng bắn tia kia bắn tiếp một phát súng đi.” Lý Tường nắm chặt báng súng, bình ổn hô hấp, tay súng bắn tia bình thường chọn nhiều chỗ nấp, đây là tự lo cho an toàn của bản thân, bắn ra một phát súng, chỗ nấp bại lộ, bọn họ sẽ đi tới chỗ nấp khác.”

Cho nên hắn phải dụ đối phương nổ súng, chỉ cần đối phương vừa nổ súng, hắn có thể nhanh chóng tập trung vào vị trí tay súng bắn tia.

“Được.” Chu Chân cũng không hỏi vì sao, lúc này nàng trở nên tín nhiệm Lý Tường không gì sánh được, lần nữa lộ ra nửa cái đầu, sau đó lập tức lui trở về.

“Bụp” lại là một phát súng.

“Tao đợi chính là cái phát súng này.” Lý Tường đột nhiên đứng dậy, nạp đạn lên nòng, giờ súng, nổ súng, động tác làm liền một mạch, không hề có chút đình trệ.

“Đoàng” Lý Tường sau khi bắn một phát súng, ngay tại chỗ lăn một vòng, trốn vào một góc phòng.

Tại một tầng nhà cao tầng cách 500m, một gã toàn thân mặc hắc y sau khi vừa bắn một phát súng, định đổi địa điểm khác, chợt nghe được âm hưởng, giật mình nói: “Chết cmnr.” Một viên đạn nhanh như chớp bay tới, xuyên thấu qua ống ngực, đục một lỗ trên não phải của hắn.

Tay súng bắn tía kia sau khi thẳng tắp ngã xuống, thân thể run rẩy vài cái liền không có tiếng hít thở nữa.

Một phát súng đoạt mạng mục tiêu.

Sau khi Lý Tường bắn một phát súng đó, điều chỉnh hô hấp, vẫn còn một tay súng bắn tía nữa, tay này so với tay ban nãy còn khó đối phó hơn.

“Thế nào rồi?” Chu Chân vội vàng hỏi.

Lý Tường làm một động tác “OK”, biểu thị hắn thành công rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Điệu hổ li sơn

Edit: Sương Rồng, Vạn

- Hay thế, Lý Tường, anh bắn súng chuẩn thật.

Chu Chân trong lúc hưng phấn, thiếu nữ chi tâm lộ ra, trong lời nói lúc này đột nhiên tràn đầy sùng bái cùng ca ngợi Lý Tường không gì sánh được.

Điều này làm cho Lý Tường lảng lảng, có chút đắc ý vênh vao.

- Tôi còn có một cây súng, đạn nhiều vô số, tỉ lệ chính xác lại càng cao, cơ hồ phát nào chúng phát đó, cô có muốn thử một lần không?

Lý Tường cười lên quái dị, hết sức bí ối.

- Súng gì?

Chu Chân khó hiểu, nói:

- Vậy sao anh còn không mau lấy ra, giết chết tay súng bắn tía khác, còn tôi thì thử gì chứ.

“Ặc...”

Lý Tường xấu hổ, hắn cho rằng Chu Chân nghe được sẽ hiểu, không nghĩ tới Chu Chân lại thuần khiết như vậy, như thế rõ ràng những gì hắn trêu đùa nàng đều nghe không có hiểu, làm hắn không biết nên nói cái gì cho phải.

“Khụ khụ”

Một nam đồng nghiệp chỉ chỉ dưới háng mình nhắc nhở Chu Chân, ý hắn nói cho Chu Chân biết, cây súng của Lý Tường chính là Tiểu Lý Tường.

Không ngờ, vậy mà Chu Chân vẫn còn không biết, nàng chán ghét nói:

- Làm gì đấy? Cậu là cảnh sát nhân dân, lẽ nào cũng muốn bắt chước lưu manh đùa giỡn con gái nhà lành sao?

Tên nam đồng nghiệp kia oan uổng kêu lên:

- Đội trưởng, tôi không có a, hần nói cây súng kia là tiểu JJ của hần.

“Khụ... khụ...”

Lý Tường không nói gì, Chu Chân đã thuần khiết hiếm thấy, người nam đồng nghiệp này lại càng thuần khiết hiếm thấy hơn, như thế nào có thể tại trước mặt mọi người nói ra, loại chuyện này chỉ có thể hiểu mà không nên diễn đạt bằng lời.

- A!!!

Chu Chân thoáng chốc hiểu chuyện gì xảy ra, khuôn mặt thoáng chốc đỏ bừng, hung hăng trừng mắt liếc Lý Tường, giọng căm hận nói:

- Anh cứ chờ đó, tôi nhất định sẽ thu thập anh.

Lý Tường nhún nhún vai, biểu thị bất đắc dĩ nói:

- Kỳ thực cái này không liên quan đến chuyện của tôi!

- Anh, anh còn nói.

Chu Chân ngượng ngùng không thôi.

- Hử...

Tiếng còi cảnh sát vang lên, trợ giúp mà Chu Chân gọi đã tới.

- Moá, như này chính là muốn chết.

Lý Tường sắc mặt đại biến.

Quả nhiên, nghe được “đoàng” tiếng súng vang lên, rồi lập tức “ầm” một cái, tiếng nổ mạnh vang lên, hiển nhiên tay bắn tía kia một phát bắn trúng bình xăng xe cảnh sát làm xe nổ tung.

- Lý Tường, nhanh giết chết hần.

Chu Chân hét lớn.

Lý Tường nói:

- Nòng súng không đủ dài, chỉ hiệu quả trong 600m, trên 600m đạn sẽ mất đi độ chính xác, sẽ không hạ gục được đối thủ.

Hần cũng không có cách nào, súng bắn tía của đối phương rõ ràng so với súng của hần thì cao hơn một bậc, súng của các tay súng bắn tía, tầm súng bắn tại 1000 mét, mà súng của hần... , Đao Ba ca dù cải tạo lại thế nào cũng không có thể nào được như súng ngắm tiêu chuẩn, điều này làm hần cũng không biết phải làm sao.

- Bảo vệ tốt Dương tổng.

Lý Tường dặt súng sau lưng, một chương đập vỡ kính thủy tinh, sau đó thân hình quỷ dị, nhanh như thiểm điện trực tiếp theo cửa sổ bay ra ngoài.

- Đây...

Chu Chân gọi Lý Tường lại, nhưng khi nàng nói ra một chữ thì đã không thấy thân hình Lý Tường đâu nữa.

Lý Tường mượn tất cả vật che chắn, nhanh chóng đẩy mạnh tốc độ.

Cảnh sát đã xuất động, tay súng bắn tía này sẽ ngay lập tức rút lui.

Hần phải cản lại tay súng bắn tía trước khi hần kịp rút lui.

Lý Tường biết tay súng bắn tía này chính là tay súng bắn tía lần trước đụng ở trường học.

Tay súng bắn tía đỉnh cấp như thế, tổ chức bình thường bồi dưỡng không ra được.

Thân thể Lý Tường rất nhanh tiến về phía trước, khoảng cách 900m trong nháy mắt công phu đã đến, sau đó hần dùng cả hai tay cầm lấy lan can bay vọt lên.

Đến tầng thứ 10, xoay người một cái, theo một cái cửa sổ đi vào, giơ một tay lên, một cây dao găm quân đội xuất hiện trong tay.

“Xoẹt”

Lý Tường mới vừa lao tới, chợt cảm thấy hiện lên một đạo hàn quang, theo bản năng lùi lại phía sau, dao găm quân đội trong tay hiện lên một đạo quang mang quỷ dị tà tà hướng đối phương đâm tới.

- Ổ...

Hiển nhiên đối phương cũng không nghĩ tới, Lý Tường có thân thủ linh hoạt như vậy, “Đinh” một tiếng, hai thanh dao găm chém vào nhau, bắn ra một đám tia lửa, mỗi người đều tự lùi về phía sau một bước.

Lúc này Lý Tường mới phát hiện người đứng trước mặt hắn y phục toàn thân đều là màu đen, đội một lũ lưới trai, trên mặt mang một cái mặt nạ đặc chế, khiến người ta nhìn không rõ khuôn mặt của hắn.

Có điều, Lý Tường nhìn theo vóc người có thể đoán được người này rõ ràng là một nữ nhân.

Tay súng bắn tia một kích không trúng, lần thứ hai tiến hành công kích, thân thủ nàng cao siêu vô cùng, dao găm mang theo từng đợt kinh phong.

“Chân khí”, Lý Tường thoáng giật mình, thật sự không nghĩ tới nữ tay súng bắn tia này vậy mà tu luyện ra chân khí, thấy đối phương công kích tới, hắn cười lạnh một tiếng, dơ tay xuất một chương “Hàng Long Thập Bát Chương”.

Chương lực mạnh mẽ vô cùng, chân tay bắn tia kia lui về phía sau vài bước, khí tức thoáng hỗn loạn, cánh tay mơ hồ thấy đau.

- Hàng Long Thập Bát Chương”.

Nữ tay súng bắn tia kinh ngạc, nói.

- Ngươi là ai?

- Lời này hẳn là ta hỏi ngươi, ngươi rút cuộc là ai? Tổ chức phía sau là gì?

Lý Tường lớn tiếng quát hỏi.

- Hừ, bắt được ta rồi nói sau.

Nữ tay bắn tia biết rõ nếu cứ đánh nhau lâu dài khẳng định không phải đối thủ với Lý Tường, cười lạnh, nói.

- Ngươi tới nơi này như vậy, cô chủ của ngươi được an toàn sao?

Sắc mặt Lý Tường đại biến, giật mình nói:

- Điều hồ ly son.

- Hiện tại mới phản ứng kịp sao, muộn rồi.

Nữ tay bắn tia đột nhiên xuất ra một quả lựu đạn, giựt ra kịp nỏ, hung ác nói:

- Cùng chết đi.

Lựu đạn bay về phía Lý Tường

- Moá, ngươi cũng quá điên cuồng đi.

Lý Tường kinh hãi, vội vàng lùi về phía sau, theo cửa sổ tầng mười nhảy xuống.

“Ầm”

Tiếng nổ mạnh kịch liệt, sóng mang trùng kích tất cả tầng lầu này, từng mảnh nhỏ miếng thủy tinh bắn mạnh ra ngoài.

Cũng may Lý Tường phản ứng nhanh, theo cửa sổ tầng mười nhảy xuống, giữa không trung đu theo đường ống nước, mượn lực rất nhanh di chuyển xuống dưới.

Ánh lửa nổi lên bốn phía, tầng lầu thứ mười được bao trùm trong biển lửa.

- Thật là có ý tứ, hai lần trong tay ta chạy trốn, ngươi rút cuộc là ai?

Nữ tay súng bắn tia tràn ngập hứng thú với Lý Tường, hai lần có thể từ trong tay hắn chạy trốn, người này thật không đơn giản.

“Pằng. .pằng...”

Chỗ mấy người Dương Tư Niệm truyền đến mấy tiếng súng.

Lý Tường kinh hãi, vừa quay đầu lại liền thấy chỗ này chẳng biết lúc nào có thêm ba gã sát thủ áo đen.

Lúc này, cho dù hắn có chạy về cũng không kịp, ba gã sát thủ áo đen có võ công rất mạnh, Chu Chân căn bản không phải là đối thủ của bọn chúng.

Lý Tường chạy nhanh vượt mức quy định, trực tiếp từ phía sau lưng rút súng ra, nạp đạn lên nòng, nhắm vào một tên sát thủ áo đen, “Pằng” bắn một phát, tên sát thủ áo đen kia còn không kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra thì đã bị đạn xuyên qua sọ não, ngã xuống đất mất mạng.

Lập tức, Lý Tường lại lên đạn, “Pằng” lại nã một phát súng nữa.

Có điều, một phát này không được chính xác lắm, chỉ là đã thương một gã sát thủ áo đen.

- Đi.

Hai gã sát thủ áo đen, thấy không cách nào giết Dương Tư Niệm liền vung tay lên, ôm lấy thi thể đồng bạn, đảo mắt cái đã không thấy thân ảnh đâu nữa.

Thấy hai gã sát thủ áo đen rời đi, Chu Chân đang giờ súng lên mềm nhũn hạ xuống, hai gã đồng nghiệp của nàng một chết một bị thương, người bị thương hiện đã rơi vào trạng thái hôn mê.

Lý Tường vừa rời đi, trong phòng lại có thêm ba sát thủ áo đen.

Bọn họ vừa xuất hiện, Chu Chân lập tức phản ứng, vội vàng nhắc nhở hai gã đồng nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Bão nổi

Edit: Sương Ròng, Vạn

Thế nhưng, ba tên hắc y sát thủ xuất thủ quá nhanh, Chu Chân vừa mới nhắc nhở, một gã đồng sự đã bị tên sát thủ giết chết.

Nàng vội vàng nổ súng, ép tên sát thủ kia về phía sau, mới có thể cứu một tên đồng nghiệp khác thoát khỏi cái chết.

Mục tiêu của sát thủ áo đen là Dương Tư Niệm nên sau khi né tránh phát súng của Chu Chân hắn liền lao thẳng đến Dương Tư Niệm, nhào đầu về phía trước.

“Pằng. .pằng...” Chu Chân lại bắn ra liền mấy phát, nhưng sát thủ thân thủ mạnh mẽ, mượn bàn ghế, cột nhà, từng phát đều né tránh, không cùng Chu Chân dây dưa, ánh đao dày đặc thẳng tắp mà chém xuống.

Dương Tư Niệm bị dọa cho sợ hãi, tưởng chừng trong nháy mắt sẽ bị hắc y sát thủ giết chết.

Đột nhiên nghe được “pằng” một tiếng súng vang lên, sọ não tên sát thủ áo đen kia bị trúng đạn, trực tiếp mất mạng, thân thể đổ gục trên mặt đất.

Sau đó, Dương Tư Niệm thấy Lý Tường rất nhanh hướng bên này chạy tới, đi vài bước lại hướng bên này nã một phát súng, ép hai tên sát thủ áo đen còn lại không đến gần được.

- Đi.

Không lâu sau khi hai tên hắc y sát thủ rời đi, Lý Tường từ bên ngoài cửa sổ nhảy vào, thấy Dương Tư Niệm không có việc gì liền thả lỏng lòng ra, vút khẩu súng qua một bên.

Chu Chân cũng vô lực ngồi ở một bên, vừa sờ cái trán thấy đều là mồ hôi lạnh, vừa rồi thật sự hung hiểm, hơi không cẩn thận thì không phải nàng thì cũng là Dương Tư Niệm chết ở dưới tay mấy tên sát thủ.

Súng của nàng đã không còn đạn nếu như mấy tay sát thủ tái phát động công kích thì nàng cũng không còn biện pháp nào.

- Dương tổng, cô không sao chứ?

Lý Tường thấy Dương Tư Niệm đứng lên liền ân cần hỏi thăm.

Dương Tư Niệm lắc đầu, thần sắc bình tĩnh, lạnh nhạt nói:

- Tôi không sao.

Nàng bình tĩnh chỉ là nàng thể hiện vẻ bề ngoài, thân thể nàng nhẹ nhẽo run, ngay cả bước đi cũng không lưu loát, có thể thấy nội tâm của nàng cực kì không bình tĩnh.

Lý Tường thở dài một hơi đi tới, vỗ vỗ vai Dương Tư Niệm, mỉm cười nói:

- Có tôi ở đây, không ai có thể làm cô bị thương.

Dương Tư Niệm ngạc nhiên nhìn Lý Tường, tháo xuống vẻ bọc mạnh mẽ bên ngoài, người vô lực ngã vào trong ngực Lý Tường, giọng run run:

- Tôi, tôi rất sợ hãi.

Ai trải qua chuyện như vậy đều cảm thấy sợ hãi cùng bất lực.

- Đã không có việc gì nữa rồi.

Lý Tường vỗ vỗ phía sau lưng Dương Tư Niệm, miệng lộ ra nụ cười hiền hoà.

“Khụ... khụ...”

Chu Chân có chút xấu hổ ho khan vài tiếng, Dương Tư Niệm lập tức gạt mình, vội vàng rời khỏi lồng ngực Lý Tường, mặt không khỏi đỏ lên, trong mắt càng ngượng ngùng không chịu nổi.

- Dương tổng, tốt nhất là cô phối hợp cùng cảnh sát chúng tôi điều tra, đem những gì cô biết nói cho chúng tôi biết, để chúng tôi có thể sớm bắt được sát thủ.

Chu Chân nghiêm mặt nói.

- Không đầy mấy ngày, sát thủ cũng đã tổ chức ba lần hành động ám sát, điều đó đủ để chứng minh, đối phương muốn đưa cô vào chỗ chết, không tìm đề ra người phía sau, cô cũng sẽ không an toàn.

- Chuyện này tôi sẽ tự mình xử lý, không làm phiền Chu đội trưởng vất vả.

Dương Tư Niệm khôi phục lại lần nữa thành nữ tổng giám đốc lãnh diễm bá đạo, thản nhiên nói:

- Bất kể là ai, ba lần bốn lượt ám sát tôi, thật cho rằng Dương Tư Niệm tôi dễ bị khi dễ vậy sao.

- Cô muốn làm gì?

Chu Chân nhướn mày, không vui nói.

- Đó là chuyện của tôi, không cần cô quan tâm.

Dương Tư Niệm nói xong liền muốn ly khai khỏi nơi này.

- Khoan đã, xảy ra chuyện lớn như vậy, cô phải theo chúng tôi về cục cảnh sát giúp đỡ điều tra.

Chu Chân gọi Dương Tư Niệm lại, nói.

- Tôi còn nhiều chuyện phải làm, lúc này không rảnh, chuyện lần này cô có thể trực tiếp tìm luật sư của tôi, tôi sẽ uỷ thác cho luật sư của tôi toàn quyền phụ trách.

Dương Tư Niệm nói xong liền cùng Lý Tường rời đi.

Chu Chân bất mãn ra mặt, nhưng mà bối cảnh của Dương Tư Niệm không đơn giản, khi không có chứng cứ đầy đủ thì nàng cũng không làm gì được Dương Tư Niệm, chỉ có thể nhìn nàng cùng Lý Tường cứ thế rời đi.

Trên xe, Lý Tường lái xe, Dương Tư Niệm ngồi ở ghế lái phụ, tựa hồ chỉ có ở gần hân nàng mới có thể cảm thấy an toàn.

Dương Tư Niệm lấy ra điện thoại di động, tìm được số của Thiết Thủ, muốn gọi hân ra ngoài nhưng sau khi trầm mặc nửa ngày, nàng lại từ bỏ ý nghĩ này.

Lý Tường thấy Dương Tư Niệm cả đường không có nói lời nào, chỉ nhìn đi động mà chờ người ra, liền cười nói:

- Cô muốn gọi cho Thiết Thủ hả?

- Ừ.

Dương Tư Niệm gật đầu cũng không có nói thêm gì.

Lý Tường nói:

- Vậy sao lại không gọi.

- Tôi không biết nên nói cái gì.

Dương Tư Niệm cười khỏ, nói:

- Thiết Thủ là người của Dương gia phải tới bảo vệ tôi, năng lực hắn rất mạnh, tôi vốn muốn hắn đi điều tra xem ai là người muốn giết mình. Thế nhưng, Thiết Thủ đã bắt tay vào điều tra nhưng vẫn như cũ một chút manh mối cũng không có.

Lý Tường trầm tư một hồi, hỏi:

- Dương tổng, hành động của đám sát thủ ám sát cô bắt đầu từ khi nào?

Dương Tư Niệm hơi sững sờ, ngạc nhiên nói:

- Chính là lần trên xe lửa lần trước, nếu không phải vừa vặn có cậu ở trên xe lửa cứu tôi thì lần đó tôi đã chết trong tay bọn chúng.

Lý Tường từ từ nói:

- Kẻ thuê sát thủ tới giết cô, chỉ có một khả năng, đó là sự tồn tại của cô làm nguy hại đến lợi ích của những người khác.

- Không có khả năng, cạnh tranh thương mại là chuyện bình thường, không thể tới cái loại tình trạng người sống ta chết như này được.

Dương Tư Niệm lắc đầu, hiển nhiên là không tin những gì Lý Tường suy đoán.

Lý Tường cười nhạt nói:

- Thật sự chỉ là cạnh tranh thương mại sao?

- Anh có ý gì?

Dương Tư Niệm sững sờ nhìn Lý Tường, không rõ hắn nói lời này là có ý gì?

Lý Tường nói:

- Kỳ thực cô có thể từ trong nội bộ tập đoàn điều tra, người muốn cô chết có lẽ không phải đối thủ cạnh tranh mà là người thân bên cạnh cô.

“Àm”

Dương Tư Niệm cả người chấn động, những gì Lý Tường nói đã đánh trúng nội tâm của nàng mà nàng không muốn đối mặt nhất, nàng run run, nói:

- Lẽ nào, lẽ nào là bọn họ muốn tôi chết?

Lý Tường trầm mặc, chuyên tâm lái xe.

Dương Tư Niệm viên mắt đỏ bừng, nước mắt từ từ rơi xuống, người con gái mạnh mẽ này, ngày hôm nay đột nhiên trải qua khảo nghiệm sinh tử, trải qua chuyện kinh khủng như vậy, như ác mộng quấy nhiễu không ngừng.

Nàng bấm một dãy số, sau nửa ngày, đầu điện thoại bên kia truyền tới một giọng nam trầm mạnh với ngữ khí không vui, lạnh nhạt nói:

- Có chuyện gì? Không phải ta đã nói, không có việc gì thì không nên gọi điện thoại cho ta, có việc ta sẽ gọi điện thoại cho người sao.

- Hôm nay, có người muốn giết tôi, thiếu chút nữa tôi đã bị giết chết.

Dương Tư Niệm run run nói, nàng cực lực nhịn xuống nhưng nước mắt lại thi nhau ùa ra, rớt xuống.

- Vậy thì thế nào? Người không phải đang rất khoẻ mạnh, gọi điện cho ta làm gì?

Nam nhân rất lạnh lùng, đối với chuyện Dương Tư Niệm sống chết một chút cũng không có để trong lòng.

- Vì sao? Người vì sao phải đối với ta như vậy? Ta suýt thì bị người giết chết, vì sao một câu hỏi thăm quan tâm người cũng không có nói với ta?

Dương Tư Niệm giận dữ quát lên mấy câu, “Tút..” trực tiếp cúp điện thoại, cúi người vào phía trước xe khóc lớn.

Lý Tường thở dài một hơi, từ từ dừng xe ở ven đường, lấy ra khăn giấy đưa cho Dương Tư Niệm.

Mãi một lúc lâu, Dương Tư Niệm ổn định tâm tình, nhận lấy khăn giấy trong tay Lý Tường, lau đi nước mắt, mở cửa xe đi ra ngoài.

Lý Tường cũng vội bước xuống xe, thấy Dương Tư Niệm lấy ra một điều thuốc lá dành cho nữ, châm lửa hít sâu một hơi, chậm rãi thở khói ra, giống như muốn bài tiết oán giận cùng bị thương trong nội tâm.

Lý Tường đi tới, cũng châm một điều thuốc, dựa vào thân xe, nhìn ra phía xa, Dương Tư Niệm không nói một lời nào, hẳn cũng không đi đánh vỡ loại trầm mặc này.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Nhân sinh muôn màu, tất có nuôi tiếc

Edit: Vạn

“Cậu nhất định rất kỳ quái, ban nãy tại sao tôi lại phải phát hỏa lớn như vậy?” Dương Tư Niệm rút cuộc đánh vỡ trầm mặc, thở ra một hơi khói, lộ ra một nụ cười cay đắng bất đắc dĩ.

Lý Tường cười, nói: “Mỗi người đều có quá khứ riêng của mình, người kiên cường đi nữa, nội tâm cũng sẽ có một mặt mềm yếu.”

Dương Tư Niệm cố gắng hút mấy hơi thuốc, nhưng lại bị sặc, kịch liệt ho khan, ho chảy ra cả nước mắt.

“Thuốc không phải là hút như thế.” Lý Tường chậm rãi thở ra một làn khói, nói: “Mỗi một người hút thuốc, đều có sự cô độc, tịch mịch cùng tiếc nuối mà người khác không biết, cho nên nói chúng ta đang hút thuốc, còn không bằng nói chúng ta đang hưởng thụ cô độc cùng tịch mịch. Nếu là hưởng thụ, như vậy phải buông lỏng lòng mình, cô nói phải không?”

“Có lẽ là vậy.” Dương Tư Niệm búng tàn thuốc, lấy ra một điều khác hút, nghe theo lời Lý Tường, không hề vội vã hút nữa mà chậm rãi hưởng thụ cảm giác hít vào thở ra này.

Hồi lâu, Dương Tư Niệm cười khỏ nói: “Đó là ba của tôi.”

“Người đàn ông ban nãy cô gọi điện thoại đó hả?” Lý Tường tùy ý hỏi.

“Ừ.” Dương Tư Niệm gật đầu, nói, “Mẹ tôi cùng ông ấy quen biết, là ở trong trường học, khi đó mẹ tôi là hoa khôi giảng đường, rất nhiều người theo đuổi, thế nhưng mẹ tôi không biết chuyện gì xảy ra lại đi thích ông ấy.”

“Vậy tốt mà, trai tài gái sắc, một đôi trời đất tạo thành.” Lý Tường biết còn có ản tình, có điều, thế giới này không bao giờ thiếu ản tình, thiếu chính là công đạo, là chính nghĩa.

“Một đôi trời đất tạo thành sao?” Dương Tư Niệm cười ha ha, nước mắt lại rơi xuống, hét, “Nhưng mà cậu có biết không, ông ta đã có vợ rồi, có con rồi, haha, mẹ tôi bị trở thành tiểu tam (người thứ ba), cậu có biết hay không hả!?”

“Ài, sao phải khổ vậy chứ?” Lý Tường búng ngón tay một cái, tàn thuốc bay ra ngoài, không có an ủi Dương Tư Niệm, ngược lại tâm tình nếu không tốt, không được phát tiết ra ngoài, cứ nhìn thì sẽ làm người thêm thương tổn, Dương Tư Niệm chính là như vậy, cho nên nàng mới có thể đối với người khác đề phòng, mới có thể đối với người khác băng lãnh, bất cận nhân tình.

“Đừng vậy a, sao phải khổ vậy chứ?” Dương Tư Niệm bình phục tâm tình, hút sâu một hơi thuốc, chậm rãi thở ra một làn khói, khỏ sở nói, “Khi mẹ tôi biết chân tướng sự tình đã muộn rồi, mẹ tôi đã mang thai tôi rồi. Bà vì để cho tôi có một gia đình hoàn chỉnh, nhẫn nhục lựa chọn tin tưởng người đàn ông kia, lặng lẽ làm nữ nhân phía sau ông ta.”

“Cho đến một ngày, người nhà ông ta tìm đến tận cửa, tất cả mọi lời nói dối đều bị vạch trần. Ông ta nói với người trong gia tộc rằng là do mẹ tôi câu dẫn ông ta, dùng hết mọi thủ đoạn ti tiện câu dẫn ông ta. Ha ha, cậu nói xem có buồn cười hay không.”

Dương Tư Niệm thống khổ nhìn Lý Tường, nàng lúc này không còn là nữ tổng giám đốc cao cao tại thượng, lãnh diễm không gì sánh được kia, nàng ở trước mặt Lý Tường hoàn toàn gờ xuống mặt nạ ngụy trang, nhu nhược, cảm tính, nuối tiếc, đau khổ, từng mặt nhất nhất bày ra.

Lý Tường yên lặng nhìn Dương Tư Niệm, mãi một lúc sau hắn mới cười khổ nói: “Càng đáng cười chính là người nhà sau lưng ông ta đều tin tưởng ông ta.”

“Đúng, bọn họ tin tưởng, bởi vì ông ta là người thừa kế Dương gia, là hi vọng trong thời gian tới của Dương gia, nhưng mà mẹ tôi lại không có gì, chỉ là xuất thân bình thường, muốn quyền không có quyền, muốn tiền không có tiền, muốn địa vị không có địa vị, người như vậy muốn thay đổi tình thế thì chỉ có thể dựa vào người kia.” Dương Tư Niệm tức giận nói, “Bọn họ mắng mẹ tôi là hồ ly tinh, là tiểu tam vô sỉ, lời lẽ ác độc nhất trong thiên hạ đều đem chửi hết lên người bà ấy.”

“Cậu có biết hay không, mẹ tôi muốn chết, bà ấy muốn chết!” Dương Tư Niệm đột nhiên gầm lên, nói, “Nữ nhân nào có thể thừa nhận hết thấy chuyện đó, nam nhân từng âu yếm, nói xấu nàng, nhục nhã nàng, tất cả nỗ lực đau khổ của nàng ở trong mắt người khác chỉ là phản long phụ phượng, ha ha, vì sao chứ? Thế giới này tại sao lại tàn khốc như vậy?”

(phản long phụ phượng: bám vào vây rồng, dựa vào cánh phượng để lên cao)

“Sau đó thì sao?” Lý Tường thấy Dương Tư Niệm như vậy thì rất thương xót nàng, nhưng là hắn không biết nên nói gì cho phải, trải qua nhiều chuyện, nếu như không được xả ra, người sẽ có một ngày bị ép điên mất, đành bắt đầu đi dẫn dắt Dương Tư Niệm nói tiếp chuyện, chỉ có để cho những gì không thoải mái trong lòng nói ra, nàng mới có thể từng bước từng bước đi trở về quỹ đạo bình thường.

“Sau đó, mẹ tôi không chết, bà mang thai em gái tôi, lúc đó tôi đang nhỏ, vẫn còn đang đi học, người đàn ông kia cũng cần bản mặt kệ tôi, nếu như mẹ tôi chết, như vậy tôi sẽ là một mình lẻ loi trên thế giới này.” Dương Tư Niệm đau khổ nói, “Cho nên vì chúng tôi, mẹ tôi chịu nhục mà sống. Bà rời khỏi người đàn ông kia, tự lực cánh sinh, mỗi ngày làm bảy phần việc, liều mạng nuôi sống chúng tôi.”

Nói đến đây, Dương Tư Niệm môi không ngừng run rẩy, muốn hút thuốc nhưng lại hút không được, nước mắt càng là chảy rơi xuống, giống như nói tới đây làm cho nàng nhớ tới lại chuyện cũ đau khổ nhất mà nàng không muốn nhớ tới.

Lý Tường lắc đầu, đi qua đây nhẹ nhàng ôm lấy Dương Tư Niệm, nhẹ nhàng nói: “Tốt rồi, hết thấy đều đã qua, đau thương lớn hơn nữa, thủy chung cũng sẽ đi qua.”

“Hu hu, là tôi, là tôi hại chết mẹ, tôi nếu như tôi bớt ham học đi, không cản trở nên mạnh mẽ, mẹ tôi sẽ không mệt mỏi, càng sẽ không sinh bệnh.” Dương Tư Niệm thống khổ trách cứ chính mình, khóc thút thít nói, “Khi tôi du học trở về, mẹ tôi đã, đã đi rồi.” Nói đến đây, thất thanh khóc to lên, không thể ngăn cản bị thương trong lòng mình nữa.

Lý Tường ôm Dương Tư Niệm thật chặt, có lẽ hắn muốn cho cô gái bề ngoài kiên cường, nội tâm mềm yếu này một tia dựa vào, một tia an ủi.

Một lúc lâu, Dương Tư Niệm rốt cục bình tĩnh trở lại, dựa vào trong ngực Lý Tường, lạnh lùng nói: “Cho nên tôi muốn báo thù. Nhưng mà Dương gia thế lớn tài lớn, tôi muốn xô ngã Dương gia thì rất khó. Vì để có thể thay mẹ tôi trả lại những lời lẽ độc ác khi ấy, tôi nên giận hận lại người đàn ông kia. Rốt cục bọn họ nhận ra tài hoa của tôi, cho tôi làm CEO tập đoàn Khải Lý, qua nhiều năm như vậy, tôi chính là đang đợi, đợi một cơ hội, làm cho người Dương gia vì hành vi của bọn họ mà phải trả giá thật nặng, vì mẹ tôi báo thù.”

Lý Tường trong lòng nhảy lên, lời này của Dương Tư Niệm cho thấy nàng biết một chút gì đó, cau mày một cái, nói: “Cô không có cổ phần tập đoàn Khải Lý, cho dù muốn gây bất lợi cho tập đoàn Khải Lý cũng đâu có cách nào.”

“Vậy sao? Trước kia đích thực là như thế, hiện tại thì chưa hẳn là vậy.” Dương Tư Niệm giãy ra khỏi cái ôm của Lý Tường, đứng vững đốt một điếu thuốc, hạ quyết tâm nói, “Lý Tường, tôi biết cậu tới tập đoàn Khải Lý làm vệ sĩ riêng của tôi cũng không phải là coi trọng điều kiện tôi đưa ra, mà là có mưu đồ khác có đúng hay không?”

Lý Tường lông mày khẽ động, thân nhiên nói: “Cô là một nữ nhân rất thông minh.”

Hắn thừa nhận Dương Tư Niệm đích thực là rất thông minh, đã sớm biết hắn có dụng ý nhưng không nói ra, lợi dụng hắn để đối phó tập đoàn Khải Lý, một chiêu này đích thực là không đơn giản.

“Nhưng cậu cũng đâu có ngu ngốc gì, thậm chí so với tôi còn thông minh hơn.” Dương Tư Niệm cảm thán nói, “Từ khi cậu bắt đầu bố cục, toàn bộ chi tiết cậu đều tính toán qua, cho nên đại cục luôn vững vàng nằm trong kiểm soát của tay cậu, có đúng hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Thâm ý sâu sắc

Edit: Vạn

Lý Tường không nói gì, đốt một điếu thuốc hút, chậm rãi thở ra một hơi khói.

Hắn không nói lời nào, không có nghĩa là không có lời nào để nói, mà là thừa nhận suy đoán của Dương Tư Niệm.

Dương Tư Niệm nói tiếp: “Cậu biết rõ tôi sẽ đoán ra mục đích thật sự của cậu khi tới tập đoàn khai lý, cho nên cậu cố ý buông dài dây câu cá lớn, dụ dỗ tôi đem người phía sau tập đoàn khai lý đưa ra ngoài. Tôi tưởng là đang lợi dụng cậu, không nghĩ tới, là cậu đang lợi dụng tôi.”

“Cô từ lúc nào biết tập đoàn khai lý thật sự có người đứng sau?”

Dương Tư Niệm nói: “Từ khi tôi tiến nhập tập đoàn khai lý, tìm đọc sổ ghi chép của tập đoàn thì tôi đã bắt đầu hoài nghi rồi. Ta đi học không phải chỉ để không, ghi chép của bọn họ làm rất tốt, muốn giấu diếm được ta, có chút không biết tự lượng sức mình rồi.”

“Cho nên qua nhiều năm như vậy, cô vẫn cứ ần ần chính là đang đợi thời cơ, thậm chí không tiếc cùng Cục quốc an hợp tác có đúng hay không?” Lý Tường cười, hai mắt lãnh đạm nhìn Dương Tư Niệm.

Dương Tư Niệm cả người chấn động, giật mình nói: “Làm sao cậu biết?”

Lý Tường nói: “Tôi nói rồi, ở trước mặt tôi không nên làm trò gì cả, bởi vì cô làm chuyện gì đều không giấu được hai mắt của tôi. Tôi không phải là một người ngu ngốc, không phải ai muốn lợi dụng tôi thì cứ lợi dụng đâu, nếu tôi không nguyện ý, người lợi hại đi nữa cũng không lợi dụng tôi được nửa phần.” Khóe miệng giương lên, lộ ra vẻ tươi cười kiêu ngạo.

Dương Tư Niệm ánh mắt phức tạp nhìn Lý Tường, trầm mặc một lúc thật lâu, thờ dài nói: “Cậu tại sao phải tốt với tôi như vậy? Tôi, tôi đâu có cho cậu được cái gì.” Tiềm thức cho rằng, Lý Tường thích nàng cho nên mới có thể vì nàng làm nhiều chuyện như vậy.

Lý Tường cười cười, nói: “Tôi là một lãng tử, làm việc là do tâm tình, tôi thích làm thì tôi sẽ đi làm. Tôi thích bị ai lợi dụng thì sẽ ở trước mặt họ giả ngu ngốc. Huống chi cô lợi dụng tôi, tôi cũng lợi dụng cô, mọi người huề nhau, cô cũng không thiếu tôi cái gì.”

“Cậu...” Dương Tư Niệm cảm thấy thất vọng, nói, “Vậy tại sao cậu phải làm như vậy?”

“Tại sao tôi lại phải làm như vậy đó là chuyện riêng của tôi.” Lý Tường dập tắt tàn thuốc, chậm rãi thở ra một hơi cuối cùng, cười cười, nói, “Tôi không hỏi cô nguyên nhân, cô cũng không cần hỏi tôi nguyên nhân. Trong toàn bộ kế hoạch, cô chỉ cần nhớ kỹ một điều, tôi đối với cô có lợi, mà cô cũng là nhân vật trọng yếu giúp tôi điều tra ra chân tướng, mọi người theo như nhu cầu, không cần dây dưa nhiều làm gì, cô nói phải không?”

“Tôi hiểu rồi.” Dương Tư Niệm thờ dài một hơi, trong mắt có chút thất lạc, cười khổ nói, “Chuyện ngày hôm nay không cần nói cho người khác biết.”

“Ngay cả Thiết Thủ cũng giấu sao?” Lý Tường tùy ý hỏi.

Dương Tư Niệm nói: “Thiết Thủ là người Dương gia phái tới bảo vệ tôi, trên danh nghĩa là bảo vệ, thực tế có phải hay không đang giám thị tôi cũng không biết nữa.”

“Xem ra cô đối với Thiết Thủ còn không có tín nhiệm tuyệt đối.” Lý Tường hiểu được tâm tình của Dương Tư Niệm, bị vây trong hoàn cảnh như vậy, đối với người nào cũng phải có ba phần đề phòng trong lòng.

“Đó là chuyện của tôi, cậu phải nhớ kỹ chuyện này không được nói cho người khác là được.” Dương Tư Niệm thở một ngụm khí, bắt đầu đi nói.

“Được, tôi sẽ không nói cho người thứ hai.” Lý Tường gật đầu nói.

“Vậy chúng ta đi thôi.” Dương Tư Niệm mệt mỏi ngồi trở lại trong xe, nhắm mắt lại, qua một lúc, nằm ngủ thiếp đi.

Nàng thật sự là rất mệt mỏi, vỏ bọc nhiều năm làm cho nàng thở không nổi, chỉ là nàng không có lựa chọn khác, việc đã đến nước này, cho dù nàng nghĩ lùi bước cũng đành bất lực.

Lý Tường đưa Dương Tư Niệm trở về biệt thự của nàng, thấy xe của Thiết Thủ.

Vừa vặn Dương Tư Niệm tỉnh dậy, xuống xe thấy Thiết Thủ, cũng chỉ gật đầu một cái.

“Dương tổng, cô không sao chứ?” Thiết Thủ quan tâm hỏi.

“Tôi không sao.” Dương Tư Niệm lãnh đạm nói, “Tôi có chút mệt mỏi, ngày hôm nay xin miễn các cuộc tiếp khách.” Nói xong cũng không quản hai người, đi vào trong biệt thự của mình.

“Rốt cuộc là ai? Tại sao phải nhiều lần hạ sát thủ với nàng vậy?” Thiết Thủ trong mắt lóe lên một đạo hàn mang, âm lãnh nói, “Đừng để cho ta biết là ai ra tay với nàng, bằng không ta sẽ băm thây vạn đoạn hắn.”

“Người thích cô ấy?” Lý Tường đột nhiên hỏi.

“Cái gì?” Thiết Thủ sững sờ một chút, lập tức vội vàng lắc đầu nói, “Lý Tường, người chó nói lung tung, cái này, cái này sẽ tổn hại danh dự của Dương tông.”

“Nam chưa kết hôn, nữ chưa gả, tổn hại gì danh dự nàng chứ?” Lý Tường thấy Thiết Thủ lộ ra vẻ quần bách, biết hắn kiêng kị cái gì, không tiếp tục cái đề tài này nữa, nói, “Sát thủ liên tục ra tay ba lần, cũng không có thành công, xem ra có người muốn Dương tông nhanh chết đến muốn điên rồi.”

“Kẻ này lá gan thật lớn, ngay cả người Dương gia cũng dám hạ sát thủ, chán sống cmnr.” Thiết Thủ âm trầm nói, ánh mắt lộ ra sát khí bức người.

“Chuyện không đơn giản như người nghĩ đâu, cho người một chút nhắc nhở.” Lý Tường đốt một điếu thuốc hút, hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra một làn khói, thản nhiên nói, “Dương tông bắt đầu từ lần xe lửa, sát thủ đã nhìn chằm chằm nàng rồi, nói cách khác, lần đi công tác trước đó, nhất định uy hiếp được lợi ích của người khác, những người này là khả nghi nhất.”

Thiết Thủ nói: “Được, cảm ơn nhắc nhở của người, ta biết nên làm như thế nào.”

Lý Tường nói: “Được rồi, ta đi trước đây, người có đi hay không?”

“Ta không đi đâu, Dương tông nghỉ ngơi, ta không muốn có người đến quấy rối nàng.” Thiết Thủ lắc đầu, đem chìa khóa xe hắn ném cho Lý Tường, nói, “Đi xe ta đi, nhà Dương tông có mấy chiếc xe rất tốt, ta đều có chìa khóa dự phòng, đến lúc đó nói với Dương tông một câu, ta lái một chiếc trở về cũng được.”

“Vây ta không khách khí.” Lý Tường nhận lấy chìa khóa xe Thiết Thủ, cười haha một tiếng, nói, “Có lẽ ta nên mua một chiếc xe.” Lái xe Thiết Thủ rời đi.

Dọc trên đường đi, đầu óc Lý Tường đều tự hỏi chuyện của Dương Tư Niệm.

Hắn nghĩ, Dương Tư Niệm bị ám sát, nhất định cùng đám người Thành Nam Phi có liên quan.

Nếu như hắn không có đoán sai, chuyến đi của Dương Tư Niệm mấy ngày hôm trước là vì chuyện tập đoàn Khải Lý phát hành lại cổ phiếu, nếu một ngày cổ phiếu tập đoàn Khải Lý phát hành lại thành công, như vậy, cổ phần theo đó sẽ tiến hành phân phối lần nữa.

Lấy năng lực chuyên nghiệp của Dương Tư Niệm, tất nhiên sẽ nghĩ hết biện pháp làm suy yếu cổ phần Thành Nam Phi và người Dương gia, tăng cổ phần của nàng lên, để nàng có thể chường không (chường quân + không chế) tập đoàn Khải Lý.

Bởi vậy tổn thất lớn nhất tất nhiên là Thành Nam Phi, tiếp đó mới là Dương gia. Nhưng Dương Tư Niệm tốt xấu gì cũng là người Dương gia, Dương gia đối với nàng có bất mãn cũng sẽ không phái sát thủ đến ám sát Dương Tư Niệm được.

Cho nên giải thích chỉ có một, sát thủ nhất định là Thành Nam Phi hoặc là người phía sau Thành Nam Phi phái ra.

Chỉ cần Dương Tư Niệm chết, kế hoạch phát hành lại cổ phiếu nàng phổ biến sẽ phá sản, kể từ đó, tập đoàn Khải Lý vẫn sẽ vững vàng nằm trong kiểm soát của Thành Nam Phi, bí mật ẩn dấu cũng sẽ không có người thứ hai biết.

Dương gia tuy rằng không biết tập đoàn Khải Lý phát sinh chuyện cụ thể gì, có điều bọn họ cũng nhìn ra việc tập đoàn Khải Lý phát hành lại cổ phiếu khẳng định liên lụy đến các mặt thế lực của tập đoàn, xử lý sẽ rất phiền phức, bởi vậy bọn họ áp dụng chiến lược làm người đứng xem, không trực tiếp nhúng tay hoặc can thiệp chuyện của tập đoàn Khải Lý.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Vấn đề cởi mở

Edit: Vạn

Lý Tường cơ bản kết luận, việc lính đánh thuê Zeus bị phục kích, anh em bị giết, Thành Nam Phi nhất định có trợ giúp tác động trong đó, như vậy người phía sau Thành Nam Phi rốt cuộc là ai?

Tại sao phải thông qua Thành Nam Phi thao túng tập đoàn Khải Lý?

Tại sao thông qua Thành Nam Phi, diệt team lính đánh thuê Zeus của hắn?

Bức tranh cổ trong thức hải của hắn là thứ gì?

Tất cả tất cả, là cái gì đây? Rốt cuộc muốn đạt được mục đích gì?

Lý Tường cau mày, lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số, chỉ chốc lát sau điện thoại có người nhận, lạnh lùng nói: “Đem tài liệu điều tra về tập đoàn Khải Lý đưa cho Chu Thiên một phần, để hắn tùy thời chuẩn bị theo đường thương mại và tài chính, nhắm vào tập đoàn Khải Lý, ủng hộ CEO tập đoàn Khải Lý là Dương Tư Niệm gây dựng phát hành lại cổ phiếu, đồng thời chuẩn bị một lượng lớn tài chính, ngay sau khi tập đoàn Khải Lý phát hành lại cổ phiếu thành công, thu mua số lượng lớn cổ phiếu của tập đoàn này.”

“Rõ, đại ca.” Một bên kia điện thoại truyền tới một thanh âm bình tĩnh.

Lý Tường sau khi cúp điện thoại liền muốn lái xe quay về biệt thự, điện thoại lại tiếp tục kêu lên, thấy là Luru Nhã gọi tới liền nhận cuộc gọi, mỉm cười nói: “Người đẹp, có phải đã vào ở rồi không?”

“Tôi mới vừa thu thập đồ đạc xong, một người không mang được nhiều đồ như vậy, anh, anh có thể giúp tôi cùng mang không?” Luru Nhã cẩn thận hỏi.

“Không vấn đề gì, đọc địa chỉ đi, tôi lập tức tới ngay.” Lý Tường cười haha một tiếng, sáng khoái đáp ứng.

“Được, tôi lập tức đọc địa chỉ cho anh, sau khi mang đồ tới xong, tôi mời anh ăn cơm.” Luru Nhã hưng phấn nói, sau khi cúp điện thoại liền gửi địa chỉ cho Lý Tường.

Lý Tường bê tay lái, xe quay ngược lại, hướng một đường khác phóng đi.

Nước ngoài, trong một gian phòng hắc ám, người trung niên quay qua một chỗ tối nói: “Hành động thất bại, sát thủ phái ra 2 chết 2 bị thương, ngay cả Sát Ma cũng bị trọng thương.”

“Ồ, đó chính là sát thủ tinh nhuệ của liên minh sát thủ quốc tế, sao thế, ngay cả Sát Ma cũng không thành công sao?” Trong bóng tối truyền tới một thanh âm trầm.

“Vâng, nếu không phải Sát Ma sớm có chuẩn bị, chỉ sợ cũng không trở về được.” Người trung niên nói.

“Là ai phá hỏng kế hoạch của chúng ta?” Thanh âm trầm kia lạnh lùng hỏi.

“Là Lý Tường.” Người trung niên cung kính nói.

“Ah, là hắn?” Thanh âm trầm lạnh nhạt nói, “Người lập tức trở về thành phố Giang Châu, Dương Tư Niệm không chết, kế hoạch gây dựng phát hành lại cổ phiếu của nàng sẽ rất nhanh được đẩy mạnh, như vậy đối với việc chường khống tập đoàn Khải Lý của chúng ta rất bất lợi, phải phá hỏng kế hoạch của cô ta.”

“Vậy Lý Tường thì sao?” Người trung niên cẩn thận hỏi.

Thanh âm trầm lạnh nhạt coi: “Liên minh quốc tế sát thủ sẽ phái sát thủ vương bài ra, ta nghĩ Lý Tường sắp gặp phải đối thủ rồi.”

“Được, vậy tôi lập tức về nước.” Người trung niên gật đầu nói.

Luru Nhã ở một dãy nhà đơn, Lý Tường dựa vào địa chỉ Luru Nhã đưa cho, rất nhanh tìm được phòng của nàng.

Trong phòng một mảnh hỗn độn, Luru Nhã đang chăm chú thu dọn đồ đạc.

“Hi, người đẹp, cần phục vụ không? Chúng tôi phục vụ chu đáo, bảo đảm thỏa mãn.” Lý Tường dựa vào cạnh cửa, dáng vẻ có chút bi ối nói.

“Ah, anh tới rồi, tốt quá.” Luru Nhã quay đầu lại nhìn thấy Lý Tường, cười duyên nói, “Thật là xấu hổ, để anh phải giúp.”

“Vi người đẹp phục vụ là vinh hạnh của tôi đây.” Lý Tường ngượng ngùng nói, “Thật ra chỗ tôi còn có loại phục vụ khác, ví dụ như buổi tối làm ấm giường cho cô, tôi cảm thấy cái này rất được đó.”

“Ha ha, được, buổi tối anh qua làm ấm giường cho tôi.” Luru Nhã cười duyên không ngớt, nói.

“Thật sao?” Lý Tường nghĩ hạnh phúc đến thật bất ngờ, ngượng ngùng hỏi.

Luru Nhã cười duyên nói: “Nhưng mà mấy nàng Ngải Kỳ, Phụng Phụng, Tổ Tổ sẽ đồng ý sao?”

Lý Tường nghe vậy, nhụt chí nói: “Được rồi, vậy đêm khuya tôi len tiến vào là được.”

“Được rồi, nhanh giúp tôi thu dọn đồ một chút, đã muộn rồi.” Luru Nhã nắm tay Lý Tường kéo vào phòng, để hắn giúp thu dọn đồ đạc.

Nửa giờ sau, Lý Tường thấy đồ đạc đã thu thập gần xong, đang muốn giúp Luru Nhã mang các thứ lên trên xe.

“Luru Nhã, cậu thật muốn đi sao.” Một giọng nữ thanh thúy truyền tới, sau đó, thấy một nữ tử mỹ lệ tiến đến, nàng không nhìn thấy Lý Tường, vừa đi vào phòng thì kéo Luru Nhã, sau đó “chặt” hôn lên mặt Luru Nhã một cái, sau đó, dưới ánh mắt kinh hãi của Lý Tường, nữ tử thanh xuân kia giơ hai tay, trực tiếp dùng lực vỗ trên mông Luru Nhã mấy cái.

“Bạch bạch.”

Âm thanh thanh thúy vang lên.

Đủ để thấy rõ cặp mông của Luru Nhã co dãn như thế nào.

Lý Tường thậm chí còn thấy cặp mông của Luru Nhã rung rung nữa.

“Linh Linh!!!” Luru Nhã mặt đỏ bừng, trừng mắt nhìn cô gái mỹ lệ kia, “Cậu... cậu lại như vậy!”

“Ai za, đây không phải vì nhớ cậu sao, tớ là con gái, cậu cũng không bị thiệt, sợ cái gì? Hắc hắc hắc, khuôn mặt nhỏ nhắn này thật đúng là non mềm a! À mà sao cậu lại phải gấp gấp dọn ra ngoài như vậy? Là vì tên khốn kiếp kia sao?” Cô gái thanh xuân kia hùng hổ nói.

Lúc này nàng chợt nhận ra trong phòng còn có người ngoài, nàng thấy được Lý Tường.

“Hi, xin chào.” Nữ tử có vẻ có chút ngượng ngùng.

“Xin chào.” Lý Tường tinh thần còn không có tỉnh lại từ kinh hãi, máy móc đáp lại.

“Tôi là Hoàng Linh Linh, còn anh?” Nữ tử hỏi.

“Tôi là Lý Tường.” Lý Tường vẫn máy móc trả lời như cũ.

“Thật sự có tên Lý Tường a!” Hoàng Linh Linh thấy Lý Tường có chút đáng yêu, nhin không được đùa với Lý Tường, “Luru Nhã có phải thuê ở chỗ anh không?”

“Đúng vậy.” Lý Tường đáp.

Hoàng Linh Linh cười duyên nói: “Luru Nhã có phải rất đẹp hay không!?”

“Đẹp.” Lý Tường ngượng ngùng nói.

Hoàng Linh Linh nói: “Tính cách của Luru Nhã rất tốt, rất dịu dàng, rất khéo hiểu lòng người, anh có thể dễ dàng bắt nạt nàng, buổi tối có thể lên vào phòng nàng làm gì đó, không chừng là có thể âu yếm được nha!”

“Buổi tối tôi chuẩn bị đi làm âm giường cho nàng.” Lý Tường ngượng ngùng nói.

“Wow, nhanh như vậy, hai người không phải đã làm cái kia rồi chứ!?” Bộ dáng của Hoàng Linh Linh có chút giống sắc nữ.

“Này... Tôi là người chính trực!” Lý Tường lắc đầu, nói, “Tôi.. tôi không biết làm chuyện cảm thú như vậy.”

“Không phải anh không cứng được chứ.” Hoàng Linh Linh cười duyên nói, “Anh không biết cặp meo meo của Luru Nhã, thật sự...”

“Linh Linh, cậu đừng nói nữa.” Luru Nhã xấu hổ giậm chân, tức giận nhìn Hoàng Linh Linh, nói, “Cậu còn nói về tớ thì...”

“Được rồi, Luru Nhã, cậu muốn dọn ra ngoài tớ thấy rất luyến tiếc, đùa giỡn với cậu chút thôi.” Hoàng Linh Linh tính cách hướng ngoại, kéo tay Luru Nhã, lấy lòng nói.

“Tha cho cậu, còn dám trêu đùa tớ, cẩn thận tớ đánh.” Luru Nhã hừ một tiếng nói.

“Có cần giúp một tay không a!?” Hoàng Linh Linh cười nói, “Bạn cùng phòng duy nhất của tôi muốn rời đi, làm bạn tốt khuê mật của cô ấy, tôi cuối cùng cũng muốn làm chút chuyện ý nghĩa a.”

Lý Tường nói: “Cũng thu thập gần xong rồi, chỉ cần mang ra xe của tôi nữa là được.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Ta buồn đưa chuột

Edit: Vạn

- Anh đẹp trai, anh làm nghề gì?

Hoàng Linh Linh quynh rũ nói:

- Tôi nghe Luru Nhã nói anh ở biệt thự, thành phố Giang Châu là thành phố lớn quốc tế, để mua được biệt thự nhất định là rất có tiền.

- Ha ha, tôi buôn dưa chuột, cô có cần một quả không?

Lý Tường tà ác nói.

- Buôn dưa chuột?

Luru Nhã không rõ ý tứ trong lời nói của Lý Tường, ngạc nhiên nói:

- Anh không phải đi làm trong tập đoàn Khải Lý sao, tại sao lại đi buôn dưa chuột?

- Lý Tường, anh thật đen tối a!

Luru Nhã nghe không hiểu nhưng Hoàng Linh Linh lại nghe hiểu.

- Vậy là ý gì?

Luru Nhã thật sự là quá thuần khiết, ngay cả Hoàng Linh Linh đều đã nói như vậy mà nàng vẫn không có nghe ra là có ý tứ gì.

Hoàng Linh Linh thấp giọng nói cho Luru Nhã biết là chuyện gì xảy ra, trong nháy mắt hai má đều đỏ bừng lên, trừng mắt nhìn Lý Tường, nói:

- Anh thật đen tối.

- Ha ha...

Lý Tường cười to vài tiếng.

Hoàng Linh Linh quynh rũ nhìn Lý Tường, nói:

- Anh có phải hay không nghĩ tôi rất coi mở?

- Cái này, đúng vậy a.

Lý Tường cười nói.

- Kỳ thật, trước đây tôi rất thuần khiết...

Hoàng Linh Linh nói thêm:

- Một năm trước tôi vẫn nghĩ “chuối” là từ dùng chỉ một loại trái cây; hai năm trước tôi vẫn cảm thấy câu “cúc hoa tàn, mẫn địa thương” (1) là một câu tràn đầy tính văn học nghệ thuật; ba năm trước tôi còn nghĩ “Miêu Phác” là một trang mạng hài hước (2), lên Thiên Địa là để tìm bạn (3); năm năm trước tôi còn tin tưởng zalo chỉ là công cụ nói chuyện phiếm (4); càng kì quái hơn là bảy năm trước tôi còn ngây thơ tin rằng hôn môi là có thể mang thai... Mà bây giờ chỉ cần tôi gặp thiếu phụ trong khu phố nuôi một con chó đực lớn thì lại cười thâm ý rồi!

[(1): cúc hoa tàn, mẫn địa thương: hoa cúc tàn rơi đầy đất, còn ý khác thì cúc hoa là lỗ ass đó, cúc hoa tàn là bị thông cho nát ass @@

(2): Miêu Phác (猫扑) là một trang mạng lớn bên TQ, đủ chuyện xảy ra và bàn tán trên đó)

(3): nguyên gốc là diễn đàn Thiên Nhai (bên kia gọi xã khu) của TQ, cũng là 1 diễn đàn rất lớn, và chuyện gì cũng có trên đó luôn),

(4): nguyên gốc là QQ, phần mềm chat phổ biến nhất TQ, và như Zalo bên mình, chat gì cũng có)]

“Vãi lòng, thiếu phụ cùng chó!!! Linh Linh, khẩu vị của cô thật nặng đó a!” Lý Tường bị ối cười nói.

“Cũng không có gì, tôi dạy khiêu vũ cho bọn họ mà, Lý Tường, sau này tôi dẫn anh đi nhìn mấy bà thiếu phụ đó, mỗi người đều tươi ngon mọng nước...” Trên mặt Hoàng Linh Linh lộ ra điệu cười xấu xa.

“Kỳ thực điều này rất là tốt đấy, nhưng mà chúng ta nên nói riêng hơn.” Lý Tường có chút xấu hổ ngượng ngùng, cười nói, “Tôi là một chàng trai thuần khiết, sẽ xấu hổ đấy.”

“Phỉ” Hoàng Linh Linh cùng Luru Nhã đồng thời phì cười, Hoàng Linh Linh quan sát Lý Tường từ trên xuống dưới, giả vờ kinh ngạc nói: “Ai za, chàng

traí thuần khiết, không phải cậu còn tem chứ? Có muốn chị đây bóc tem cho hay không, yên tâm, chị sẽ không bạc đãi cậu đâu, giúp cậu bóc tem xong còn có thể cho cậu một bao lì xì lớn nữa nha.”

“Không được đâu, cái này xấu hổ quá!” Lý Tường thấy cả người Hoàng Linh Linh chỗ lồi thì nên lồi, chỗ lõm thì nên lõm, mặc dù chưa tới mức xinh đẹp động lòng người nhưng cũng là tú sắc khả xan (sắc đẹp có thể thay cho cơm), có người đẹp như vậy đến giúp hắn bóc tem cũng là một chuyện rất tốt.

Có điều hắn là một thanh niên năm tốt, nghĩ là nghĩ như vậy nhưng ở trước mặt người đẹp vẫn nên kiềm chế một chút, trang bức thì trang bức luôn, còn tốt hơn so với bị người ta nói hạ lưu với không có phẩm chất.

“Thật không cần tôi giúp sao?” Hoàng Linh Linh rất thích trêu Lý Tường, nam nhân này thoát nhìn có vẻ tốt, biểu hiện hay ngượng ngùng như vậy.

Chẳng nhẽ là một tuyệt thế nam nhân tốt?

Hoàng Linh Linh hiểu lắm quan hệ của Lý Tường với Lư Nhã, cho rằng Lư Nhã sau khi chia tay bạn trai thì đã nhanh chóng tìm được tình cảm khác để ký thác, nếu thật là như vậy, làm bạn tốt của Lư Nhã, nàng rất là vui vẻ đấy.

Khuê mật của mình có kết quả tốt đẹp, là một chuyện đáng để chúc mừng.

Có điều người nam nhân này phải phẩm hạnh đoan chính, tình cảm chuyên nhất, ngàn vạn lần không thể giống như bạn trai cũ của Lư Nhã, chân đứng hai thuyền còn chưa tỉnh, lại còn dùng tình cảm xem như thẻ đánh bạc, người như thế thật hiếm ác đáng sợ, cũng thật dễ tiện.

Bởi vậy nàng mới có thể cố ý nói ra những câu cời mở, dụng ý là để khảo nghiệm Lý Tường.

Theo một loại góc độ mà nói, Lý Tường còn không phải người thập toàn thập mỹ, nhưng từ khảo nghiệm nhìn thấy Lý Tường là một người có lương tâm, điểm này so với bạn trai cũ của Lư Nhã mạnh hơn nhiều.

“Haha, cái này, cái này nói riêng, nói riêng đi.” Lý Tường cực kỳ xấu hổ nói, trong lòng lại mong mỏi không gì sánh được, chỉ cần Hoàng Linh Linh lại tiến thêm một bước, hắn liền đi theo cô gái này.

Thịt đã chủ động đưa đến bên mép, không ăn một miếng thì có lỗi với mình, với đảng và nhà nước quá!

“Haha, cẩn thận buổi tối Lư Nhã bắt anh quỳ bàn phím đấy.” Hoàng Linh Linh cười duyên nói.

“Các người, các người nếu còn nói vậy, tôi sẽ mặc kệ mấy người đấy.” Lư Nhã ngượng ngùng đỏ bừng cả khuôn mặt, biết Hoàng Linh Linh hiểu lắm quan hệ giữa nàng và Lý Tường, nhưng mà lại không biết giải thích như nào với Hoàng Linh Linh cả.

“Được rồi được rồi, tớ không nói đùa nữa, đồ đặc thu thập xong rồi phải không? Nào, để tớ giúp cậu chuyển đồ.” Hoàng Linh Linh không khách khí giúp Lư Nhã khuôn đồ.

“Không phải cậu có việc sao? Bây giờ thời gian không còn sớm nữa, còn không qua cẩn thận hắn tức giận đó.” Lư Nhã nhắc nhở Hoàng Linh Linh.

“Hi, không có chuyện gì đâu, chuyện lớn cũng không bằng chuyện quan trọng của cậu.” Hoàng Linh Linh cười duyên nói, thần sắc có vẻ có chút thần bí.

Lư Nhã kỳ quái liếc mắt nhìn Hoàng Linh Linh, không biết trong hồ lô của nàng bán thuốc gì.

Ba người mang đồ đặc lên trên xe, Lý Tường lái xa chở hai người tới biệt thự.

Trên xe Hoàng Linh Linh thấy Lý Tường có xe, tuy không phải loại giá mắc nhưng cũng không thấp, cười duyên nói: “Được nha, có xe tốt như vậy, lại còn ở biệt thự, nói, anh thật sự buồn đưa chuột sao?”

“Đúng vậy thật mà, sao phải giả chứ.” Lý Tường nhún nhún vai, thần nhiên nói, “Có cần cho cô một quả không?”

“Được, phải cho tôi quả to dài nhất.” Hoàng Linh Linh cười khanh khách nói.

“...” Lý Tường không biết nói gì nữa luôn.

Lư Nhã cũng không biết nói gì nốt.

Đến biệt thự, Hoàng Linh Linh vừa nhìn thấy biệt thự của Lý Tường thì kinh ngạc không thôi, đồng thời cũng vì Lư Nhã tìm được nơi chốn tốt mà vui vẻ.

Sau khi thu dọn phòng xong, Lư Nhã nói muốn mời mấy người Lý Tường ăn cơm, Hoàng Linh Linh cười nói: “Cần gì ra ngoài ăn a, ở nhà tự chúng ta nấu ăn luôn.”

Lý Tường gật đầu nói: “Được, trong tủ lạnh có đồ ăn đấy.”

Hoàng Linh Linh nói: “Vậy thì tốt quá rồi, Lý Tường, anh ra phòng khách xem tivi trước đi, tôi và Lư Nhã vào bếp trở tào cho anh xem tay nghề.”

“Hai người làm được không đây?” Lý Tường không tin nhìn hai cô gái.

“Đừng xem thường người ta chứ, chúng tôi đều học qua chuyên môn hết đấy, tay nghề là có tiêu chuẩn nhất định đấy nhé.” Hoàng Linh Linh nói xong kéo Luru Nhã vào phòng bếp.

“Cậu định làm gì? Lại định đùa giỡn trò gì nữa hả?” Tiến vào phòng bếp, Luru Nhã không hiểu chuyện gì hỏi.

Hoàng Linh Linh len lén liếc nhìn Lý Tường ngoài phòng khách, thấy hắn ngồi ở ngoài đó hút thuốc xem tivi, không có chú ý tới các nàng, nói khẽ: “Luru Nhã, hai người các cậu xác định lúc nào thế?”

“Gi mà xác định chứ, tớ và anh ấy rất thuần khiết, không có phát sinh chuyện gì đâu.” Luru Nhã nghiêm mặt nói.

Hoàng Linh Linh nói: “Được được, bây giờ chưa có gì phát sinh, không có nghĩa là sau này không phát sinh chút gì đó, có điều tớ phải giúp cậu khảo nghiệm anh ta một chút, không thể tìm một tên nam nhân cặn bã được.”

“Linh Linh, cậu đừng làm loạn.” Luru Nhã khấn trương nói.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Sờ thấy thật mềm

Edit: Vạn

“Tớ không có làm loạn.” Hoàng Linh Linh nghiêm mặt nói, “Cậu đến ở trong nhà người lạ, nếu như hắn là một tên mặt người dạ thú thì sao hả? Vậy chẳng phải là vừa từ thoát khỏi miệng hổ lại rơi vào hang sói sao.”

“Cậu muốn làm gì?” Luru Nhã tò mò hỏi.

“Đương nhiên là câu dẫn hắn a, cậu ở bên trong quan sát cho kỹ! Tớ muốn cho cậu thấy một chút, xem tên nam nhân này có phải kẻ mặt người dạ thú hay không!” Hoàng Linh Linh nghiêm túc nói.

“Linh Linh, cậu đừng làm loạn a, anh ấy không phải cùng một dạng như những nam nhân khác đâu.” Luru Nhã đối với Lý Tường tràn đầy lòng tin.

“Yên tâm đi, tớ sẽ có chừng mực mà.” Hoàng Linh Linh làm động tác ‘OK’, rón rén đi ra khỏi phòng bếp.

“Này...” Luru Nhã muốn gọi cô ấy lại, nhưng nhìn thấy ánh mắt Lý Tường nhìn qua đây làm cho nàng sợ hãi ngậm miệng lại, hướng Lý Tường mỉm cười một cái rồi trốn ở một bên xem kết quả.

Nói thật nàng cũng muốn biết Lý Tường có thể chịu đựng được khảo nghiệm của Hoàng Linh Linh hay không.

Nghe được phía sau có tiếng bước chân, Lý Tường có chút bất đắc dĩ thở dài một hơi, ài, dĩ nhiên lại định câu dẫn mình...

Từ sau khi tu luyện “Cửu Dương thần công” cùng “Thái Cực thần công”, đan điền sinh ra chân khí, giác quan thứ sáu trở nên cực kỳ nhạy cảm, nhất là thính giác có thể nghe được rất nhiều thứ mà người khác nghe không được.

Ví dụ như những lời nói ban nãy Luru Nhã cùng Hoàng Linh Linh nói trong phòng bếp, tuy rằng hai người nói giọng rất nhỏ, thế nhưng Lý Tường một chữ cũng không bỏ sót, nghe được hết tất cả.

Luru Nhã rất đẹp, bất luận là vóc người hay dung mạo, đều không thua mấy nàng Dương Tư Niệm, Ngải Kỳ, đồng thời, từ một khía cạnh khác mà nói, còn muốn hơn mấy cô gái kia một phần.

Bạn khuê mật của Luru Nhã, Hoàng Linh Linh, cũng tuyệt đối là một vũ vật tràn đầy lực sát thương, đáng người có thể nói là một vũ khí miểu sát nam nhân, nam nhân bình thường nếu gặp phải nữ nhân như vậy, chỉ cần vài giây đồng hồ tuyệt đối sẽ thua trận.

Đáng tiếc hắn là nam nhân bình thường sao?

Lý Tường khoe miệng lộ ra một nụ cười xấu xa, cô đã định câu dẫn tôi thì cô phải trả giá thật nhiều đấy.

Đúng lúc này, Hoàng Linh Linh cầm một cây chổi, xuất hiện ở trước mặt Lý Tường, cười nói: “Lý Tường, tôi giúp anh quét dọn vệ sinh một chút.” Nói xong khom lưng quét dọn.

Vốn Hoàng Linh Linh mặc chính là áo cổ chữ V, khi khẽ cúi người, phong cảnh trước ngực đều bị lộ ra hết trước mắt Lý Tường.

“Hắc hắc hắc, vì câu dẫn mình mà hi sinh bản thân cũng khá lớn a!”

Lý Tường hai mắt chăm chú nhìn Hoàng Linh Linh, sau đó cả người dựa vào trên ghế salon, bắt đầu thưởng thức phong cảnh tuyệt trắng kia.

Hoàng Linh Linh trong mắt hiện lên vẻ khinh bỉ, lập tức ngẩng đầu liếc mắt với Lưu Nhã, rồi liếc mắt nhìn Lý Tường.

Lưu Nhã bắt đầu đi thờ dài.

Bạn tốt khuê mật của tôi ơi, đây đâu có thể nói rõ điều gì chứ? Da thịt trắng nõn như vậy trước mặt, nếu mà không nhìn thì mới có vấn đề đó.

Hoàng Linh Linh vui vẻ quét tiếp, sau đó đi tới bên người Lý Tường, nàng định tiếp tục gia tăng độ mạnh của câu dẫn, tốt nhất có thể làm cho thân thể Lý Tường có phản ứng nào đó, đến lúc đó mình có thể chứng minh Lý Tường có phải cảm thú hay không.

Chỉ là Hoàng Linh Linh đang bước tới, chân đột nhiên vấp phải một cái gì đó.

Vốn đang khom lưng quét dọn, Hoàng Linh Linh cả người cả người đổ về phía trước, sẽ bị ngã lăn trên đất.

“A!” Hoàng Linh Linh kinh hô một tiếng.

Lý Tường đương đương tự đắc rút chân mình lại, sau đó vươn tay ra.

Hoàng Linh Linh được Lý Tường vươn tay kéo, cuối cùng không có bị ngã xuống đất.

Hoàng Linh Linh còn chưa kịp vui vẻ thì cảm giác được ngực của mình truyền đến một tia cảm giác khác thường.

Giống như ngực của mình bị cái gì đó nắm lấy.

Hoàng Linh Linh sắc mặt trong nháy mắt biến đổi, cúi đầu nhìn thấy tay của Lý Tường để dưới thân của mình, mà bàn tay chết đâu không chết lại vừa vặn nắm lấy ngực của mình!!!

Ngực!!!

Ngực bị bóp rồi!!!

Hoàng Linh Linh giật mình đứng lên, chỉ là không biết do quá hoang mang rối loạn hay do gì khác, cho nên không có đứng lên được, mà cơ thể thì gãy dựa trong người Lý Tường.

Vốn Lý Tường chỉ là muốn đùa dai, muốn khiển trách cô nàng muốn câu dẫn mình một chút, không nghĩ tới Hoàng Linh Linh lại gãy dựa người, bộ ngực nằm khít trên tay mình cũng rung rung một trận.

Xúc cảm mềm mại khiến cho người siêu cấp thuần khiết như Lý Tường có chút tâm viên ý mãn, huyết mạch căng phồng lên.

Mà hậu quả của việc huyết mạch căng lên chính là Tiểu Lý Tường mạnh mẽ đứng dậy chào cờ.

Mà lúc này cả người Hoàng Linh Linh đang dựa cả vào trên người Lý Tường, Tiểu Lý Tường chào cờ liền đâm thẳng vào dưới bụng của Hoàng Linh Linh.

Hoàng Linh Linh cả người run lên mạnh mẽ, sau đó cố dùng lực đứng thẳng dậy.

“Anh!!!” Vừa định nói gì đó, Lý Tường đã vội vã quan tâm nói, “Linh Linh, cô không có sao chứ? Ài, đi lại cũng không cẩn thận chút, thật là!”

Lời này của Lý Tường vừa nói ra, Hoàng Linh Linh trong nháy mắt những lời muốn nói đều không nói được nữa.

Chẳng lẽ nói tiểu tử nguời sàm sờ ngực ta sao? Loại chuyện này có thể nói ra được sao? Bạn khuê mật của mình đang nhìn ở bên cạnh, mấu chốt là bạn khuê mật của mình lại thích cái tên này, có thể nói là bạn trai của bạn khuê mật rồi! Chính mình lại để cho bạn trai của bạn sờ ngực, mặc dù bây giờ là thế giới hiện đại rồi, bộ ngực bị sờ bóp một chút cũng coi như không có là gì, sờ thì cũng đã sờ rồi, nhưng là nét mặt của mình khẳng định là không nén giận được a!

Cho nên lời này thật sự không thể nói được, về phần Tiểu Lý Tường chào cờ đâm vào bụng của mình, cái này cũng khẳng định không thể nói a!

Hoàng Linh Linh nhất thời lâm vào cảnh bi hài.

Chính mình ra về làm gì, rồi phải im lặng chịu thiệt thòi a!

Lại nhìn thấy trong mắt Lý Tường hiện lên một tia cười xấu xa, Hoàng Linh Linh trong lòng trầm xuống.

Mẹ nó, bị Lý Tường chơi xấu rồi.

“Linh Linh, đồ rửa xong rồi, qua đây nấu ăn đi.” Lúc này Lưu Nhã cũng lên tiếng gọi.

“Biết rồi biết rồi!”

Hoàng Linh Linh vội vàng sửa soạn người lại một chút, trừng mắt nhìn Lý Tường một cái, xoay người đi về phòng bếp.

“Thật đúng là mềm mại a!”

Lý Tường nhìn tay của mình, cười xấu xa nói: “Đây là xúc cảm của vếu sao? Lúc trước chỉ cảm giác được từ sau lưng, ngày hôm nay... hôm nay cuối cùng tay đã bóp được... Thật mềm mại, so với mông còn mềm hơn a! Có điều cũng thật lớn a, một tay bóp cũng không hết.”

Mà ở phòng bếp.

“Linh Linh, câu dẫn thế nào rồi?” Lưu Nhã hỏi.

“Cái này... Cũng được, không câu dẫn ra cái gì cả, có điều, Lưu Nhã, tớ đã nói với cậu, tên nam nhân này tuyệt đối là một kẻ hư hỏng, nhưng mà cậu phải chú ý, đừng có đi nói với hần đấy!” Hoàng Linh Linh tận tình khuyên bảo.

Lưu Nhã cười xấu xa nhìn Hoàng Linh Linh, nói: “Không phải cậu ăn thiệt thòi của anh ấy chứ!?”

“Cái gì? Cậu đừng nói linh tinh.” Hoàng Linh Linh khuôn mặt đỏ bừng lên.

Lúc này điện thoại di động của Hoàng Linh Linh kêu lên, nàng vừa lấy ra nhìn, sắc mặt nhất thời biến đổi.

Lưu Nhã kỳ quái hỏi: “Linh Linh, sao thế?”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Sai thì khó có thể quay đầu lại

Edit: Vạn

Hoàng Linh Linh lắc đầu, cắn môi nói: “Là hần gọi tới.”

“A!?” Lưu Nhã giật mình nói, “Vậy cậu có muốn nghe hay không!?”

“Phải nghe thôi, tớ là dựa vào hần mới có cơm ăn.” Hoàng Linh Linh cắn răng một cái, nghe điện thoại.

“Cô ở đâu?” Một đầu điện thoại truyền tới một giọng nam mạnh mẽ, ngữ khí có vẻ rất mất hứng.

“Tôi, tôi ở nhà bạn.”

“Lập tức lăn về đây cho tôi.” Nam nhân giận dữ hét.

Hoàng Linh Linh viên mắt đỏ lên, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống, nhưng vẫn cẩn thận nói: “Tôi hôm nay thật sự có chút chuyện, có thể tôi mới về được không?”

“Tiện nữ nhân, tôi bảo cô quay về đây ngay lập tức, tại cô điếc rồi phải không?” Nam nhân vẫn như cũ quát, ngữ khí có vẻ không nhận được, “Nói cho cô biết, cô là do tôi tốn tiền bao dưỡng, tôi bảo cô làm gì, cô phải làm nấy, đừng có nói lời thừa thãi, lão tử đánh chết đó, quay về đây.” Nói xong, “tút” trực tiếp ngắt điện thoại.

Hoàng Linh Linh thần sắc phẫn nộ, chỉ là nghĩ tới tình huống trong nhà, lửa giận tràn ngập không khỏi lạnh xuống, trầm mặc hồi lâu, thờ dài một hơi, áy náy nói: “Lưu Nhã, xin lỗi, tớ không thể ở lại cùng cậu được rồi, tớ phải đi.”

Lưu Nhã mỉm cười nói: “Không sao, chúng ta là bạn tốt, đừng nói cái gì xin lỗi với không xin lỗi, có thời gian rảnh thì ra ngoài gặp mặt, chị em chúng ta đã lâu không có nói chuyện với nhau rồi.”

“Ừm.” Hoàng Linh Linh trả lời một tiếng, thần sắc chán nản, ở sâu trong mắt có tuyệt vọng bất đắc dĩ.

“Linh Linh...” Luru Nhã thấy bộ dạng này của Hoàng Linh Linh, trong lòng không đành, khuyên nói, “Thật sự cứ tiếp tục như vậy sao?”

“Còn có biện pháp nào sao?” Hoàng Linh Linh cười khổ hỏi ngược lại.

Luru Nhã nói: “Cuộc sống của cậu không nên công gánh nặng lớn như vậy trên lưng, nên ném nó đi, tiếp tục như vậy, đời này của cậu sẽ bị hủy đi mất.”

“Ài, tớ không sao, yên tâm, tớ có tiền a, ở trong thành phố Giang Châu phồn hoa này tớ cũng có phòng ở, nửa đời sau không cần vì kế sinh nhai mà phải lo rồi.” Một giọt nước mắt từ khóe mắt Hoàng Linh Linh rơi xuống, cười một cái, đi ra khỏi phòng bếp.

“Hi, người đẹp, lúc nào ăn cơm a!” Lý Tường thấy Hoàng Linh Linh đi ra khỏi phòng bếp, mỉm cười lên tiếng bắt chuyện.

“Tôi có việc, xin đi trước.” Hoàng Linh Linh hoảng loạn đáp trả lời, cầm lấy túi xách trực tiếp rời khỏi biệt thự.

“Chuyện gì mà gấp gáp như vậy.” Lý Tường đi tới phòng bếp, rót một chén nước uống, hỏi Luru Nhã, “Linh Linh sao thế? Thấy thần sắc nàng không tốt cho lắm, có phải xảy ra chuyện gì hay không?”

“Anh đừng hỏi, nàng cũng là một cô gái số khổ.” Luru Nhã cười khổ lắc đầu, không muốn nhắc tới chuyện của Hoàng Linh Linh, chuyên tâm chuẩn bị bữa cơm.

“Có phải là có chuyện gì không giải quyết được không?” Lý Tường nhiệt tâm nói, “Nếu thật sự gặp phải bất cứ khó khăn gì, nói không chừng tôi có thể giúp được chút gì đấy.”

“Anh không giúp được đâu.” Luru Nhã nói đến chuyện Hoàng Linh Linh, liền không chuyên tâm chuẩn bị bữa ăn được nữa, vừa bỏ xuống con dao, đi tới bồn rửa mặt, nước mắt “tí tách” rơi xuống.

“Không phải chứ, đại tiểu thư, cô thế nào lại khóc chứ? Haiz, mấy cô nàng kia cũng sắp trở về, để cho các nàng thấy không chừng lại nói tôi bắt nạt cô rồi.” Lý Tường đưa tới một cái khăn tay, cười giỡn nói, “Lại nói, đại mỹ nữ như cô vậy, khóc lên như lê hoa đới vũ, tôi thấy yêu tiếc đó, tôi sợ nhìn không được sẽ làm cô luôn đấy.”

“Phốc” Luru Nhã nhìn không được bật cười lên, nhận khăn tay trong tay Lý Tường, lau nước mắt nơi khóe mắt, tức giận tròn mắt nhìn hắn, nói: “Có đôi khi tôi thật sự không hiểu anh là dạng nam nhân gì, hình như phẩm chất tốt nam nhân có, cùng thói quen xấu xa đều có trên người của anh hết.”

“Haha, điều này nói rõ ca rất ưu tú, nhưng không phải là một người thập toàn thập mỹ.” Lý Tường nhún nhún vai, nói, “Đối nhân xử thế cần gì nhiều quy củ ràng buộc như vậy, tùy tâm là hay nhất, cô nói đúng không!?”

“Hiện thực lại không được như vậy, còn có nhiều quy củ trói buộc lắm, tôi nghĩ anh cũng bị quy củ trói buộc đi, thật sự tùy tâm mà làm chỉ có thể là chuyện lý tưởng.” Luru Nhã cay đắng than thở.

“Cho nên tên tôi mới gọi là Lý Tường đó, đối với người khác là lý tưởng, đối với tôi mà nói chính là nhất định phải thực hiện được, người không liều mạng một chút làm sao biết mình vẫn bị quy củ trói buộc đâu? Lại làm sao biết, quy tắc trò chơi sau này không phải do người quyết định đâu?” Lý Tường cười hào sảng, nói, “Để hồi hận, còn không bằng giờ tay chân ra tranh đấu, chẳng lẽ cứ muốn trốn tránh hiện thực sao?”

Luru Nhã sùng sốt, cẩn thận thương thức lời Lý Tường nói, thấy Lý Tường nói rất đúng, chính mình sợ dĩ có loại tâm tình này còn không phải là vì sợ hãi hiện thực, trốn tránh hiện thực sao.

Lý Tường thấy Luru Nhã thần sắc ưu thương, mỉm cười, đổi đề tài, nói: “Linh Linh sao thế? Tôi thấy khi nàng rời đi còn khóc nữa, hơn nữa thần sắc rất đau thương, giống như gặp chuyện không giải quyết được.”

Luru Nhã thở dài một hơi, nói: “Lý Tường, anh biết rõ Linh Linh, nàng, nàng là người như nào sao?”

“Là người như nào?” Lý Tường sờ sờ cái mũi của mình, đứng ở cửa phòng bếp, lấy ra một điếu thuốc hút, chậm rãi thở ra một hơi, nói, “Lẽ nào nàng ta có nỗi khổ tâm khó nói?”

Luru Nhã gật đầu, nói: “Linh Linh đến từ vùng nông thôn bên núi, chỗ đó điều kiện rất khắc khổ, đời đời kiếp kiếp đối mặt với trời, mỗi năm trôi qua, ầm no đều là một cái vấn đề.”

Lý Tường haha cười, nói: “Thật đúng là không nhìn ra, tôi thấy nàng ấy trắng trẻo non nê, tươi ngon mọng nước, vóc người cũng hay được chăm chút, không giống như là người không đầy đủ dinh dưỡng.”

Luru Nhã nói: “Đó là bây giờ, nhớ rõ lúc nàng ấy vừa mới lên đại học, thật sự là một bà cô nông thôn, đáng đáp là đẹp, nhưng mà ăn mặc không có gì đặc sắc, hơn nữa sắc mặt rất không tốt.”

“Ừm, bốn năm đại học có thể làm cho một người hoàn toàn thay đổi.” Lý Tường gật đầu, quả thật tin tưởng đại học có năng lực như vậy.

“Người thay đổi nhưng lòng không có đổi, trước khi Linh Linh lên đại học đã kết hôn, sau đó lại ly hôn rồi.” Luru Nhã đột nhiên nói.

“Cái gì?” Lý Tường kinh ngạc nói, “Cô ấy đã kết hôn? Trước khi lên đại học?”

Tin tức này quả thật là làm hấn ngốc luôn, nhìn dáng vẻ Hoàng Linh Linh không giống như là người đã kết hôn sinh con.

“Ừ.” Lưu Nhã gật đầu, nói khẽ, “Hơn nữa nàng còn có một đứa con 5 tuổi, để lại ở nhà.”

“Cô ấy mới bao nhiêu tuổi a!” Lý Tường vẫn chưa lấy lại được tinh thần, có chút giật mình hỏi.

“22 tuổi, Linh Linh 15 tuổi mang thai, 16 tuổi sinh con, 19 tuổi mới thi lên đại học.” Lưu Nhã thờ dãi một cái, cười khổ nói, “Có lẽ anh không biết, ở nông thôn, nhất là một ít vùng núi xa xôi đều kết hôn rất sớm, nữ nhân sinh con cũng sớm. Linh Linh trong nhà rất nghèo, lại có nhiều khoản nợ nữa, cho nên cha mẹ nàng đem nàng định thân cho con trai của bí thư chi bộ thôn, lấy sinh lễ để đi trả nợ.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Có được tất có mất

Edit: Vạn

“Có điều Linh Linh là một cô gái quật cường, ngay cả khi nàng kết hôn sinh con rồi vẫn như cũ không ngừng vươn lên, nỗ lực vượt lên chính mình, sau khi nàng thi đậu đại học, thông qua con đường pháp luật ly hôn cùng con trai của bí thư chi bộ thôn kia, tòa án xử con nàng đi theo cha nó, nàng mỗi tháng trả 1500 NDT phí nuôi dưỡng.”

“Hừ hừ, thực sự là ngoan độc, 1500 NDT, xét tại thôn bọn họ chính là một khoản tiền lớn, con trai của bí thư chi bộ kia muốn dùng chiêu này để Linh Linh lưu lại, không cho nàng ly hôn với hắn. Nhưng mà bọn họ đều không nghĩ tới, Linh Linh không hề nghĩ ngợi liền đáp ứng, bốn năm đại học do đó mà liều mạng ra ngoài kiếm tiền.”

“Sau đó thì sao?” Lý Tường thờ ra một hơi khói thuốc, nói, “Đây là một chuyện cũ cảm động, có điều chỉ như vậy còn chưa đủ để mấy người bị thương như vậy.”

“Đừng a, hết thấy đều do số mệnh, không có nửa điểm nào do người.” Lưu Nhã bắt đắc dĩ nói.

“Nói nhảm, đây là lý do trốn tránh hiện thực của người yếu kém, cái gì mà số mệnh, nói cho cô biết, chỉ cần cô còn sống, số mệnh chính là do mình tạo ra, hiểu không?” Lý Tường không tán thành sự bi quan như vậy của Lưu Nhã.

Lưu Nhã cười một cái, nói: “Trong nhà Linh Linh có ba người anh, một em trai, còn có một người mẹ bị bại liệt, làm cho người ta cảm hận chính là ba người anh trai và đứa em trai kia đều là người nghiện cờ bạc, mấy năm nay thua không biết bao nhiêu người, bắt Linh Linh gửi tiền về nhà cho họ, không gửi thì họ chạy lên trường làm âm ỉ.”

“Thật sự là rất lợi hại.” Lý Tường cười lạnh một tiếng, dập tắt tàn thuốc rồi đốt một điếu khác, lạnh nhạt nói, “Người nhà như vậy không cần cũng được.”

Lưu Nhã nói: “Tôi cũng từng khuyên nàng như vậy, cha mẹ nàng có thể quản, nhưng anh em trai kệ bọn họ xử lý đi, đều là người trưởng thành, nàng không nên kiếm tiền vì thói hư của họ. Nhưng mà Linh Linh không có nghe tôi nói, bị thua tiền bắt nàng gửi tiền, không có tiền kết hôn bắt nàng gửi tiền, làm nhà ở không có tiền bắt nàng gửi tiền, cha mẹ khám bệnh không có tiền bắt nàng gửi tiền. Có thể nói cô ấy thật là có năng lực thật lớn, gánh nặng một gia đình toàn bộ đặt trên người nàng, gánh nặng lớn như vậy, ai có thể thừa nhận được, cho nên...”

Nói đến đây nàng không nói được nữa.

“Cho nên nàng làm tình nhân của người khác, có đúng hay không?” Lý Tường chậm rãi thờ ra một hơi, cười nhạt một tiếng, nói tiếp lời Lưu Nhã.

Lưu Nhã sùng sốt, không hiểu sao Lý Tường lại biết, gật đầu, nói: “Đúng vậy, Linh Linh dù sao cũng là một mỹ nữ, chỉ cần nàng nguyện ý, người bao nuôi nàng cũng xếp đây một hàng.”

“Ban này là gã đàn ông kia gọi điện thoại đến đi!” Lý Tường cười hỏi.

Lưu Nhã gật đầu, không nói gì nữa.

Chuyện nói đến đây, Lý Tường cơ bản rõ ràng từ đầu đến cuối rồi, cười nhẹ một tiếng, sau khi dập tắt tàn thuốc, nói: “Chỉ cần là người đang sống, hoặc ít hoặc nhiều đều có nỗi khổ tâm cùng hoàn cảnh khốn khó của riêng mình, lựa chọn dạng phương thức nào để giải quyết khốn cảnh đó sẽ được đáp lại kết quả tương ứng, lựa chọn sai, thì khó có thể quay đầu lại.”

Lưu Nhã cười khổ nói: “Đạo lý lớn thì ai cũng hiểu, nhưng thực tế luôn bị bức bách làm khác, có lẽ một đứa trẻ được sinh ra trong gia đình nghèo, thừa nhận khảo nghiệm của hiện thực thì sẽ nhiều hơn so với người khác, sự nỗ lực cũng phải nhiều hơn rất nhiều.”

Lý Tường cười ha ha, nói: “Tôi luôn không nghĩ như vậy, nỗ lực càng nhiều, hồi báo lại càng lớn, trời cao sẽ công bằng, sẽ không để cô nhận cực khổ rồi còn không cho cô hi vọng đâu. Cho cô khổ cực càng lớn, sẽ cho cô hi vọng cùng tào hóa càng lớn, hiểu không?”

“Không hiểu, Linh Linh nỗ lực lớn như vậy, vì sao lại không được hồi báo tốt?” Lưu Nhã không cam lòng nói.

“Nàng ta thật sự chưa được hồi báo sao? Người nhà đã an bài tốt, con của mình có hoàn cảnh tốt, ở thành phố Giang Châu có nhà, có tiền gửi ngân hàng, đây chẳng lẽ không phải là hồi báo?” Lý Tường nhún nhún vai, thần nhiên nói, “Trước đây những thứ nàng ta truy cầu chính là muốn giải quyết khốn cảnh của mình, nhất định phải có được những thứ trên, hiện tại nàng ta có được hết rồi, chẳng lẽ không phải là hồi báo sao?”

“Nhưng mà...” Lưu Nhã không biết nên nói gì cho phải, Lý Tường nói rất đúng, một cô gái đi ra từ thôn xóm bên núi xa xôi, mới ngắn ngủi mấy năm đã có hết những thứ trên, là mục tiêu mà vô số người phấn đấu suốt cả đời, đây đã là hồi báo lớn nhất ông trời cho nàng ta rồi.

Chỉ là trong lòng nàng có nỗi khổ không nói nên lời được, Hoàng Linh Linh được những thứ đó, nhưng mà nỗ lực của nàng, người thường sao biết rõ được.

Lý Tường cười, nói: “Tôi biết cô muốn nói cái gì, cô là muốn nói cho tôi biết, nàng ta có được hết thấy những thứ đó nhưng lại phải trả giá rất nhiều, có đúng hay không?”

Lưu Nhã gật đầu.

Lý Tường nói: “Tôi nói rồi, thế giới này rất công bình đấy, có nỗ lực mới có hồi báo, nàng ta không có nỗ lực như này sao có thể có hồi báo như thế. Không phải tôi vô tình, cũng không phải tôi không đồng tình với nàng ta, chỉ là đó là con đường nàng ta lựa chọn, bất luận đúng sai, những hậu quả đó cũng là nàng ta phải chịu, thù lao ông trời đã cho nàng ta rồi, kế tiếp là thời gian nàng phải trả giá thật nhiều.”

Lưu Nhã thở dài một hơi, nói: “Tôi biết anh nói đúng, nhưng tôi cũng không có cách nào tiếp thu hiện thực này được.”

“Cho nên rất nhiều người đều đang mắng chửi ông trời, nói hiện thực, cái gì là hiện thực, có nỗ lực thì có hồi báo, muốn có thù lao thì phải trả giá thật nhiều.” Lý Tường nhún nhún vai, lạnh nhạt nói, “Đáng tiếc, rất nhiều người được hồi báo, sau đó hần phải trả giá thật nhiều, lại nói ông trời bất công, hiện thực bất công, vì sao trước khi được thù lao hần không nói những lời này chứ?”

Lưu Nhã trầm mặc không nói, không biết nên nói cái gì cho phải.

Lý Tường nói: “Được rồi, đừng nói những chuyện linh tinh này nữa, có một số việc nàng ấy thật sự không có cách nào gánh chịu tự nhiên sẽ tìm tới chúng ta, nếu như nàng ta không nói, cũng không tới tìm chúng ta thì tất nhiên là nàng ta có lo lắng riêng. Muốn giải quyết chuyện của nàng thì chờ nàng tới tìm chúng ta đi.”

“Cũng đành như vậy.” Lưu Nhã cay đắng cười, đồng tình với Hoàng Linh Linh nhưng gấp gáp cũng không giúp gì được.

“Người đẹp, lo nói nhiều như vậy, bữa cơm làm sao bây giờ a!? Lý Tường xoa xoa cái bụng, cười khổ nói: “Tôi thấy có chút đói bụng rồi này.”

Lưu Nhã thờ dài nói: “Chúng ta ra ngoài ăn đi, Linh Linh đi rồi, tôi cũng không có tâm tình nấu ăn.”

“Hay là vậy, một lát nữa các nàng kia về, không có gì các nàng sẽ tha cho tôi không?” Lý Tường vén ống tay áo lên, mỉm cười nói, “Hãy để tôi bộc lộ tài năng, nhìn tay nghề của tôi xem thế nào.”

Liền bắt đầu bận rộn trong phòng bếp.

“Lý Tường, cảm ơn anh.” Lưu Nhã nhẹ giọng nói.

“Cảm ơn tôi? Cảm ơn bằng gì hả?” Lý Tường cười xấu xa nói, “Chỉ là một câu cảm ơn cũng quá trống không rồi, có chút gì thực tế đi, tôi rất thích thực tế.”

“Anh, anh muốn làm gì?” Lưu Nhã ngượng ngùng đỏ bừng cả khuôn mặt, giậm chân hỏi.

Lý Tường sờ sờ cái mũi, nói: “Ví dụ như lấy thân báo đáp a, ví dụ như làm ấm giường cho tôi a, lại ví dụ như tôi làm ấm giường cho cô cũng được, haha.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Tôi rất đứng đắn

Edit: Vạn

“Anh, anh có thể đứng đắn một chút được không?” Lưu Nhã ngưng ngừng nói.

Lý Tường tự nhìn lại mình một cái, nói: “Lẽ nào tôi không đứng đắn sao?”

“Anh..., tôi không nói với anh nữa.” Lưu Nhã ngưng ngừng chạy ra khỏi phòng bếp, cũng không biết tại sao tìm trong người lại đập “thình thịch thình thịch” nữa.

“Ha ha.” Lý Tường cười to vài tiếng, nhìn theo bóng lưng của Lưu Nhã, lắc đầu, liền bắt đầu làm việc trong bếp.

Một tiếng sau, Dương Phụng Phụng đẩy cửa lớn ra, lớn tiếng kêu lên: “Lý Tường ca, em về rồi đây.”

Phía sau nàng còn có Tô Tổ Tổ cùng Ngải Kỳ.

Tô Tổ Tổ cũng là sinh viên đại học Giang Châu, chỉ có điều nàng là sinh viên năm thứ 3, Dương Phụng Phụng là sinh viên năm nhất, vừa vặn chiều hôm nay các nàng đều có tiết học, nên cùng gặp nhau ở trong trường.

Ngải Kỳ là huấn luyện viên nữ đặc công của thành phố Giang Châu, gần đây phải bận rộn cho việc thi đấu nên nàng thường tăng ca huấn luyện thêm cho học viên, chờ đến khi thi đấu chính thức có thể lấy được một thứ hạng tốt.

Đúng lúc Ngải Kỳ trở về thì lại gặp Dương Phụng Phụng cùng Tô Tổ Tổ ở cửa lớn, ba cô gái cùng đồng thời trở về.

Dương Phụng Phụng vừa vào nhà liền thấy Lưu Nhã ngồi ở trong phòng khách, giật mình nói: “Sao chị lại tới đây?”

“Chào Phụng Phụng, sau này chúng ta là bạn cùng phòng rồi.” Lưu Nhã đứng dậy, rất có lễ phép chào hỏi.

“Cô định ở đây?” Người hỏi vấn đề này lại là Tô Tổ Tổ, nàng thấy Lưu Nhã lộ ra khí chất, dung mạo tuyệt mỹ, vóc người lại được chăm chút, nữ nhân vu vật như vậy đối với bất cứ nam nhân nào đều là tuyệt sát, trong mắt tràn ngập cảnh giác nhìn Lưu Nhã, hỏi, “Lý Tường đồng ý sao?”

“Là anh ấy cho tôi đến ở đây.” Lưu Nhã mỉm cười, vẫn lễ phép như cũ nói.

“Là Lý Tường đề cho cô đến ở đây? Tôi sao không biết nhỉ?” Tô Tổ Tổ không có nghĩ ngợi nhiều, những lời này đều nói thẳng ra, đợi khi nghĩ thấy không thích hợp thì đã không thể thu lại được, thấy Dương Phụng Phụng cùng Ngải Kỳ hai người thần sắc kỳ quái nhìn mình, mặt đỏ lên vội vàng giải thích nói, “Tôi muốn nói là Lý Tường muốn nhận khách trọ mới thì chung quy vẫn nên để cho chúng ta biết chứ, không phải ai cũng có thể đến ở trong biệt thự được.”

“Thật sự là ý như vậy sao?” Dương Phụng Phụng tỉnh quái, nàng mới không tin Tô Tổ Tổ giải thích, có điều thấy nhiều người ở đây như vậy nàng không muốn làm cho Tô Tổ Tổ khó xử.

“Không phải như vậy thì còn như nào nữa chứ?” Tô Tổ Tổ ngưng ngừng đỏ bừng cả khuôn mặt, hung dữ trừng mắt với Dương Phụng Phụng.

“Ăn cơm nào.” Lý Tường từ trong bếp mang ra món ăn cuối cùng, gọi một tiếng, vừa vặn giúp Tô Tổ Tổ khỏi bối rối, thấy chúng nữ đều đứng yên, lau lau tay, cười nói, “Mấy người còn đứng làm gì? Không đi rửa tay rồi ăn cơm hả?”

“Được rồi, chúng tôi lập tức tới liền.” Ngải Kỳ đáp lại một tiếng.

“Lý Tường ca...” Dương Phụng Phụng đi qua đây, thần sắc cổ quái gọi Lý Tường.

“Chuyện gì?” Lý Tường thấy bộ dạng này của Dương Phụng Phụng cũng biết không có chuyện gì tốt.

“Đến đây, đừng xấu hổ như vậy.” Dương Phụng Phụng thanh âm ôn à ôn ền, làm cho Lý Tường toàn thân tê dại trở nên ngốc lạng bị nàng kéo vào trong phòng bếp.

“Thành thật khai báo, anh và cô ấy có quan hệ như thế nào?” Dương Phụng Phụng vừa đi vào phòng bếp liền lập tức đổi sắc mặt, nghiêm túc hỏi.

“Anh và cô ấy không có chuyện gì, trong sạch nhé.” Lý Tường sờ sờ cái mũi, có chút bi ối nói, “Có điều, ca đây lớn lên trông cũng không tệ lắm, người ta có gì với anh không thì anh cũng không tiện cự tuyệt, đúng không!?”

“Ah, Lý Tường ca suy nghĩ rất hay.” Dương Phụng Phụng cười khanh khách nói.

“Nói đi, con nít con nôi rốt cuộc muốn làm gì?” Lý Tường dùng ngón chân cũng biết Dương Phụng Phụng tìm hán nhất định có chuyện.

“Đúng là Lý Tường ca hiểu em, là như thế này, em đã gọi điện thoại cho chị em, chị ấy quyết định cho anh làm vệ sĩ riêng của em một thời gian.” Dương Phụng Phụng cười vui nói.

“Cái gì? Không được ca đồng ý ai cũng không thể ra lệnh cho ca đâu.” Mục đích Lý Tường tiến vào tập đoàn Khải Lý chính là điều tra chân tướng sự tình, nếu như cùng cô gái nhỏ này đi tới trường học thì hẳn còn điều tra cái gì nữa, sao có thể tra ra năm đó ai đã hại chết anh em của hắn.

Dương Phượng Phượng nói: “Lý Tường ca, anh không có lựa chọn đâu, chị em là bà chủ của anh, mệnh lệnh của chị ấy anh phải nghe theo, biết không hả?”

Lý Tường nói: “Thật xin lỗi a, khi anh với chị em ký hợp đồng đã quy định chỉ cần việc anh không muốn thì chị em cũng không có quyền an bài cho anh làm, đối với an bài này của cô ấy anh rất không thích nên chuyện này là never.”

“Anh...” Dương Phượng Phượng không có biện pháp nắm bắt Lý Tường, cắn môi nói, “Lý Tường ca, chỉ cần anh làm vệ sĩ riêng cho em một thời gian ngắn thôi mà, cũng không phải ngày nào đều phải làm. Huống chi trường học cũng sắp được nghỉ rồi, vừa được nghỉ thì cũng không cần anh ở bên cạnh em nữa.”

“Nói, cô gái nhỏ em vì sao nhất định cứ muốn anh làm vệ sĩ riêng cho em hả?” Lý Tường quỳ quái nhìn Dương Phượng Phượng, nói, “Anh tin tưởng chị em nhất định là phái người bảo vệ em rồi, để anh đi theo em chẳng qua là làm chuyện thừa thôi.”

Dương Phượng Phượng thở dài một hơi, sắc mặt trở nên khó coi, nói, “Lý Tường ca, anh biết trường em xảy ra chuyện gì không?”

“Xảy ra chuyện gì?” Lý Tường đầy hứng thú hỏi.

Dương Phượng Phượng nói: “Có ba nữ sinh bị giết chết, tình trạng khi chết cực kỳ khó coi, là bị người ta chặt, chặt...”

“Được rồi, anh biết rồi, em không cần nói nữa đâu.” Lý Tường ngăn Dương Phượng Phượng lại, đối với chuyện tàn bạo như vậy không thích hợp để cho Dương Phượng Phượng nói ra.

Dương Phượng Phượng cười khỏ nói: “Chị em đúng là phái người bảo vệ em, nhưng mà mấy người kia gộp lại làm một cũng không phải đối thủ của anh.”

“Cho nên em muốn anh bảo vệ em một khoảng thời gian ngắn có đúng hay không?” Lý Tường cười hỏi.

Dương Phượng Phượng gật đầu, nói: “Đúng vậy, em rất sợ, trường học xảy ra chuyện lớn như vậy cảnh sát lại không phá được án, hung thủ vẫn không bắt được, trong lòng ai cũng sợ hãi cả.”

“Đó cũng là đúng.” Lý Tường lý giải được tâm tình của Dương Phượng Phượng.

Loại chuyện này xét ở trên người nào thì cũng sẽ sinh ra một loại sợ hãi cả thôi.

Dương Phượng Phượng nói: “Còn chưa hết, em có một người bạn tốt, gần đây nàng ta rất chi là cổ quái, em cũng muốn xin anh giúp em điều tra một chút.”

“Cô ấy tên là gì?” Chuyện này Lý Tường có thể giúp, điều tra người nào đó đối với hắn mà nói chỉ là một chuyện nhỏ.

“Cô ấy tên là La Tiểu Vũ, à, đúng rồi, ba nàng là làm việc ở tập đoàn Khải Lý đấy, chính là tổng giám đốc tài vụ La Phi Ngư.” Dương Phượng Phượng cười nói.

“Oanh” Lý Tường chấn động toàn thân, giật mình nói: “Em nói cô ấy tên gì?”

“La Tiểu Vũ a, con gái tổng giám đốc tài vụ tập đoàn Khải Lý La Phi Ngư, anh không biết sao?” Dương Phượng Phượng kỳ quái nhìn Lý Tường, nói đến La Vũ thì sao lại có phản ứng lớn như vậy.

“Con gái của La Phi Ngư?” Trong mắt Lý Tường lóe lên một đạo hàn quang, miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười băng lãnh, trầm nghĩ, “Thật sự là đi mòn giày sắt tìm không thấy, đến khi tìm được chẳng tốn công, mình đang buồn bực không biết điều tra La Phi Ngư như nào, không nghĩ tới có cơ hội tốt như vậy chủ động đưa tới.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Báo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Hùng Huy tự sát

Edit: Vạn

“Lý Tường ca, anh làm sao thế?” Dương Phượng Phượng thấy Lý Tường chỉ cười xấu xa nhưng không nói lời nào, tưởng trong lòng hắn đang có kế hoạch xấu gì, nói, “Lý Tường ca, anh không phải định tàn phá đóa hoa của tổ quốc chứ!?”

“Đi đi, ca không có yêu thích trẻ con, đừng nghĩ ca xấu xa như thế.” Lý Tường biết Dương Phượng Phượng hiểu lầm hắn, tức giận trừng mắt nhìn nàng.

Dương Phượng Phượng nói: “Vậy lúc này anh nghĩ cái gì? Nhất định là nghĩ làm sao ngâm La Vũ, có đúng hay không?”

“Đúng vậy, thế nào? Có vấn đề sao?” Lý Tường nhún nhún vai, thờ ơ nói.

Dương Phượng Phượng nói: “Lý Tường ca, em nói cho anh biết, Tiểu Vũ rất đơn giản tinh khiết, anh nếu thật muốn tán tỉnh cô ấy, vậy phải phụ trách cô ấy, bằng không nàng ấy sẽ sụp đổ đấy.”

Lý Tường không biết nói gì, về mặt đen lại, thúc Dương Phượng Phượng ra khỏi phòng bếp, tức giận nói, “Yên tâm, ca sẽ không theo đuổi nàng ấy đâu, ca có ngâm hơi ngâm nước tiểu, cũng sẽ không ngâm nàng ta.”

“Ha ha, Lý Tường ca, anh nói nước tiểu là ngâm như thế nào?” Dương Phượng Phượng cười xấu xa hỏi.

“Ặc...” Lý Tường toàn mặt đen lại, hoàn toàn không biết nói gì.

“Tôi nói chúng ta khi nào thì ăn cơm a!?” Ngải Kỳ thấy Dương Phượng Phượng đi vào phòng bếp thời gian dài như vậy mà chưa a, đi tới cửa phòng bếp, bất đắc dĩ nói, “Tôi thật sự đói lắm rồi.”

“Xong ngay đây, tôi múc một tô canh là xong rồi.” Lý Tường giờ một tay cầm muống lên, haha cười nói.

Trên bàn cơm, Lý Tường đại biểu chủ cho thuê nhà, nhiệt liệt hoan nghênh Lưu Nhã vào ở trong biệt thự của hắn, làm chủ nhà, hắn chính thức đem biệt thự gọi là Ngôi nhà nhỏ lý tường.

“Thôi đi... Ngôi nhà nhỏ lý tường, Lý Tường ca, sao anh không trực tiếp gọi là Nhà của Lý Tường luôn đi.” Dương Phượng Phượng cười duyên nói.

“Đi, tránh qua một bên, đừng có ngắt lời, anh là chủ cho thuê nhà, còn quấy rối anh bắt trả tiền thuê nhà đấy.” Lý Tường giờ tay lên, rất là phóng khoáng giờ ly rượu lên, nói, “Hoan nghênh Lưu Nhã.”

“Hoan nghênh.” Mấy cô gái cũng giờ ly rượu lên nói.

“Cảm ơn, cảm ơn mọi người, sau này xin mọi người chiếu cố nhiều hơn.” Lưu Nhã ngượng ngùng cười, cũng giờ ly rượu lên, cùng mọi người cùng ly uống rượu.

Bữa cơm này ăn suốt trong một tiếng đồng hồ, Lý Tường phát huy đầy đủ tế bào hài hước của hắn, chọc cười các cô gái không thôi, đồng thời mỗi người đối với trù nghệ của Lý Tường đều rất khâm phục cùng ca ngợi.

Duy chỉ có Tô Tố Tố tâm sự nặng nề ngồi ở một bên, thỉnh thoảng ngẩng đầu, ánh mắt ôn nhu nhìn Lý Tường, trong mắt tràn đầy nhu tình.

Chỉ là Lý Tường lại không biết được tâm tư của Tô Tố Tố.

Hoặc giả nếu hắn có biết, cũng sẽ làm bộ không biết, được xem như là một lãng tử, hắn quá rõ, một ngày nếu mình động tình với Tô Tố Tố thì sẽ gây cho nàng thống khổ vô tận.

Tội gì như vậy chứ?

Sau khi cơm nước xong xuôi, Ngải Kỳ phụ trách rửa bát, quét dọn phòng bếp, Tô Tố Tố, Dương Phượng Phượng, Lưu Nhã ba người còn lại thì phụ trách quét dọn vệ sinh toàn bộ biệt thự, nếu vào ở trong này, như vậy phải làm công việc nhà tương ứng.

Đây là nhà, mỗi người nhà đều có trách nhiệm bảo trì ngôi nhà sạch sẽ ngăn nắp.

Về phần Lý Tường, hắn sau khi ăn cơm xong, một mình chạy ra ngoài sân hút thuốc, mấy cô gái cũng biết hắn nấu ăn khổ cực, cũng không muốn hắn nhúng tay làm việc nhà nữa, để hắn có thể nghỉ ngơi cho tốt.

Lý Tường ngồi ở trên ghế dài ngoài sân, người hơi nằm nghiêng theo ghế, nhìn ánh trăng trên đỉnh đầu, chậm rãi thở ra từng làn khói thuốc.

La Phi Ngư có một đứa con gái, đây là điều Lý Tường không ngờ được.

Nhìn các biểu hiện của La Phi Ngư cho thấy lão ta nhất định có quan hệ đặc thù với người đứng sau tập đoàn Khai Lý, về phần là cái quan hệ đặc thù gì, bây giờ còn không có chứng cứ biểu hiện mười phần, không nói chính xác được.

Thế nhưng La Phi Ngư là tổng giám đốc tài vụ của tập đoàn Khai Lý, quản lý mấy chục tỷ tài chính của tập đoàn, bất cứ hướng đi cùng lưu động tài chính nào đều phải trải qua tay lão ta, cho nên lão nhất định biết được tin tức người khác không biết.

Làm thế nào để La Phi Ngư chủ động mở miệng, đem những nội tình này nói ra, mấu chốt nằm trên người La Vũ.

Chỉ là Lý Tường lo lắng một chút, ánh mắt của người đứng sau khẳng định cũng đặt trên người La Vũ.

Lý do rất đơn giản, người đứng sau lo lắng La Phi Ngư đã bị bại lộ, để đảm bảo kế hoạch thuận lợi, người đứng sau nhất định sẽ giết La Phi Ngư bịt miệng.

Mà người nhà của La Phi Ngư cũng là mục tiêu mà người đứng sau muốn đối phó, giết làm ba nghìn người, cũng không muốn bỏ sót một người, bất cứ bậc kiêu hùng nào đều phải có phong cách làm việc như vậy.

“Có chút ý tứ, nhưng có ta ở đây, âm mưu của các người nhất định sẽ không được như ý.” Lý Tường ngồi thẳng người dậy, thở ra làn khói cuối cùng, dập tắt tàn thuốc, lạnh lùng nói, “Ta không cần biết người là ai, giết huynh đệ của ta, ta bắt các người phải trả món nợ máu này.”

“Anh number one đẹp trai...”

Nhạc chuông điện thoại di động của Lý Tường đột nhiên vang lên, vừa lấy ra nhìn thấy là Phó Nghị gọi tới liền nhận điện thoại, nói: “Có phải chuyện của Hùng Huy có manh mối mới không?”

“Đại ca...” Phó Nghị ngữ khí có chút nghiêm trọng, lắng lắng nói, “Hùng Huy chết rồi.”

“Hắn chết rồi? Chết như thế nào?” Lý Tường sững sờ, lập tức hiểu được chuyện không hay rồi, Hùng Huy chết, Hùng Bách Đào nhất định sẽ nắm lấy chuyện này không tha, đến lúc đó Phó Nghị sẽ phải chịu áp lực rất lớn, nói không chừng con đường chính trị của cậu ta phải dừng ở đây.

“Là tự sát.” Phó Nghị cũng biết tình hình sự việc nghiêm trọng, có điều bất luận phát sinh bao nhiêu chuyện lớn đi nữa, hắn cũng không loạn, ngữ khí lúc nói vẫn ổn định, bình tĩnh.

“Tự sát?” Lý Tường cười lạnh một tiếng, lại hút một điếu thuốc, lạnh lùng nói, “Một kẻ rất sợ chết lại có thể chọn tự sát? Phó Nghị, cậu tin như vậy sao?”

“Không tin, đây là có người cố ý hãm hại em.” Phó Nghị bình tĩnh nói, “Lần trước em một mình điều động đội hành động đặc biệt đã đắc tội với cục trưởng, nói không chừng là lão ta cố ý hãm hại, để cho em ngã một cú đau.”

“Không phải đâu, lão ta còn không có can đảm này.” Lý Tường ngữ khí băng lãnh, ánh mắt lộ ra sát khí nồng đậm, thản nhiên nói, “Phó Nghị, xem ra Cục quốc an thành phố Giang Châu của các cậu không được bình yên lắm, nội bộ cũng không sạch sẽ a!”

“Đại ca, em không rõ ý của anh?” Phó Nghị nghe thế thì thấy mơ hồ, tại sao không phải Chu Triết cố ý hãm hại mình?

Lý Tường nói: “Rất đơn giản, ông già nhà cậu là Đệ nhất Phó cục trưởng Cục quốc an, chủ trì toàn bộ công tác của Cục quốc an, hơn nữa cậu điều động đội hành động đặc biệt đã báo với tổng bộ Cục quốc an, Chu Triết có muốn nói gì thì lộ ra lão ta bụng dạ hẹp hòi, chuyện bé xé ra to rồi. Nếu là lão ta đâm sau lưng cậu một dao, vậy thì vi phạm quy củ của giới chính trị, cũng sẽ gặp phải trách phạt của người khác.”

“Nếu không phải lão ta thì sẽ là ai chứ?” Phó Nghị không hiểu hỏi.

Lý Tường nói: “Cho nên anh mới bảo Cục quốc an thành phố Giang Châu không được yên bình, nội bộ không sạch sẽ, chuyện này thoạt nhìn là có người cố ý vu oan giá họa, nhưng trên thực tế là giết người diệt khẩu.”

“Giết người diệt khẩu?” Phó Nghị cau mày một cái, mơ hồ cảm giác được không ổn.

Lý Tường hỏi: “Nó có nói ra gì không?”

Nếu như Hùng Huy nói ra gì đó, như vậy sự tình còn một đường hành động.

Bạn đang đọc truyện *Cục Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Lý Tường ra tay

Edit: Vạn

“Không có nói gì cả?” Phó Nghị cười khò một tiếng, nói, “Sau khi em bắt hắn, cả đêm đều tiến hành thẩm vấn hắn, chỉ có điều kỳ quái là hắn rất ương ngạnh, không chịu trả lời bất kỳ vấn đề nào.”

“Có chút ý tứ a!” Lý Tường nói, “Chuyện có chút phiền phức rồi, Hùng Huy vừa chết, Hùng Bách Đào sẽ lập tức biết tin ngay, lão ta là Phó bí thư chánh pháp ủy thành phố Giang Châu, nhất định sẽ thông qua mạng lưới quan hệ gây áp lực cho cậu, cho Cục quốc an thành phố Giang Châu, ngày mai trong hội nghị của các cậu, Chu Triết nhất định sẽ là người đầu tiên làm khó dễ cậu. Hùng Huy nếu như nói ra chuyện gì thì cậu còn có nói lại được một chút, nhưng mà Hùng Huy chưa từng nói gì, cậu cũng chỉ có thể chờ Chu Triết, chờ người khác cố ý làm khó dễ cậu thôi.”

Phó Nghị cười ha ha nói: “Cho nên em mới gọi điện cầu cứu với đại ca đây.”

“Tiểu tử thôi, chuyện này là anh sai cậu làm, nhất định sẽ không buông tay mặc kệ rồi, cho anh thời gian một buổi tối, thứ các cậu điều tra không được anh sẽ giúp các cậu điều tra.” Lý Tường tỉnh táo phân tích toàn bộ sự kiện, trong lòng đã có cách đối phó, an ủi Phó Nghị nói, “Chuyện này theo một mặt khác mà nói cũng là một cơ hội.”

“Là như thế nào?” Phó Nghị hỏi.

“Nội bộ không sạch sẽ, tự nhiên là có nhân viên nội bộ bị người mua chuộc, nếu như cậu điều tra chẳng phải là đánh được vào mặt Chu Triết sao.” Lý Tường cười ha ha một tiếng, thần nhiên nói.

Phó Nghị cười nói: “Vậy cũng đúng, vừa hay em nhìn Chu Triết cũng đeo vừa mắt, lần đầu gặp em đã định ra oai phủ đầu, hừ hừ, có điều chỉ là một Cục trưởng Cục quốc an, chảnh chó cái đeo ấy, trước đây theo đại ca lang bạt, thủ tướng quốc gia với vương thân quý tộc chúng ta đều gặp qua hết rồi.”

“Được rồi, đừng có lại nói mấy cái này với ca, cậu nếu như ngay cả lão ta cũng không chơi được, đừng nói là anh em với anh nữa, cứ như vậy đi, anh đi làm chút chuyện.” Lý Tường nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

Lý Tường sau khi cúp máy điện thoại liền trực tiếp gửi một tin nhắn tới một dãy số: Điều tra tất cả về Hùng Huy.

Không bao lâu cái số kia liền gửi lại một tin: “Rõ, lập tức điều tra.”

Ngay sau đó Lý Tường liền gọi điện thoại cho Dương Tư Niệm, sau một lát, thanh âm uể oải của Dương Tư Niệm truyền đến: “Này, có chuyện gì thế?”

“Đang ngủ hả?” Lý Tường cười hỏi.

“Ừm.” Dương Tư Niệm tỉnh hơn phân nửa, thấy là điện thoại của Lý Tường, dựa vào bên giường, thanh âm có chút khàn khàn nói, “Đã lâu không có cảm giác được an tâm mà ngủ như vậy.”

“Vậy thì xấu hổ quá, quấy rầy cô nghỉ ngơi rồi.” Lý Tường áy náy nói.

Dương Tư Niệm mỗi ngày đều phải bận rộn tới tận khuya, giấc ngủ đối với nàng mà nói là một cái gì đó xa xỉ không sánh được, có thể có cảm giác an tâm càng là chuyện mơ tưởng.

“Không có gì, tôi ngủ được một lúc lâu rồi.” Dương Tư Niệm bình thản nói, “Cậu tìm tôi có chuyện gì?”

Lý Tường cười, hút một điếu thuốc, chậm rãi nhả khói ra, đột nhiên nói: “Hùng Huy chết rồi.”

“Cái gì?” Dương Tư Niệm giật mình tỉnh hẳn lại, người ngồi thẳng dậy, kinh ngạc nói, “Hùng Huy chết? Hắn chết như thế nào?”

Trong lòng không biết là vui mừng hay là lo lắng.

Hùng Huy không tính là cái gì, chỉ cần dùng tiền, Giang Vũ Đường sẽ không có động tác lớn gì, nhưng lão từ phía sau Hùng Huy thì không đơn giản, Phó bí thư chánh pháp ủy thành phố Giang Châu, chức quan lớn có thực quyền, lão mà nổi giận thì toàn bộ thành phố Giang Châu cũng phải chấn động ba phần.

“Là tự sát, vừa mới xảy ra.” Lý Tường cực kỳ nhân nhả dựa người vào ghế dài hút thuốc, nhìn ánh trăng trên đỉnh đầu, hoàn toàn không có đem chuyện Hùng Huy chết để ở trong lòng.

Dương Tư Niệm trầm mặc hồi lâu, nghiêm sắc mặt nói: “Lý Tường, cậu lập tức rời khỏi thành phố Giang Châu, càng nhanh càng tốt.”

“Ah, vì sao?” Lý Tường cười nói.

Dương Tư Niệm nói: “Hùng Huy chết, Hùng Bách Đào nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu, bởi vì vì cậu Hùng Huy mới có thể bị người Cục quốc an bắt đi, bây giờ Hùng Huy chết, bên Cục quốc an lão ta sẽ khó làm gì được, cho nên lão nhất định sẽ tính sổ mọi chuyện lên đầu cậu.”

“Sự tình không có đơn giản vậy đâu.” Lý Tường cũng không biết giải thích như thế nào với Dương Tư Niệm, dù sao có một số việc là thuộc về bí mật, hẳn không có tiện tiết lộ cho nàng biết được, “Hùng Huy chẳng qua chỉ là một ngòi nổ, loạt hành động kế tiếp chính là các phe phái khắp nơi đánh cò.”

“Tôi không hiểu.” Dương Tư Niệm quả thật là không hiểu, chẳng qua là một chuyện rất đơn giản, làm sao lại biến thành phe phái các nơi đánh cò với nhau rồi, chuyện này nói ra có chút gượng gập.

“Sau này cô sẽ hiểu.” Lý Tường cười ha ha, nói, “Có điều tôi không thể đi, nếu như tôi đi, Hùng Bách Đào sẽ đem tất cả lửa giận phát tiết lên người cô,

đến lúc đó chỉ sợ là cô bị nguy cơ tứ phía.”

“Tôi không sao đâu, Hùng Bách Đào có can rở đi nữa cũng không dám làm gì với tôi.” Dương Tư Niệm cũng không có bao nhiêu lo lắng.

Lý Tường nói: “Hùng Bách Đào là người Diệp gia, lão ta nếu thật muốn đối phó cô, Diệp gia không có khả năng khoanh tay đứng nhìn, nhất định sẽ làm chút chuyện, mà Dương gia hiển nhiên còn chưa đủ mạnh để chuốc lấy lửa giận của Diệp gia, đến lúc đó sự tình sẽ như thế nào, dùng đầu ngón chân cũng có thể biết rõ.”

Dương Tư Niệm trầm mặc lại.

Lý Tường quả thật nói đúng, Hùng Bách Đào là người có công hiến cho Diệp gia, đối với Diệp gia trung thành tận tâm, mà Diệp gia là gì, là một trong tứ đại thế gia của thủ đô, lại còn đứng thứ 2 nữa, còn hơn cả Dương gia, thế lực cùng lực ảnh hưởng phải lớn hơn rất nhiều.

Nếu như Diệp gia đứng ra, như vậy Dương gia vì ngại áp lực, tất nhiên sẽ hi sinh nàng để yên lòng Diệp gia, làm lạnh lửa giận của Hùng Bách Đào lại.

Ai cũng biết nàng ở Dương gia là không có địa vị gì, ngay cả là hệ nhất mạch cũng không được gia tộc tín nhiệm cùng trọng dụng, hi sinh nàng là chuyện sớm muộn mà thôi.

“Vậy làm sao bây giờ?” Dương Tư Niệm thờ dài một hơi, có vẻ như là bất lực, Lý Tường mà đi, nàng sẽ phải nhận áp lực cùng hậu quả, mà Lý Tường không đi, tỏ ý không muốn nàng đối mặt với chuyện này một mình, trong lòng nhất thời cảm động, bất giác nghĩ Lý Tường không hề đáng ghét, mà là một nam nhân dũng cảm biết gánh trách nhiệm.

Lý Tường thở ra từng hơi khói, thản nhiên nói: “Dương gia không phải vẫn muốn đem tay chân gài vào thành phố Giang Châu sao, lúc này đây cô cho Dương gia một nhân tình lớn rồi.”

“Có ý gì?” Dương Tư Niệm mơ hồ đoán được chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn không yên lòng hỏi.

Lý Tường nói: “Rất đơn giản, đánh vắng Hùng Bách Đào, như vậy vị trí Phó bí thư chánh pháp ủy thành phố Giang Châu sẽ để trống, chỉ cần Dương gia hành động một chút, tôi nghĩ vị trí này người khác sẽ lấy không được.”

Dương Tư Niệm không yên lòng nói: “Dương gia sẽ ra tay sao?”

Lý Tường nói: “Ồ trước mặt lợi ích, Dương gia nhất định sẽ ra tay.”

“Nhưng mà...” Dương Tư Niệm muốn nói, Hùng Bách Đào là người Diệp gia, lão ta gặp chuyện không may thì Diệp gia tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn, nhất định sẽ ra tay cứu lão ta.

“Tôi biết cô muốn nói gì.” Lý Tường ngắt lời Dương Tư Niệm, lãnh đạm nói, “Cô chỉ cần gọi điện cho Dương gia nói như vậy, về phần cái khác để cho tôi làm cho. Đã lâu không có cùng người khác đấu đá, người ta còn không biết tôi là một lão hồ đồ đâu.”

“Ặc...” Dương Tư Niệm xấu hổ, thế này là quá tự kỷ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Làm lớn chuyện

Edit: Vạn

“Ha ha, đùa thôi đùa thôi.” Lý Tường cười, nói, “Yên tâm đi, chuyện còn lại tôi sẽ an bài tốt cho cô hết, cô cho Dương gia nhân tình lớn như vậy, tôi nghĩ cô ở Dương gia sẽ sống tốt hơn một chút.”

“Lý Tường, cảm ơn cậu.” Dương Tư Niệm thật lòng nói.

Lý Tường dập tắt tàn thuốc, sờ sờ cái mũi, cười nói: “Chỉ cảm ơn như vậy sao!?”

“Vậy cậu muốn thế nào?” Dương Tư Niệm tức giận hỏi.

Lý Tường nói: “Ví dụ như lấy thân báo đáp a, lại ví dụ như làm ấm giường cho tôi, ngày dài lạnh giá, ngủ một mình lạnh a!”

“Lạ, bây giờ là mùa hè, cậu cũng không sợ nổi ngứa há.” Dương Tư Niệm mắng.

“Haha...” Lý Tường cười to.

Trầm mặc một hồi, Dương Tư Niệm cắn môi, nói: “Nếu như cậu muốn, tôi có thể cho cậu, nhưng chỉ có một lần.”

“Không, con người của tôi tâm cao khí ngạo, cô không phải thật lòng thì tôi cũng sẽ không muốn.” Lý Tường nói, “Được rồi, nói vậy thôi, cô nghỉ ngơi thật tốt, chứ suy nghĩ lung tung.” Nói xong trực tiếp ngắt điện thoại.

“Cậu...” Dương Tư Niệm có lời mà không nói được, mình cũng đã chủ động như thế, người nam nhân này cư nhiên lại trực tiếp cự tuyệt, làm cho nàng đỏ khóc đỏ cười, ngượng ngùng không thôi.

Lý Tường sau khi cúp điện thoại, lại rút ra một điều thuốc khác để hút, nghỉ một hồi, ấn ra một dây ra, là số điện thoại của Phó Bản Triều, gửi một cái tin: Có thể hành động.

Sau đó để di động vào một bên ghế dài, dựa lưng vào ghế, hai mắt nhìn nơi phương xa, hẳn biết, việc Hùng Huy chết rất nhanh sẽ truyền đến tai rất nhiều người, như vậy thế lực khắp nơi liền chính thức bắt đầu tính kế với nhau.

Hùng Bách Đào đó là chuyện sớm muộn, kế tiếp ánh mắt của các đại lão sẽ đặt vào vị trí Phó bí thư chánh pháp ủy thành phố Giang Châu, Dương gia có nắm bắt được cái vị trí này hay không thì phải xem sức ảnh hưởng cùng tài nguyên chính trị của Dương lão gia tử.

Chuyện hẳn nên làm đã làm, tiếp đó, thao tác cụ thể là để chuyện trong cao tầng với nhau.

“Liệu rằng chia tay trong em có quên được câu ca...”

Hùng Bách Đào đang nằm thì bị tiếng nhạc chuông điện thoại đánh thức, lông mày nhíu một cái, có vẻ không cao hứng lắm.

“Lão Hùng, là ai vậy?” Bên cạnh là một cô gái trẻ tuổi, bĩu môi mắt hững, nói thảm một câu.

“Em trước tiên cứ ngủ đi, có lẽ là tìm anh có việc.” Hùng Bách Đào bóp ngực cô nàng kia một chút, cảm nhận được cơ thể từ ngọn núi cao, trong lòng không khỏi dấy lên một trận tà hỏa.

“U!” Cô gái rên rỉ một tiếng, thân thể mềm mại như rắn, một chân đã cuốn lấy Hùng Bách Đào, quyến rũ nói, “Nhanh lên một chút, em muốn nữa rồi.”

“Được, anh lập tức xong đây.” Hùng Bách Đào cười bí ối, cầm điện thoại đi động lên, khoác áo đi ra ngoài ngồi ở phòng khách, thấy là thư ký của mình gọi tới liền nhận điện thoại, không vui nói: “Có chuyện gì?”

Người thư ký này cũng đã đi theo mình lâu, đối với thói quen làm việc và nghỉ ngơi của mình là biết rõ, không phải xảy ra chuyện lớn, muộn như vậy thư ký sẽ không gọi điện thoại quấy rầy lão nghỉ ngơi.

“Hùng bí thư, không hay rồi, Hùng thiếu chết rồi.” Thư ký lo lắng nói.

“Cái gì?” Hùng Bách Đào kinh hãi đứng thẳng người dậy, lạnh lùng nói, “Cậu nói ai chết? Hùng Huy?” Trong lòng khẩn trương không thôi, tay phải không khỏi run rẩy lên.

“Hùng bí thư, là Hùng Huy chết, Cục quốc an vừa gọi điện thoại đến nói Hùng Huy đã chết rồi, báo cho chúng ta tới nhận xác.” Thư ký cực lực cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng mà ngữ khí không ngừng run rẩy, cho thấy nội tâm của hắn rất kích động.

“Bịch~” Hùng Bách Đào cả người ngồi thẳng xuống, tay phải vô lực buông thõng xuống, khóe mắt từ từ chảy ra từng giọt nước mắt lão cũng quên lau đi, hồi lâu mới run rẩy hỏi, “Nó chết như thế nào?”

Thư ký nói: “Bên Cục quốc an đã nói là Hùng thiếu tự sát.”

“Tự sát? Con mẹ nó, con ta mà tự sát?” Hùng Bách Đào vỗ mạnh bàn một cái, giận dữ hét, “Cục quốc an vô duyên vô cớ bắt con trai ta đi, bây giờ lại bức tử con trai ta, còn nói nó tự sát, sao, muốn đem tội danh vu oan lên đầu con trai ta? Chuyện này ta tuyệt đối sẽ không để yên đâu, ta muốn cho kẻ bức tử con trai ta phải trả giá thật thê thảm.” Lời cuối nói ra giống như là tâm tê phế liệt mà gào lên vậy.

“Hùng, Hùng bí thư, chúng ta bây giờ nên làm gì?” Thư ký sợ hãi dò hỏi.

Hùng Bách Đào cả giận nói: “Ta muốn gọi điện cho Bí thư, muốn Chu Triết cho ta một câu trả lời thỏa mãn.” Nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

Sau đó lão gọi một cuộc điện thoại tới điện thoại di động của Bí thư thành phố Giang Châu, sau một hồi điện thoại được nhận, lão trầm giọng nói: “Bí thư, thật xấu hổ, muộn như vậy còn quấy rầy ông nghỉ ngơi.”

“Có chuyện gì?” Đầu kia điện thoại truyền tới một thanh âm rất bình ổn tĩnh táo.

Hùng Bách Đào nói: “Là như thế này, Cục quốc an vô cớ bắt con trai của tôi đi, lại còn bức tử nó, Bí thư, mời ông làm chủ cho tôi, cho tôi một công đạo.”

Bên kia điện thoại trầm mặc một hồi lâu, Hùng Bách Đào không biết trong lòng Bí thư đang suy nghĩ gì, cầm điện thoại không dám thở mạnh một chút nào.

Qua một hồi, bên kia điện thoại nói: “Ừ, chuyện này ta biết rồi.” Nói xong thì ngắt điện thoại luôn.

Hùng Bách Đào sững sốt, không rõ Bí thư có ý gì, không biết là ý gì thì kế tiếp lão phải làm như thế nào?

Trong khoảng thời gian ngắn, lão ta đoán không ra được suy nghĩ thật sự của Bí thư, cả người đứng yên một chỗ.

Sau một hồi hần mới nhớ tới, hần là nên gọi điện thoại cho Cục trưởng Cục quốc an Chu Triết, hỏi ông ta một chút xem xảy ra chuyện gì, đã chiếu cố con của hần như thế nào vậy.

Nhưng mà không đợi hần gọi điện thoại, di động lại kêu lên, chính là điện thoại của Cục trưởng Cục quốc an Chu Triết, hần tức giận nhận điện thoại, không đợi Chu Triết nói gì đã lớn tiếng quát lên: “Chu cục trưởng, con tôi chết ở chỗ của ông, ông định ăn nói với tôi như thế nào hả?”

Chu Triết thờ dãi nói: “Hùng bí thư, thật là xin lỗi, xảy ra chuyện như vậy cũng không phải là chúng tôi muốn. Có điều quý công tử tự sát là chuyện thật.”

“Sự thật? Chuyện gì thật? Con tôi đang yên đang lành vô duyên vô cớ bị Cục quốc an các người bắt đi, nhiều ngày như vậy tôi hỏi đến, nói các ông không điều tra được gì thì thả con tôi ra, ông lại nói giữ lại, bây giờ thì lại nói với tôi con trai tôi tự sát.” Hùng Bách Đào càng nói càng phẫn nộ, lạnh lùng nói, “Chu cục trưởng, đây là ông ăn nói với tôi sao?”

Chu Triết nhủ mảy, hiểu được tâm tình của Hùng Bách Đào, nhưng Hùng Huy vì sao tự sát thì hần cũng không hiểu rõ, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói cái gì với Hùng Bách Đào.

“Chu cục trưởng, tôi không quản các ông muốn làm gì, con tôi chết, chết ở trong Cục của các ông, không cho tôi câu ăn nói thỏa mãn thì tôi nhất định không bỏ qua cho các người đâu.” Hùng Bách Đào không nói nhiều lời vô ích với Chu Triết nữa, trực tiếp cúp điện thoại, sau đó hần lại gọi điện thoại cho Diệp gia, sau khi được Diệp gia khẳng định, quyết tâm sáng sớm hôm sau đi Cục quốc an thành phố Giang Châu, ép hỏi Chu Triết, để hần trừng trị nghiêm khắc người đứng phía sau.

... Lý Tường!!!

... Phó Nghị!!!

Còn có Dương gia nữa, hần đều sẽ không bỏ qua, giết hại con trai hần như thế nào thì hần để cho bọn họ trả giá lại thế đó thật nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Cục Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Làm khó

Edit: Vạn

Chu Triết trong lòng giận dữ, đêm nay hần xác định không được ngủ yên bình rồi, bấm số điện thoại của Phó Nghị, lạnh lùng nói: “Phó cục trưởng, cậu có phải nên cho tôi một lời giải thích?”

“Xin lỗi, đây là chuyện tuyệt mật, tôi không thể tiết lộ tin tức gì cho Chu cục trưởng được.” Phó Nghị được Lý Tường chỉ điểm, đối với bất kỳ kẻ nào chất vấn cũng áp dụng cách không trả lời, chờ đợi bão tố của ngày mai đến.

“Đủ rồi, tôi là Cục trưởng cục quốc an thành phố Giang Châu, cậu chẳng qua chỉ là Đệ nhất Phó cục trưởng, ở trước mặt tôi nói chuyện tuyệt mật, cậu đủ tư cách sao?” Chu Triết tức giận miệng mắng to.

Phó Nghị sắc mặt trở nên rất khó coi, thế nhưng hần vẫn như cũ cứng ngạnh nói: “Chu cục trưởng, có tư cách hay không không phải là do ông nói mà là do tổng bộ nói. Khi tôi đến thành phố Giang Châu, tổng bộ đã cho tôi nhiệm vụ, trước khi tôi hoàn thành được nhiệm vụ này sẽ không tiết lộ bất cứ chi tiết nào cho ai, xin Chu cục trưởng thứ lỗi nhiều.”

“Cậu...” Chu Triết thực sự giận dữ, hần hoàn toàn bị hành vi của Phó Nghị làm cho tức giận, đồ vô tổ chức, trong mắt hoàn toàn không có người cục trưởng là hần, chuyên quyền độc đoán, độc tài đại quyền, hắc hắc cười lạnh, nói, “Được, Phó cục trưởng được, lá gan của cậu thật là lớn, đừng tưởng rằng lão tử nhà cậu là Đệ nhất Phó cục trưởng của tổng bộ mà Chu Triết này không có cách nào với cậu. Nói cho cậu biết, Hùng Huy chết, hbd không chịu buông tha đâu, thế cục thành phố Giang Châu đều bị cậu quấy loạn rồi, cậu chờ lửa giận của các đại lão khác đi.”

“Éo lo.” Phó Nghị vô cùng đơn giản đáp lại hai chữ, Chu Triết dù uy hiếp hần như thế nào cũng không thể lay động tâm hần được.

“Cậu...” Chu Triết không biết nói gì nữa, tên Phó Nghị này là một thằng trẻ trâu hay là một người không biết gì, lẽ nào hắn không biết chuyện này có ảnh hưởng lớn như nào sao? Nó sẽ hủy đi tiền đồ chính trị của rất nhiều người, đáng cười là Phó Nghị cho rằng dựa vào Phó gia thì có thể làm gì thì làm, không sợ bất cứ thế lực nào, đây là điển hình của cuồng vọng tự đại.

“Phó cục trưởng, cậu được lắm, có dũng khí, tôi lại không có được dũng khí lớn như cậu vậy, xảy ra chuyện lớn như vậy, nói rõ nội bộ Cục quốc an thành phố Giang Châu không ổn định, căn cứ vào tinh thần của cao tầng tổng bộ, tôi làm Cục trưởng của cục, cần phải mở một lần hành động đặc biệt trong toàn cục, đối với những đồng chí không kham nổi trọng trách, đối với những đồng chí vô tổ chức vô kỷ luật, đối với những đồng chí phạm sai lầm lớn, tôi sẽ yêu cầu Đảng ủy một mực khai trừ, rồi sẽ báo cáo kết quả về tổng bộ.” Chu Triết quyết định muốn bắt Phó Nghị để khai đao, chứ cứ để cho Phó Nghị tiếp tục càn quấy thì không chỉ mang lại cho hắn phiền phức lớn còn có thể làm cho quyền lực cùng uy tín của hắn bị cực đại khiêu chiến.

“Tôi là do tổng bộ Cục quốc an bổ nhiệm, Chu cục trưởng, ông không có quyền cách chức tôi.” Phó Nghị không phải người ngu ngốc, nghe ra được Chu Triết đang cố ý nhắm vào hắn, lạnh lùng đáp lại.

Chu Triết hắc hắc cười lạnh nói: “Quả thực cậu là do tổng bộ bổ nhiệm, thế nhưng cậu không được quên, tôi mới là Cục trưởng cục quốc an thành phố Giang Châu, đối với cậu có quyền sắp xếp công tác, chức vụ. Hừ, Phó Nghị, Phó cục trưởng, hội nghị ngày mai cậu phải tham gia đúng giờ đó.”

“Sao cũng được.” Phó Nghị lại đơn giản tung ra ba chữ, rồi trực tiếp ngắt điện thoại.

Chu Triết trở nên ngây người ra một lúc, sau đó cười lạnh một cái, nói: “Được, lá gan rất lớn, vô tổ chức vô kỷ luật, người như vậy giữ lại trong Cục quốc an sẽ chỉ là một tai họa.”

Hùng Huy chết làm cho thế cục yên bình của thành phố Giang Châu nhất thời biến động, thế lực khắp nơi đều đặt tiêu điểm lên người hbd, đều muốn biết tiếp theo hbd sẽ làm như thế nào, thế cục lại trở thành như thế nào.

Có điều Từ đại thế gia ở kinh thành vẫn gió êm sóng lặng, bất luận thành phố Giang Châu có náo nhiệt đi nữa, Từ đại gia tộc vẫn có vẻ vân đạm phong khinh, bất động như sơn.

Về phần ngôi khỏi xương là Lý Tường thì buổi tối nay vẫn còn an tâm ngủ một giấc.

Hắn tung ra một mồi lớn như vậy, dẫn tới thế lực khắp nơi ra tay, về phần kết quả thế nào cũng không phải hắn có thể dự đoán được.

Dù sao cũng không có quan hệ gì với hắn.

Buổi tối này Lý Tường mơ một giấc mộng rất đẹp, hắn mơ tới Tô Tố Tố, Dương Tư Niệm, Dương Phụng Phụng, Lưu Nhã, còn có Ngải Kỳ, năm cô gái đều nằm bên người hắn, lý tưởng của hắn rốt cuộc được thực hiện, một mình năm nàng, loại cảm giác này rất là kỳ diệu.

“Anh number one đẹp trai...” tiếng chuông điện thoại âm ỉ đem hắn từ trong mộng đẹp đánh thức, Lý Tường nhất thời không biết nói gì nữa, thật khó khăn mới có một giấc mộng đẹp như thế lại bị người khác đánh thức, tiếp nhận cuộc gọi, không vui nói, “Này, muốn chết cũng tìm thời gian đẹp một chút, đang nằm mơ cứ gọi.”

“Ah, mơ chuyện gì thế?” Đầu bên kia điện thoại truyền tới một thanh âm sang sảng mà uy nghiêm.

“A! Là Phó cục trưởng a!” Lý Tường cả kinh, người gọi điện qua đây không phải ai khác mà là Đệ nhất Phó cục trưởng Cục quốc an, nhân vật đứng đầu đời thứ hai của Phó gia, Trung tướng Phó Bán Triều.

“Ày, không cần gọi cái gì Phó cục trưởng đâu, cứ gọi là chú Phó đi.” Phó Bán Triều tâm tình có vẻ không tệ, vừa cười vừa nói.

Lý Tường cười ha hả nói: “Được rồi, chú Phó, ngài sớm như vậy đã gọi điện thoại đến khẳng định không có chuyện tốt rồi, chuyện gia nhập Cục quốc an chú không cần phải nói nữa, cháu tạm thời sẽ không có ý định đó đâu.”

“Chú biết, có điều chuyện ngày hôm nay nếu cháu không tạm thời cân nhắc dùng thân phận Cục quốc an sẽ rất khó giải quyết.” Phó Bán Triều nghiêm trang nói.

Lý Tường thờ dãi một hồi, nói: “Có phải chuyện của Hùng Huy hay không?”

Phó Bán Triều nói: “Đúng vậy, Hùng Huy chết ở Cục quốc an thành phố Giang Châu, chuyện này đối với Phó Nghị ảnh hưởng thật không tốt, trong tổng bộ có người nói Phó Nghị cuồng vọng tự đại, vô tổ chức vô kỷ luật, phạm sai lầm lớn như vậy khiến Cục quốc an cũng xuống đài không được.”

“Ha ha, những người đó nói như thế nào?” Lý Tường cười hỏi, hắn biết sự tình không có đơn giản như vậy, Phó Bán Triều nói chỉ là nhẹ nhàng như vậy, là do mọi người xem mặt mũi của ông mới không đem chuyện của Phó Nghị đưa đến cục diện ác liệt.

Phó Bán Triều nói: “Bọn họ đề nghị đem Phó Nghị triệu hồi về tổng bộ, cho một chức vụ nhàn nhã, chờ phong ba đi qua lại lần nữa cho Phó Nghị chức vụ cuối cùng.”

Lý Tường nói: “Nói như vậy đường chính trị của Phó Nghị dừng ở đây rồi.”

Phó Bán Triều nói: “Phó Nghị là con trai duy nhất của chú, chú tuyệt đối sẽ không để nó gặp chuyện không may.”

Lý Tường thở dài: “VẬY CHÚ MUỐN LÀM GÌ?” Hắn biết dụng ý của Phó Bản Triều, có điều dính đến tiền đồ chính trị của anh em hắn, ngay cả hắn không muốn cũng sẽ buông xuống kiên trì trong lòng, trước cứu Phó Nghị rồi nói sau.

Phó Bản Triều nói: “ĐỪNG NHÓC PHÓ NGHỊ NÀY CHÚ CÒN HIỂU ĐƯỢC, NÓI ĐẾN THỦ ĐOẠN CHÍNH TRỊ NÓ VẪN CÒN NON MỘT CHÚT, KHÔNG PHẢI ĐỐI THỦ CỦA CHU TRIẾT, NGAY CẢ CHÚNG TA CÓ CHỨNG CỐ MƯỜI PHẦN, NẾU NHƯ LÀM KHÔNG TỐT CŨNG SẼ ĐỂ LẠI VẾT BÀN CHO NÓ. CHO NÊN CHÚ NGHĨ MỜI CHÁU XUẤT THỦ.”

“Đây là chuyện nội bộ Cục quốc an, cháu dù muốn nhúng tay cũng là danh bất chính, ngôn bất thuận.” Lý Tường cười khổ nói.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Bối cục bắt đầu

Edit: Vạn

Phó Bản Triều ha ha cười nói: “VẬY THÌ CÓ SAO, CHÚ CÓ THỂ TẠM THỜI ỦY NHIỆM CHÁU LÀM ĐẶC PHẢI VIÊN, CHUYÊN MÔN PHỤ TRÁCH CHUYỆN NÀY, CHỜ CHUYỆN NÀY KẾT THÚC LẠI ĐỂ CHÁU TỰ DO, NHƯ THỂ NÀO?”

Lý Tường cười khổ nói: “CHÁU CÓ THỂ CỤ TUYỆT SAO?”

Phó Bản Triều hào sảng nói: “CÓ THỂ, NHƯNG CHÚ SẼ LẬP TỨC ĐEM PHÓ NGHỊ TRIỆU HỒI VỀ TỔNG BỘ, CHỈ CẦN CÓ CHÚ, KHÔNG AI DÁM LÀM GÌ NÓ ĐÂU.”

Lý Tường thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: “CHÚ PHÓ À, NGƯỜI THẬT LÀ CỐ Ý BỨC CHÁU MÀ, NẾU NHƯ PHÓ NGHỊ TRIỆU HỒI VỀ TỔNG BỘ, NHƯ VẬY CON ĐƯỜNG CHÍNH TRỊ CỦA CẬU ẤY DỪNG Ở ĐÂY RỒI. LÀM ANH EM CỦA CẬU ẤY SAO CHÁU CÓ THỂ THẤY CHẾT KHÔNG CỨ ĐƯỢC.”

Phó Bản Triều nói: “VẬY THÌ DỄ LÀM RỒI, CHÚ TÍN TƯỜNG NĂNG LỰC CÙNG TRÍ TUỆ CỦA CHÁU, NẾU NHƯ CHÁU CHỊU TỰ MÌNH XUẤT THỦ, CHU TRIẾT KHÔNG PHẢI LÀ ĐỐI THỦ CỦA CHÁU.” Hắn đối với Lý Tường tràn đầy lòng tin, Chu Triết có lợi hại đi nữa cũng chưa phải là đối thủ của Lý Tường.

Toàn bộ sự việc chỉ cần đối phó Chu Triết, như vậy còn lại dù ai múa máy như nào đi nữa cũng không làm gì được Phó Nghị.

Lý Tường cười khổ nói: “CHÚ PHÓ, NGÀI QUÁ XEM TRỌNG CHÁU RỒI, CHÁU XUẤT THỦ CŨNG CHƯA CHẮC CÓ NĂM CHẮC THẮNG.”

“NHƯNG CHÚ ĐỐI VỚI CHÁU RẤT CÓ LÒNG TIN.” Phó Bản Triều kiên định nói, “CHÚ TÍN TƯỜNG NĂNG LỰC CỦA CHÁU, NHẤT ĐỊNH SẼ LÀM ĐƯỢC.”

Lý Tường cảm thán nói: “NÓI ĐI CHÚ PHÓ, VÌ SAO NHẤT ĐỊNH PHẢI MỜI CHÁU GIA NHẬP CỤC QUỐC AN? CÓ PHẢI CÓ CHUYỆN GÌ LÉN GẠT CHÁU KHÔNG?”

“CHÁU NGHĨ CHÚ SẼ CÓ CHUYỆN GÌ GIẤU CHÁU SAO? CHÁU LÀ MỘT NHÂN TÀI, KHÔNG NÊN LÀM MAI MỘT TÀI HOA CỦA MÌNH.” Phó Bản Triều nghiêm trang nói.

Lý Tường biết Phó Bản Triều không có nói thật, có điều hắn cũng không tính toán nhiều như vậy, nói: “ĐƯỢC, CHÚ PHÓ, LẦN NÀY CHÁU ĐÁP ỨNG CHÚ, CÓ ĐIỀU CHÚ ĐÃ NÓI KHI CHUYỆN KẾT THÚC CHÁU SẼ LẠI TỰ DO Đấy.”

“Ha ha, ĐÓ LÀ TẮT NHIÊN, CHÚ PHÓ NÓI CÓ KHI NÀO KHÔNG CHẮC CHẮN KHÔNG.” Phó Bản Triều cười ha ha nói.

Lý Tường cười nói: “ĐỪNG NHƯ CHÚ NÓI CHUYỆN CHƯA TỪNG THẤY CHẮC CHẮN BAO GIỜ.”

“TIỂU TỪ CẬU NÓI THỂ LÀ CỐ Ý HỦY ĐÀI CỦA TA RỒI.” Phó Bản Triều nghiêm túc nói, “LÝ TƯỜNG, TA ĐÃ PHÁI NGƯỜI ĐI ĐÓN CẬU, BỌN HỌ SẼ GIÚP ĐỠ CẬU ĐI XỬ LÝ CHUYỆN NÀY, ĐỒNG THỜI TA SẼ ĐEM HẾT TOÀN LỰC ỦNG HỘ CẬU.”

“Tốt quá, lời hay không cần nói nhiều, trong lòng cháu nắm chắc rồi.” Lý Tường cười ha ha một tiếng, sau khi nói xong thì ngắt điện thoại luôn.

Phó Bản Triều nghe được đầu kia điện thoại truyền tới tiếng “tút tut”, cười khổ một tiếng nói: “TIỂU TỪ THỐI DÁM CÚP ĐIỆN THOẠI TA, CẬU LÀ NGƯỜI ĐẦU TIÊN Đấy.” Lắc đầu, không nói gì nữa.

Lý Tường sau khi cúp điện thoại đứng dậy đi ra ban công, nhìn trăng đã lệch về phía chân trời, hai mắt hiện lên một đạo hàn quang.

Không bao lâu di động của hắn vang một tiếng, có người gửi tin nhắn đến, hắn lấy ra nhìn, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị lộ ra một nụ cười sáng lạng.

Trụ sở Cục quốc an thành phố Giang Châu.

Phó Nghị thần sắc nghiêm trọng ngồi ở một chỗ, còn lại các phó cục trưởng, phụ trách các phòng ban đều tránh né hắn như là tránh ôn dịch.

Ở thành phố Giang Châu nhất là Cục quốc an, nếu ai đắc tội Chu Triết thì khẳng định là không có quả ngọt để ăn rồi.

Phó Nghị vừa lên chức đã không nhìn mặt mũi Chu Triết, một mình điều động đội hành động đặc biệt, đã xúc phạm nghiêm trọng tới quyền uy của Chu Triết, không bị Chu Triết chèn ép mới là chuyện lạ.

Hiện tại Cục quốc an thành phố Giang Châu xảy ra chuyện lớn như vậy, Phó Nghị có hậu trường cùng bối cảnh đi nữa cũng không thoát được chuyện lớn như vậy, hẳn cuối cùng sẽ như thế nào ai cũng không nói được.

Có điều có một điểm là nhiều người cùng nhất trí đồng ý, đó là Phó Nghị cuối cùng sẽ bị điều khỏi Cục quốc an thành phố Giang Châu.

Thử hỏi hẳn gây ra chuyện lớn như vậy nếu như vẫn còn lưu lại Cục quốc an thành phố Giang Châu, chẳng phải là kích thích mối quan hệ giữa địa phương và trung ương sao? Mọi người suy đoán Chu Triết chắc hẳn sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra, hẳn sẽ tình nguyện trắng sích tay, hi sinh đi Phó Nghị.

Cho nên mọi người thấy Phó Nghị một mình ngồi đó đều né tránh hẳn, rất sợ cùng hẳn có liên quan gì sẽ bị Chu Triết ghi hận, tìm một lý do nào đó đem bọn họ đi điều tra thì mệt.

Phó Nghị không nhúc nhích ngồi ở một chỗ, tư thế ngồi của hắn là tư thái tiêu chuẩn của quân nhân, hai mắt nhìn thẳng, miệng đóng chặt, ánh mắt bất động, đối với tiếng nghị luận của người khác, cùng với những ánh mắt lạnh lùng đều không có đề ở trong lòng.

Nửa giờ sau, Phó bí thư chánh pháp ủy thành phố Giang Châu Hùng Bách Đào, Cục trưởng cục công an thành phố Giang Châu, cùng với Thị ủy thường ủy thành phố Giang Châu Bí thư trưởng Thường Khả Dung, còn có một ít quan chức cấp cao của chính quyền thành phố đã có mặt.

Thường Khả Dung là đại biểu cho Nhà nước, về phần các Thị ủy thành phố Giang Châu khác, chính quyền thành phố là đại biểu cho các phe phái bất đồng lợi ích, bọn họ nhất tề tụ tập ở Cục quốc an thành phố Giang Châu, là nhận ủy thác của Hùng Bách Đào, muốn Cục quốc an thành phố Giang Châu cho Hùng Bách Đào một cái công đạo.

Chu Triết hiển nhiên cũng không nghĩ tới lực ảnh hưởng của Hùng Bách Đào lớn như vậy, nhiều đại lão giới chính trị thành phố Giang Châu lớn như vậy cũng có thể mời được, như vậy áp lực của hắn càng lớn hơn.

Có điều hẳn cũng sẽ không sao cả, họa cũng không phải do hắn gây ra, trách nhiệm tự nhiên không phải do hắn gánh chịu, Hùng Bách Đào tụ tập nhiều đại lão chính giới như vậy cũng không phải làm khó dễ hắn.

Cho nên hẳn không cần lo nghĩ, trái lại có một loại cảm giác hả hê, muốn nhìn một chút Phó Nghị cuối cùng là bị đánh bại trở về tổng bộ Cục quốc an như thế nào.

Mười lăm phút sau, Chu Triết thông báo cho cán bộ Cục quốc an họp, phòng họp to như vậy mà ngồi đầy kín người, phó cục trưởng thì ngồi phía trên, còn lại là sắp xếp tại trên lễ đài.

Vị trí của Phó Nghị ở một góc trên lễ đài, trên bàn để một tấm biển ghi hai chữ Phó Nghị.

Phó Nghị cười lạnh một tiếng, hẳn không nói gì từng bước kiên định đi từ từ đến vị trí kia, ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích.

Chu Triết ở phía xa quan sát Phó Nghị, nhìn thấy Phó Nghị lãnh đạm cùng bình tĩnh như vậy, trong lòng cũng không khỏi ngưỡng mộ tâm tình của hắn, lại có thể đem tâm tình không chỗ tốt như vậy.

Nếu như Phó Nghị không phải người của Phó gia, mà là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Chu gia, như vậy lúc này đây hẳn bất luận như thế nào cũng đều phải cứu Phó Nghị.

Đáng tiếc Phó Nghị lại đối đầu với mình, hẳn không thể đem người như vậy lưu lại Cục quốc an thành phố Giang Châu được, lưu hẳn lại bên người tuyệt đối là một mối nguy hại thật lớn.

Vừa vặn hẳn mượn dùng chuyện lần này đem Phó Nghị đá ra khỏi đội ngũ Cục quốc an thành phố Giang Châu, về phần kế tiếp Phó Nghị sẽ phải chịu loại đãi ngộ gì, sẽ có số phận chính trị như thế nào cũng không phải là chuyện hắn có thể lo lắng.

10 phút sau, hội nghị bắt đầu, Chu Triết là chủ nhà, sẽ chủ trì cuộc họp.

Lời nói khách sáo với phía chính phủ hẳn vẫn phải nói.

Chu Triết nói: “Các đồng chí, hôm nay mời mọi người tham dự cái cuộc họp này là có chuyện tình khẩn cấp phải xử lý, đương nhiên trước khi nói ra chuyện tình, đầu tiên tôi xin đại biểu Cục quốc an thành phố Giang Châu xin nhiệt liệt hoan nghênh đối với Thị ủy chính quyền thành phố, đối với Phó bí thư Chánh pháp ủy thành phố Hùng Bách Đào đến đây chỉ đạo công tác.”

Chương 69: Tiểu nhân đặc chí

Edit: Vạn

Tiếng vỗ tay vang lên như thủy triều dâng vang lên.

Trừ Hùng Bách Đào còn lại người của Thị ủy chính quyền thành phố tất cả đều đứng lên hướng mọi người biểu thị cảm ơn.

Đội sau khi tiếng vỗ tay dừng lại, Chu Triết trầm giọng nói: “Ngày hôm nay chúng ta họp hội nghị này là bởi vì đồng chí Phó Nghị mới nhậm chức phó cục trưởng, bởi vì cậu ta chuyên quyền độc đoán, khư khư cố chấp, phạm vào sai lầm cực kỳ nghiêm trọng, làm cho mặt mũi Cục quốc an thành phố Giang Châu bị đánh mất, cũng làm cho mối quan hệ giữa chúng ta và địa phương trở nên gay gắt.”

Lời này của Chu Triết vừa nói ra, những người bên dưới liền thảo luận với nhau, những người không rõ tình huống thì không ngừng hỏi thăm người khác, đội khi rõ ràng sự việc từ đầu đến cuối, những người đó liền chất lưỡi, cảm thấy lá gan Phó Nghị quá lớn, ở Cục quốc an thành phố Giang Châu vẫn chưa có người nào dám cùng Chu Triết khiêu chiến, Phó Nghị này là người thứ nhất.

Khó trách Phó Nghị lại bị Chu Triết chinh, người như thế đối lại là ai cũng không dám tin dùng, đều phải nghĩ hết biện pháp đưa hắn quay về tổng bộ.

“Mọi người im lặng một chút.” Chu Triết ngăn lại tiếng kích động lớn của mọi người, đợi mọi người im lặng xuống mới lạnh lùng nói, “Xảy ra chuyện như vậy, làm người phụ trách Cục quốc an thành phố Giang Châu, tôi không thể trốn tránh trách nhiệm được, tại đây tôi xin nói lời xin lỗi với Hùng bí thư, đồng thời tôi cũng đảm bảo với Hùng bí thư nhất định sẽ trừng phạt nghiêm khắc người đứng sau, tuyệt không để cho Hùng công tử chết vô ích.”

Hùng Bách Đào tiếp lời, lạnh nhạt nói: “Chu cục trưởng, tôi biết chuyện này không có quan hệ gì với ông, ông cũng là người biết chuyện sau cùng thôi, Hùng Bách Đào tôi ân oán rõ ràng, trong lòng không có trách ông đâu. Hơn nữa, ông xử lý theo lẽ công bằng, không thiên tư, thiên vị, chỉ riêng phần này đã để Hùng mồ mồ mồ rồi.”

Chu Triết vội vàng nói: “Hùng bí thư chê cười rồi, là do tôi quản giáo không nghiêm mới có thể để cho quý công tử gặp chuyện không hay trong cục, tôi phải kiểm điểm rồi, theo đúng quy định nội bộ mà sửa chữa sai lầm.”

Chu Triết cấp bậc là Thiếu tướng, dựa trên cấp bậc mà nói thì lão còn hơn cấp bậc của Hùng Bách Đào một bậc, nhưng mà lời nói, thái độ của lão lúc này rõ ràng là hạ cấp lấy lòng thượng cấp, điều này làm cho một số người bên dưới âm thầm lắc đầu, đối với biểu hiện này của Chu Triết không hài lòng lắm.

Hùng Bách Đào vung tay lên, biểu hiện ra vẻ hào phóng, cao giọng nói: “Chu cục trưởng ông nói đùa rồi, chuyện này không có quan hệ gì với ông, Hùng mồ tôi sao làm phiền ông chứ, có điều có một số người nhất định phải cho tôi một cái công đạo, vì sao con trai của tôi sau khi bị người bắt đi vài ngày thì lại chết trong tay người. Người thật sự là hung thủ giết người, Phó Nghị, Phó cục trưởng, xin cậu cho tôi một lời giải thích.”

“Ồ” hàng chục ánh mắt nhất loạt nhìn về phía Phó Nghị, tất cả mọi người muốn biết, đối mặt với chất vấn của Hùng Bách Đào thì Phó Nghị sẽ trả lời như thế nào, sẽ xử lý nguy cơ trước mắt này như thế nào.

Nhiều ánh mắt nhìn qua như vậy mà thần sắc Phó Nghị vẫn bình tĩnh như cũ, ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích, đối với chất vấn của Hùng Bách Đào chỉ cười lạnh một tiếng rồi không thêm biện bạch chút gì cả.

“Thế nào, Phó cục trưởng, cậu là không biết trả lời tôi như thế nào, hay là cảm thấy thẹn trong lòng không dám đối mặt với tôi?” Hùng Bách Đào lớn tiếng quát hỏi.

“Phó Nghị, cậu còn không đứng lên trả lời vấn đề của Hùng bí thư.” Chu Triết cũng lạnh lùng nói.

Phó Nghị cười lạnh một tiếng, rút cuộc mở miệng, lạnh lùng nói: “Nói đến cấp bậc, Hùng Bách Đào là cấp phòng ban, tôi là Đại tá, cũng là cấp phòng ban, nói về chức vụ, Hùng Bách Đào là Phó bí thư chánh pháp ủy, tôi là Phó cục trưởng Cục quốc an thành phố Giang Châu, tất cả mọi người đều như nhau, Chu cục trưởng, tôi rất muốn thỉnh giáo một chút, Hùng Bách Đào, ông ta có tư cách gì bắt tôi đứng dậy nói chuyện với ông ta?”

“Cậu...” Chu Triết tức giận không nói nên lời.

Phó Nghị hừ hừ vài tiếng, nói tiếp: “Còn có, Chu cục trưởng, ông là cấp bậc Thiếu tướng, là chức quan lớn của bộ, nhưng đối với một người phòng ban cấp thấp như thế lại đi khúm núm, ông có nghĩ cho mặt mũi của Cục quốc an thành phố Giang Châu hay không? Có nghĩ tới thân phận của chính mình hay không?”

“Đủ rồi...” Chu Triết bị Phó Nghị chất vấn một trận, sắc mặt đỏ lên, vỗ bàn một cái tức giận đứng dậy nói, “Phó Nghị, ở đây không phải nơi cậu có thể làm càn, cậu phạm phải sai lầm lớn như vậy, tôi xem ai cứu được cậu đây.”

“Tôi chẳng cần ai tới cứu cả, bởi vì tôi chẳng làm sai.” Phó Nghị lạnh lùng nhìn Chu Triết, không chút sợ hãi nói, “Chu cục trưởng, ông muốn mượn

chuyện này chèn ép tôi, hừ, vậy ông chọn sai đối tượng rồi, Phó Nghị tôi sẽ không bao giờ khuất phục, càng sẽ không để yên đâu.”

“Được, được, Phó Nghị, cậu giỏi lắm.” Chu Triết giận quá hóa cười, đang có mặt nhiều người như vậy mà Phó Nghị vẫn dám đối nghịch với lão, nếu như lão không làm chút gì đó thì uy tín của lão với mọi người sẽ giảm xuống mất.

Điều này đối với việc lão chương không Cục quốc an thành phố Giang Châu sau này sẽ là rất bất lợi.

Thị ủy thường ủy thành phố Giang Châu, Bí thư trưởng Thường Khả Dung, liếc mắt nhìn Phó Nghị, thấy Phó Nghị vẫn không nhúc nhích, hoàn toàn không có đem lửa giận của Chu Triết để trong lòng, trong lòng tức giận, lạnh nhạt nói: “Chu cục trưởng, ông là Cục trưởng Cục quốc an thành phố Giang Châu, gánh vác an nguy của chục triệu người dân trong thành phố, làm Thị ủy thường ủy, Bí thư trưởng thành phố, tôi có thể nói cho Chu cục trưởng, tôi là đại biểu cho thái độ của nhà nước. Ở chỗ này, tôi hi vọng Chu cục trưởng có thể xử lý theo lẽ công bằng, cho Hùng bí thư một cái công đạo, cho mấy chục triệu người dân thành phố Giang Châu một cái công đạo.”

... Ô!!!

Thường Khả Dung không lên tiếng thì tốt, vừa mới lên tiếng, trực tiếp đem Phó Nghị đưa lên một cấp độ mới, đặt ở vị trí đối lập với toàn bộ thành phố Giang Châu, lúc này Chu Triết nếu không xử lý Phó Nghị, chẳng khác nào là cô phụ Thị ủy thành phố Giang Châu, Chính quyền thành phố, với Nhà nước cùng với mấy chục triệu người dân, hậu quả như vậy, không phải một Cục trưởng Cục quốc an có thể gánh chịu.

Chu Triết biến sắc, lão định hung hăng giáo huấn hành hạ Phó Nghị, khiến Phó Nghị cùng người phía sau Phó Nghị, Phó Bản Triều cùng Phó gia biết, thành phố Giang Châu là địa bàn của Chu Triết lão, nhưng thật sự nếu muốn lão đi xử lý Phó Nghị thì lão còn chưa có can đảm cùng quyền lực này.

Phó Bản Triều là một tay cao minh, một người cực kỳ cường thế, ai động đến con trai của ông ta chẳng khác nào là động ông ta, nếu để ông ta tức giận chỉ sợ toàn bộ Cục quốc an không ai có thể chịu được cơn lửa giận đó.

Mà Phó gia, đặc biệt là Phó lão gia tử, càng có sức ảnh hưởng quan trọng trong chính giới, ngay cả Chu gia cũng phải nhượng lễ ba phần, không dám đắc tội Phó lão gia tử.

Bởi vậy vừa nghe lời nói của Thường Khả Dung, lòng mày Chu Triết liền nhúu lại một cục, thoáng chốc không biết nên làm thế nào cho tốt.

Thường Khả Dung đại biểu cho Thị ủy chính quyền thành phố, phải cẩn thận sử lý quan hệ cùng ông ta.

Thường Khả Dung mãi cũng không thấy Chu Triết tỏ thái độ gì, nhường mày không vui nói: “Chu cục trưởng, có vấn đề gì sao? Ông không được quên, chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, nếu lớn sẽ dính dáng đến rất nhiều người, nếu nhỏ, chỉ là một người gánh trách nhiệm, lẽ nào Chu cục trưởng muốn đem chuyện này làm lớn lên sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Ta ở đây ai dám!?

Edit: Sương Rồng, Vạn

Trực tiếp uy hiếp Chu Triết, ý tứ rất rõ ràng, ông mà không tỏ thái độ thì sẽ làm lớn chuyện, như vậy Thị ủy chính quyền thành phố sẽ nắm lấy chuyện này không tha cho đến khi tổng bộ Cục Quốc An cho bọn họ một câu trả lời thuyết phục.

Đến lúc đó, chỉ sợ Chu Triết cũng sẽ bị cấp trên trên trách phạt, cũng sẽ phải lãnh trách nhiệm.

Chu Triết sùng sốt, con ngươi đảo một vòng, cười ha hả nói:

- Vâng, Thường bí thư trưởng nói đúng, vậy cứ theo như ý của Thường bí thư trưởng, chúng ta nên xử lý Phó Nghị như thế nào?

Trực tiếp đem củ khoai lang nóng bỏng tay ném qua cho Thường Khả Dung, ông không phải muốn xử lý Phó Nghị sao? Đã vậy, tôi đem toàn bộ chuyện này giao cho ông xử lý, ông muốn xử lý như thế nào thì xử lý như thế đó.

Ngược lại, nếu có chuyện gì xảy ra đều không có quan gì tới tôi đây.

Thường Khả Dung cũng là hạng cáo già, mảnh lời này của Chu Triết há lại dấu điểm được lão ta, cười lạnh một tiếng, từ từ nói:

- Chu cục trưởng, ông nên nhớ ông mới chính là cục trưởng Cục quốc an thành phố Giang Châu, tôi là đại biểu Thị ủy chính quyền thành phố nên không dám vượt quyền, xử trí như thế nào vẫn là do Chu cục trưởng tính đi.

Phó Nghị ở một bên, lòng mày nhú lại một chỗ, hẳn là quân nhân, làm việc trước nay luôn là ‘lôi lệ phong hành’, đối với thủ đoạn của Chu Triết cùng Thường Khả Dung hẳn thấy thập phần khó chịu, vỗ bàn một cái, giận dữ nói:

- Muốn xử lý tôi, mấy người các ông còn chưa có ai có đủ tư cách đó. Không cần chơi cái gì tâm cơ, đơn giản là sợ gánh trách nhiệm, đẩy tới đẩy lui, thật nghĩ mọi người có nhiều thời gian sao hả?

“Bộp” Chu Triết giận tím mặt, phần nộ đứng dậy, chỉ vào mặt Phó Nghị, giận dữ nói:

- Phó Nghị, trong mắt cậu còn có lãnh đạo, còn có tổ chức sao? Ngang nhiên chất vấn lãnh đạo, cậu muốn tạo phản sao?

- Tạo phản?

Phó Nghị cười một tiếng, thản nhiên nói:

- Chu cục trưởng, chụp cho tôi một cái mũ thật lớn a, Phó nghị tôi đội không nổi đâu.

- Cậu....

Chu Triết thật sự đã bị Phó Nghị chọc tức, sắc mặt tái lại, cắn răng một cái, lạnh lùng nói:

- Được, Phó Nghị, cậu gian ngoan mắt lỉnh, đừng có trách tôi không khách khí.

Phó Nghị cười nhạt, không để ý tới Chu Triết, thái độ như vậy rõ ràng là nói cho Chu Triết biết, ông muốn xử trí như thế nào đó là việc của ông, nhưng mấu chốt là ông xử trí được tới sao?

Chu Triết đúng là bị chọc đến tức, nói liên tục ba từ “được”, lạnh lùng nói:

- Tôi đại biểu Đảng ủy Cục quốc an thành phố Giang Châu, chính thức đối với sự kiện Phó Nghị xử lý như sau: một, miễn đi chức vụ đại đội trưởng đội hành động đặc biệt, do cơ quan Cục quốc an kỉ luật kiểm tra, đối với cậu ta tiến hành điều tra, một khi phát hiện có hành vi không tuân theo quy định sẽ đưa ra toà án quân sự.

- Thứ hai, phàm là những ai tham gia sự kiện lần này đều bị cách chức, tuân theo pháp luật điều tra nghiêm túc xử lý. Đối với Hùng Huy, Đảng ủy sẽ chính thức đưa ra văn kiện, giải thích vấn đề rõ ràng cụ thể, vẫn phải cho người chết một cái công đạo, nếu muốn bồi thường, sẽ bồi thường theo tiêu chuẩn cao nhất.

- Thứ ba, miễn đi vị trí Đệ nhất phó cục trưởng Cục quốc an thành phố Giang Châu của Phó Nghị, đảng ủy phó thư kí, đối với việc của cậu ta, đảng ủy sẽ có văn kiện chính thức báo lên tổng bộ. Xét thấy Phó Nghị có biểu hiện ‘gian ngoan mắt lỉnh’, quyết định lập tức bắt Phó Nghị áp giải về tổng bộ.

....Độc!

Đây hoàn toàn là cách làm rút củi dưới đáy nồi, không chỉ có chôn vùi sự nghiệp chính trị của Phó Nghị, hơn nữa Phó Nghị còn vì thế mà gánh chịu trách nhiệm rất lớn, không nói đến có phải chịu tai ương lao tù hay không nhưng việc khia trừ công việc với cấp bậc đã là việc vẩn đã đóng thuyền.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người cũng không ai dám nói gì, Chu Triết thể mạnh, mỗi người đều linh giác qua Cục quốc an thành phố Giang Châu, bây giờ Phó Nghị có bối cảnh thâm hậu còn bị Chu Triết chinh cho thảm hại như vậy, những người còn lại thì càng không dám động vào quyền uy của Chu Triết.

Chu Triết thấy mọi người không nói lời nào, lão ta rất hưởng thụ cái cảm giác dưới một người mà trên vạn người, liếc mắt nhìn qua mọi người phía dưới, lạnh nhạt nói:

- Đây là ý kiến của đảng ủy cục, ý kiến xử lý Phó Nghị sẽ được phát ra dưới văn kiện chính thức, có ai có ý kiến khác không?

Ánh mắt sắc bén đảo qua, tất cả mọi người đều cúi đầu, chê cười, lúc này, ai còn dám cùng Chu Triết đối nghịch thì chính là muốn chết rồi.

Không một ai lên tiếng, Chu Triết thấy vậy, mừng rỡ trong lòng, xem ra đại cục cục Quốc An thành phố Giang Châu đã thành, quyền lực đều nằm trong tay lão rồi, hừ lạnh một tiếng, nói:

- Tốt, không có ý kiến khác vậy nghị quyết đã thông qua, hiện tại, nghe mệnh lệnh của tôi, đội hành động đặc biệt bắt Phó Nghị, trực xuất đưa về tổng bộ cục Quốc An.

- Ta ngược lại muốn xem ai dám!?

Một thanh âm trầm bổng truyền đến, sau đó, cửa phòng họp bị đẩy ra, bốn người xông vào.

Từ động tác bọn họ nhìn đến, nhanh nhẹn, quang minh, không dài dòng, rõ ràng là binh sĩ đã trải qua đặc thù huấn luyện.

Sau đó, một người tuổi còn trẻ, ngậm điều thuốc lá, thông thả từ ngoài cửa lớn phòng họp đi vào, hít sâu một cái, chậm rãi nhả ra một làn khói, mặt lạnh

nhìn mọi người, hừ lạnh một tiếng, nói:

- Tôi lại muốn xem lá gan ai lớn như vậy, ngay cả Đại tá Phó Nghị cũng dám bắt.

Người thanh niên này không phải ai khác mà chính là Lý Tường. Hắn nhận ủy thác của Phó Bản Triều tạm thời nhậm chức Điều tra viên đặc biệt Cục quốc an thành phố Giang Châu, toàn quyền phụ trách điều tra những sự kiện đối ngoại trọng đại, cùng với toàn quyền xử lý việc của Hùng Huy, Phó Nghị.

Lý Tường chậm rãi nhả ra một làn khói, hai mắt lạnh như hàn sương, quét mắt nhìn mọi người trong phòng họp, sâu trong mắt ẩn dấu sát khí băng lãnh đến cực điểm, làm cho đại bộ phận mọi người cúi đầu không dám nhìn đến.

Mặc dù Chu Triết, Hùng Bách Đào, Thường Khả Dung là đại lão chính giới thành phố Giang Châu, nhưng sau khi thấy ánh mắt Lý Tường thì trong lòng cũng run sợ, bọn họ đều nhìn ra sát khí của Lý Tường, băng lãnh, tràn ngập mùi vị máu tươi vô tình, đây mới thực sự là gặp phải huyết sát khí.

- Cậu là ai? Nơi này là cục Quốc an thành phố Giang Châu, người không có phận sự không thể tùy ý ra vào.

Chu Triết giận tím mặt, lão muốn hạ lệnh bắt Phó Nghị, nhưng Lý Tường lại dám bảo vệ hắn, điều này nói rõ cái gì? Nói rõ Lý Tường căn bản không có để lão ta vào trong mắt.

- Hắn chính là Lý Tường, là đầu sỏ hại chết con trai tôi.

Hùng Bách Đào đột nhiên đứng lên, chỉ vào Lý Tường, lớn tiếng quát tháo.

Nếu không vì Lý Tường, con của ông ta như thế nào bị bắt, cuối cùng như thế nào lại có thể chết.

Lý Tường cười nhạt, búng búng tàn thuốc, khinh thường nói:

- Hùng bí thư, ông có thể ăn bậy nhưng lời nói thì không thể nói lung tung được đâu nha, ông nói tôi hại chết con của ông vậy có chứng cứ không hả?

Hùng Bách Đào âm lãnh nói:

- Lý Tường người chó đăc ý, là người ra mệnh lệnh đội hành động đặc biệt của Cục quốc an thành phố Giang Châu bắt con ta đi, hiện tại con ta đã chết, người không phải đầu sỏ thì là cái gì?

- Ah, thật có chuyện như vậy sao?

Ánh mắt Lý Tường nhìn về phía Phó Nghị, lại nhả ra một làn khói, nói:

- Phó Nghị, chuyện gì xảy ra? Ta thật ra lệnh cho cậu bắt người sao?

Phó Nghị lúc đầu thấy Lý Tường xuất hiện ở phòng họp Cục quốc An thành phố Giang châu, cũng là kinh ngạc một hồi, không phải là người bên trong cục là không được phép tự ý ra vào, chớ nói chi đến chuyện xuất hiện ở phòng họp trung tâm khu vực như vậy, nhưng rất nhanh hắn thấy bốn binh sĩ đặc công làm hành động bảo vệ Lý Tường thì hắn đã biết chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Cục Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Điều tra viên đặc biệt

Edit: Vạn

Nghe được Lý Tường hỏi, Phó Nghị trước hết vẫn không trả lời vấn đề của Lý Tường mà gơ 2 đầu ngón tay lên, cười nói: “Đại ca, thèm hút thuốc quá, cho em một điếu.”

“Tiểu tử thôi, không có việc gì thì lại chiếm tiện nghi của anh mày, luôn theo anh đòi thuốc hút.” Lý Tường rút ra một điếu ném cho Phó Nghị.

“Đủ rồi, hai người các cậu xem nơi đây là gì? Nhà vệ sinh công cộng sao? Muốn làm gì thì làm sao?” Chu Triết giận dữ, lạnh lùng nói, “Người đâu, bắt hắn ra ngoài cho tôi.”

“Ta xem ai dám.” Một thanh âm âm trầm truyền đến, lập tức thấy một gã vệ sĩ kiểu nhân viên trực tiếp lấy ra súng ngắn, nòng súng chia vào mấy nhân viên Cục quốc an, lạnh nhạt nói, “Ta phụng mệnh bảo vệ Thủ trưởng, ai dám gây nguy hại đến an toàn của Thủ trưởng đừng trách ta vô tình.”

... Thủ trưởng!?

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người hai mặt nhìn nhau, không rõ thân phận của Lý Tường là gì, thật sự được gọi là Thủ trưởng thì cũng phải là cấp bậc Thiếu tướng.

Lẽ nào Lý Tường này là Thiếu tướng quân đội?

Không có khả năng, lúc bắt đầu thành lập nước thì có nhiều người trẻ tuổi lập được chiến công bắt diệt trở thành Thiếu tướng, nhưng đến niên đại bây giờ thì Thiếu tướng còn trẻ như Lý Tường thì đúng là chưa bao giờ thấy qua.

“Được rồi, mọi người đừng giương cung bạt liễu nữa.” Lý Tường vỗ vỗ người vệ sĩ kia, ý bảo hắn thu súng lại đi, sau khi dập tắt tàn thuốc thì đi về phía trước vài bước, thản nhiên nói, “Chu cục trưởng, ông không đuổi tôi đi được, cũng không làm gì được tôi đâu, khổ vậy chứ.”

Chu Triết sắc mặt tái mét, lão đã mơ hồ đoán được chuyện gì xảy ra.

Thế nhưng Hùng Bách Đào cũng không biết là chuyện gì xảy ra, lạnh nhạt nói: “Mày là đồ hung thủ giết người, con trai tao là chết trong tay mày, tao nhất định sẽ không bỏ qua cho mày đâu.”

“Ồ vậy à!” Lý Tường nhún nhún vai như thể không có vấn đề gì, nói, “Phó Nghị, có phải lúc đầu là tôi hạ lệnh bắt Hùng Huy không?”

Phó Nghị hút một hơi thuốc, rồi thở ra một hơi khói, nhếch miệng cười, nói, “Cũng chỉ có đại ca mới ra lệnh được cho em mà, không sai, ban đầu là do đại ca hạ lệnh để em bắt Hùng Huy.”

“Ừ, nghe được rồi.” Lý Tường quét ánh mắt băng lãnh nhìn Hùng Bách Đào cùng Chu Triết, lạnh lùng nói, “Nghe được chưa hả, là ta hạ lệnh bắt Hùng Huy, tất cả trách nhiệm ta sẽ phụ trách, đừng có đổ oan cho người có tội.”

“Vậy sao được, đại ca, mệnh lệnh là anh hạ, nhưng em là người chấp hành mà, làm anh em của anh thì tuyệt đối sẽ không để anh gánh chịu một mình đâu.” Phó Nghị kiên định nói.

“Tiểu tử thú, cậu hù đi dài của anh rồi!” Lý Tường cười nói, “Có điều không sao, cho dù là ta hạ lệnh, cho dù là Phó Nghị chấp hành lệnh, thì thế nào, Hùng bí thư, ông có thể bắt hai người chúng ta như thế nào?”

“Ngươi...” Hùng Bách Đào tức giận mặt tái mét, phẫn nộ đứng dậy chỉ vào Lý Tường, nhưng chỉ nói được mỗi từ “Ngươi” mấy lần chứ không nói được gì nữa.

“Đừng có ngươi ngươi với tôi, lão tử thấy ông rất khó chịu, muốn đối phó ông đấy, thì thế nào hả?” Lý Tường rất kiêu ngạo, hoàn toàn không có đem Hùng Bách Đào để vào mắt, cười nhạt vài tiếng, nói, “Xem ông thuận mắt thì gọi ông một tiếng Hùng bí thư, nhìn ông không vừa mắt thì gọi ông là Hùng cờ hồ cũng có thể được, dù sao thì cũng đều là Hùng mà, có đúng hay không? Ha ha.”

Bên dưới bắt đầu có người cười nhẹ, ánh mắt sắc bén của Chu Triết liếc đảo qua, những người muốn cười vội vàng đóng chặt miệng, dù còn muốn cười cũng phải dừng lại.

Hùng Bách Đào tức giận đến mức nổi cả gân xanh trên trán, trong mắt tràn ngập lửa giận.

Thường Khả Dung không vui nói: “Chu cục trưởng, đây là phòng họp Cục quốc an thành phố Giang Châu, nhưng bây giờ lại có người không có phận sự tiến vào, trước mặt bao nhiêu người tùy ý vũ nhục cán bộ nhà nước. Chu cục trưởng, tôi thấy hoài nghi về việc ông có thể bảo vệ tốt mấy chục triệu người dân thành phố Giang Châu, về việc giữ gìn tốt tình hình trật tự thành phố rồi đây. Sau chuyện này tôi sẽ làm báo cáo lên Thị ủy thường ủy, đồng thời xin văn kiện chính thức của Thị ủy chính phủ yêu cầu tổng bộ Cục quốc an phải cho chúng tôi một câu trả lời thuyết phục.”

“Ông muốn câu trả lời thuyết phục, tôi cho ông.” Lý Tường lấy ra một tờ giấy chứng nhận, “bộp” một tiếng, đặt ở trước mặt Thường Khả Dung, lạnh lùng nói, “Thường bí thư trưởng, đây chính là câu trả lời thuyết phục tôi cho ông, ông có thể xem cho rõ, bây giờ có muốn chúng tôi cho Thị ủy chính quyền thành phố các ông câu trả lời thuyết phục nữa không?”

Thường Khả Dung sắc mặt trở nên khó coi, Lý Tường chống đối ông ta trước mặt mọi người, làm cho hắn muốn xuống đài cũng không được, có điều ông ta vẫn cầm lấy giấy chứng nhận trên bàn nhìn xem, nhất thời sắc mặt đại biến, nhẹ giọng thì thầm: “Điều tra viên đặc biệt Cục quốc an, quân hàm Thiếu tướng.”

Cả phòng họp ồ lên.

Thường Khả Dung đọc tuy rằng nhỏ, nhưng trong phòng hội nghị này mọi người vẫn nghe rõ ràng được, trong chốc lát, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Lý Tường, ai cũng thật không ngờ Lý Tường còn trẻ như vậy đã trở thành Điều tra viên đặc biệt của Cục quốc an, lại cấp bậc Thiếu tướng.”

Điều tra viên đặc biệt Cục quốc an, hay còn gọi Đặc phái viên, là đại biểu cho toàn Cục quốc an, hành xử bằng quyền lực tổng bộ Cục quốc an, có thể nói là một chức vị quyền cao chức trọng.

Nói chung tổng bộ Cục quốc an không có quá 5 người Điều tra viên đặc biệt, chỉ cần một tình huống xảy ra chuyện trọng đại, tổng bộ sẽ phái một Điều tra viên đặc biệt về đó, toàn quyền phụ trách điều tra sự tình nơi đó.

Đừng xem thường quyền điều tra này, đó thực sự là một quyền lớn, căn cứ quy định tổng bộ cùng với tương quan pháp quy pháp luật, quyền hạn điều tra của Điều tra viên đặc biệt không chỉ ở bên trong nội bộ Cục quốc an mà còn có thể sử dụng ở mọi ban ngành có liên quan khác của quốc gia.

Chỉ một câu nói, Điều tra viên đặc biệt có thể tiến hành điều tra đối với bất kì người nào ngành nào, đồng thời có quyền điều phối quân đội nhất định, để hỗ trợ Điều tra viên đặc biệt hành động điều tra.

Chính vì quyền lực Điều tra viên đặc biệt quá lớn, cho nên tổng bộ Cục quốc an khi lựa chọn Điều tra viên đặc biệt thì sẽ cực kỳ thận trọng, thứ nhất năng lực phải mạnh mẽ, thứ hai vũ lực phải biết, thứ ba có năng lực chường không đại cục, thứ tư không thể làm việc thiên tư trái pháp luật, lạm dụng chức quyền.

Cho nên lựa chọn ra Điều tra viên đặc biệt là chuyện cực kỳ phiền phức, còn cần phải có sự đồng ý phê chuẩn của hội đồng Ủy viên quân sự quốc gia nữa.

Chính vì như thế cho nên thân phận Điều tra viên đặc biệt của tổng bộ Cục quốc an hiện nay tổng cộng chỉ mới 5 người, mà 5 người này đều có năng lực siêu quần, đồng thời mỗi người bọn họ thành lập được cho riêng mình một tập đoàn thể lực mạnh mẽ đi theo bên cạnh hoàn thành các hạng mục nhiệm vụ của tổng bộ.

“Cậu, cậu thật sự là Điều tra viên đặc biệt tổng bộ phải xuống?” Chu Triết đã đoán được chuyện gì xảy ra, mà khi Lý Tường đem giấy chứng nhận đặt ở trước mặt ông ta thì ông ta vẫn còn đang kinh hãi, không thể tin được một màn trước mắt là sự thật.

Lý Tường cười ha ha nói: “Không thể giả được, kỳ thực tôi đâu có muốn làm Điều tra viên đặc biệt gì đâu, quy củ nhiều quá, ta lại không thích quy củ, nhưng mà không có cách nào khác a, tổng bộ thịnh tình khó từ, tôi cũng chỉ có thể cố mà làm thôi.”

Hắn nói ra lời như vậy thần sắc có vẻ rất bất đắc dĩ, cực không tình nguyện.

Mợ nó!!!

Lời nói đó của Lý Tường không biết làm bao nhiêu người phải hận.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Ta kêu ngạo như vậy đấy

Edit: Vạn

Điều tra viên đặc biệt của tổng bộ Cục quốc an, toàn bộ nội bộ Cục quốc an có mấy vạn nhân viên, nhưng muốn từ giữa mấy vạn người này chọn ra một người thì tỉ lệ cạnh tranh thật là lớn.

Hơn nữa Điều tra viên đặc biệt chưa chắc là từ nội bộ Cục quốc an tuyển ra, chỉ cần những ngành khác có người phù hợp điều kiện cũng phải được Cục quốc an công nhận là Điều tra viên đặc biệt, chính vì như vậy điều kiện càng thêm hà khắc, trên cơ bản là không thể nào.

Có điều Lý Tường là ngoại lệ, hắn là nhân tài đặc thù được tổng bộ Cục quốc an mời, điều kiện có hà khắc đi nữa đối với hắn mà nói cũng không tính là gì.

Bây giờ Lý Tường cầm giấy chứng nhận Điều tra viên đặc biệt ra về đắc ý cùng mọi người, nói hắn không muốn làm Điều tra viên đặc biệt gì, là do tổng bộ Cục quốc an thịnh tình mời hắn, hoặc là bức bách hắn, bất đắc dĩ hắn mới miễn cưỡng tiếp nhận.

Nếu có thể mà nói, hắn tuyệt không muốn trở thành Điều tra viên đặc biệt gì, tình nguyện làm một công dân tự do bình thường còn hơn.

Trừ Phó Nghị ra, trong lòng những người còn lại đều nghĩ, cái thằng này lại tỏ ra ‘trang bức’ rồi, bộ dạng thoạt nhìn rất ‘chánh cùn’.

Chỉ có Phó Nghị là rõ ràng lời Lý Tường nói là thật, hắn là một người thích tự do, không thích bị quy củ trói buộc, tổng bộ Cục quốc an ba lần mời hắn làm Điều tra viên đặc biệt nhưng đều bị hắn cự tuyệt.

Lần này Phó Nghị không biết vì sao Lý Tường tiếp nhận chức vị này, có điều hắn đoán được một chút, nhất định là cùng hắn có quan hệ.

Thường Khả Dung sắc mặt tái xanh, cầm giấy chứng nhận của Lý Tường trong tay hơi run rẩy, không biết nên nói gì cho phải.

Lý Tường cười haha nói: “Thường bí thư trưởng, bây giờ ông còn muốn Chu cục trưởng đuổi tôi ra ngoài sao?”

Thường Khả Dung sắc mặt thật khó coi, hồi lâu sau, nhin xuống lửa giận trong lòng, từ từ nói: “Cậu là Điều tra viên đặc biệt dĩ nhiên là có tư cách tham gia hội nghị rồi.”

“Vậy Chu cục trưởng, ông thì sao?” Lý Tường đưa ánh mắt nhìn về phía Chu Triết, miệng nhếch lên, cười lạnh hỏi.

Chu Triết tái mặt, lạnh nhạt nói: “Chuẩn bị một cái ghế cho Đặc phái viên.” Biểu thị Lý Tường có tư cách tham gia hội nghị này.

“Ây, để ở bên cạnh Phó Nghị đi, hai anh em chúng ta thích ngồi cùng nhau.” Lý Tường cười ha hả nói.

Có người đưa mắt nhìn Chu Triết, Chu Triết mặt lạnh gât đầu.

Cấp bậc Điều tra viên đặc biệt là cùng cấp bậc với cục trưởng Cục quốc an thành phố Giang Châu, dựa theo quy củ thì vị trí của Lý Tường hẳn là phải sắp xếp ở bên cạnh Chu Triết, nhưng mà Lý Tường lại yêu cầu đặt vị trí bên cạnh Phó Nghị, dụng ý rất rõ ràng, Lý Tường và Phó Nghị ở cùng với nhau.

“Cảm ơn.” Lý Tường thu hồi giấy chứng nhận, vừa nhìn thấy cái sắc mặt như đầu heo của Hùng Bách Đào, cười ha hả nói, “Hùng bí thư, ông có ý kiến ả?”

“Cậu...” Hùng Bách Đào giận không nói lên lời.

Lý Tường cười: “Ông nếu không có ý kiến vậy tôi đi có thể đi được chứ?”

Hùng Bách Đào tức giận nắm chặt tay, miệng ngậm chặt không nói được gì.

Trước mắt bao người, Lý Tường chậm rãi đi tới bên cạnh Phó Nghị, ngồi ở trên ghế bên cạnh.

“Đại ca...” Phó Nghị vui mừng kêu lên.

Lý Tường vung tay rutsra hai điều thuốc, đưa cho Phó Nghị một điều, mình hút một điều, sau khi chậm rãi thở ra một hơi khói, thản nhiên nói: “Chu cục trưởng, bây giờ ông có thể bắt đầu họp được rồi.”

Họp? Bây giờ còn họp cái gì?

Bọn họ vốn là muốn truy cứu trách nhiệm Phó Nghị, yêu cầu Phó Nghị thừa nhận gánh trách nhiệm việc của Hùng Huy, nhưng mà Lý Tường làm Điều tra viên đặc biệt tổng bộ Cục quốc an, công nhiên ủng hộ Phó Nghị, đồng thời còn trước mặt mọi người nói mệnh lệnh bắt Hùng Huy là do hấn hạ, Phó Nghị chẳng qua chỉ là người chấp hành thôi.

Nếu như Phó Nghị phải chịu trách nhiệm, như vậy Điều tra viên đặc biệt hẳn đây càng phải gánh trách nhiệm.

Nhưng mà trên thực tế, Chu Triết căn bản không có quyền làm gì Lý Tường, dù cho Lý Tường làm sai chuyện, trái với quy định, lão cũng không có thể làm gì Lý Tường, nhất định phải do tổng bộ tiến hành xử trí Lý Tường mới được.

Bởi vậy sau khi Lý Tường nói ra câu đó, Chu Triết ngờ ngác đứng ở đó, miệng há ra, nhưng không biết nói gì cho đúng.

Hội nghị tiếp tục, chính là nghị luận xử trí chuyện của Phó Nghị.

Nếu xử trí Phó Nghị, như vậy vấn đề của Lý Tường cũng nhất định phải mang ra thảo luận.

Nhưng mấu chốt là bọn họ không có quyền cùng tư cách thảo luận vấn đề của Lý Tường, chứ đừng nói chỉ là xử trí Lý Tường, bắt Lý Tường.

Mà nếu xử trí Lý Tường, bắt Lý Tường, thì mọi người đều nhìn ra được đó là lão ta muốn dùng Phó Nghị khai đao, muốn tuyên chiến với tổng bộ Cục quốc an, là cố ý làm khó dễ Phó Nghị.

Trách nhiệm này quá lớn, ngay cả Chu gia đứng phía sau cũng không dám làm như thế, Cục trưởng cục quốc an thành phố Giang Châu như lão ta càng không dám.

Nhưng mà hội nghị nếu không tiếp tục nữa thì lão ta sẽ trở thành một chuyện cười của Cục quốc an, đừng nói uy quyền, có thể giữ được mặt mũi hay không cũng là một vấn đề.

Trong thời gian ngắn, phòng họp tĩnh lặng không tiếng động, mọi người cũng không dám thở mạnh, tất cả đều yên lặng nhìn Chu Triết, quan sát tình thế sẽ phát triển thêm một bước như thế nào.

Lý Tường không nóng vội, Chu Triết không nói lời nào hẳn cũng không nói chuyện, cứ ngồi hút thuốc, hai mắt chớp chớp nhìn mọi người.

Về phần Phó Nghị, Lý Tường không nói thì hẳn càng không nói gì, hẳn đối với Lý Tường như thiên lôi sai đâu đánh đó, Lý Tường muốn nói cái gì chính là cái đó, có Lý Tường ở đây căn bản không cần hẳn suy nghĩ nhiều làm gì.

Họp mà không ai dám nói, việc này chỉ sợ là quỷ dị nhất từ khi thành lập Cục quốc an thành phố Giang Châu tới nay, cũng là một hội nghị làm cho người

ta kinh ngạc, làm người chủ trì hội nghị, Cục trưởng cục quốc an thành phố Giang Châu Chu Triết cảm thấy mặt mũi dần mất đi, trong lòng có thể nói là lửa giận vạn trượng nhưng hết lần này tới lần khác không phát tác được.

Loại cảm giác khuất nhục này chỉ sợ là từ khi lão nhậm chức Cục trưởng tới nay lần đầu tiên khắc sâu cảm nhận.

Chu Triết miệng há lớn, hội nghị không thể cứ im lặng như vậy cho tới hết, vẫn phải nên tìm chuyện để nói, nhưng mà lời nói vừa đến yết hầu lại không nói ra được.

Buổi họp hôm nay đề tài chủ yếu là thảo luận xử trí lý Phó Nghị, nhưng bây giờ Lý Tường đại biểu tổng bộ Cục quốc an quyết định việc của Phó Nghị là hợp lý hợp pháp hợp tình, lúc này nếu mà lão ta cố ý xử trí Phó Nghị thì đó chính là đối nghịch cùng tổng bộ Cục quốc an.

Trong lòng lão cũng nghĩ chỉ sợ Chu gia cũng không cho phép lão làm cái chuyện như vậy.

Cho nên sự tình phát triển đến nước này, Chu Triết cũng có chút buồn bực, đứng ở đài chủ tịch, ngồi cũng không được, đứng cũng không xong, để cho lão thấy khó chịu mà lại không biết nên làm gì cho phải, miệng há mấy lần cũng không nói được gì.

Chu Triết không nói lời nào, Thường Khả Dung tự nhiên cũng sẽ không nói, ông ta chẳng qua là đại biểu Thị ủy chính quyền thành phố tạo áp lực cho Chu Triết, cho Cục quốc an thành phố Giang Châu mà thôi, hiện tại tình thế có biến hóa, làm đại lão chính giới thành phố Giang Châu, ông ta nhất định là phải thay đổi chiến lược chiến thuật.

Thường Khả Dung trong lòng rất rõ, lúc này ai mà nói thì sẽ nhận lấy củ khoai lang bỏng, người ở đây đều là cáo già tinh ranh, bọn họ sao có thể tự đặt mình trong tình cảnh tiến thoái lưỡng nan như thế.

Bạn đang đọc truyện *Cục Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Hí kịch đảo ngược

Edit: Vạn

Về phần Hùng Bách Đào, trong lòng lão ta tuy rất không cam lòng nhưng vì được bồi dưỡng lâu dài trong chính giới nhạy cảm khiến lão hiểu rõ được, lúc này tốt hơn hết là bảo trì trầm mặc, việc Hùng Huy chết sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy nhưng muốn được tối đa hóa lợi ích mà cứ xông tới như mẫn phu thì khẳng định là không được, nói không chừng sẽ trở thành súng bắn cho người khác.

Bởi vậy Hùng Bách Đào cũng không nói gì, chỉ dùng ánh mắt cay độc yên lặng nhìn Lý Tường cùng Phó Nghị.

Hai người Lý Tường, Phó Nghị thần sắc thản nhiên, cùng ngồi ở một góc bên đài chủ tịch, hút thuốc nhả khói, ra vẻ rất hưởng thụ. Thình thoảng còn truyền ra thanh âm của Phó Nghị: “Đại ca, anh mua thuốc lá này ở đâu đấy? Mùi vị thật khác biệt, sau này ta cũng phải mua hút thử.”

Sau đó cũng truyền đến thanh âm của Lý Tường: “Cái tiểu tử nhà cậu, anh mày phải tốn tiền mua mà mày lại cứ đi xin mãi thế, cái tính tham món hời nhỏ này lúc nào nên sửa lại đi.”

Tiếp đó, Phó Nghị ngượng ngùng cười nói: “Vậy thì thật là xấu hổ, đây là em học từ đại ca mà, có tiện nghị mà không chiếm chẳng phải Vương bát đân sao.”

“Cút.” Lý Tường cười mắng một câu.

Toàn bộ phòng họp chỉ có thanh âm của hai người Lý Tường cùng Phó Nghị, hai tên này chỉ lo hưởng thụ hút thuốc, không lo ánh mắt ai nhìn cả, đối với bầu không khí quỷ dị của phòng họp càng không nhìn, giống như bọn họ không có ở trong phòng họp vậy.

Chu Triết sắc mặt tái xanh, Lý Tường cùng Phó Nghị làm như vậy rõ ràng là không để lão vào mắt, điều này làm cho lão ta không thể xuống đài được, nhất là lại bị các đại lão chính giới khác của thành phố Giang Châu nhìn chằm chằm vào, nếu không làm chút chuyện gì đó thì uy tín của Cục trưởng cục quốc an thành phố Giang Châu là lão sẽ không còn nữa.

“Nếu không ai nói gì, vậy tôi sẽ nói vài lời vậy.” Chu Triết vừa muốn nói thì một thanh âm băng lãnh cắt đứt ý tưởng của lão, người lên tiếng chính là Lý Tường đang ngồi hút thuốc một bên.

Lý Tường ngắt đầu thò ra một hơi khói, thấy ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía hắn, mỉm cười nói: “Mọi người không cần khản trương, tôi tới đây không phải nhằm vào mọi người đâu.”

Chu Triết mặt đen lại, lạnh lùng nói: “Cậu có lời gì thì nói nhanh một chút, mọi người không muốn lãng phí thời gian đâu.”

“Ah, Chu cục trưởng, ông là muốn nói mọi người không muốn lãng phí thời gian thể chúng tôi thì muốn lãng phí sao?” Lý Tường đập tắt tàn thuốc, lại rút ra một điếu thuốc khác hút, cười nhạt vài tiếng nói: “Ông muốn thể nào thì được thể đó, Cục quốc an thành phố Giang Châu này là thiên hạ của Chu Triết ông, chỉ có người khác phục tùng mệnh lệnh của ông, một câu thôi, Chu cục trưởng, ông rất được nha!”

“Cậu” Chu Triết sắc mặt càng trở nên xấu, cả người vì tức giận mà run rẩy, chỉ vào Lý Tường nhưng lại không nói ra lời được.

Lý Tường khoát khoát tay, thần nhiên nói: “Chu cục trưởng, ông không cần trước mặt thể hiện quyền uy cục trưởng gì đâu, tôi không cần ông cái gì, cũng không dựa gì vào ông, tự nhiên sẽ không cần xem sắc mặt ông. Nếu ông có hòa khí, tôi kính ông ba phần, nếu ông muốn bày quyền uy, cc chứ tôi cũng dè sợ, nói thật ông có thể làm được gì tôi?”

“Ha ha...” Chu Triết giận quá hóa cười, lạnh lùng nói, “Đúng vậy, Lý đặc phái viên quyền uy rất nhiều, Chu mờ tôi thỉnh giáo rồi.”

“Nếu đã thỉnh giáo rồi thì thành thật một chút, đừng hờ một tí lại đưa quyền uy cục trưởng của ông ra dọa tôi.” Lý Tường không khách khí chút nào chọc thủng lớp da mặt giả dối của Chu Triết.

Chu Triết mặt lạnh không nói lời nào, trực tiếp ngồi xuống, lão nhận ra cùng Lý Tường đấu võ mồm chính là tự rước lấy nhục, lão không đấu võ mồm với Lý Tường, muốn xem hắn làm ra kết quả thực tế gì, Phó Nghị phạm sai lầm chính là sự thật, chỉ cần lão nắm sự thật này, nhất định tổng bộ Cục quốc an phải xử trí Phó Nghị, như vậy cho dù Lý Tường là Điều tra viên đặc biệt cũng không thay đổi được sự thật.

Lý Tường nói tiếp: “Tôi biết các vị hôm nay họp mục đích là muốn xử trí Phó Nghị, có điều tôi có thể trực tiếp nói cho mấy người biết, Phó Nghị, các người xử trí không được, lý do rất đơn giản, vì cậu ấy cống hiến cho quốc gia, phá vụ án tiết lộ tình báo ra ngoài rất nghiêm trọng.”

Lời vừa nói ra nhất thời như boom nổ, ngay cả Chu Triết vẻ mặt cũng kinh ngạc, hiển nhiên lão không biết những lời này của Lý Tường đại biểu cho ý gì.

Bên dưới bắt đầu có người nhỏ giọng thảo luận, hội nghị ngày hôm nay, từng đột lại từng đột bầu không khí cực kỳ khẩn trương, có thể nói là giương cung bạt kiếm.

Nhưng tình thế phát triển đến nước này, Phó Nghị phạm sai lầm là thật không thay đổi được, chủ đề của hội nghị cũng không có thay đổi.

Lý Tường muốn cứu Phó Nghị nhất định phải thay đổi tính chất sự kiện Phó Nghị, như vậy rất nhiều người suy đoán Lý Tường sẽ dùng quyền lực của Điều tra viên đặc biệt nói không điều tra đối với vụ án của Phó Nghị, bởi vậy sự kiện của Phó Nghị kéo đến nước này, ai cũng không định tính được trước tính chất sự kiện của Phó Nghị.

Nhưng mà chẳng ai ngờ rằng Lý Tường lại tung ra một quả boom tấn như vậy, làm cho đầu óc mọi người trong chốc lát không kịp phản ứng.

Lý Tường cũng không quan những người này nghe hiểu hay không, ra hiệu cho một vệ sĩ đem chứng cứ đặt trên bàn, lạnh lùng nói: “Từ trước khi Phó Nghị thăng nhiệm Đề nhất phó cục trưởng Cục quốc an thành phố Giang Châu, chúng tôi đã nhận được một tố cáo, nói thành phố Giang Châu có một tổ chức mạng bán đứng tình báo quốc gia. Vì thế Phó Nghị nhận được chỉ thị tuyệt mật của tổng bộ, yêu cầu cậu ta không tiếc bất cứ giá nào đem tổ chức mạng này lôi ra.”

Sự tình nói đến đây, mọi người đã mơ hồ đoán được chuyện gì xảy ra, Lý Tường không phải muốn ngăn chặn không cho điều tra sự việc Phó Nghị, mà hắn đem cả toàn bộ sự kiện đảo ngược lại, khiến Phó Nghị từ người phạm sai lầm thành một anh hùng có cống hiến cho quốc gia.

Tính chất của hí kịch chuyển biến như thế khiến cho nhiều người thấy được mùi thuốc súng nồng nặc trong đó.

Lý Tường lạnh lùng cười, tâm tư của mọi người hẳn đều rõ ràng, cao giọng nói: “Đúng vậy, dựa vào tình báo của Phó Nghị, chúng tôi làm một lần hành động xóa bỏ tổ chức mạng này, bắt toàn bộ những người liên quan. Căn cứ theo điều tra của chúng tôi, Hùng Huy là một thành viên tầng dưới cùng của hệ thống đó, hẳn trên danh nghĩa là một Phân đường chủ của Giảng Võ Đường, trên thực tế hẳn lợi dụng thể lực của bản thân không ngừng tìm tòi tình báo tuyệt mật, sau đó đem tình báo bán đi để kiếm lợi nhuận.”

“Cái cứt!!!” Hùng Bách Đào giận tím mặt, lớn tiếng quát lên: “Các người làm vậy là vu hãm, con trai tôi tại sao phải làm như vậy? Nó không thiếu tiền, cái gì cũng không thiếu, căn bản không có lý do đi làm những chuyện đó.”

“Thật sao?” Lý Tường đập tắt tàn thuốc, đem chứng cứ trên bàn ném qua cho Hùng Bách Đào, lạnh nhạt nói, “Đây là chứng cứ chúng tôi thu thập được, đều là bằng chứng Hùng Huy lên mạng giao dịch, ông xem một chút xem hắn giao dịch cái gì? Đây chính là tình báo bí mật quốc gia, cứ như vậy bị bán đi, Hùng bí thư, ông giáo dục con thật là tốt nha!”

Hùng Bách Đào run rẩy tiếp nhận những chứng cứ kia, xem được vài tờ sắc mặt trở nên tái nhợt, cả người ngồi ở trên ghế, một chút khí lực cũng không có, đây cơ hồ là bằng chứng lên mạng giao dịch mấy năm nay của Hùng Huy, tất cả đều bày rất rõ, rất nhiều hành động đều trái pháp luật, thậm chí có thể phán ở tù chung thân.

Bạn đang đọc truyện *Cục Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Một lời định đại cục

Edit: Vạn

Bất tri bất giác, Hùng Bách Đào cảm thấy lạnh lẽo sống lưng, vừa sờ lên trán thì thấy toàn là mồ hôi lạnh, đây hoàn toàn là sự thật, đừng nói là đòi công đạo cho Hùng Huy, có thể giữ cho mình không bị gì đã khó nói rồi.

“Hùng bí thư, bây giờ ông có muốn nói gì nữa không?” Lý Tường lên tiếng lạnh lùng hỏi.

Hùng Bách Đào sắc mặt tái nhợt đến dọa người, vô lực buông thõng hai tay xuống, lắc đầu thờ dài nói: “Tôi không còn gì để nói.”

“Ông thật sự là không có lời gì muốn nói sao, Hùng Huy chết như thế nào trong lòng ông rõ, hẳn thật sự là tự sát sao?” Lý Tường trong mắt lóe lên một đạo hàn mang, lạnh nhạt nói, “Người ta nói hồ dữ không ăn thịt con, nhưng ông vì bảo vệ mình ngay cả con trai của mình đều không tha, thủ đoạn thật độc ác.”

“Lý Tường, ta cho người biết, đồ vật có thể ăn bậy nhưng lời nói không thể nói lung tung. Con ta làm sai chuyện, là người cha ta không có dạy dỗ nó tốt, nhưng người muốn hắt nước bẩn lên đầu ta thì đừng có mơ ta chịu nhận.” Hùng Bách Đào lớn tiếng nói.

“Ah, thiếu kiên nhẫn như vậy.” Lý Tường nhếch miệng lên, lộ ra một điệu cười coi thường, lạnh nhạt nói: “Nếu không có mười phần chứng cứ thì tôi dám động tới Phó bí thư chánh pháp ủy thành phố Giang Châu ông sao? Tôi hỏi ông, những bí mật tình báo của Hùng Huy là đến từ đâu? Hẳn chẳng qua là một đường chủ nhỏ nhất dưới thế giới ngầm, dựa vào cái gì mà có được những bí mật tình báo đó?”

“Đó...” Hùng Bách Đào không biết nói gì.

Lý Tường nói tiếp: “Hùng bí thư, ông làm việc thật là chặt chẽ chu đáo, gần như là rất cẩn thận, nhưng mà ông quên một điều, lưới trời lồng lộng tuy thưa nhưng khó lọt, ông thật không nên ra tay giết chết con trai của mình, bằng không để bắt được cái u ác tính là ông chúng tôi vẫn còn phải tốn thêm một chút công phu nữa.”

Hùng Bách Đào cắn răng một cái, lạnh nhạt nói: “Lý Tường, người nói thì phải chịu trách nhiệm đây.”

“Phụ trách chứ, tôi đối với mỗi từ, mỗi chữ nói ra đều phụ trách tới cùng.” Lý Tường bảo một người vệ sĩ đem một cái USB cắm vào máy chiếu, lập tức một đoạn video hiện ra, bên trong hiện lên hình ảnh một người mang mũ trai đang ra tay giết Hùng Huy.

Cái này làm cho mọi người kinh ngạc đến ngây người, sự tình nghịch chuyển lớn, khiến cho mọi người trong thoáng chốc chưa hồi hồn được.

Chỉ có hai người Phó Nghị, Lý Tường thần sắc cực kỳ bình tĩnh ngồi tại chỗ không động đậy gì.

Bọn họ đã sớm biết chân tướng tất cả mọi chuyện, sở dĩ không nói chính là vì muốn lợi dụng sự kiện lần này đem người thật sự ở phía sau dụ ra.

Cuối cùng bọn họ cũng thành công, Hùng Bách Đào chính là người thứ nhất nhảy ra.

“Kẻ đó là ai? Tại sao phải sát hại con trai ta?” Hùng Bách Đào phản ứng rất nhanh, lập tức nhảy dựng lên, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Điều tra, nhất định phải điều tra, ta nhất định phải điều tra ra ai đã giết con trai ta.”

“Không cần điều tra, người này chính là ông.” Lý Tường cười lạnh nói, “Ông tương đối cẩn thận đã che mặt đi, không nói không động, cho rằng như vậy nếu bị chúng tôi chụp được cũng sẽ không hoài nghi đến ông, đáng tiếc, ông quá coi thường trình độ kỹ thuật của chúng tôi rồi, dựa vào so sánh hình thể, chúng tôi đã khóa chặt mục tiêu chính là ông.”

Hùng Bách Đào sắc mặt đại biến, trên trán không ngừng xuất hiện mồ hôi lạnh.

Lý Tường nói tiếp: “Vì vậy chúng tôi cùng Ủy ban kỷ luật thành phố Giang Châu liên hợp điều tra mọi phương diện về ông, bao gồm tài khoản ngân hàng, cổ phiếu chứng khoán, cuối cùng chúng tôi cũng có đột phá trọng đại, Hùng Bách Đào, ông đã không còn đường trốn nữa đâu.”

“Ha ha, người có chứng cứ sao?” Hùng Bách Đào lạnh lùng nói, “Không có chứng cứ, người không thể bắt ta. Chỉ là một cái video nhìn không rõ mặt, căn bản không thể dùng làm chứng cứ.”

“Vậy cũng đúng.” Lý Tường gật đầu, cười ha hả nói, “Có điều chuyện ông ăn hối lộ là vấn đề đã đóng thuyền, khi điều tra trong biệt thự của ông đã tìm ra rất nhiều tiền mặt cùng châu báu, còn có đồ cổ, tổng giá trị chừng 300 triệu, đồng thời chúng tôi cũng tìm ra trong nhà ông rất nhiều vàng với tiền \$, cùng với hộ chiếu cơ bản. Haiz, Hùng bí thư, chức vụ của ông tiền lương một tháng mấy vạn đồng, có tài sản lớn như vậy thì có nên giải thích chút hay không?”

Hùng Bách Đào sùng sốt, biết là mình thua rồi, nhưng mà hẳn rất không cam lòng, vì cái gì lại thua trong tay Lý Tường chứ.

Lý Tường vung tay lên, lạnh nhạt nói: “Mang đi, ông ta không thừa nhận hành vi phạm tội của mình, vậy đem cho Ban thanh tra kỷ luật đi, tôi tin tưởng họ

sẽ điều tra ra rất nhiều thứ đấy.”

Hai người đứng đầu không nói lời gì, trực tiếp túm lấy Hùng Bách Đào đẩy đi, hướng ngoài phòng họp đi ra.

Đi tới cửa phòng họp, Hùng Bách Đào đột nhiên quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Lý Tường, cười lớn nói: “Lý Tường, người cho rằng như vậy là xong sao, bắt ta thì sẽ có người báo thù cho ta, đặc tội tổ chức chúng ta người chỉ có một con đường chết.”

“Ông vẫn là thừa nhận hả, rất tốt, vậy làm chứng cứ định tội cho ông đi.” Lý Tường cười lạnh nói, “Về phần tổ chức các ông trả thù tôi éo quan tâm, bọn họ có gan đến thì ta sẽ không để cho còn mạng mà về, mang đi.”

Hai người vệ sĩ liền mang Hùng Bách Đào đi, ngay tại chỗ mang một gã cán bộ chức lớn đi, điều này gây lực trùng kích thật là lớn, cho dù là Ban kỷ luật Thị ủy cũng không dám làm như thế, phải có văn kiện liên quan và làm theo trình tự.

Có thể thấy được, quyền lực của Điều tra viên đặc biệt lớn đến mức dọa người.

Lý Tường nói: “Chu cục trưởng, sự tình đã rõ ràng rồi, Phó Nghị là chịu tổng bộ nhờ vả, ngầm điều tra Hùng Huy cùng Hùng Bách Đào, không có trải qua sự đồng ý của ông không phải là không tin ông, mà là sợ nội bộ cục khó giữ bí mật, nếu nhiều người biết sẽ lộ ra tin tức. Từ việc Hùng Huy bị giết cũng có thể thấy được chắc chắn trong cục có người làm nội ứng cho Hùng Bách Đào, nếu không Hùng Bách Đào sao làm việc diệt khẩu được thuận lợi như vậy? Ông làm cục trưởng Cục quốc an thành phố Giang Châu, nên chỉnh đốn nội bộ cho tốt, lần sau đừng có xuất hiện chuyện như vậy nữa.”

Chu Triết mặt đen lại, lạnh lùng nói: “Đa tạ Lý đặc phái viên nhắc nhở, Chu chỗ tôi sẽ chú ý.”

Hôm nay lão chỉ có thể nhận thua, bằng không tình cảnh của lão chỉ càng thêm khó.

“Tốt lắm, Chu cục trưởng, tôi muốn hỏi bây giờ Cục quốc an thành phố Giang Châu đối với việc xử lý Phó Nghị sẽ có ý kiến với thái độ gì?” Lý Tường theo sát không buông, bức bách Chu Triết gắt gao.

Điều này hiển nhiên là bả mặt một cách trần trụi, Chu Triết vừa mới nói xong phải xử lý Phó Nghị, Lý Tường thì hỏi Chu Triết đối với việc xử lý Phó Nghị có ý kiến với thái độ gì.

Lý Tường làm như vậy chính là muốn Chu Triết tự mình thừa nhận sai lầm, để cho Phó Nghị một công đạo.

Chu Triết thờ dốc vài cái, sắc mặt tái xanh, hồi lâu sau lạnh lùng nói: “Nếu Phó cục trưởng không sai, lại đối với quốc gia có công, như vậy việc xử lý đối với Phó cục trưởng tất nhiên là trở thành thừa thãi rồi.”

“Rồi, còn gì nữa không?” Lý Tường vẫn như cũ không chịu bỏ qua cho Chu Triết, bình thản hỏi.

Chu Triết hít sâu một hơi, nói: “Có sai thì phạt, có công thì tất nhiên có thưởng, tôi sẽ đem biểu hiện của Phó cục trưởng báo lên với tổng bộ, xin khen thưởng cho cậu ấy, đồng thời toàn cục chúng tôi tự họp phê bình lại, toàn cục tiến hành kiểm điểm sâu sắc. Lý đặc phái viên, tôi xử lý như vậy cậu thỏa mãn rồi chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Hiện thực có lúc rất tàn khốc

Edit: Vạn

“Cũng được.” Lý Tường cũng không biểu thị hài lòng hay không, biểu tình rất bình thản, chỉ khẽ gật đầu nói, “Xin khen thưởng cho Phó Nghị đó là chuyện phải làm, cậu ấy làm nhiều chuyện như vậy, chịu nhiều ủy khuất như vậy, nên cho cậu ấy được khen thưởng. Về phần ông nói triển khai cái gì tự kiểm điểm phê bình, tôi thấy không cần đâu, vẫn nên là tranh thủ thời gian tìm nội gián hơn, đây mới là chuyện trọng yếu.”

Sắc mặt Chu Triết rất khó coi, nhưng lại không có biện pháp gì, Lý Tường chính là cảm “Thượng Phụng bảo kiếm” mà đến, huống chi tình thế đột nhiên nghịch chuyển, Hùng Bách Đào trực tiếp bị mang đi, cho thấy Hùng Bách Đào là có chuyện rồi, nếu như lão còn kiên trì báo Phó Nghị có tội nữa thì khó tránh khỏi bị mượn cớ nói rằng lão cùng Hùng Bách Đào có cấu kết với nhau.

Tội danh này rất lớn đấy, làm cục trưởng Cục quốc an thành phố Giang Châu, nếu thật sự cấu kết với người khác tiết lộ tình báo bí mật quốc gia, vậy lão chờ được đối đầu ngoài pháp luật nhà nước còn có điều lệ của Cục quốc an nữa, chỉ sợ khi đó lão chết hơn trăm lần cũng không đủ.

Chu Triết hít sâu một hơi, nói: “Nội gián cũng cần tìm ra, kiểm điểm cũng cần tiến hành, qua chuyện này chúng ta đều phải cố gắng tìm vấn đề của chính mình cho tốt, ngăn chặn loại chuyện tương tự phát sinh lần nữa.”

Lý Tường liếc mắt thâm ý nhìn Chu Triết một cái, nhưng cũng không nói gì, sau đó ánh mắt rơi vào trên người Thường Khả Dung, lạnh lùng cười, nói: “Thường bí thư trưởng, ông đại biểu cho Thị ủy chính quyền thành phố, tôi muốn hỏi, đối với loại kết quả này, Thị ủy chính quyền thành phố còn có ý kiến gì không?”

Thường Khả Dung mặt không đổi sắc, thần nhiên nói: “Đối với hành vi cả gan làm loạn của Hùng Bách Đào, Thị ủy chính quyền thành phố sẽ dựa theo quy định pháp luật nghiêm khắc xử lý, về phần nội bộ Cục quốc an xử lý như thế nào với các nhân viên thì Thị ủy chính quyền thành phố không có quyền can thiệp, cũng không phát biểu ý kiến cái nhìn gì.”

Ý ở ngoài lời, chính là muốn nói cho Lý Tường, Thị ủy chính quyền thành phố sẽ không phát biểu ý kiến cái nhìn gì, Cục quốc an xử trí Phó Nghị như nào đó là chuyện của Cục quốc an, cùng với Thị ủy chính quyền thành phố không liên quan gì cả.

Lý Tường lạnh lùng cười, Thường Khả Dung chơi loại thủ pháp ‘thái cực’ này với hắn thì tìm nhầm người rồi, có điều Phó Nghị đã không có việc gì, hắn cũng không muốn sinh sự thêm, thấy Thường Khả Dung đại biểu Thị ủy chính quyền thành phố đã tỏ thái độ, như vậy cho dù có người còn muốn làm chút gì đó cũng không đối phó được Phó Nghị, gật đầu nói: “Đã như vậy chuyện này quyết vậy đi, tôi sẽ báo cáo lên tổng bộ, được rồi, Chu cục trưởng, Thường bí thư trưởng, các ông cứ tiếp tục họp đi, tôi không quấy rầy nữa.” Nói xong trực tiếp đứng dậy rời khỏi phòng họp.

Bốn người vệ sĩ cũng đi theo sau lưng Lý Tường, rời khỏi phòng họp.

“Đại ca, chờ em với.” Phó Nghị nào quản tới ánh mắt sát nhân của Chu Triết, đuổi theo cước bộ của Lý Tường.

Bên ngoài tòa nhà Cục quốc an, Lý Tường để cho bốn người vệ sĩ đi về phục mệnh với Phó Bán Triều, tiếp theo sẽ là chuyện của những người cao tầng đánh cờ, không phải là những việc Lý Tường có thể tham gia.

Phó Nghị đuổi theo ra ngoài, sau khi thấy bốn người vệ sĩ rời đi, nhếch miệng cười nói: “Đại ca, anh đồng ý lời mời của tổng bộ hả?”

“Đồng ý lời mời cái gì?” Lý Tường xuất cái giấy chứng nhận kia ra, giờ giờ lên, tức giận nói, “Cái gì mà Điều tra viên đặc biệt chứ, Phó Nghị, anh cho chú biết, nếu không phải là chú thì lão tử đét làm cái Điều tra viên đặc biệt gì đó đâu.”

“Dạ dạ, em biết, đại ca là vì anh em mà giúp đỡ không tiếc cả mạng sống, làm cho anh em trong lòng luôn nhớ kỷ ân tình này.” Phó Nghị đặt tay lên ngực, cười ha hả nói.

“Cút đi, ở trước mặt lão tử vô mộng ngựa, cậu cho là lão tử dễ lừa như vậy sao! Anh xem cậu không có việc gì thì đi tìm một cô gái mà vô mộng đi.” Lý Tường tức giận nói.

Phó Nghị vỗ vỗ cái ót, cười lém lỉnh nói: “Tạm thời còn chưa có ý định này.”

Vừa thấy được ánh mắt sắc bén của Lý Tường, Phó Nghị vội vàng sửa lời nói: “Đây không phải vì do không gặp người thích hợp sao, chỉ cần gặp được người thích hợp nhất định sẽ kiên quyết học theo tinh thần tấn gái của đại ca, tuyệt không buông tha.”

“Biến, lại nói xấu lão tử.” Lý Tường rút ra hai điều thuốc ném cho Phó Nghị một điều, mình hút một điều, thần sắc nghiêm túc nói, “Phó Nghị, sau này cậu phải cẩn thận một chút, nước thành phố Giang Châu rất sâu đấy. Trên chiến trường cậu là một viên hổ tướng, nhưng trong chính trị cậu chẳng qua chỉ là trẻ con, nếu không có cha cậu bảo kê, lúc này đây cậu thật sự bị người ta tính kế rồi.”

Phó Nghị hung hăng rít một hơi thuốc, lạnh nhạt nói: “Thật không nghĩ tới, Hùng Bách Đào ngay cả con trai của mình cũng không tha, giết người diệt khẩu, bọn họ rốt cuộc muốn bịt miệng chuyện gì nhỉ?”

Lý Tường nói: “Không biết, đây là một dây xích lợi ích cực kỳ phức tạp, Hùng Bách Đào chẳng qua chỉ là một con tốt không quan trọng. Được rồi, không nói những thứ này nữa, sau này cậu phải cẩn thận đấy, bây giờ tránh được một kiếp nhưng cũng đắc tội với một ít đại lão chính giới thành phố Giang Châu rồi, ngay cả Chu Triết xem cậu cũng không vừa mắt. Những ngày tiếp theo sau này cậu sẽ không được tốt lắm đâu.”

Phó Nghị cười nhạt vài tiếng, nói: “Em quân khi gió gì ai thuận mắt ai không thuận mắt, làm quân nhân em chỉ phục tùng quân lệnh, làm chuyện chính mình nên làm, trong chính trị em không hiểu chuyện, nhưng ai có thể đụng tới em, em cũng không phải ăn chay.”

Lý Tường lắc đầu, ngữ trọng tâm trường nói: “Phó Nghị, đừng đem sự tình nghĩ đơn giản như vậy, đấu tranh trong chính trị còn tàn khốc hơn nhiều so với cậu suy nghĩ, phức tạp rất là nhiều, cậu phải thật cẩn thận cẩn thận ứng phó, ngàn vạn lần không được lơ đãng, biết không?”

*ngữ trọng tâm trường: lời nói chân thành, tình ý sâu xa

“Vâng, đại ca.” Phó Nghị nghiêm chào nói.

“Được rồi, không nói với cậu nữa.” Lý Tường đem tờ chứng nhận kia đưa cho Phó Nghị, cười nói, “Giúp anh một việc, đem giấy chứng nhận này trả lại cho lão tử nhà cậu, nhiệm vụ này anh đã hoàn thành, tờ chứng nhận này ở lại chỗ anh cũng vô dụng.”

“Đừng mà, đại ca...” Phó Nghị định nói chuyện.

Lý Tường giơ tay ngăn lại, nói: “Không cần nói lời thừa vô ích, nếu còn cần, thì sẽ cần tới.” Xoay người hướng về phía xe của mình đi tới, mở nhạc lên, trực tiếp lái xe rời đi.

Phó Nghị nhìn giấy chứng nhận, ha ha cười, giáo hoạt nói: “Đại ca, anh cần có một bầu trời để thi triển tài hoa, Cục quốc an chính là bầu trời tốt nhất cho anh, giấy chứng nhận này em sẽ giữ lại cho anh, không đưa cho cha đâu.”

Lý Tường lái xe đến tập đoàn Khải Lý, đến phòng làm việc của Dương Tư Niệm, thấy Liễu Huyền đang ở trong phòng báo cáo công tác với Dương Tư Niệm.

Liễu Huyền thấy Lý Tường tiến vào, tức giận tròn trắng mắt nhìn hắn, hiển nhiên nàng đối với Lý Tường không có ấn tượng tốt đẹp gì.

Lý Tường cảm thấy rất oan uổng, hắn cũng chưa làm cái gì, sao lại chọc cho cục phẩm ngự tỷ này không vui rồi.

“Lý Tường, cậu tới rồi, chờ một lát tôi có chuyện muốn thương lượng với cậu.” Dương Tư Niệm mỉm cười gật đầu với Lý Tường, bảo Lý Tường trước hết chờ một chút.

“Được!” Lý Tường nhún vai, không biết vì sao Dương Tư Niệm đột nhiên đối tốt với hắn như vậy, ngữ khí lời nói đều thay đổi, nhưng hắn có nguyên tắc không xen vào việc của người khác, không có suy nghĩ nhiều làm gì, sau khi rời khỏi phòng làm việc của Dương Tư Niệm thì trở về bàn làm việc của chính mình chơi game.

Bạn đang đọc truyện *Cục Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Thỏa hiệp thế nào

Edit: Vạn

Liễu Huyền nhìn bóng lưng của Lý Tường, không vui nói: “Niệm Niệm, người như vậy mà cậu yên tâm giao mình cho người ta sao?”

Dương Tư Niệm mặt đỏ lên, mắng: “Gi mà đem mình giao cho người ta, tớ chỉ mời anh ta làm vệ sĩ riêng mà thôi, cậu đừng nói linh tinh.”

Liễu Huyền cười khanh khách nói: “Nha, còn xấu hổ sao, Niệm Niệm, thành thật khai báo, cậu đối với hắn ta có suy nghĩ đặc biệt không hả?”

“Tớ đối với anh ta căn bản không có suy nghĩ gì, cậu đừng nghĩ linh tinh!” Dương Tư Niệm xoa xoa huyệt thái dương, cười xấu xa nói, “Huyền Huyền, ngược lại là tớ thấy cậu và anh ấy giống như là oan gia vui mừng, đầu võ mồm có phải rất vui hay không a! Có muốn tớ làm bà mối cho hai người không, thúc đẩy mối lương duyên này?”

“Là lương duyên gì chứ, tôi thấy giống với nghiệt duyên thì có.” Liễu Huyền vội vàng khoát tay, nói, “Cậu muốn cho tớ sống lâu vài năm thì để hắn ta cách tớ xa chút, vừa nhìn thấy hắn trong lòng tớ liền tức giận.”

“Không có suy nghĩ khác sao?” Dương Tư Niệm giáo hoạt hỏi.

“Phải, tớ cùng với ai cũng được, nhưng sẽ không cùng với hắn ta.” Liễu Huyền nói, “Được rồi, Dương tổng, nói chuyện nghiêm túc thôi, Thành chủ tịch sắp trở về rồi.”

“Ah, Thành chủ tịch không phải đi khảo sát thị trường châu Âu sao? Nhanh như vậy đã trở về?” Dương Tư Niệm cảm thấy đau đầu, Thành Nam Phi trở về, như vậy nàng sẽ phải bỏ ra rất nhiều tinh lực để ứng phó hắn ta, tập đoàn đã phát triển đến thời khắc mấu chốt, thật sự bây giờ nàng còn không có thời gian nghỉ ngơi, đâu còn có tinh lực đi ứng phó Thành Nam Phi nữa.

Liễu Huyền nói: “Tôi nhắc nhở cô, Thành Nam Phi thèm nhỏ dãi mĩ sắc của cô thật lâu, chủ yếu nhất à, hắn ta đối với ý tưởng kinh doanh của cô không tán thành, lần này trước khi trở về hắn đã bắt đầu sắp xếp nhân sự rồi.”

“Mặc kệ đi, trở lại rồi nói sau.” Dương Tư Niệm không muốn nói chuyện như vậy nữa, nói với Liễu Huyền, “Được rồi, Huyền Huyền, cậu đi kêu Lý Tường vào đây cái, tớ có việc muốn thương lượng với anh ta.”

“Ok.” Liễu Huyền rời khỏi phòng làm việc của Dương Tư Niệm, trở về phòng làm việc của Lý Tường, nhất thời tức muốn nổ phổi.

Chỉ thấy Lý Tường ngồi trên ghế giám đốc của mình, đầu thoải mái dựa vào trên lưng ghế, uống cốc nước của mình, chân gác trên bàn làm việc, giống như bộ dạng đi chơi nhàn nhã không gì sánh được.

“Lý Tường...” Liễu Huyền hận không thể xé Lý Tường ra, nổi giận gầm lên một tiếng, “Cậu đến phòng làm việc của tôi làm gì haaaaaa?”

“À à, là Liễu tổng hà, báo cáo công việc xong rồi hả?” Lý Tường vội vàng đứng dậy, phui phui bụi trên ghế giám đốc, cười nói, “Ngồi thoải mái thật a!”

“Cậu không phải có phòng làm việc của chính mình sao? Tại sao lại vào phòng làm việc của tôi ngồi hả?” Liễu Huyền gầm nói.

Lý Tường nhún nhún vai, nói: “WC bị hỏng người ta đang sửa, phòng làm việc của tôi vừa vặn ngay bên cạnh WC, mùi bốc ra không tưởng được. Tôi thấy phòng làm việc của Liễu tổng thì không có người thì vào nghỉ ngơi một chút. Đây là đồng nghiệp với nhau, Liễu tổng sẽ không ngại chứ!”

Liễu Huyền tức giận không phát tác được, nắm chặt nắm tay, hít sâu một hơi để mình bình tĩnh lại, trên mặt lộ ra dáng tươi cười, nói: “Không ngại, tôi một chút cũng không ngại, được rồi, Lý Tường, Lý tổng, bây giờ cậu có thể ra khỏi phòng làm việc của tôi không?”

“Ok, không thành vấn đề.” Lý Tường lại uống một ngụm cafe.

“Đó là cốc của tôi.” Liễu Huyền cả giận nói.

Lý Tường ngăn ra, cười ha ha nói: “Không sao, tôi không ngại đâu.”

“Nhưng là tôi ngại.” Liễu Huyền cả giận, “Cậu không biết cốc là vật riêng tư sao?”

“Thế nhưng tôi tìm không thấy cốc uống cafe nào khác a!” Lý Tường nhún nhún vai, bày ra bộ dáng lộn chết không sợ nước sôi.

Liễu Huyền cả giận nói: “Cậu tìm không thấy cốc uống cafe nào khác đâu có liên quan gì tới tôi, cậu không biết tìm đồng nghiệp khác để mượn sao?”

“Được rồi, lần sau tôi sẽ chú ý.” Lý Tường cười, để cốc xuống, định rời khỏi phòng làm việc của Liễu Huyền.

“Chờ đã, cậu ở trong phòng làm việc của tôi làm cái gì?” Liễu Huyền đột nhiên hỏi.

Lý Tường dừng sờ một chút, nói: “Tôi có làm gì đâu, chỉ là uống cafe, ngồi trên ghế nghỉ ngơi chút thôi mà.”

Liễu Huyền cũng không phát hiện có gì khác thường nữa, hít sâu một hơi để cho mình bình tĩnh lần nữa, lạnh nhạt nói: “Lý Tường, tôi cảnh cáo cậu, sau này không được vào phòng làm việc của tôi nữa, có nghe hay không?”

Lý Tường nhún nhún vai, nói: “Nghe thì nghe được, có điều, Liễu tổng, nếu như cô còn đem phòng làm việc của tôi sắp xếp bên cạnh nhà WC, tôi cũng không dám đảm bảo lần sau có ngủ luôn trong văn phòng của cô luôn hay không đâu.”

“Cậu...” Liễu Huyền chỉ chỉ Lý Tường, giận giữ nói không ra lời, sau một hồi nói, “Được, tôi lập tức sắp xếp phòng làm việc mới cho cậu, những vật dụng cần thiết tôi đều cho anh chọn mua lần nữa, được hay chưa?”

“Cái này thì được, haha, có phải Dương tổng tìm tôi hay không? Vậy tôi đi tìm Dương tổng đã đây.” Lý Tường cười vài tiếng, rời khỏi phòng làm việc của Liễu Huyền.

“Lý Tường, tức chết tôi rồi.” Liễu Huyền hung hăng giậm chân một cái, đối với Lý Tường thật không làm cách gì được.

Đến phòng làm việc của Dương Tư Niệm, Dương Tư Niệm đã sớm pha sẵn cho Lý Tường một tách trà, sau khi đóng cửa phòng làm việc Dương Tư Niệm rút ra một điều thuốc lá cho nữ, hỏi Lý Tường: “Có muốn thử một điều thuốc lá dành cho phái nữ không?”

“Loại đó mùi quá nhẹ, không thích hợp với tôi.” Lý Tường rút thuốc lá của bản thân ra, châm lửa hút, sau khi chậm rãi thở ra một hơi khói đột nhiên nói, “Có phải Dương gia đã bắt đầu hành động hay không?”

Dương Tư Niệm dừng sờ một chút, lập tức hiểu ý tứ trong lời nói của Lý Tường, châm thuốc hút một hơi, nói: “Đúng vậy, đêm qua tôi đem tin này nói cho lão gia tử, ông ấy rất vui, khen tôi biết làm việc.”

“Ừm, vậy là tốt rồi, có cái nhân tình như vậy, cô sống ở Dương gia sẽ khá giả hơn một chút.” Lý Tường gật đầu, không nói gì thêm.

Chuyện nên làm hẳn đã làm, về phần tiếp theo sẽ như thế nào cũng không phải chuyện hẳn có thể lường không được.

Dương gia cuối cùng có thể tranh thủ được vị trí này hay không thì phải xem Dương gia có chịu nỗ lực hay không, có thể nhượng bộ cùng thỏa hiệp ở các phương diện khác không.

Được cái gì thì nhất định phải trả giá bằng nỗ lực tương ứng, đây là chuyện công bằng.

Nhất là khi cao tầng chính giới đánh cờ đều phải có thỏa hiệp cùng nhượng bộ, mỗi một lần tranh đấu đều phải thấm nhuần điều này.

Ai cũng không muốn thế cục loạn lên, ổn định là tiếng lòng của tất cả đại lão, bởi vậy ai dám phá hỏng cục diện cân bằng này, phá vỡ sự ổn định cục diện sẽ gặp phải sự thảo phạt của các đại lão.

Bởi vậy Dương gia muốn lấy được vị trí Phó bí thư chánh pháp ủy thành phố Giang Châu này, đem thế lực của Dương gia kéo dài đến tận thành phố Giang Châu, [Nguồn: TruyenFULL.vn] như vậy thì phải nhượng bộ ở một số chuyện, bằng không sẽ không có cách nào dẹp yên lửa giận cùng bất mãn của các đại lão khác.

Dương Tư Niệm trong lòng cảm động một hồi, nói khẽ: “Lý Tường, cảm ơn cậu, rất ít người làm như thế vì tôi, cũng không có ai có thể bảo vệ tôi. Chỉ có cậu mới có thể cho tôi loại cảm giác an toàn này.”

Lý Tường cười cười, nói: “Bình thường mà nói, một cô gái khi nói như vậy đối với một chàng trai thì đó chính là bộc lộ đấy.”

Dương Tư Niệm mặt đỏ lên, trừng mắt liếc nhìn Lý Tường, không có giải thích gì cả, nói: “Tôi tìm cậu đến là có chuyện xin cậu giúp đỡ một tay.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Đóng giả trẻ trâu của gái sinh viên

Edit: Vạn

- Nói đi, là chuyện gì?

Lý Tường đã đoán ra Dương Tư Niệm tìm hắn là vì chuyện gì, có điều hắn không nói ra, bằng không Dương Tư Niệm lại nghĩ hắn là người rất đáng sợ.

Dương Tư Niệm nói:

- Gần đây, trường học của em gái tôi phát sinh một chuyện, cảnh sát đã tham gia điều tra, lại thấy trước kia có sát thủ ám sát em gái tôi nên tôi có chút lo lắng cho sự an toàn của em ấy, vì vậy tôi muốn mời cậu đến đại học Giang Châu, bảo hộ em gái tôi trong một thời gian ngắn.

- Tôi không phải vệ sĩ của Dương tổng sao? Sao bỗng nhiên lại muốn tôi đi trường học bảo vệ cô nàng kia thế?

Lý Tường chậm rãi thở ra một hơi khói, thuận miệng hỏi.

Dương Tư Niệm nói:

- Tôi chỉ có một người em gái là nàng, nếu như nàng gặp chuyện không may, tôi sẽ không còn người thân nào trên đời này nữa. Còn nữa, gần đây tôi bận việc gây dựng là và phát hành lại cổ phiếu tập đoàn, sẽ rất ít khi đi ra ngoài, sát thủ muốn giết tôi cũng không có cơ hội đâu. Hơn nữa bên cạnh tôi còn có Thiết Thủ, cậu ta cũng sẽ bảo vệ tôi.

Lý Tường gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Dương Tư Niệm nói:

- Đương nhiên nếu bên tôi có chuyện thì cậu vẫn là lấy chuyện của tôi làm chuyện chính, chờ Phụng Phụng được nghỉ, ta sẽ đưa nàng ra nước ngoài tránh một thời gian.

- Được rồi, Dương tổng, tôi biết nên làm như thế nào, cô yên tâm đi, tôi sẽ làm theo sự sắp xếp của cô.

Lý Tường cười cười nói:

- Có điều tôi như thế này đi bảo vệ cô nhóc kia sẽ không khiến người khác hoài nghi cùng chú ý sao?

Dương Tư Niệm nói:

- Yên tâm, tôi cũng đã sắp xếp ổn thỏa rồi, ba ngày sau, cậu chính là sinh viên năm nhất của đại học thành phố Giang Châu.

Lý Tường kinh ngạc nói:

- Cái gì? cô biến tôi thành sinh viên sao?

Dương Tư Niệm cười cười, nói:

- Có vấn đề gì sao?

Lý Tường nói:

- Quay đi quay lại, chính là muốn tôi trở đóng giả trẻ trâu à!

- Rất tốt đó chứ, đại học Giang Châu là đại học hạng nhất quốc gia chúng ta đó, hơn nữa, trường đại học này là trung tâm nghệ thuật, có thể nói là mỹ nữ nhiều như mây, thể loại mỹ nữ nào khắp nơi trên toàn nước đều có, vừa vặn phù hợp khẩu vị của cậu nha!

Dương Tư Niệm trêu đùa nói.

- Ha ha, vậy cũng đúng, có điều cô có ghen không?

Lý Tường đột nhiên tới gần hỏi.

- Tôi, tôi cần gì phải ghen?

Dương Tư Niệm không khỏi hoảng hốt, vội vàng tránh né ánh mắt của Lý Tường.

- Ha ha...

Lý Tường cười to vài tiếng, lại ngồi xuống.

Dương Tư Niệm nội tâm không khỏi thấy có chút mất mát, cũng không biết mình mất mát cái gì, một lúc sau, nàng lên tiếng:

- Tôi cho cậu nghỉ ngơi ba ngày, nghỉ ngơi cho tốt vào.

- Ha ha, vậy cảm ơn Dương tổng.

Lý Tường cười cười, nhắc nhở Dương Tư Niệm:

- Dương tổng, Hùng Bách Đào ngã, có điều, Giảng Võ đường lại không có chịu ảnh hưởng gì, cô làm bọn học mất đi một chỗ dựa vững chắc, chỉ sợ bọn họ sẽ không bỏ qua cho cô đâu.

- Hừ, không có Hùng Bách Đào kìm hãm tôi thì tôi đây chẳng sợ bọn họ, huống chi tập đoàn Khải Lý lại là sản nghiệp của Dương gia, Giảng Võ đường muốn đối phó với tập đoàn Khải Lý thì trước đó cũng phải suy nghĩ một chút, bọn họ sẽ phải đối phó với Dương gia như nào.

Dương Tư Niệm lạnh mặt nói.

- Tốt, vậy không có việc gì tôi đi trước đây.

Lý Tường đứng dậy, rời khỏi phòng làm việc của Dương Tư Niệm.

- Lý Tường...

Dương Tư Niệm mê mẩn đứng lên gọi tên Lý Tường.

Lý Tường cười, quay đầu lại, hỏi:

- Dương tổng có chuyện gì sao?

Dương Tư Niệm trầm mặc một lúc rồi lắc đầu, cười khò, nói:

- Không có việc gì, cậu đi đi.

- Ừ.

Lý Tường gật đầu rồi rời đi.

Dương Tư Niệm thấy buồn vu vơ, đứng nguyên tại chỗ suy nghĩ hồi lâu.

Lý Tường sau khi trở lại biệt thự, thấy mấy cô gái đều đang ở nhà, điều này làm cho hắn có chút ngoài ý muốn, lúc trước vào thời điểm này các nàng đều còn đang bận rộn với việc của mình.

Có điều, để cho hắn ngoài ý muốn là Chu Chân cũng ở đây.

Hoa khô cảnh sát xinh đẹp này có đầy hiệu lực đối với hắn, hơn nữa, tính tình nàng nóng nảy, hai người gặp mặt, giống như sao hỏa đụng phải trái đất, tràn ngập mùi thuốc súng.

- Lý Tường ca, anh về rồi.

Dương Phụng Phụng đang tập thể dục, toàn thân đổ mồ hôi nhễ nhại lại mặc bộ đồ thể thao bó sát người, trông có vẻ gợi cảm mê người, không giống bộ dáng một cô gái mười tám mười chín tuổi gì cả.

- Ủ, cuối cùng cũng được rảnh rồi.

Hắn liếc mắt nhìn Chu Chân cười ha ha, nói:

- Chu cảnh quan là khách hiếm nha!

- Không hoan nghênh tôi hả?

Chu Chân tức giận, trợn mắt lườm Lý Tường.

Lý Tường nhún vai, nói:

- Không hoan nghênh.

- Ngại quá, tôi không phải đến thăm anh, tôi là tới thăm Ngải Kỳ, anh có hoan nghênh hay không cũng không quan trọng.

Chu Chân cũng không kém cạnh phản bác lại.

Ngải Kỳ vội vàng đi ra hoà giải, nói:

- Lý Tường, nàng thật sự là bạn tốt của tôi, gần đây nàng có chút áp lực lớn, nhiều án mạng cũng chưa phá được, tôi thấy nàng áp lực lớn như vậy nên mời nàng đến biệt thự chơi, anh sẽ không trách tôi chứ!?

- Cứ tùy ý đi, nhà lớn như vậy, cô ấy muốn ở lại cũng có thể được nữa là.

Lý Tường không vấn đề gì nói.

- Vậy tôi đây cũng không khách khí.

Chu Chân hừ lạnh một tiếng.

- Cô thật muốn ở lại đây.

Lý Tường kinh ngạc hỏi lại.

- Thôi đi... ai muốn ở đây chứ, tôi chỉ là định ngủ cùng Ngải Kỳ một tối nay thôi.

- Ui, vậy thì tốt rồi, nếu cô thật sự đến ở đây, phòng chừng ngôi nhà lý tưởng của chúng tôi sẽ không được bình yên.

Lý Tường thở phào một hơi nói.

- Anh nói cái gì?

Chu Chân lớn tiếng hỏi.

Lý Tường cười ha ha, nói:

- Tôi nói là cô rất đẹp.

- Không tin.

Chu Chân cũng không tin lời ngon ngọt của Lý Tường.

- Đúng rồi, tôi có chuyện muốn nói một chút.

Lý Tường ho khan một tiếng, cao giọng nói.

- Chuyện gì?

Tô Tô Tô mỉm cười nhìn Lý Tường mà hỏi.

Lý Tường có chút ngượng ngùng, cười mĩa mai, nói:

- Mấy ngày nữa, ta muốn đến học đại học Giang Châu.

“Phi”

Chu Chân là người đầu tiên bật cười, nàng nhìn Lý Tường, ngạc nhiên nói:

- Anh đến đại học Giang Châu là đi học? Anh bao nhiêu tuổi rồi, vẫn còn đóng giả trẻ trâu đi cua mấy em sinh viên, như vậy cũng quá táng tận lương tâm đi.

Lý Tường tròn trắng mắt, nói:

- Học, học nữa, học mãi, học lại từ đầu, tôi đây có một tâm hồn tuổi trẻ, muốn một lần nữa trở lại trường đào tạo sâu hơn, như thế không được sao?

- Có thể, có điều anh già như vậy, trường học sẽ nhận anh sao?

Chu Chân quan sát trên dưới Lý Tường, cố ý đem từ “già” nhấn mạnh.

- Già hay không già, cô thử một lần không phải sẽ biết sao.

Lý Tường bi ối nói.

Chu Chân mặt đỏ lên, nói:

- Anh còn không đứng đắn tôi sẽ bắt anh về đồn đấy.

- Ha ha, Lý Tường ca, anh rốt cục đã đồng ý.

Chỉ có Dương Phụng Phụng biết là xảy ra chuyện gì, nàng thấy Lý Tường đáp ứng làm vệ sĩ cho nàng, nàng không khỏi vui mừng.

Tô Tô Tô cũng là sinh viên năm ba trường đại học Giang Châu, nàng thấy Lý Tường muốn đi đại học Giang Châu đào tạo thêm thì như vậy nàng cũng có nhiều thời gian được ở cùng Lý Tường, trong lòng cũng thật là vui vẻ.

Về phần Ngải Kỳ cùng Lưu Nhã cũng không có cảm thấy cái gì lạ, Ngải Kỳ thì nghĩ, có thể Lý Tường có nhiệm vụ gì đó, còn Lưu Nhã lại cho rằng Lý Tường muốn kiếm cái văn bằng để dễ lên chức trong công ty hơn.

Dương Phụng Phụng nói:

- Chuyện tốt như vậy, chúng ta nên mở tiệc ăn mừng chứ, Lý Tường ca, anh mời chúng em ăn cơm nhé?

- Được, không thành vấn đề, địa điểm cho mọi người chọn.

Lý Tường hào phóng nói.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch

Edit: Vạn

“Bọn em còn muốn hát nữa, hôm nay nhiều người, khẳng định sẽ rất náo nhiệt.” Dương Phụng Phụng hưng phấn nói, “Lý Tường ca, lần này em sẽ uống cho anh gục luôn.”

“Có được bốn sự này rồi nói sau.” Lý Tường nhún nhún vai, cũng không cho rằng Dương Phụng Phụng có năng lực này, muốn uống cho hấn gục thì mời Dương Phụng Phụng cũng chưa chắc làm được.

“Lý Tường ca...” Dương Phụng Phụng kiêu mị nói.

“Gi nữa?” Lý Tường ra vẻ tức giận hỏi.

“Em mới mua cái máy chạy bộ, anh có thể đem giúp em lên trên tầng không?” Dương Phụng Phụng giả vờ đáng thương nhìn Lý Tường.

“Sệt, em thật là biết tìm chuyện, ở đâu?” Lý Tường nói.

“Ồ chỗ này.” Dương Phụng Phụng chỉ máy chạy bộ một bên phòng khách, ha ha cười nói, “Làm phiền Lý Tường ca rồi.”

Lý Tường đem máy chạy bộ của Dương Phụng Phụng đưa lên phòng của nàng trên tầng 2.

“Lý Tường ca, anh chừng nào thì đi báo danh?” Dương Phụng Phụng hỏi.

“Ba ngày nữa, vì còn phải làm chút thủ tục.” Lý Tường cũng không muốn nói gì thêm, hần sờ dĩ đáp ứng Dương Tư Niệm đi Đại học Giang Châu còn có một mục đích riêng khác, đó là tiếp cận con gái của La Phi Ngư.

“Được, vậy ba ngày sau em dẫn anh đi.” Dương Phụng Phụng có vẻ rất hưng phấn, cười khanh khách nói.

“Tùy em” Lý Tường biểu hiện ra cảm thấy không hứng thú lắm.

“Lý Tường ca, em đi tắm đã, anh chờ em chút.” Dương Phụng Phụng cầm quần áo của mình tiến vào phòng tắm.

Lý Tường miệng giật giật, vừa định đi xuống dưới thì thanh âm của Dương Phụng Phụng lại truyền tới.

“Lý Tường ca...”

“Chuyện gì nữa?”

“Em quên mang khăn tắm rồi, anh cầm tới cho em cái, ở ngăn thứ nhất trong tủ quần áo ấy.”

“...”

“Em tự ra mà lấy đi, anh xuống dưới liền đây, trên tầng không còn ai đâu.” Lý Tường nhún nhún vai, Dương Phụng Phụng tỉnh quái, thường nghĩ ra thủ pháp chinh người ta dở khóc dở cười, dựa vào nguyên tắc cân thận từng chút, ít gây chuyện đi, hần bắt vì sở động (không làm ra động tĩnh gì), tuy rằng đồng nhân cự nhũ (mặt học sinh vêu phụ huynh) rất mê người, thế nhưng đồng nhân cự nhũ mà có tâm tư quý dị thì sẽ rất dọa người đấy.

Lại nói dưới nhà đang còn có mấy cô gái nữa, nếu như xảy ra hiểu lầm gì đó thì hần nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

“Lý Tường ca ca, nhanh lên chút đi, em bây giờ đang trần truồng rồi, xấu hổ lắm” Dương Phụng Phụng cầu khẩn nói, “Anh nhanh một chút đi...” thanh âm mềm mại không xương, làm cho Lý Tường nghe xong xương cốt cũng mềm ra.

“Cái này...” Lý Tường trong lòng tự tranh đấu, không được, mình đường đường Vương của lính đánh thuê lại đi sợ một tiểu cô nương sao, lấy thì lấy! Lý Tường hạ quyết tâm, ánh mắt kiên định, giống như hần sắp đi làm chuyện cứu vớt toàn nhân loại vậy.

Lý Tường hít sâu một hơi, lần nữa đi vào phòng Dương Phụng Phụng, làm theo lời Dương Phụng Phụng, mở cửa tủ quần áo ra.

Đây là lần đầu tiên Lý Tường làm chuyện này, đây là tủ quần áo của nữ sinh nha, bên trong sẽ có gì đây nhỉ? Lý Tường không khỏi dâng lên một trận huyết khí, từng đợt trực khí trong mũi phun ra.

Đập vào mắt Lý Tường trước hết... dĩ nhiên là một cái quần lót màu hồng phấn khả ái, ở giữa in hình một con thỏ nhỏ ăn carot, nhìn củ carot kia Lý Tường lại tà ác nghĩ đến một ít thứ không lành mạnh.

“Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn.” Lý Tường thầm nghĩ, “Minh là một người đứng đắn, sao có thể xem thứ đồ này, minh là đang tìm khăn tắm mà.”

Cố gắng đem ánh mắt dời đi, Lý Tường lại thấy tiếp một cái quần lót màu hồng phấn...

Cô nàng này sao toàn dùng loại màu hồng phấn khả ái thế nhỉ, cơ mà ca lại thích, haha... Lý Tường thầm nghĩ, rồi lấy tay gảy quần lót kia qua một bên, ồ? Sao không tìm thấy khăn tắm nhỉ? Lý Tường đem cả tủ quần áo lật mấy lần cũng không tìm được khăn tắm, không khỏi nghi ngờ.

“A!!!”

Đột nhiên một tiếng kêu sợ hãi vang lên.

“Anh đang làm cái gì thế hả?”

Lý Tường nhanh chóng quay đầu lại, nhận ra Chu Chân đang ở dưới nhà không biết từ khi nào đã xuất hiện phía sau mình.

Nhìn lại mình thì thấy mình đang cầm một cái quần lót màu hồng phấn trên tay. Cổ họng Lý Tường phát ra tiếng cười khở. Này ... Nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch rồi.

Hần buồn bực chính là cái cô nàng Chu Chân này chẳng đợi yên dưới nhà đi, chạy lên tầng trên làm gì chứ. Muốn tham quan biệt thự của hần cũng phải tìm thời gian thích hợp vào.

Cái hiểu lầm này làm sao hần giải thích được đây!

“Không nghĩ tới anh là đồ mặt người dạ thú!!! Xem ra tôi nhìn nhầm anh rồi!!! Tôi muốn bắt anh về đồn để thẩm vấn cho cẩn thận.” Chu Chân từ bên hông lấy ra một còng tay, đánh về phía Lý Tường.

Lý Tường nhìn Chu Chân đang lao tới, đánh cũng không được, trốn cũng không xong, đánh, người ta là con gái, lại là bạn tốt của Ngải Kỳ, không đánh, lại có vẻ như mình chột dạ, haiz, bối rối vì !!!

Nhưng mà thời gian không cho phép hắn bối rối, thân ảnh Chu Chân càng lúc càng gần, Lý Tường đành đem quần lót kia để vào trong túi quần áo, cả người lùi lại phía sau.

Chu Chân không biết bởi vì bất được hành vi của Lý Tường mà cảm thấy hưng phấn hay phẫn nộ, cả người bỏ nhào về phía trước quên cả sống chết, tư thế này rất có điểm bất mắt, chỉ là không nghĩ tới Lý Tường trốn nhanh như thế, pha bỏ nhào về phía trước này thành ra nhào vào không khí, cả người nằm bẹp trên mặt đất.

Chỉ là Chu Chân không để ý ngực bị đau đớn mà cứ rướn về phía trước, bắt được cái chân của Lý Tường.

Lý Tường lúc này có vô số phương pháp có thể thoát khỏi Chu Chân, chỉ là hắn không thể, buồn bực nhìn chân mình bị Chu Chân nắm, Chu Chân trên tay vừa dùng lực, Lý Tường bất ngờ không đề phòng nên bị Chu Chân kéo ngã xuống trên mặt đất.

Cũng không biết Lý Tường là cố ý hay là chột dạ, một cao thủ võ lâm như hắn cứ như vậy bị Chu Chân tóm ngã xuống.

Chu Chân thừa cơ xông cả người lên trước, hơn nửa người đè trên người Lý Tường, hai tay khế chống, cả người liền ngồi trên bụng Lý Tường.

“Xem anh chạy đâu.” Chu Chân lớn tiếng quát, nàng thống hận nhất loại đại sắc ma như Lý Tường, thấy một tên bắt một tên, tuyệt không thủ hạ lưu tình.

“Tôi nói này Chu đại tiểu thư, cô như vậy không thấy khó coi sao, haizz.” Lý Tường hai tay chấp sau ót, nhìn Chu Chân nói.

Chu Chân lúc này mới nhận ra tư thế mập mờ của mình, cái miệng của nàng ngồi trên hông Lý Tường, càng xấu hổ hơn là nàng bây giờ đang mặc đồng phục cảnh sát, bên dưới chỉ mặc một cái váy ngắn cùng quần tất đen, ngày hôm nay trời tương đối nóng nên nàng không có mặc loại quần lót nổi liền theo bình thường, chỉ mặc quần tất đen bọc lấy chân cùng phân nửa đùi mà thôi, bây giờ chính mình đang giang hai chân trên hông Lý Tường, lần này chết rồi, phong cảnh trong quần nàng hiện ra trước mặt Lý Tường không sót chút nào luôn.

“Anh!!! Không được nhìn nữa, quay đầu đi.” Chu Chân kiều mị nói.

“Thôi..., chẳng phải là màu hồng sao, tưởng tôi muốn nhìn lắm sao, còn không phải cô ép buộc tôi nhìn à?” Lý Tường quay đầu sang một bên, thấp giọng nói.

“Anh nói gì hả!?” Khuôn mặt Chu Chân lúc trắng lúc đỏ, tay cầm còng tay có chút run run.

Nàng là định bắt Lý Tường, cuối cùng lại để cho Lý Tường chiếm tiện nghi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Tư thế này có chút mờ ám

Edit: Vạn

“Hai người đang làm gì thế hả?” Ngải Kỳ đột nhiên xuất hiện ở ngoài cửa, sau đó nghe được từng tiếng bước chân, hai nàng Tô Tố Tố, Lưu Nhã nghe được tiếng động, không biết trên tầng xảy ra chuyện gì cũng đều từ dưới nhà chạy lên.

Vì vậy ba cô gái liền thấy một màn nóng bỏng và mờ ám như vậy.

“Chúng tôi...” hai người cùng kinh hãi lên, trong đầu đồng thời hiện lên cùng một ý niệm, cái này thật là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch rồi.

Bất luận người nào thấy được tư thế này của bọn họ đều không dừng được suy nghĩ, nghĩ đến chuyện không nên nghĩ.

Không phải là tư tưởng của người khác không lành mạnh mà là thật sự cái tư thế này quá mức mờ ám.

Lưu Nhã cười duyên nói: “Không thể nào, thì ra hai người là oan gia vui vẻ, chỉ là trời chưa kịp tới hai người đã chờ không được nữa sao, nữ trên nam dưới, tư thế này hay nha.”

Chu Chân xấu hổ mặt đỏ bừng lên, trong khoảng thời gian ngắn quên cả đứng lên.

Tô Tổ Tổ trong mắt lóe lên một vẻ bi thương, cắn môi không nói lời nào. Nàng không tin Lý Tường cùng Chu Chân có gì, nhưng mà tư thế này của hai người làm cho nàng không nhịn được phải suy nghĩ nhiều.

Lý Tường rất nhàn nhã nằm trên đất, thản nhiên nói: “Chu cảnh quan, bây giờ biết tư vị bị người khác nghĩ oan rồi chứ!”

“A, Lý Tường ca ca, hai người đang làm gì thế! Ô, tất cả mọi người cũng ở đây à!” Dương Phượng Phượng đột nhiên từ trong phòng tắm đi ra, đang cầm khăn tắm lau tóc, nhìn thấy tư thế của Lý Tường với Chu Chân, lại thấy mấy cô gái khác đang đứng ở cửa phòng, cả kinh kêu lên.

“Haiz, Phượng Phượng, em hại anh bị khổ rồi.” Lý Tường cười khổ nói, “Khăn tắm của em không phải trên tay đó sao, sao còn gọi anh tìm giúp em nữa.”

“Ai za, sau đó em thì nghĩ lại, dù sao nam nữ khác biệt, cho nên trước đó tự mình đi ra cầm vào luôn. Sao hả Lý Tường ca ca? Em không có quấy rầy anh và chị này chứ. Dương Phượng Phượng cười xấu xa đi tới, nói với ba cô gái kia, “Chúng ta nên đi ra ngoài đi, đừng quấy rầy hai người họ, đây là điển hình cho câu lừa gần róm lâu ngày cũng bén.”

“Này, em đừng có mà cái gì lừa gần róm nữa, tranh thủ thời gian giải thích cho anh ngay, vừa rồi là chuyện gì xảy ra? Vì sao vị mỹ nữ cảnh sát này lại cho anh thành đại sắc ma hả?” Lý Tường bắt đầu đi nói.

Dương Phượng Phượng che cái miệng nhỏ cười duyên không ngớt, nói: “Chị gái này, Lý Tường ca ca không phải loại người như chị suy nghĩ đâu, vừa rồi là em nhờ anh ấy tìm đồ giúp đây.”

Chu Chân lúc này mới nhận ra mình hiểu lầm Lý Tường, khuôn mặt đỏ như khi đốt đỏ, vội vàng đứng dậy, Lý Tường nhàn nhã nhìn Chu Chân, nói: “Tôi thoát nhìn giống sắc ma vậy à? Không phải cô vì đến bắt sắc ma tôi đây mới chạy đến chỗ này của tôi chứ?”

“Không phải, vừa nãy tôi chỉ là thấy anh đang lục tủ quần áo của người ta, trên tay còn cầm quần lót của họ cười bí ối, là ai thì cũng sẽ nghĩ anh là một sắc ma hạ lưu cả.” Chu Chân chỉnh trang lại quần áo của mình, đem chuyện lúc nãy giải thích với mọi người, hơn nữa có Dương Phượng Phượng ở bên cạnh làm chứng, ba cô gái kia tin tưởng đây chỉ là chuyện hiểu lầm mà thôi.

Vì vậy mấy cô nàng đều xuống dưới nhà, sắc trời vẫn còn sớm, trò chuyện một hồi sẽ đi ăn rồi đi hát.

Lý Tường nằm trên mặt đất, nghĩ lại về một màn tuyệt vời ban nãy, trong lòng tấm tắc không thôi, cuộc sống như vậy thực là mãn nguyện. Haha.

Đến buổi tối, mấy cô gái cùng kêu đói bụng, muốn Lý Tường dẫn bọn họ đi ăn cơm hát karaoke.

Lý Tường nói hần cũng muốn mang theo một người đi cùng.

Chê cười, một mình độc chiến chúng nữ, dù là ai thì đầu cũng phải nỏ mất, nói gì thì nói cũng phải kiếm người anh em cùng nhau trấn áp lại.

Cầm điện thoại di động gọi cho phó nghị, phó nghị vừa vặn cũng không có chuyện gì, vì vậy mấy người hẹn gặp nhau ở cửa “Quốc Sắc Thiên Hương.”

Cái tên “Quốc Sắc Thiên Hương” thật hương diễm, là một trong những chỗ ăn chơi lớn nhất thành phố Giang Châu, ngay cả sòng bạc của tập đoàn Khải Lý còn thua một bậc, bên trong có ktv (phòng karaoke), quầy bar, câu lạc bộ thể hình, thậm chí còn có lò đốn “Quốc Sắc Thiên Hương” còn có một lò đãi ngâm, chỉ là đây giống như tin vịt, cụ thể như nào thì người bình thường không thể biết được.

Lý Tường như muốn say luôn, bốn cô gáiNgài Kỳ, Lưu Nhã, Tô Tổ Tổ, Dương Phượng Phượng cộng thêm Chu Chân nữa, đều có thể coi là cực phẩm mỹ nữ, có ngư ty xinh đẹp, có loli mặt học sinh vêu phụ huynh, có hoa khôi cảnh sát mạnh mẽ oai hùng, có ngọc nữ thanh thuần động lòng người, nhiều đóa hoa nở rộ như vậy hấp dẫn không biết bao nhiêu ánh mắt của nam nhân.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, như vậy Lý Tường không biết bị những nam nhân khác đồ kị giết chết bao nhiêu lần rồi. Ánh mắt mỗi người nhìn về hần đều tràn ngập khinh bỉ cùng đồ kị, mang theo một người đi thì thôi, ai nói gì đâu chứ, nhưng mà bên người lại có năm cực phẩm mỹ nữ vây quanh, cái này còn có thiên lý nữa không hả, một đêm năm nàng, không sợ tinh thần thân vong sao.

Cũng may da mặt Lý Tường đủ dày, đối với những ánh mắt đồ kị này cũng làm bộ như không thấy, đôi khi thì ngử ngử trên người Lưu Nhã, đôi khi thì dựa dựa vào người Tô Tổ Tổ, đôi khi thì ăn đậu hũ của Dương Phượng Phượng.

Đương nhiên hần cũng không dám chiếm tiện nghi của hoa khôi cảnh sát Chu Chân, cô nàng này không biết hormone có vấn đề hay là do không có nam nhân an ủi, tính tình tương đối nóng nảy, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, hần vẫn nên cách xa phiền phức này một chút.

Thế nhưng hần muốn tránh xa phiền phức thì phiền phức lại tự động tìm tới tận cửa.

Chu Chân thấy Lý Tường vừa đi vừa chiếm tiện nghi lung tung thì trừng mắt lên, không vui nói: “Anh không đi cho yên được hả!”

“Không được, cô công tôi nhé!” Lý Tường bí ối nhìn Chu Chân, nói thật nếu Chu Chân sửa lại tính tình, nàng thật sự là một cô gái thập phần kinh diễm,

nhất là vóc người không thua Luru Nhã chút nào, hai ngọn núi trước ngực cũng dựng cao kinh người, không biết hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt nữa.

“Đi chết đi.” Chu Chân đối với da mặt dày của Lý Tường bó tay, trước giờ người con trai nào gặp nàng nếu không phải tìm mọi cách lấy lòng thì cũng là nịnh hót đủ kiểu, rồi liên tục tỏ tình, đâu ai giống như Lý Tường, ngoài trừ tức nàng cũng chỉ biết trừu tức nàng, hết lần này tới lần khác nàng đều bó tay với Lý Tường.

Đúng lúc này có mấy chiếc xe thể thao từ xa đi tới dừng trước cửa “Quốc Sắc Thiên Hương”, mấy thằng nhóc trẻ trâu quần áo lố lằng, đầu nhuộm xanh đỏ tím vàng bảy sắc cầu vồng đủ màu từ trên xe đi xuống. Lý Tường nheo mắt nhìn, trong lòng tấm tắc, những chiếc xe này theo hiểu biết của hắn đều là xe xịn cả, Maserati, Ferrari, Porsche, Lamborghini. Thật đúng là có phong cách.

Những đứa trẻ trâu này trai có gái có, vừa cười đùa vừa hướng “Quốc Sắc Thiên Hương” đi tới, dẫn tới ánh mắt của từng người xung quanh.

Lúc này một tên trẻ trâu tóc vòng nhìn thấy mấy người Lý Tường, đặc biệt là mấy người Dương Phụng Phụng, Luru Nhã, Chu Chân, nhất thời hai mắt sáng như đèn pha ô tô, liền kéo mấy đứa bạn bên cạnh chỉ về phía mấy người Lý Tường.

Mấy đứa khác liền cùng nhìn về phía bên này, rồi từng tiếng trầm trở vang lên, sau đó đám trẻ trâu này liền chuyển hướng, giống như đi về hướng mấy người Lý Tường.

Hiển nhiên là bọn chúng bị vẻ đẹp của mấy cô gái làm cho kinh ngạc.

“Lý Tường ca ca, anh phải bảo vệ chúng em cho tốt nha ...” Dương Phụng Phụng nháy nháy mắt, nói với Lý Tường.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Đủ cầu huyết

Edit: Vạn

“Haiz.” Lý Tường bắt đầu dĩ thời dài, quả nhiên lực sát thương của gái đẹp lớn thật, sau này ra ngoài cùng các nàng không biết sẽ gặp phải bao nhiêu lần cầu huyết như này nữa.

“Hắc, người đẹp, đang chờ người à?” Tóc vàng mở miệng trước tiên, nói với Dương Phụng Phụng, dù sao mấy nàng Luru Nhã, Chu Chân thì nhìn lớn tuổi hơn bọn họ, vẫn nên đối phó với gái nhỏ trước đã.

Mấu chốt nhất chính là Luru Nhã, Tô Tô Tô vừa vặn đứng ở phía sau Ngải Kỳ cùng Chu Chân, mà Ngải Kỳ cùng Chu Chân thoát nhìn mặt đầy sát khí, không giống người có vẻ dễ trêu chọc, Tóc vàng không biết sâu cạn của hai cô gái này, tự nhiên là không dám tùy tiện trêu chọc vào.

“Đúng vậy a, các người có chuyện gì không?” Dương Phụng Phụng nghiêng đầu hỏi, bộ dạng ngây thơ trong sáng không biết gì làm chết mê biết bao nhiêu lolicon.

(nguyên văn là 怪蜀黍 ~ quái thực thử, đọc gần giống 怪叔叔 ~ quái thúc thúc, chỉ những ông chú biến thái cuồng lolì)

“Không có gì, mà sao đứng chờ ở ngoài này, đi vào bên trong chờ đi, bạn của em hình đánh như thế nào, anh gọi người ở đây chờ cho, khi đến thì dẫn vào sau.” Tóc vàng khí huyết dâng lên, cô nàng trước mắt này là cực phẩm bình sinh hắn mới thấy.

“Không cần đâu, tôi và Lý Tường ca ca cùng chờ.” Dương Phụng Phụng nói, rồi cũng khoác lấy cánh tay Lý Tường.

Cảm nhận được xúc cảm mềm mại trên tay truyền đến, trong lòng Lý Tường rạo rực một trận, nhưng cũng không dám lộ ra chút gì trên mặt, lạnh lùng nói với thằng tóc vàng: “Bọn anh đang đợi người, đừng có làm phiền.”

Tóc vàng trong mắt chợt lóe hàn quang, nói: “Người anh em ở chỗ nào đấy?”

“Ai anh em với mày, bớ lộn xáo đi, bằng mày mà cũng đòi làm anh em với tao.” Lý Tường khinh thường nói. Trong lòng thì mừng thầm, đây thật là cơ hội tuyệt hảo để “trưng bức” nha, có lẽ mấy nàng Dương Phụng Phụng, Luru Nhã, Ngải Kỳ thấy ca đây vô địch dũng mãnh phi thường thì trong lòng sẽ rung động, đến lúc đó hoa tiền nguyệt hạ, tứ chu vô nhân ~~~~~ hắc hắc hắc hắc.

(hoa tiền nguyệt hạ: trước hoa dưới trăng, chỉ những nơi trai gái tỏ tình, nói chuyện yêu đương)

tứ chu vô nhân: bốn phía không người, ám chỉ làm gì cũng được)

“Được lắm, ở thành phố Giang Châu mày chính là người thứ nhất có dũng khí nói như vậy với tao đó, được lắm.” Hàn quang trong mắt Tóc vàng càng tăng lên, thấy nhiều người xung quanh nhìn về phía bên này, tóc vàng nhỏ giọng nói: “Chờ chút nữa ca ca sẽ làm cho mày thật sung sướng.” Sau đó mang theo mấy tên khác đi vào “Quốc Sắc Thiên Hương”, nhân viên phục vụ ở cửa nhanh chóng tiếp đón, cười nói: “Hoàng thiếu gia cậu đã tới, phòng tốt nhất đã chuẩn bị sẵn cho cậu rồi, mời đi theo tôi.” Tóc vàng chỉ về phía mấy người Lý Tường nói, “Chú ý mấy người kia.”

“Vâng.” Nhân viên phục vụ cười nói, đưa mấy người Tóc vàng mang vào Quốc Sắc Thiên Hương.

Thấy đám người Tóc vàng rời khỏi, Dương Phượng Phượng buông cánh tay Lý Tường ra, Lý Tường cười nói: “Hãy, không biết lúc nào bọn chúng lại đi ra, lại ôm anh lần nữa nhé.”

“Sắc lang.” Chu Chân khinh bỉ nói.

“Ai za, Lý Tường ca ca anh thật là xấu.” Dương Phượng Phượng nhón chân thổi nhẹ một hơi bên tai Lý Tường, nói: “Lý Tường ca ca, vừa rồi thấy mềm chứ.” Lý Tường chỉ cảm thấy một trận khí huyết dâng lên, trong nháy mắt Tiểu Lý Tường bùng bùng trời dậy.

“Tiểu yêu tinh.” Lý Tường có chút bất đắc dĩ. Dương Phượng Phượng này nhìn thì giống loli, đôi khi lại giống như ngư tỹ, thật là... tư vị tuyệt không thể tả được. Haha.

Đúng lúc này Phó Nghị lái một chiếc xe Jeep quân đội đi tới Quốc Sắc Thiên Hương, sau khi dừng xe đi tới trước mặt Lý Tường nói: “Trên đường kẹt xe nên em tới chậm chút.”

“Không có việc gì, bọn anh cũng vừa mới đến.” Lý Tường cười nói.

Phó Nghị thấy bên cạnh Lý Tường có năm cực phẩm mỹ nữ, tắc lưỡi không ngớt, trong lòng càng thêm ngưỡng mộ Lý Tường, cũng không xem đang trong trường hợp nào, trực tiếp hỏi: “Đại ca, anh một mình đối phó năm cô gái, tình lực không bị tiêu hao hết chứ? Các chị dâu có được sung sướng không?”

Chu Chân đang uống nước, nghe được lời này của Phó Nghị thì trực tiếp phun ra một ngụm nước, tròng mắt liếc Phó Nghị, quát lên: “Cậu nói bậy gì thế hả?”

Phó Nghị vỗ vỗ cái ót, ha ha cười nói: “Xấu hổ quá, tôi lại xen vào chuyện của người khác, đây là chuyện của mọi người, nên tự mình giải quyết mới phải.”

“Cậu...” Chu Chân tức giận không được.

Lý Tường đá Phó Nghị một cái, tức giận nói: “Tiểu tử thôi, cậu cố ý hả.”

Phó Nghị vội vàng tránh xa, cười láu lỉnh nói: “Đại ca, em đây là suy nghĩ cho thân thể đại ca mà, chẳng lẽ đại ca lại muốn chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu!”

“Lươn.” Lý Tường cười mắng một câu, sau đó thần nhiên nói, “Việc này anh em tự tự trao đổi với nhau được rồi, tự mình nhận thức là được.”

“Dạ dạ, em nhất định nhớ kỹ.” Phó Nghị ánh mắt rất mập mờ quét nhìn Lý Tường cùng năm cô gái, có phần thâm ý gât đầu.

“Biểu tình của cậu là gì thế hả!?” Chu Chân bất đắc dĩ hỏi.

Phó Nghị nói: “Có biểu tình đâu, chị dâu đừng suy nghĩ nhiều.”

... Chị dâu!?

Chu Chân há hốc mồm, vội vàng nói: “Ai là chị dâu của cậu? Cậu mới là chị dâu, cả nhà cậu mới là đại tẩu.”

“Ặc...” Lý Tường có chút xấu hổ, nếu như thế thì hẳn cũng không chấp nhận được.

“Đi thôi.” Lý Tường mang mọi người đi vào Quốc Sắc Thiên Hương.

Một nhân viên phục vụ tới tiếp đón, Lý Tường nói: “Cho chúng tôi một phòng lớn.”

“Được.” Nhân viên phục vụ cầm bộ đàm liên hệ với tổng đài một chút rồi nói, “Phòng 505, mời đi theo tôi.”

Đám người Lý Tường đi theo nhân viên phục vụ lên tầng.

Sau khi đi tới phòng bao, Lý Tường kêu 2 két bia cùng một ít đồ nhắm, lại bảo họ chuẩn bị một ít thức ăn, rồi cho người phục vụ rời đi.

Phục vụ kia sau khi đi ra khỏi phòng, cầm bộ đàm nói: “Nói với Hoàng thiếu gia những người kia ở phòng 505.”

“Được.” Bộ đàm bên kia đáp.

“Nào nào, em hát trước một bài.” Dương Phụng Phụng cầm mic nói, sau đó chọn bài hát Đa lap a mộng (Doraemon) hát lên, vừa hát vừa nhảy, bộ ngực đầy đặn giống như tùy thời đều có thể phá vỡ tầng ngăn cản bình thường kia, khiến cho Lý Tường nhìn xem phải kinh tâm động phách, khí huyết nhộn nhạo.

“Phó Nghị, chúng ta uống bia.” Lý Tường một tay khui bia, đưa một chai cho Phó Nghị, khui cho mình một chai, cả hai cùng cụng chai một cái, nói: “Đã lâu không có uống cùng cậu, nào.” Hai người trực tiếp cầm chai uống, chỉ chốc lát đã uống hết chai.

“Đúng vậy, nhớ rõ trước kia muốn uống một lần cũng không dễ dàng gì, thậm chí không biết mỗi lần uống có phải là lần cuối cùng hay không nữa. Không nghĩ tới chúng ta cuối cùng đều bình an trở về được.” Phó Nghị có chút ưu thương nói.

Lý Tường cười cười, không nói gì, lại khui tiếp hai chai, một đưa cho Phó Nghị, một cho mình, ừng ực uống, nháy mắt lại hết tiếp một chai.

Lại uống hết một chai bia, Phó Nghị bỏ vỏ chai xuống, có chút thương cảm nói: “Đại ca, em nhớ những người anh em kia.”

Lý Tường viền mắt nhất thời đỏ lên, cười cay đắng, đúng vậy, nói không nhớ những anh em kia thì hoàn toàn là gạt người, nhưng mà, đại đa số anh em đều đã bị bỏ mạng lại trong cánh rừng rậm nguyên sinh kia, không bao giờ ra được nữa.

Tình anh em ngày xưa, bây giờ nhìn lại chỉ còn là một hồi thương cảm.

“Anh cũng nhớ bọn họ, nhất là Tiểu Hùng, lúc cậu ta chết mới 18 tuổi, nếu không có cậu ấy, anh đã bị tay súng bắn tía của đối phương giết chết rồi.” Lý Tường nhớ lại quá khứ, trong lòng một trận bi thương, điều này làm cho hắn càng thêm kiên định, nhất định phải tìm ra kẻ phía sau, báo thù cho anh em đã chết.

*câu huyết: tình tiết nhằm chán thường gặp đi gặp lại nhiều lần trong phim hay cuộc sống

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Quả thật là không nhỏ

Edit: Vạn

“Hai người trước kia làm gì vậy?” Chu Chân ở bên cạnh thấy Lý Tường cùng Phó Nghị nói đến chuyện quá khứ, thần sắc cả hai đều cổ quái, không khỏi có chút tò mò đi hỏi.

Lý Tường lập tức khôi phục vẻ bình thường, cười ha ha một tiếng, nói: “Vào nhà cướp của, đốt giết cướp giết, không ác không làm.”

Chu Chân lỗ mũi “Hừ” một tiếng, tất nhiên là không tin lời của Lý Tường, không vui nói: “Không muốn nói thì đừng nói, tôi còn không muốn nghe đâu.” Thấy Lý Tường mở ra mấy chai bia, không khách khí cầm một chai lên uống.

“Cô biết uống bia!?” Lý Tường cười hỏi.

Chu Chân nói: “Kính người ta quá, tôi ở trong đội cảnh sát hình sự còn có biệt danh ngàn cốc không say đấy.”

“Dùng loại cốc gì đấy?” Lý Tường cười mờ ám hỏi.

Chu Chân lông mày nhướng lên, vẻ mặt này của Lý Tường nói rõ hắn nhất định là đang có chủ ý xấu, nàng cũng không bị Lý Tường lừa, cong môi nói: “Cốc gì cũn không phải chuyện của anh, nào, bớt nói nhảm đi, uống.” Giơ chai, tu ừng ực uống từng hớp đến cạn.

“Ày, cô em tửu lượng tốt nha!” Lý Tường cùng Phó Nghị nhìn nhau, hai người cũng không chịu thua, đảo mắt lại uống hết một chai bia.

Nói đến uống rượu bia, bọn họ chưa từng có sợ ai, huống chi Chu Chân còn là một cô gái, càng không để cho bọn họ phải sợ.

Ngài Kỳ nhắc nhở Chu Chân: “Cậu còn muốn uống theo bọn họ sao, tửu lượng của bọn họ biến thái lắm, cậu không phải đối thủ của họ đâu.”

Chu Chân không phục, hừ nói: “Còn không so qua sao biết tớ không được.” Lại cầm lấy một chai bia, chạm cùng Lý Tường với Phó Nghị, nhanh chóng uống hết.

Lý Tường lắc đầu, nữ nhân lúc muốn điên cuồng thật là làm cho người khác sợ.

Dương Phụng Phụng hát xong một bài, Lý Tường cùng Phó Nghị đã uống hết 4 chai, Chu Chân cũng uống 2 chai, khuôn mặt đỏ rực lên, lộ ra một cổ mị ý.

Từ lượng của Chu Chân so với Dương Phụng Phụng còn kém hơn, mới chỉ có hai chai bia cũng đã có chút say, nếu như là Dương Phụng Phụng thì ít nhất là phải 4 chai mới có chút say.

“Wow, mấy người uống bia cũng không gọi em” Dương Phụng Phụng hát xong bài hát, thấy ba người Lý Tường, Phó Nghị, Chu Chân uống bia thì chứng nghiệm bia phát tác, cầm lấy một chai lên uống, lần thứ nhất trước kia nàng uống thua với Lý Tường, cho tới nay vẫn không phục lắm, muốn tìm một cơ hội hảo hảo giáo huấn Lý Tường.

Lý Tường lo lắng Dương Phụng Phụng lại uống say mềm giống như lần trước, sau đó lại gây họa cho hắn, không thì cũng là chuyện phiền toái, vội vàng nói: “Trẻ nhỏ không được uống.”

Dương Phụng Phụng không phục, uốn ngực ra nói: “Em mà nhỏ sao?”

Lý Tường bắt đắc dĩ không ngăn Dương Phụng Phụng nữa, để cho nàng uống.

Dương Phụng Phụng cầm bia lên, uống ừng ực từng ngụm lớn, bởi uống nhanh quá nên bị sặc, ho khụ khụ không ngừng.

Lý Tường vỗ vỗ sau lưng nàng, trách cứ: “Không uống được thì đừng có cố, con gái uống bia cũng sẽ không uống như vậy đâu.”

Dương Phụng Phụng phục hồi lại tinh thần, cười khanh khách nói: “Lý Tường ca, anh nói em không biết uống, chúng ta có cần so thử một lần không nha!”

“Đừng, anh sợ em rồi, em vừa uống xong thì say khướt, anh không chịu được đâu.” Lý Tường cấp bách khoát tay, ra vẻ chịu thua nói, hắn thật sự sợ Dương Phụng Phụng uống say mất.

Dương Phụng Phụng bĩu môi nói: “Thôi đi, không có ý tứ gì cả, Lý Tường ca, anh vẫn còn là đàn ông sao? Là đàn ông thì so uống với em.”

“Anh có phải đàn ông hay không em thử một lần chẳng phải sẽ biết sao.” Lý Tường bĩu môi nói.

Một câu nói này của hắn chọc cho bốn cô gái còn lại cùng trợn trắng mắt với hắn.

Lưu Nhã, Ngải Kỳ hai người ngồi hát, Tô Tô Tô mỉm cười ngồi một bên ăn đồ ăn vặt, nhìn Dương Phụng Phụng cùng Lý Tường đấu võ mồm, về phần Chu Chân lại cùng Phó Nghị uống bia tiếp.

Đúng lúc này một nhân viên phục vụ mở cửa đi vào, đối với năm nàng Tô Tô Tô, Dương Phụng Phụng, Ngải Kỳ nói: “Các vị tiểu thư, Hoàng thiếu gia mời các cô qua phòng bọn họ uống một cốc.”

Đang bùng cháy thì bị người khác quấy rầy, Dương Phụng Phụng nhất thời tức giận, kêu lên: “Cút ra ngoài, chất lượng phục vụ gì thế, không thấy chúng ta đang hát sao? Quốc Sắc Thiên Hương các người phục vụ như vậy hả?”

Nhân viên phục vụ kia biến sắc, nói: “Là Hoàng thiếu gia mời các cô đi qua ...”

“Bộp~” Phó Nghị không biết từ lúc nào xuất hiện trước mặt nhân viên phục vụ, một tay vỗ cái bộp nói: “Đέλ biết Hoàng thiếu gia Bạch thiếu gia gì cả, bây giờ cút nhanh cho ông, không thì ông không ngại giúp mày tháo lỏng khớp xương chút đâu.”

Nhìn cơ thể khổng lồ của Phó Nghị, nhân viên phục vụ muốn nhũn cả người ra, không dám hó hé câu nào liền chạy ra khỏi phòng của mấy người Lý Tường.

“Hoàng thiếu gia kia là ai?” Phó Nghị xoay người hỏi.

“Một thằng côn đồ, không cần để ý tới nó làm gì. Đến, chúng ta lại uống, Chu đại cảnh quan, cô tới hát một bài cho gia nghe một chút.” Lý Tường kêu.

Chu Chân trợn trắng mắt liếc Lý Tường, nhưng ngược lại lần này không cùng Lý Tường đấu võ mồm nữa, lẳng lẳng cầm mic lên chọn một bài hát tiếng Anh hát lên, xem Anh văn của nàng rất rõ ràng, chứng tỏ bản lĩnh Anh ngữ của nàng cực kỳ cao siêu.

Lý Tường lại uống thêm một chai, chút bia này đối với hắn chẳng tính là gì, trước đây hắn cùng với Phó Nghị cùng một đám anh em uống rượu trắng còn uống từng chai từng chai nữa là. Đến cuối cùng mỗi người uống chỉ ít 4, 5 cân rượu vào bụng, còn đồ đẩy ra cả đất. Nhớ tới đoạn thời gian kia, Lý Tường cười, đều đi qua rồi, có lẽ nên buông lỏng một ít chấp nhất trong lòng, hưởng thụ thật tốt cuộc sống tốt đẹp trước mắt.

Hơn 10p sau, cửa phòng mấy người Lý Tường lại bị người ta đẩy ra, Lý Tường ngẩng đầu lên nhìn, chính là thằng Tóc vàng kia, còn mang theo 7, 8 người đồ con đi vào phòng nữa.

Tóc vàng thấy Phó Nghị đại hán ở đây thì hơi sững sờ, ánh mắt dừng trên người Phó Nghị một chút, thấy Phó Nghị không thèm nhìn mình không khỏi nhất thời trong lòng tức giận, chỉ là lúc này còn có việc khác, Tóc vàng đem lửa giận đè xuống, cười nói với mấy cô gái: “Mấy vị mỹ nữ, xin tự giới thiệu một chút, ta là Hoàng Ninh, ba ta là Hoàng Kỳ Phàm phó thị trưởng khu Phúc Lộc, thế nào, hân hạnh cùng nhau uống một cốc chứ.”

Sau khi nói xong mỉm cười nhìn mấy cô gái, dựa theo kinh nghiệm trước nay của hắn, rất nhiều cô gái vừa nghe đến ba của hắn là Thị trưởng thì đều sẽ nịnh bợ hắn, mấy mỹ nữ trước mắt này phỏng chừng cũng sẽ không ngoại lệ, Hoàng Ninh đang chờ ánh mắt sùng bái của mấy cô gái, chỉ là chờ cả nửa ngày mới phát hiện Chu Chân đang mãi hát, Dương Phụng Phụng đang đỏ xức xức với Lý Tường, căn bản không ai để ý đến hắn, điều này làm cho lòng tự trọng của hắn bị đá kích.

“Mấy người đẹp à, không nên không cho nhau mặt mũi vậy nha.” Hoàng Ninh sắc mặt có chút khó coi nói.

“Ta nói ngươi da mặt thật dày nha, haiz, không thấy đúng lúc chúng ta đang chơi sao, ngươi lại còn nói chúng ta, bệnh thần kinh.” Dương Phụng Phụng trong lòng tức giận, trực tiếp cầm cái mic bên cạnh nện lên.

“Đàn bà thú, mày có ngon nói lại lần nữa.” Sắc mặt Hoàng Ninh trở nên cực kỳ khó coi.

“Nói lại thì nói lại, ngươi cần ta chắc? Ngươi bị bệnh thần kinh, không thấy bạn trai ta đang ngồi cạnh hả? Ông xã, thằng này mắng em này.” Dương Phụng Phụng làm nũng với Lý Tường.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Trở thành bạn trai

Edit: Vạn

Lý Tường nhất thời biến sắc, Dương Phụng Phụng đem mình trở thành “bạn trai”, nếu có thể làm chút chuyện mà bạn trai mà có thể làm thì với hắn cũng không vấn đề gì, chỉ là bạn trai này hơn phân nửa là bị Dương Phụng Phụng lấy ra để thu hút cừu hận của người khác.

Quả nhiên tên Hoàng Ninh kia trừng thẳng mắt nhìn Lý Tường, giống như muốn đem hắn trừng cho đến chết, Phó Nghị nhủ mày đứng dậy, Lý Tường vẫn uống từng ngụm bia như cũ, không thèm nhìn thẳng Hoàng Ninh kia.

“Nhìn cái gì thế? Nhìn cha mày à?” Phó Nghị kêu lên.

“Phó Nghị đừng có nói thế, anh không có con trai như nó đâu.” Lý Tường chậm rãi nói.

“Móa, các ngươi còn đứng đó làm gì, không thấy người ta đang chửi ta sao? Lên, đánh chết chúng cho ta, đánh chết người ta phụ trách. Còn mấy cô nàng này bắt lại, ta hoài nghi bọn họ làm phục vụ đặc thù ở KTV.” Tóc vàng phẫn nộ quát.

Mấy tráng hán kia nghe lệnh tiến lên, cầm lấy mấy chai bia trên mặt đất tựa như muốn ném tới chỗ mấy người Lý Tường.

Phó Nghị lạnh lùng nhìn bọn chúng, hoành thân che trước mặt Lý Tường.

“Đừng giết người.” Lý Tường khẽ nói, sau đó nhìn thấy Tô Tô về mặt đầy khăn trương liền cười nói: “Em có muốn qua đây đỏ xức xức với anh không?”

Tô Tô lắc đầu, mỉm cười nói: “Em không chơi đâu, anh chơi đi.” Nàng thấy Lý Tường bình tĩnh như vậy, hồn nhiên không có để mấy người bọn Tóc vàng để vào mắt liền nhớ lại lần trước Lý Tường một mình đối phó khoảng 40 tên côn đồ cũng rất nhẹ nhàng, trong lòng yên tâm không ít, cũng không đem bọn Tóc vàng để vào mắt luôn.

Phó Nghị đi tới trước từng bước một, mỗi bước đạp trên mặt đất dĩ nhiên lại tạo nên tiếng vang thật lớn, bốp, một quyền, chỉ một quyền, tên đại hán xông vào đầu tiên đã bị Phó Nghị đánh bay, thân thể ách chừng 100kg kia trực tiếp đụng vào tường phát ra một tiếng vang nhỏ. Bốp~, một chai bia đập vào trên lưng Phó Nghị, khỏe miệng Phó Nghị liền lộ ra một điệu cười khát máu, một tay nắm đầu kẻ đánh lén hắn, oanh một tiếng, đè bẹp xuống đất. Kẻ kia nằm trên đất co quắp vài cái thì không động đậy được nữa.

Tên thứ ba bị Phó Nghị một cước đá bay, thằng thứ tư bị Phó Nghị cho một cùi chỏ té trên đất không biết sống chết.

Trong nháy mắt, những tên theo Hoàng Ninh qua đây toàn bộ đều bị miểu sát!!! Vũ lực cực kỳ cường hãn! Phó Nghị đứng trước mặt Hoàng Ninh, ánh mắt giống như cự long nhìn chăm chăm vào con kiến bình thường, Hoàng Ninh chỉ cảm thấy như bị thái sơn áp đỉnh, áp lực bao phủ trên người làm hai chân hắn không khỏi mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất.

“Đuổi ra.” Lý Tường nói.

Phó Nghị một tay nắm áo Hoàng Ninh quăng ra bên ngoài, Hoàng Ninh trước đó cũng đã bị ngắt đi, mềm như bùn nhão đập vào trên tường, hạ thân mơ

hồ chảy ra một chút dịch thể màu vàng.

Phó Nghị đem mấy tên đại hán trên đất lần lượt quăng ra ngoài phòng, sau đó đóng cửa phòng lại trở lại bên cạnh Lý Tường.

Chu Chân há hốc cái miệng nhỏ không dám tin nhìn Phó Nghị. Phó Nghị bị nàng nhìn mức xấu hổ sờ sờ đầu, cười nói: “Đừng nhìn tôi như vậy, tôi xấu hổ đấy.”

“Oa, cậu là yêu quái sao!” Chu Chân lúc này mới kinh hô ra tiếng.

“Ha ha, yêu quái gì mà yêu quái chứ, tôi chỉ là sức lực lớn mà thôi, trời sinh thần lực.” Phó Nghị có chút ngượng ngùng nói, “Kỳ thực tôi cho cô biết, đại ca còn lợi hại hơn tôi gấp bội, những thứ quyền cước này là do đại ca dạy tôi đấy.”

“Thôi đi..., nhìn anh ta người thì gầy yếu, người khác dùng một đầu ngón tay cũng có thể lấy mạng rồi.” Chu Chân khinh thường liếc mắt nhìn Lý Tường, không hề cảm thấy thực lực Lý Tường sẽ cao hơn Phó Nghị.

Phó Nghị còn muốn nói gì đó nhưng Lý Tường liền cắt đứt lời nói của hắn, nói: “Được rồi, uống bia uống bia, hai anh em chúng ta đã lâu không có uống thống khoái rồi.”

Phó Nghị mỉm cười, biết ý tứ của Lý Tường, chính là không muốn để người khác biết nhiều chuyện của hắn, vì vậy cầm lấy một chai bia cùng Lý Tường uống.

Ngài Kỳ có chút lo lắng nói: “Thủ trưởng...”

“Khụ khụ...” Phó Nghị ho khan vài tiếng.

Ngài Kỳ hiểu ra, vội vàng sửa lời nói: “Phó Nghị đại ca, chúng ta hay là vẫn nên rời khỏi đây nhanh một chút, bọn chúng nếu như lại gọi người đến thì sẽ bất lợi cho chúng ta đấy.”

“Sợ cái beep.” Phó Nghị uống một ngụm, kêu lên: “Nếu hắn dám gọi người tới nữa, tôi một tên tôi đánh vắng một tên.”

Dường như là hưởng ứng lời nói của Phó Nghị, lời vừa dứt thì cửa lần thứ ba bị đẩy ra. Chỉ thấy một người trung niên sắc mặt nghiêm trọng đi vào, đi theo sau là một nhân viên phục vụ, người kia vừa bước vào liền nhìn mọi người xung quanh một cái, lúc thấy Phó Nghị cũng ngậy người một chút, dù sao người thể trạng giống như Phó Nghị để ở đâu cũng khiến người ta không thể bỏ qua được. Người trung niên kia rõ ràng có ánh mắt, sau một chút thì nhận ra đám người này tựa hồ là lấy Lý Tường làm trung tâm. Người trung niên cũng không khách khí, đi tới chỗ đối diện Lý Tường ngồi xuống, nói: “Người anh em này nhìn rất lạ mặt nha.”

“Lần đầu tiên tới.” Lý Tường uống một ngụm bia, nói.

“Xin hỏi tôn tính đại danh của người anh em?”

“Lý Tường.”

Người trung niên nói chuyện với nhân viên phục vụ kia một chút, phân phó vài câu, người phục vụ kia liền đi ra khỏi phòng, chỉ chốc lát lại quay lại, cầm trong tay một bình rượu đỏ, còn có thêm mấy cái ly. Người trung niên mở bình rượu đỏ, rót ra năm ly, tự mình cầm lên một ly, phân phó người phục vụ kia đem cho mấy người Lý Tường mỗi người một ly, nói: “Bi nhân Tôn Chí, là tổng giám đốc qsth này, hôm nay hân hạnh nhận thức mấy vị thanh niên tài tử, tôi xin kính cạn ly trước.” Nói xong một hơi cạn sạch.

Lý Tường cầm ly rượu đỏ trong tay lắc lắc, liếc mắt nhìn Tôn Chí, nói: “Ông không phải đến đuổi chúng tôi đi sao?”

“Người tới đều là khách, tôi sẽ không đoạn sinh ý của chính mình đâu.” Tôn Chí cười trả lời.

“Được, hôm nay cho ông chút mặt mũi. Phó Nghị, tôi.” Lý Tường nói với Phó Nghị một tiếng, đem rượu đỏ uống hết, sau đó nói với Tôn Chí: “Ông rất thông minh.”

Tôn Chí cười tủm tỉm nói: “Kiếm miếng cơm mà thôi.” Tôn Chí âm thầm may mắn, vốn là sau khi nghe tin Hoàng Ninh bị đánh, liền nghĩ đến việc dẫn người đến giúp Hoàng Ninh, dù sao ông già hắn là Phó thị trưởng khu này, trông coi trên đầu lâu.

Sau lại nghe người phục vụ tầng dưới nói, nơi này có một người đi xe Jeep quân đội, Tôn Chí liền dẫn người xuống dưới kiểm tra một chút, không nhìn còn đỡ, vừa nhìn giấy phép của xe quân đội kia lại kinh hãi, đó chính là biển hiệu Cục quốc an thành phố Giang Châu, hơn nữa lại là biển hiệu Thủ trưởng.

Tôn Chí liền biết nhóm người đánh Hoàng Ninh địa vị khẳng định so với Hoàng Ninh không nhỏ. Lúc này mới có một màn tới cửa mời rượu này, mà Hoàng Ninh đã được mình đưa đi bệnh viện rồi, lúc này mới cố gắng để cho khỏi đắc tội cả hai bên, tuy rằng ông chủ giấu mặt của qsth cũng có địa vị rất lớn, thế nhưng đồng thời đối mặt với Phó thị trưởng cùng người của quân đội cũng sẽ rất bị động.

Tôn Chí đợi mấy người đều uống xong rượu liền nói: “Chi phí tối hôm nay của các vị ở qsth đều tính cho tôi hết, mọi người cứ chơi cho thỏa thích, tôi còn có việc xin đi trước.”

Lý Tường gật đầu, không nói thêm gì cả.

Tôn Chí sau khi đi ra khỏi phòng liền gọi điện thoại đến bệnh viện xem đám người Hoàng Ninh thương thế như thế nào. May mắn trải qua bệnh viện kiểm tra chỉ bị gãy xương mấy chỗ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Là ai giáo huấn ai

Edit: Vạn

Mà lúc này ông già của Hoàng Ninh là Hoàng Kỳ Phàm cũng đã đi tới bệnh viện. Thấy con trai mình bị người khác đánh cho bất tỉnh nhân sự, Hoàng Kỳ Phàm sắc mặt liền trở nên khó coi, nói với thư ký bên cạnh: “Gọi giúp cho tôi Tôn Chí của Quốc Sắc Thiên Hương.”

Tôn Chí vừa mới đóng điện thoại thì điện thoại lại kêu lên, nhận cuộc gọi, đầu bên kia vang lên một thanh âm nhàn nhạt: “Tôi là Hoàng Kỳ Phàm. Nói một chút tình huống lúc nãy đi.”

Tôn Chí theo sự thực nói ra một lần, hơn nữa đặc biệt đem chuyện chiếc xe Jeep quân đội kia có giấy phép của Thủ trưởng quân khu.

Hoàng Kỳ Phàm “Ừ” một tiếng rồi cúp điện thoại, lông mày nhíu lại một chỗ, người Cục quốc an lão không dám quang minh chính đại đắc tội, nhưng muốn âm thầm giáo huấn họ một chút vẫn là có thể được.

Lão nhớ tới Hùng Bách Đào người lãnh đạo trực tiếp của mình đã từng cho lão một số điện thoại, nói đây là một tổ chức phi thường lợi hại, chuyên môn giải quyết đám người phiền toái.

Tuy rằng Hùng Bách Đào đã bị bắt nhưng số lão ta cho hẳn cũng là hữu dụng.

Lập tức Hoàng Kỳ Phàm liền tìm lại số kia gọi đi, không biết nói gì qua điện thoại với người bên kia, cuối cùng Hoàng Kỳ Phàm nói một câu, cho bọn họ một cái giáo huấn, làm bí ẩn một chút, người phụ trách xuất người, ta phụ trách giải quyết hậu quả, sau đó cúp điện thoại.

Hơn hai giờ sau, đám người Lý Tường đã uống hết 7 két bia, Dương Phượng Phượng uống tới 9 chai, Chu Chân càng uống cho mặt đỏ như hoa đào. Về phần Ngải Kỳ, Tô Tô Tô cùng Lưu Nhã còn có kiềm chế, chưa trở thành như hai cô nàng kia.

Nhìn Dương Phượng Phượng đã có chút choáng, Lý Tường thần sắc thanh tỉnh nói: “Được rồi, thời gian cũng không sớm nữa, chúng ta về thôi.”

Chu Chân bước chân đi đã có chút liêu xiêu, vốn từ lượng của nàng cũng không khá lắm, lúc này đã có mấy phần say rồi. Còn Dương Phượng Phượng thì đã nằm sấp ngủ trên ghế salon. Lý Tường lắc lắc Dương Phượng Phượng, Dương Phượng Phượng liền đẩy tay Lý Tường ra, trở mình ngủ tiếp.

Lý Tường bất đắc dĩ tiếp tục gọi nhưng mà Dương Phượng Phượng vẫn không chịu tỉnh, Lý Tường không thể làm gì khác hơn ngoài công Dương Phượng Phượng lên lưng, suy nghĩ sau này ngàn vạn lần không thể để cho Dương Phượng Phượng uống nhiều bia rượu như vậy được.

Đi ra Quốc Sắc Thiên Hương, Phó Nghị nói: “Ngồi xe em đi.” Lý Tường gật đầu, vừa định cùng Phó Nghị lên xe thì đúng lúc này từ bốn phía đột nhiên đổ ra một đồng người, có người cầm côn sắt trên tay, có người cầm dao bầu, có người còn cầm cục gạch. Những người này khí thế hung hãn, vừa nhìn là biết hướng về phía mấy người Lý Tường mà đến.

Lý Tường cau mày một cái, lạnh nhạt nói: “Thật là đáng chết, chúng ta không tìm phiền toái nhưng mà phiền toái lại chủ động tìm tới. Chu cảnh quan, cô vẫn tốt chứ!?”

Thấy bước đi của Chu Chân có chút liêu xiêu, đứng không vững nữa, Lý Tường lắc đầu, trong lòng thật sự nghĩ con gái thì không nên uống bia rượu.

“Vẫn tốt.” Chu Chân thấy nhiều người vây xung quanh như vậy, tức giận kêu lên, “Đám các người làm gì, tôi là cảnh sát, trong các người ai dám xằng bậy tôi bắt về đồn giờ.”

Lý Tường toát mồ hôi lạnh, cô nàng này thật sự là uống say rồi, nhiều người như vậy còn có thể sợ một người cảnh sát như cô sao, thực là làm trò ngại chứ chẳng giúp được gì.

“Địch, đại tiểu thư, bây giờ không phải là lúc say đâu.” Lý Tường không biết nói gì nữa.

“Ai cần anh lo.” Chu Chân luôn không phục Lý Tường, bất luận Lý Tường nói cái gì nàng đều cực kỳ phản cảm.

Lý Tường không muốn nhiều lời vô ích với Chu Chân, ra lệnh cho nàng: “Mau tránh vào Quốc Sắc Thiên Hương, nhiều người như vậy tôi chỉ để ý được một chứ không để ý được hai đâu.”

“Không đi.” Nghe được giọng nói ra lệnh của Lý Tường, hơi men trong người Chu Chân bốc lên, bướng bỉnh nói.

“Đồ thần kinh...” Lý Tường nói, sau đó quay qua Phó Nghị nói: “Đừng nương tay, lên.”

“Yes sir.” Phó Nghị trong mắt nổi lên tia khát máu, ngang nhiên cứng rắn đi thẳng vào đoàn người.

Hai bên đánh giáp cà, chỉ là là nhân số hai bên căn bản không ở chung một mặt bằng.

Thế nhưng kết quả lại làm cho người ta phải chấn kinh. Chỉ thấy Phó Nghị như cỗ xe tăng chạy vào trong đám người, bất luận là ai cũng không có biện pháp ngăn cản hắn, một đám chính là có một tên ngã xuống, mà các loại côn sắt các thứ đánh vào trên người Phó Nghị thì dội ngược lại lực phản chấn cực lớn đem lòng bàn tay mấy người kia chấn rách tươm ra.

Mọi người thấy người này oai phong giống như Thiên Tôn hạ phàm thì trong lòng sinh khiếp ý, thấy phía sau hắn có Dương Phượng Phượng với Lý Tường liền nhanh chóng buông tha Phó Nghị, đánh về phía Lý Tường, theo bọn họ thì người trẻ tuổi này chẳng qua chỉ là một quả hồng mềm, trên lưng cũng một quả hồng mềm khác.

Chỉ là bọn họ bất kể như thế nào cũng không nghĩ tới, người trẻ tuổi thoát nhìn giống quả hồng mềm này chính là Vương lính đánh thuê, so với Phó Nghị còn muốn kinh khủng hơn vô số lần.

Khóe miệng Lý Tường hiện ra nụ cười lạnh, thân thể chợt động, bóng người chợt lóe lên, như hổ lao vào bầy dê, liền hoàn cước nhanh chóng đá ra, kết hợp “Cửu Dương chân khí” vào chân, bá đạo không gì sánh được, cho dù là bị cước ánh đá trúng cũng bị gãy gân cốt, té trên mặt đất thống khổ kêu rên.

Mỗi lần Lý Tường giơ chân đá đều phải có một người ngã xuống, Dương Phượng Phượng trên lưng Lý Tường giống như không có trọng lượng vậy, cùng bay lượn theo Lý Tường. Dương Phượng Phượng đang ngủ còn lộ ra một nụ cười nhẹ, giống như đang có một giấc mộng đẹp.

Người thường căn bản khó có thể tưởng tượng vũ lực một người lại có thể đạt đến trình độ như vậy, một người đánh vài người thì không ngạc nhiên, nhưng mà hai người đánh hàng chục, đến hàng trăm người, trong đó một người còn cõng một người khác trên lưng thì thật phần hiếm thấy, may mắn bây giờ đêm đã khuya, xung quanh cũng không có bao nhiêu người, một số cũng đã sớm chạy trốn khỏi đây, sợ bị tai họa như cá trong chậu.

Tổng cộng trước sau không đến 5 phút, gần trăm tên hùng hổ lúc nãy đều nằm trên mặt đất, vũ khí vứt tán loạn khắp nơi. Phó Nghị chậm rãi đi tới trước mặt Lý Tường nói: “Đã lâu không có vận động, chỉ có điều đều quá yếu, không đủ tận hưởng.”

Lý Tường nhướn mày gọi mấy cô gái qua đây, đem Dương Phượng Phượng đặt vào xe Jeep, lạnh nhạt nói: “Cao thủ chân chính đã đến.”

Trong bóng tối từ từ đi ra một người, dáng vẻ lung la lung lay, giống như tùy thời đều sẽ ngã xuống vậy.

Nhưng mà từ khi người kia từ trong bóng tối đi tới, Lý Tường cùng Phó Nghị thần sắc ngưng trọng không gì sánh được, người khác có thể không nhìn ra nhưng bọn họ biết rõ người này là cao thủ cổ võ, thực lực cực kỳ mạnh mẽ.

“Đại ca, anh lên hay là em lên?” Phó Nghị nhếch miệng cười, ánh mắt lộ ra chiến ý nồng đậm, hắn luyện võ học Lý Tường dạy cho, gần mười năm thời gian thực lực đã tăng rất nhiều, chỉ là không tìm được cao thủ tương xứng đối chứng một chút, không biết mình đã tới hạng trình độ nào rồi.

“Chú lên đi, trong bóng tối còn có một cao thủ, khí tức người này cực kỳ đáng sợ.” Lý Tường cảm ứng được trong bóng tối có một cỗ hơi thở như có như không, rõ ràng là cao thủ ẩn giấu cực kỳ đáng sợ, hắn phải bảo vệ an toàn của các cô gái cho tốt.

“Được, đại ca, em làm nóng người trước đây.” Phó Nghị cười to mấy tiếng, tiến nhanh lên trước.

Càng đi tới gần người kia, cơ thịt của Phó Nghị càng ngày càng căng chặt lên, trong nháy mắt chiến ý càng trở nên đậm, khí thế cả người thẳng tới đỉnh điểm giống như một con hổ nhìn thấy một con sư tử vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Satan

Edit: Vạn

Người kia đứng ở phía trước Phó Nghị hơn 10m, lạnh lùng liếc mắt nhìn Phó Nghị, chậm rãi nói: “Rất mạnh.”

Phó Nghị khởi động các khớp xương một chút, cười gằn nói: “Người cũng không yếu, có điều không biết ai có mặt mũi lại mời được loại cao thủ cổ võ như người.”

“Không ai mời ta cả, chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua thấy người đại phát thần uy, nhất thời ngứa tay.” Người kia cầm lấy một điều thuốc châm lửa ném cho Phó Nghị. Phó Nghị vung quyền trực tiếp chấn nát điều thuốc kia, ánh mắt người kia đột nhiên trở nên ác liệt, con ngươi trong nháy mắt co lại thành một điểm, phát ra lục quang nhàn nhạt.

“Mất sói sao? Xem lão tử đập người.” Phó Nghị hét lớn một tiếng phóng về phía người kia, người kia lúc này cũng vọt tới phía Phó Nghị, một tay đưa ra tạo thành dạng vuốt sói, Phó Nghị một quyền nện tới, người kia đột nhiên tốc độ trở nên nhanh hơn, thoáng chốc thoát khỏi quyền của Phó Nghị, tung người nhảy một cái lướt qua Phó Nghị, một đạo huyết quang phun ra, trên cánh tay Phó Nghị vậy mà xuất hiện một vết thương, người kia đưa lên lên mép, nhẹ nhàng liếm chút máu tươi trên tay, lục quang trong mắt càng tăng lên.

Chiến ý trong mắt Phó Nghị càng đậm, giống như vết thương trên tay không hề có vậy, Phó Nghị xoay người phóng tới, người kia trong mắt lóe lên vẻ khinh thường, thân ảnh hai người đụng vào nhau rồi tách ra, trên người Phó Nghị lại có thêm một vết thương. Đánh qua đánh lại mấy hiệp, trên người Phó Nghị đã bị chọc thêm bảy, tám cái lỗ.

“Tiếp theo chính là cổ người.” Người kia làm một thủ thế chém đầu. Phó Nghị đem áo trên người giật ra ném xuống một bên, cười nói: “Tiếp theo ta muốn bẻ gãy cổ của người.”

Hai người gần như đồng thời tăng tốc, thấy Phó Nghị vẫn chỉ ngu ngốc giờ nắm đấm công kích như mấy lần trước, khoe miệng người kia lộ ra tia khinh thường, nghĩ rằng này chẳng có gì hơn cả, ở thời điểm nắm tay của Phó Nghị sắp đánh tới, người kia lại giống như mấy lần trước đột nhiên tăng tốc nhanh hơn. “Đầm” Phó Nghị hét lớn một tiếng, nắm tay vốn là giống như va chạm với người kia đột nhiên mờ ra, tại nơi người kia muốn nhanh chóng thoát khỏi một phát bất được cổ người kia, cơ nhục trên tay Phó Nghị trong nháy mắt căng lên, đem đầu người kia đè xuống dưới mặt đất, rầm, vậy mà làm cho nền đường cứng rắn bị nứt ra.

“Đồ con rùa, nếu không phải lão tử vì muốn nắm bắt quy luật thay đổi tốc độ của người thì người cho là có thể đánh ta nhiều vết thương như vậy hả? Người chẳng làm được cái gì cho đời cả.” Phó Nghị nói nhưng cũng không ngừng động tác, tay còn lại từng quyền từng quyền nện xuống đầu người kia, đầu người này cũng không biết làm từ cái gì nữa, bị Phó Nghị liên tục đánh cho mấy cái mà cũng không bị vỡ, điều này làm cho Lý Tường có chút hiếu kỳ.

Người kia hay tay chống đất, kịch liệt giãy dụa, từ trên tay Phó Nghị chạy thoát ra ngoài, nhảy mấy cái đứng ra phía xa xa, lúc này người kia không còn phong thái như lúc đầu nữa, mũi bị lệch giống như là gãy xương, sắc mặt nhiều chỗ rạn nứt, máu chảy đầu mặt.

Phó Nghị lạnh lùng cười, băng lãnh nói: “Bây giờ rốt cuộc biết ta lợi hại rồi chứ!”

Hắn luyện chính là nội gia công phu hàng đầu, ‘Giá y thần công’ cùng ‘Triêm y thập bát diệt’, là ngoại gia công phu đích thực, từ ngoại vào nội, sinh ra chân khí, uy lực không gì sánh được.

Nhất là ‘Giá y thần công’ đây chính là do Lý Tường suy nghĩ rất lâu, nghĩ đến một môn thần công.

Cái gọi là ‘Giá y thần công’, tịnh không phải làm giá y (áo cưới) cho người khác, mà là người khác làm giá y cho mình, tu luyện môn thần công này thân thể cường tráng không gì sánh được, bất cứ đả kích nào cũng không thể khiến hắn ngã xuống. Ngược lại đối phương mỗi khi đánh hắn, thân thể hắn có thể hấp thụ một ít chân khí của đối phương, đến cuối cùng mình càng có tinh thần, đối phương càng đánh càng nản.

Về phần ‘Triêm y thập bát diệt’, cương mãnh không gì sánh được, kinh lực hùng hồn, ở trình độ nhất định có thể cùng ‘Hàng long thập bát chưởng’ của Lý Tường mạnh mẽ đối đầu.

Lý Tường sau khi có được bức cổ họa, tuyệt đỉnh võ học thất truyền của cổ võ giới phần lớn đều xuất hiện trong đầu hắn, nhưng cũng có một khuyết điểm chính là hắn truyền cho người khác một môn cổ võ thần công thì hắn sẽ mất đi công lực của môn thần công này, nói cách khác, nếu hắn truyền cho người khác môn thần công này thì về sau hắn sẽ không thể tu luyện môn thần công này nữa.

Đây có lẽ là để đảm bảo tính truyền thừa độc nhất của võ học.

“Ta còn tưởng là ai, thì ra là Sát Phá Lang!” Lý Tường hút thuốc, chậm rãi đi tới bên người Phó Nghị, bình thản hỏi, “Sao rồi? Vẫn còn chống đỡ được chứ?”

Phó Nghị ha ha cười nói: “Yên tâm không chết được đâu, công lực lại gia tăng nữa.”

Lý Tường lắc đầu, nói: “Tiểu tử thôi, ‘Giá y thần công’ không phải tu luyện như vậy đâu, công lực từ bên ngoài chỉ là dẹt hoa trên gốm, muốn thực lực chân chính tăng lên nhất định phải dựa vào tự thân tu luyện.”

Phó Nghị gật đầu nói: “Vâng đại ca, em nhớ rồi.”

“Hừ hừ, người là ai?” Người kia âm trầm nói, “Vi sao biết ta là Sát Phá Lang?”

“Sát Phá Lang, là một thành viên của Satan.” Lý Tường chậm rãi thở ra một hơi khói, lạnh lùng nói, “Satan trong liên minh sát thủ quốc tế là một tổ chức

sát thủ thần bí mạnh mẽ nhất, có thể trở thành thành viên của Satan không ai là không thân kinh bách chiến, là tồn tại vũ lực kinh khủng.”

Sát Phá Lang sắc mặt thay đổi mấy lần, lạnh lùng nói: “Người rút cuộc là ai?”

“Ta là ai không trọng yếu, quan trọng là người tại sao phải giết chúng ta?” Lý Tường lạnh lùng hỏi.

Sát Phá Lang hắc hắc cười quái dị, nói: “Giết người còn cần lý do sao? Có người ra giá thì chúng ta ra tay thôi.”

“Thật sao?” Lý Tường gật đầu, dập tắt tàn thuốc, lạnh lùng nói, “Được lắm, Phó Nghị, lưu hẩn lại.”

“Vâng, đại ca.” Phó Nghị đã rõ ràng quy luật hành động của Sát Phá Lang, giờ muốn đổi phó hẩn dễ như trở bàn tay.

Đột nhiên trong bóng tối một đạo quang mang kinh người cuốn tới Lý Tường.

Đạo quang mang này đến quá đột ngột, tốc độ lại vô cùng nhanh, chọn xuất thủ ở góc độ cực kỳ rất tốt, là chỗ điểm mù của Lý Tường.

“A!!!” Chu Chân kinh hô kêu lên, nòng nhìn thấy rõ ràng có người muốn dùng kiếm để giết Lý Tường, vội kêu lên, “Cẩn thận.”

Lý Tường cười nhạt, lạnh lùng nói: “Người rút cuộc xuất thủ rồi.” Chân trai hơi cong lại, bay lên xuất ra một chưởng ‘Hàng long thập bát chưởng’.

Chưởng lực cương mãnh không gì sánh được, bức cho thân ảnh người nọ lui về phía sau, “Ồng” người nọ xuất kiếm tốc độ cực nhanh, một kiếm không thành liền trong nháy mắt xuất ra kiếm thứ hai.

Bên kia Phó Nghị cùng Sát Phá Lang lần nữa giao chiến, có điều Phó Nghị lúc này có vẻ điều luyện, thế công hoàn toàn ngăn chặn Sát Phá Lang.

Lý Tường trở mình lảng không, trở tay chính là một chiêu ‘Thần long bá vĩ’, làm nổi lên một trận kinh phong, tiếng động ‘ù ù’ vang lên, bức cho tên sát thủ kia không tới gần người được.

“Ồng” sát thủ thân pháp quỷ dị, giữa không trung thay đổi phương hướng lao đi, một kiếm đâm thẳng vào Chu Chân.

Xuất ra hai kiếm liên tục đều bị chưởng lực của Lý Tường bức lui, biết mình đụng phải cao thủ, nếu cứng đối cứng chính mình chưa chắc sẽ thắng, đành phải xuất kỳ chiêu thủ thắng.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Trở thành sinh viên

Edit: Vạn

“Đm, mày có tinh thần chuyên nghiệp hay không, rút cuộc là ám sát ai hả?” Lý Tường không kịp suy nghĩ nữa, thi triển thân pháp che ở phía trước người Chu Chân.

Một kiếm này tốc độ quá nhanh, hơn nữa trên mũi kiếm của đối phương sinh ra kiếm khí sắc bén không gì sánh được, Lý Tường vồ ra hai đạo chưởng lực cũng không đỡ được thế kiếm của đối phương.

Mất thấy một kiếm này của đối phương sẽ đâm thủng tim Lý Tường.

“A!!!” Chu Chân lần nữa hét lên tiếng chói tai, nòng quả thật sợ hãi.

Loại đánh nhau cấp bậc này đã vượt qua phạm trù nhận thức của nòng, sao có thể không sợ chứ?

“Đệch, im một chút được không hả.” Lý Tường muốn tránh cũng không thể tránh, ‘Cửu Dương chân khí’ toàn thân ngưng tụ bên lòng bàn tay phải, thoáng chớp dùng bàn tay phải cứng rắn như thép của hẩn xuất một chưởng trực tiếp nghênh đón.

“Đinh” Chưởng thế cùng kiếm thế va vào nhau, sát thủ chợt cảm thấy mũi kiếm của mình đâm vào một khối sắt cứng rắn, lưỡi kiếm bị gãy một đoạn, hẩn kinh hãi dùng thân pháp lui về phía sau hét lên với Sát Phá Lang: “Lui.”

Tấn công liên tục mấy chiêu đều bị Lý Tường hóa giải, biết cứ tiếp tục lưu lại sẽ bị Lý Tường vây khốn.

Người nọ vừa lui, Sát Phá Lang cũng muốn lui về phía sau, Phó Nghị cười lạnh nói: “Đề lại chút lợi tức đi.” Lực đạo trên lòng bàn tay tăng lên, “Răng

rắc” vịn gãy cánh tay của Sát Phá Lang.

Sát Phá Lang cũng là cường tráng, cánh tay bị vịn gãy cũng không thêm hừ một tiếng, công ra mấy chiêu liên tiếp, hơi bức lui Phó Nghị, thân hình chột lóc nhanh chóng biến mất trong đêm tối.

Phó Nghị đang muốn đuổi theo, Lý Tường lạnh nhạt nói: “Không cần đuổi theo, cậu đuổi không kịp hần đâu.”

Phó Nghị nghe thế dừng bước lại, xoay người đi tới trước mặt Lý Tường nói: “Thằng người chim kia tốc độ nhanh quá, hơn nữa có thể đột ngột thay đổi tốc độ, muốn nắm bắt quy luật của hần vẫn thật không dễ dàng gì.”

Lý Tường lắc đầu, nhún mày nói: “Sát thủ của Satan cũng đã xuất thủ rồi.”

Ngải Kỳ cùng Chu Chân ngồi lên xe Phó Nghị, Lý Tường tự mình lái xe chở Dương Phượng Phượng, Tô Tô Tô cùng Lưu Nhã.

Đám người Lý Tường rời đi không lâu, Hoàng Kỳ Phàm liền nhận được điện thoại của thủ hạ, khi lão biết hơn trăm người đều bị mấy người Lý Tường đánh bại, thần sắc nghiêm túc dị thường, Hoàng Kỳ Phàm trầm nói: “Lẽ nào hai người này là người trên bảng?” Mà ở một buổi tối này, cái tên Lý Tường được cao tầng thành phố Giang Châu biết đến, không chỉ chính giới, còn bao quát cả thể giới ngầm nữa.

Sau khi trở về biệt thự, Phó Nghị lái xe trở về, Ngải Kỳ, Lưu Nhã hỗ trợ mang Chu Chân lên lầu, Tô Tô Tô hỏi Lý Tường muốn giúp đỡ không nhưng Lý Tường lắc đầu biểu thị không cần, sau đó Tô Tô Tô cùng Lý Tường nói chuyện vài câu thì lên lầu đi ngủ.

Thế nhưng Dương Phượng Phượng sống chết cũng không chịu lên lầu khiến cho cuối cùng Lý Tường đành phải công nàng mang lên.

Đến phòng của Dương Phượng Phượng, sau khi Lý Tường để Dương Phượng Phượng nằm xuống rồi định rời khỏi thì Dương Phượng Phượng đột nhiên nắm lấy tay Lý Tường kêu lên: “Đừng rời khỏi em.”

Lý Tường sững sờ một chút, cúi đầu nhìn thấy Dương Phượng Phượng lúc này đang nhắm mắt lại, thần sắc bi thương. Lẽ nào nàng mơ tới ca đây sao? Lý Tường mừng thầm. Chỉ là Dương Phượng Phượng lại nhỏ giọng lầm bầm vài câu, kêu lên: “Lưu Tô, người vì sao lại đối xử với ta như vậy?”

Về mặt Lý Tường trong chốc lát liền sụp đổ, xem ra người Dương Phượng Phượng kêu không phải là mình, chỉ là chuyện nàng cùng Lưu Tô cũng đã qua, vì sao nàng còn không thoát khỏi bi thương chứ?

Thực sự là một cô gái nhỏ si tình.

Dương Phượng Phượng lấy tay Lý Tường để ở bên người, mặt cọ cọ lên tay, xúc cảm tình tế đó khiến cho Lý Tường khí huyết sôi trào một trận, nhưng Lý Tường không phải cảm thú, tất nhiên là không làm chuyện chỉ cảm thú mới làm kia, Lý Tường chỉ là đem thân thể hạ thấp xuống, ngồi ở trên sàn nhà nhìn Dương Phượng Phượng, tay cũng không thu lại, giống như sợ kinh động tới Dương Phượng Phượng.

Lưu Nhã lúc này từ trong phòng đi ra rót nước cho Chu Chân, đi qua phòng Dương Phượng Phượng thì thấy Lý Tường, mỉm cười một cái gật đầu, sau đó cầm một cốc nước trở về phòng của chính mình.

Lý Tường dựa vào bên giường, khép hờ mắt như ngủ như tỉnh.

Sáng ngày hôm sau, Dương Phượng Phượng trong lúc mơ ngủ tỉnh lại, đêm qua ngủ được rất ngon, Dương Phượng Phượng đang muốn trở mình để ngủ tiếp thì đột nhiên thấy Lý Tường ở một bên, kinh hô kêu lên. Nhưng mà nhìn thấy tay mình còn ôm lấy tay Lý Tường thì trên mặt không khỏi đỏ lên.

Lý Tường từ lúc Dương Phượng Phượng tỉnh lại cũng đã mở mắt ra, rút tay về nói: “Tỉnh rồi cũng đừng ngủ nữa, dậy ăn chút gì đi, tẩu lượng kém như vậy còn muốn so với anh, sau này không được uống nước.”

Dương Phượng Phượng gật đầu, chờ Lý Tường ra khỏi phòng liền nhìn vào cánh tay đã nắm Lý Tường, trên tay tựa hồ vẫn còn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Lý Tường, khuôn mặt Dương Phượng Phượng chậm rãi khôi phục về bình thường, nhẹ giọng lầm bầm: “Hừ, bị anh chiếm tiện nghi rồi.”

Thời gian trôi như nước chảy, đảo mắt ba ngày đã trôi qua, Dương Tư Niệm không biết dùng phương pháp gì dĩ nhiên thật sự đưa Lý Tường vào học ở Đại học Giang Châu.

Cảm thông báo trúng tuyển của Đại học Giang Châu, Lý Tường cảm thấy như mơ vậy, nhân sinh thật là có ý tứ, hần lại trở về nguyên điểm, trở thành một tên sinh viên.

Dương Phượng Phượng “A ha”, cánh tay bấu lấy cổ Lý Tường, cười khanh khách nói: “Lý Tường ca, sau này chúng ta là đồng học rồi. Yên tâm, em là học tỷ sẽ chiều cổ anh thật tốt.”

Lý Tường tức giận liếc mắt trừng Dương Phượng Phượng nói: “Em nên chiều cổ tốt cho chính mình trước đi.”

Dương Phượng Phượng cũng không buồn bực, nói: “Lý Tường ca, Đại học Giang Châu rất lớn, hôm nay là ngày báo danh đầu tiên của anh, ngàn vạn lần không nên tới muộn, như vậy đi, em hi sinh một chút, dẫn anh đi báo danh miễn phí.”

“Tùy em.” Lý Tường rất bất đắc dĩ tiếp nhận hiện thực, sau khi chỉnh trang lại mình thì cùng đi với Dương Phượng Phượng.

Đại học Giang Châu là một trong những trường đại học hàng đầu của Trung Quốc, cũng là đại học nhiều sinh viên nhất Trung Quốc, bởi vì trường học tuyển sinh trên toàn thế giới, không khách khí mà nói, một khoa của Đại học Giang Châu còn nhiều người hơn toàn bộ người của một trường đại học bình thường. Toàn bộ trường đại học ở vùng ngoại thành thành phố Giang Châu, chiếm diện tích mấy nghìn mẫu, các dãy nhà dạy học, các dãy nhà ký túc xá, phòng thí nghiệm, thư viện và các cơ sở khác, bất kể là cơ sở phần cứng, hay cơ sở phần mềm, cũng có thể xếp thứ ba trong toàn bộ đại học của Trung Quốc.

Lúc này ở cổng đại học Giang Châu, hai người trẻ tuổi từ trên taxi đi xuống, một thiếu nữ trẻ tuổi xinh đẹp, mái tóc dài lộ ra vẻ khá ái động lòng người, mặc một bộ T-shirt trắng bó sát người, bộ ngực kia dẫn tới người qua đường liên tiếp quay đầu lại. Mà ở bên cạnh cô gái đứng một thanh niên trẻ tuổi thân sắc thân nhiên, khuôn mặt bình thường nhưng mà đôi mắt đen trắng phân chia rõ ràng, bên trong không có sức sống như những người cùng lứa tuổi mà chỉ có vẻ tang thương. Quần áo vô cùng đơn giản, mặc dù không có vẻ bụi bặm nhưng cũng không kém như vậy.

Hai người kia không phải ai khác, chính là Dương Phượng Phượng với Lý Tường.

Đây là lần thứ hai Lý Tường đến Đại học Giang Châu, lần đầu tiên là cùng Ngải Kỳ đưa Dương Phượng Phượng đi, lúc này đây hắn đã trực tiếp trở thành một sinh viên của Đại học Giang Châu.

Lần đầu tiên tới Đại học Giang Châu, ấn tượng để lại cho Lý Tường chính là ‘Lớn’.

Lần thứ hai đến Đại học Giang Châu, ấn tượng của Lý Tường vẫn là ‘Lớn’.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Cực phẩm chủ nhiệm lớp

Edit: Vạn

“Cmn thật là lớn nha.” Lý Tường nhìn khu kiến trúc trước mắt, lại liếc trộm ngực Dương Phượng Phượng, không khỏi than dài.

Cũng không biết hắn là đang nói trường đại học lớn hay là ngực Dương Phượng Phượng lớn nữa.

“Đúng thế, Đại học Giang Châu chính là trường học lớn nhất toàn nước đấy, có người bảo so với một số huyện thành còn lớn hơn nữa.” Dương Phượng Phượng cười, tiếng cười như tiếng chuông bạc hấp dẫn từng đợt ánh mắt, người đẹp thì cho dù đi tới đâu thì cũng đều là mục tiêu bị chú ý cả. Lý Tường cảm khái nói, đáng tiếc mình là một nam nhân có nội hàm vậy mà lại không có người đẹp nào tới gần một chút, xem ra cũng không phải tất cả mọi người có thể nhìn thấy bản chất phong phú của mình thông qua bề ngoài rồi.

“Đi nào.” Dương Phượng Phượng dựa người vào cánh tay Lý Tường. Nhất thời xung quanh phóng vô số đạo ánh mắt sắc bén. Lý Tường trong lòng thờ dài, lại bị làm lá chắn hấp dẫn cừu hận rồi.

Thời gian một buổi sáng, Dương Phượng Phượng mang Lý Tường đi khắp các tòa nhà hành chính giúp Lý Tường làm thủ tục nhập học.

Có lẽ là cao tầng trường học nhận được lời của bên trên nên khi Lý Tường cảm thư thông báo ra thì giáo viên cùng lãnh đạo trường học phụ trách tiếp đãi đều bật đèn xanh giúp Lý Tường làm tốt thủ tục.

Khoảng 10h rưỡi, Lý Tường đã làm gần xong thủ tục nhập học, Dương Phượng Phượng mang Lý Tường đến một tòa nhà hành chính để báo danh với chủ nhiệm lớp, sau đó chủ nhiệm lớp sẽ mang Lý Tường đi Khoa Nghệ Thuật.

“Lý Tường ca, chủ nhiệm lớp là mỹ nữ đó.” Dương Phượng Phượng cười duyên nói.

Lý Tường quyết quyết miệng, nói: “Đẹp như thế nào chứ?”

“Anh muốn cô ấy đẹp như thế nào thì cô ấy đẹp như thế.” Dương Phượng Phượng đầu độc suy nghĩ của Lý Tường.

Lý Tường thì không có nghĩ theo Dương Phượng Phượng, nhất định là chủ nhiệm lớp là một người khó đối phó, cho nên nàng muốn để cho mình thay nàng nói lời khó nghe.

Đối với nữ nhân như vậy, nguyên tắc của hắn chính là, xa được bao nhiêu thì cố xa bấy nhiêu.

Hai người vừa đi tới cửa của tòa nhà hành chính thì trước mặt có một người theo đuổi Dương Phượng Phượng cầm một bó hoa hồng đi tới, đến bên người Dương Phượng Phượng tràn ngập thâm tình nói: “Phượng Phượng, anh thích em, làm bạn gái của anh đi.”

“Xin lỗi, tôi đã có bạn trai rồi.” Dương Phụng Phụng khoắc lấy cánh tay Lý Tường, không khách khí chút nào trực tiếp cự tuyệt người kia.

Lý Tường bắt đầu đi, lại bị trở thành khiên chắn rồi, vỗ vỗ vai người kia nói: “Người anh em, cậu hay là đi thôi, cô gái này không phải người như cậu có thể không chế đâu, ngay cả cậu theo đuổi được thì sau này khẳng định cậu cũng sẽ nếm mùi đau khổ thôi.”

Dương Phụng Phụng giận dữ, nắm véo Lý Tường một cái nhưng mà Lý Tường mặt không chút thay đổi, giống như nàng không phải véo vào thân thể hắn vậy, điều này làm cho nàng thấy không thú vị gì cả.

Người kia liếc mắt nhìn Lý Tường, lại nhìn Dương Phụng Phụng đang ôn nhu ý ời trong ngực Lý Tường, biết là mình không có cơ hội liên ịu xù rồi đi.

“Đừng có bắt anh làm lá chắn mãi, lại chẳng có phúc lợi gì cả.” Thấy người kia rời khỏi, Lý Tường nhỏ giọng nói.

“Sao cơ? Lý Tường ca ca không muốn làm lá chắn cho Phụng Phụng sao? Lẽ nào Lý Tường ca ca nguyện ý nhìn những gã kia đến quấy rầy Phụng Phụng sao?” Dương Phụng Phụng bày ra bộ dạng đáng thương.

Lý Tường bắt đầu đi không nói được gì nữa.

“Được rồi mà, chờ lát nữa Phụng Phụng mời Lý Tường ca ca ăn cơm.”

“Ngon.”

“Phụng Phụng chỉ nói đùa chút thôi à.”

“...”

Đến phòng làm việc của chủ nhiệm lớp, Dương Phụng Phụng để một mình đi vào, nàng có việc phải trở về phòng học trước.

Lý Tường nhìn tư thế này của Dương Phụng Phụng cũng biết Dương Phụng Phụng sợ người chủ nhiệm này rồi.

“Cốc cốc.”

Lý Tường gõ cửa.

“Vào đi!”

Trong văn phòng truyền ra một giọng nữ.

Lý Tường đẩy cửa ra, hơi cúi đầu tỏ vẻ thành thật, nói: “Chào lão sư!”

“Ừ, cậu là?”

Một nữ lão sư ngồi sau bàn làm việc hơi nghi hoặc nhìn Lý Tường.

Lý Tường ngẩng đầu lên, nhưng lại không nói gì, trong mắt thì sáng lên.

Tia sáng này quá mức trần trụi, thế nên nữ lão sư ngồi ở đối diện cả người thoáng cái thì nổi cả da gà lên.

“Ta ghét, cực phẩm mỹ nữ nha!!!”

Lý Tường nhìn cô gái ngồi sau bàn làm việc ở trước mắt hắn, không khỏi sợ hãi than một cái, nữ nhân này có một khuôn mặt tinh xảo, tóc rẽ hai bên, là tóc dài xõa tự nhiên trên bờ vai không có buộc lại, trên mặt mang một chiếc kính mắt hồng nhạt, sau kính mắt là một đôi mắt động lòng người.

Đôi mắt này giống như có thể nói là không bình thường.

Nếu như chỉ xét những cái khác, nữ nhân này nhiều lắm thì chấm được khoảng 80 điểm, thế nhưng có thêm một đôi mắt câu hồn như vậy, nữ nhân này đã hoàn toàn vượt qua 95 điểm.

“Ồi ẹt, chẳng lẽ đây là chủ nhiệm lớp mà Dương Phụng Phụng nói!? Cô nàng kia quả nhiên không có lừa mình, thật là xinh đẹp a!” Hai mắt Lý Tường phát sáng nhìn nữ nhân đối diện, ngày thứ nhất đi báo danh đã có phúc lợi tốt như vậy, đây quả thật là một chuyện cực kỳ vui mừng.

“Xin chào, cậu có việc gì không?” Lão sư kia thấy bộ dạng Lý Tường khoảng 23, 24 tuổi, không giống như sinh viên trong trường liền rất khách khí hỏi.

Lý Tường nhìn tám biển nhỏ phía trước bàn làm việc của giáo viên một chút.

“Trương Thiển...”

... Tên rất hay!

Lý Tường gật gật đầu.

“Cậu rót cuộc là có việc gì?” Nữ lão sư kia hỏi cả ngày cũng không thấy Lý Tường đáp chuyện mà chỉ lo nhìn nàng chăm chăm làm cho nàng rất mất hứng.

Lý Tường lúc này hình như mới nghe được thanh âm của nữ giáo viên, có chút ngượng ngùng nói: “Chuyện này, lão sư, xin lỗi, tôi là tới để báo danh.”

“Ah, cậu chính là Lý Tường?” Trương Thiên hỏi.

“Lão sư biết tôi?” Lý Tường gọi có chút không được tự nhiên, chủ nhiệm lớp này thoát nhìn cũng chỉ 24, 25 tuổi, cũng gần bằng với hắn, nhưng bây giờ hắn phải gọi nàng là lão sư, ông trời ơi, cái này có phải có chút biệt khuất hay không!

“Đưa giấy tờ cho tôi, lát nữa tôi mang cậu tới lớp học.” Trương Thiên không có trả lời vấn đề của Lý Tường, bảo hắn đưa giấy tờ trong tay cho mình.

Lý Tường vội vàng tiến lên vài bước đem giấy tờ trong tay giao cho Trương Thiên.

Vừa đến gần nhìn thì Lý Tường phát hiện ra, vóc người của Trương Thiên thật không tệ a! Chỉ cần nhìn từ phía trên thôi, hai bầu vú lộ ra như muốn ép lên bàn vậy, quả thật đáng nhìn xem nha.

Trương Thiên thấy ánh mắt của Lý Tường liếc ho khan một chút, trên mặt hiện lên một chút không vui, sau đó nàng đem giấy tờ mở ra xem.

Hồi lâu sau, Trương Thiên xác nhận thủ tục đầy đủ hết, khép lại giấy tờ để qua một bên, nghiêm nghị nhìn Lý Tường nói: “Từ giờ trở đi, cậu đã là một thành viên của Khoa Nghệ Thuật Đại học Giang Châu, có mấy lời tôi phải nói rõ với cậu.”

“Lão sư có gì phân phó, em nhất định sẽ xông pha khói lửa quyết không chối từ.” Lý Tường đồng ý nói.

Trương Thiên khẽ động lông mi, thần sắc không vui nói, lạnh nhạt nói: “Đừng có cợt nhả với tôi, tôi không thích sinh viên miệng lưỡi trơn tru đâu.”

“Ặc...” Lý Tường xuất sư bất lợi.

Trương Thiên nói: “Vào học lớp tôi, phải làm được mấy điều sau, thứ nhất, không cho phép đi một mình với nữ sinh, bao gồm đi thư viện đọc sách hay ăn cơm gì đó, đều không thể.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Đẹp như tiên nữ

Edit: Vạn

“Ặc...” Về mặt Lý Tường đen lại.

Trương Thiên mặc kệ Lý Tường có biểu tình gì, nói tiếp: “Thứ hai, nam sinh trong ban không nhiều lắm, những công việc dọn bản gì đó mấy người nam sinh các cậu đều phải nhận làm.”

“Hả!!!” Lý Tường kinh ngạc.

“Có vấn đề sao!?” Trương Thiên không vui hỏi.

“Tạm thời không có.” Lý Tường nhún nhún vai, đột nhiên lý giải vì sao dpp sợ chủ nhiệm lớp, nữ nhân như vậy giống như là đến thời mãn kinh sớm vậy.

Trương Thiên nói tiếp: “Thứ ba, không cho phép yêu đương với bất cứ nữ sinh nào trong lớp, lại càng không được làm ra chuyện gì, có nghe hay không?”

“Vậy nếu có người coi trọng tôi thì sao?” Lý Tường có chút vô si hỏi.

Trương Thiên lỗ mũi hừ một tiếng, thần nhiên nói: “Yên tâm, người như cậu không có ai coi trọng đâu.”

Lý Tường im lặng, ngày thứ nhất đi học đã bị người ta coi thường rồi.

“Được rồi, cậu ra bên ngoài chờ chút, tôi lập tức mang cậu đến lớp học.” Trương Thiên lạnh nhạt nói.

Lý Tường nhún nhún vai, xoay người rời khỏi phòng làm việc.

Đến hành lang, Lý Tường buồn chán liền hút thuốc, hít sâu một hơi, làm ra bộ dạng đang rất hưởng thụ, sau đó chậm rãi thở khói ra.

Đúng lúc này.

“A! Cẩn thận!”

Một tiếng kêu sợ hãi từ cửa cầu thang truyền đến.

Lý Tường lúc này đang ở giữa cầu thang hút thuốc, nghe được thanh âm liền ngẩng đầu nhìn lên.

Một bóng đen, đang rất nhanh lao về phía mình!

Mẹ nó, Piano!

Lý Tường nhìn cái Piano đang lao về phía mình, nhìn không được chửi tục lên.

Chỉ thấy một chiếc Piano rất lớn, không biết là như thế nào lại từ trên cầu thang lao xuống, khí thế kia không cần nói có bao nhiêu hung hãn nữa.

Mà Lý Tường lúc này lại đứng cách chiếc Piano không còn đến 3m.

Cầu thang rất nhỏ, nhỏ đến mức Lý Tường không tìm ra chỗ nào để trốn được nữa.

“Hự!”

Lý Tường tức giận lắc đầu, hai chân hơi dùng lực giảm mạnh xuống, lập tức xoay người một cái đối mặt với chiếc Piano, giờ nắm tay lên.

Phanh.

Một tiếng vang nhỏ vang lên, thanh âm xen lẫn cả các phím đàn Piano nữa.

Piano dừng lại.

Mà khiến người ta khiếp sợ chính là ở giữa Piano xuất hiện một vết nứt rất sâu, vết nứt này gần như muốn làm cho Piano thành 2 nửa vậy.

“Xin lỗi, xin lỗi.”

Lý Tường đang muốn phát hỏa, đột nhiên một thanh âm dịu dàng truyền qua.

Nhất thời con mắt Lý Tường vụt sáng.

Một cô bé, từ phía bên kia Piano vội vàng đi xuống.

Tóc dài nhu thuận, cằm v-line, đôi mắt sáng, còn có thanh âm dịu dàng động lòng người.

Còn có hai ngọn núi dựng thẳng ngạo nghễ, vòng eo thon thả nhỏ nhắn.

Dung mạo nữ nhân này còn hơn cả ngài kỳ, dpp chúng nữ, còn muốn hơn hẳn ba phần, giống như tiên tử trong tranh, thần nữ trên chín tầng trời vậy.

Làm cho người ta càng mê luyến chính là khí chất thanh tân thoát tục của nàng, không mang theo một chút tạp chất nhân gian nào, nhất miết nhất tiếu, tình nhược xử tử.

(mỗi cái nhìn, mỗi nụ cười đều mang vẻ thanh tịnh, bình ôn của con gái chưa xuất giá)

“Anh không sao chứ!” Nữ hài mỉm cười, thân thiết hỏi thăm.

“À! Không có việc gì, cái đó, làm hỏng Piano của cô rồi.” Lý Tường xoa xoa hai tay, có chút ngượng ngùng nói.

Lần đầu tiên hắn cảm thấy tim mình đập “thình thịch thình thịch” rất nhanh, rất sợ lời nói và cử chỉ thô lỗ vụng về của mình sẽ quấy nhiễu tới tiên tử như vậy.

Nữ hài lắc đầu cười, nói: “Nếu mà nói thì là tôi phải xin lỗi rồi, thiếu chút nữa là đụng phải anh, thực sự xin lỗi.”

Lý Tường vội vàng khoát tay nói: “Không có gì không có gì, cũng trách tôi tìm chỗ nào không tìm, hết lần này tới lần khác lại hút thuốc ở cầu thang.”

“Hút thuốc lá có hại cho sức khỏe, nên hút ít một chút.” Nữ hài rất ôn nhu nói.

“Được, sau này tôi sẽ bớt hút một chút.” Lý Tường khinh bỉ luôn chính mình, cũng không phải chưa gặp qua mỹ nữ, vì sao thấy nữ hài này lại khả trường như vậy.

“Thư Nhã, em tới rồi à.” Một thanh âm cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người, hai người đồng thời nhìn sang, chính là chủ nhiệm lớp Trương Thiển.

Nữ hài áy náy nói: “Trương lão sư, thật xin lỗi, em làm hỏng Piano rồi, có điều em sẽ lập tức gọi người tới sửa ngay.”

Trương Thiển nhìn Piano, mỉm cười nói: “Không sao đâu, không cần em phải lo, lão sư sẽ xử lý cho. À, đúng rồi, em đi chuẩn bị một chút, lập tức trở về lớp, chúng ta có bạn học mới tới.”

“Là cậu ta sao?” Nữ hài liếc mắt nhìn Lý Tường, nhẹ nhàng hỏi.

“Ừ.” Trương Thiển dùng ánh mắt bất thiện liếc nhìn Lý Tường.

“Xin chào, tôi là Hà Thư Nhã, xin được chiếu cố nhiều.” Nữ hài phóng khoáng đưa tay phải ra.

“Tôi là Lý Tường.” Lý Tường hít sâu một hơi, bình ổn lại tâm tình, cũng đưa tay phải ra nắm lấy tay Thư Nhã một chút.

Một giây nắm lấy tay Hà Thư Nhã này, Lý Tường có chút nao nao, nhưng không nói được gì thêm, buông tay ra rồi cùng Trương Thiển đi xuống tầng dưới.

Hà Thư Nhã mỉm cười nhìn bóng lưng Lý Tường, ánh mắt trong suốt, trên khuôn mặt không yêu không buồn, không nóng không vội, không hề có dao động tình cảm.

“Sau này cậu cách xa Thư Nhã một chút.” Trên đường đi Trương Thiển cảnh cáo Lý Tường.

Lý Tường nhún nhún vai, nói: “Tại sao?”

Trương thiên nói: “Thư Nhã là người cực kỳ có tài hoa của Khoa Nghệ Thuật, trình độ Piano của nàng ấy đã vượt qua cấp 10, đạt đến cấp bậc đại sư, mà hội họa của nàng đã tiếp cận cấp độ đại sư quốc tế, tôi hi vọng mầm non tốt như vậy không nên hủy ở trong tay một số người không liên quan gì, nàng nên có được tương lai tốt đẹp.”

“A, cũng có chút ý tứ.” Lý Tường không nói gì thêm cả, ban nãy khi hắn nắm lấy tay Hà Thư Nhã thì cả người chấn động.

Đúng vậy, Hà Thư Nhã là cao thủ cổ võ, thực lực sâu không lường được.

Ban nãy hắn nắm tay với Hà Thư Nhã thì cảm nhận được chân khí của nàng dao động, nếu như nàng không phải cao thủ cổ võ thì trong cơ thể sao có chân khí được chứ.

Đồng thời Lý Tường cũng tự nhận mình so với Hà Thư Nhã còn xa xa mới bằng được, dù cho hắn cùng với Phó Nghị, Thiết Thủ hợp lực cũng không nhất định là đối thủ của nàng.

Sở dĩ có thể cảm nhận được chân khí của Hà Thư Nhã dao động là do thức hải của hắn, nói trắng ra là cảm giác của hắn so với người bình thường thì nhạy bén hơn rất nhiều.

Cũng không biết đi bao lâu, Trương Thiển mang Lý Tường đi tới dãy nhà của Khoa Nghệ Thuật, đây là một dãy kiến trúc Gothic màu trắng, trên tường lộ ra một số điêu khắc mang phong cách châu Âu.

Lớp A Khoa Nghệ Thuật nằm ở phòng học đầu cùng, lúc này trong phòng học có hơn 30 sinh viên.

Lý Tường tiến vào phòng học, quét mắt nhìn xung quanh, hay thật, cả lớp tính cả hắn mới có 3 nam sinh, liếc mắt nhìn từ đầu đến cuối đều là mỹ nữ với đủ màu sắc đỏ vàng lam xanh gì cũng có.

Cái này thật đúng là phát tài lớn rồi.

Lý Tường trong lòng thầm thấy sung sướng.

Trương Thiển giới thiệu Lý Tường với mọi người, sau đó bảo Lý Tường tự mình tìm chỗ ngồi.

Chỗ ngồi ở Đại học đều là tùy ý chọn, sinh viên muốn ngồi đâu thì ngồi, muốn ngồi với ai thì ngồi.

Tư tưởng của Trương Thiển rất truyền thống, bảo thủ, có điều dù truyền thống, bảo thủ như thế nào thì nàng tối thiểu cũng phải tôn trọng tự do của sinh viên, ở điểm này thì nàng chưa từng can thiệp nhiều tới tự do của sinh viên.

“Lý Tường ca, ngồi ở đây, ở đây.” Dương Phụng Phụng dùng sức quơ hai tay, hưng phấn kêu lên.

Cũng không quên ánh mắt kinh ngạc của bạn học xung quanh, cùng với ánh mắt bất thiện của Trương Thiển.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Xếp hạng nhất hoa hậu giảng đường

Edit: Vạn

Lý Tường tròn trĩnh mắt nhìn Dương Phụng Phụng, cô nàng này tính tình quái, ai cũng không biết được nàng chơi bài gì, thấy chỗ hai tên nam sinh còn lại có một chỗ trống, hần trực tiếp đi qua đó ngồi xuống.

“Hi, người anh em, xin chào, tôi là Dương Vĩ, anh em trên đường gọi một tiếng Vĩ ca (Vigara).” Một nam sinh đưa đầu tới, tự giới thiệu mình.

“Dương Vĩ? Vigara?” Lý Tường ghen cười đến nội thương, nhưng mà hần vẫn không bật cười ra, gật đầu nói, “Chào, Vigara, tôi biết rồi.”

“Các bạn học, phụ đạo viên mới lập tức sẽ tới, các bạn phải nghe lời của phụ đạo viên, làm theo sắp xếp của phụ đạo viên, có nghe hay không?” Trương Thiển kêu lên.

“Biết rồi ạ.” Bạn học bên dưới hữu khí vô lực nói.

“Tốt, vậy các bạn cứ ôn tập trước đi.” Trương Thiển nói xong liền rời khỏi phòng học, nàng còn có tiết dạy khác.

Trương Thiển vừa đi, phòng học an tĩnh nhất thời ồn ào lên, Dương Phụng Phụng càng không để ý tới hình tượng, đi thẳng tới trước mặt Lý Tường, vỗ vai Lý Tường một cái, nói: “Lý Tường ca, sao anh không đến ngồi cùng em chứ?”

“Tôi biết cô sao?” Lý Tường quay người trừng mắt, tức giận nói.

“Hi hi, Lý Tường ca, anh có muốn cua gái không!” Dương Phụng Phụng cười duyên nói.

“Làm sao?” Lý Tường không biết trong hồ lô của Dương Phụng Phụng bán thuốc gì, cẩn thận hỏi thăm.

“Cũng không có gì, chỉ là muốn nói cho Lý Tường ca biết, nếu muốn tán gái thì tới tìm Phụng Phụng, không có Phụng Phụng làm mai mối thì không thành công đâu.” Dương Phụng Phụng có chút tự tin vỗ vỗ ngực, hào sảng nói.

“Cua em thì sao?” Lý Tường đột nhiên hỏi.

“Không thành vấn đề, anh có thể cua ngay bây giờ.” Dương Phụng Phụng lộn chết không sợ nước sôi, Lý Tường da mặt dày, da mặt của nàng cũng không mỏng đâu.

“Thôi khỏi ..., em gái nhỏ đừng đến câu dẫn ca, ca có mục tiêu rồi.” Lý Tường suy nghĩ tới nữ hài lúc này, gạt náy mình.

“Là ai thế?” Dương Phụng Phụng có chút hứng thú, rất muốn biết loại nữ hài như thế nào mà có thể hấp dẫn Lý Tường.

Đúng lúc này một thân ảnh xuất hiện ở cửa phòng học, vốn phòng học đang có tiếng động náo loạn trong nháy mắt trở lại an tĩnh, chỉ thấy Hà Thư Nhã bước đi bình ổn đi vào trong phòng học, mỉm cười chào hỏi với mọi người.

Ánh mắt của mọi người đều nhìn lên người nàng, nhưng thần sắc của nàng vẫn bình thản như cũ, tâm tình không hề có nửa điểm dao động.

“Lý Tường ca, anh không phải nhìn trúng nàng ta chứ?” Dương Phụng Phụng thấy trông mắt Lý Tường đều muốn rót ra thì bưng tỉnh đại ngộ, cười duyên nói, “Vậy khiêu chiến của anh sẽ rất là lớn a!”

“Có ý gì?” Lý Tường khẽ động lòng mày, không khỏi hỏi.

Dương Phụng Phụng nói: “Nàng ấy là đệ nhất hoa hậu giảng đường của Đại học Giang Châu, gia thế kinh người, hình như là người của tứ đại gia tộc, ai đối với nàng cũng đều tôn kính có thừa.”

“A, có chút ý tứ.” Lý Tường híp hai mắt nói.

Dương Phụng Phụng nói: “Người theo đuổi nàng ấy từng đám từng đám, mỗi nam sinh trường chúng ta đều thích nàng, mỗi ngày bên ngoài trường học đều có nam sinh đến tặng hoa cho nàng. Những người này, có con trai của siêu cấp đại phú hào, có hậu đại của đại lão chính giới, còn có người của

tứ đại gia tộc, thân phận hiển hách, quyền thế kinh người.”

“Thứ tốt thì ai cũng không muốn bỏ qua cả.” Lý Tường vừa cười vừa nói.

Dương Phượng Phượng nói: “Đúng vậy a, thế nhưng hoa hậu giảng đường này của chúng ta đối với ai cũng vui vẻ, thái độ đều giống nhau, rất ôn nhu cự tuyệt. Cho nên nàng được xưng là hoa hậu giảng đường khó theo đuổi nhất từ trước đến nay của Đại học Giang Châu.”

“Vậy cũng có chút ý tứ nha!” Lý Tường sờ sờ cằm, đối với Hà Thụ Nhã tràn ngập hứng thú.

“Lý Tường ca, không phải anh định tán tỉnh Hà Thụ Nhã chứ!?” Dương Phượng Phượng cười khanh khách hỏi thăm.

“Không được sao?” Lý Tường tự cho mình là tốt nhất, cười nói, “Lý Tường ca của em xuất thủ, chưa bao giờ là không thành công.”

“Thôi đi..., bạn học à, người cũng quá tự luyện rồi.” Dương Vĩ bên cạnh thực sự nghe không chịu được, nói, “Thụ Nhã là đệ nhất hoa hậu giảng đường được trường chúng ta công nhận, hơn nữa còn là hoa hậu giảng đường đẹp nhất từ khi xây dựng Đại học Giang Châu tới nay.”

“Vậy thì sao chứ?” Lý Tường nhún nhún vai, Hà Thụ Nhã đúng là rất đẹp, nhưng mà bảo hấn thấy khó mà lui thì đó là chuyện không thể nào.

Huống chi hấn cảm thấy hứng thú với Hà Thụ Nhã không phải là bởi vì vẻ đẹp của Hà Thụ Nhã, mà là Hà Thụ Nhã chính là một cao thủ cổ vũ, điều này làm cho hấn đối với thân phận của nàng ta sinh ra hứng thú sâu sắc.

Hấn muốn biết Hà Thụ Nhã rốt cuộc là ai? Thuộc môn phái cổ vũ, hoặc là gia tộc cổ vũ nào?

“Như thế nào nhỉ?” Dương Vĩ gãi gãi đầu, bộ dạng Hoàng đế không vội thái giám đã vội, la lên, “Bạn học à, cậu không biết sao, con trai của nhà giàu nhất thành phố Giang Châu đã từng theo đuổi nàng, nàng cũng không để vào mắt, cự tuyệt người ta hai mươi lần.”

“Ngược lại là có chút tính cách nha!” Lý Tường cười, ánh mắt nhìn về phía Hà Thụ Nhã, vừa vặn Hà Thụ Nhã cũng quay đầu lại, ánh mắt cũng nhìn về phía này, ánh mắt hai người gặp nhau, Hà Thụ Nhã mỉm cười với hấn.

“Mẹ nó, Hà Thụ Nhã nhìn cậu à?” Dương Vĩ giống như phát hiện đại lục mới, giật mình nói, “Ca, anh làm sao mà làm được vậy? Vậy mà làm cho Hà Thụ Nhã chủ động nhìn cậu.”

“Mị lực của ca cậu không biết được đâu.” Lý Tường nhún nhún vai, bộ dạng chẳng đáng là gì cả, “Không nên học theo ca, ca là một truyền kỳ, giang hồ còn có truyền thuyết về ca đấy.”

“Phụt” Dương Phượng Phượng trực tiếp cười lên, vẻ xinh đẹp làm cho Dương Vĩ nhìn thấy cũng ngây ngốc một chút.

“Nhìn gì hả?” Dương Phượng Phượng tức giận trừng mắt nhìn Dương Vĩ, cố ý dựa vào bên người Lý Tường.

Cái này càng làm cho Dương Vĩ thêm kinh ngạc, đối với Lý Tường càng thêm tràn ngập sùng bái, lẩm bẩm nói: “Ông trời của tôi ơi, mười đóa hoa của Đại học Giang Châu đã bị cậu của đi hai đóa, trong đó còn có một đóa xinh đẹp nhất nữa chứ, còn có thiên lý sao.”

Lý Tường cảm thấy rất bất đắc dĩ, Dương Phượng Phượng thật là người khó giải quyết nhất, chỉ sợ thiên hạ không loạn mà thôi, chính mình gặp phải nàng cũng rất đau đầu, cũng không biết bước tiếp nàng sẽ chinh người như thế nào.

Dương Phượng Phượng kiều mị cười nói: “Cậu sùng bái Lý Tường ca như vậy, đơn giản nha, cậu nhận Lý Tường ca làm đại ca, nói không chừng sau này anh ấy có thể chỉ điểm giúp cậu tán gái.”

“Đúng rồi, đại ca trên cao nhận một bái của tiểu đệ.” Dương Vĩ nói xong thật sự muốn đứng lên bái xuống, làm cho bạn học bên cạnh không biết phát sinh chuyện gì, ngạc nhiên nhìn bọn họ.

“Được rồi được rồi, cậu cũng đừng nghe cô ta nói lung tung.” Lý Tường một tay giữ Dương Vĩ lại, hấn cũng không muốn ngày thứ nhất tới trường thì trở thành danh nhân của lớp học.

Người khiêm tốn, làm việc cũng phải khiêm tốn.

“Ca, vậy anh có thu tôi làm tiểu đệ không vậy!?” Dương Vĩ mong đợi nhìn Lý Tường, hỏi.

“Thu, thu, có một tiểu đệ đề sai bảo cũng tốt.” Lý Tường ha ha cười nói.

“Lý ca, vậy anh đem bí tịch tán gái truyền thụ cho em đi.” Dương Vĩ vô si nói.

“Lượn.” Lý Tường tức giận trừng mắt nhìn hấn.

Dương Vĩ thở dài, con đường này hấn còn phải đi dài dài, muốn Lý Tường truyền thụ cho hấn tất sát kỹ tán gái còn cần nhiều tâm tư hơn.

Chương 89: Vãi, phụ đạo viên là nam

Edit: Vạn

Cửa phòng học lại bị đẩy ra, chủ nhiệm lớp Trương Thiên rời đi lúc nãy lại trở lại, phía sau nàng còn có một nam tử tầm 26, 27 tuổi, mang một cặp mắt kính, ngược với vẻ cao to anh tuấn chính là cặp mắt như kẻ trộm cướp vậy, chuyên môn liếc tới liếc lui trên ngực các nữ hài tử.

Trương Thiên đi lên bục giảng, nam tử phía sau nàng cũng đi theo, Trương Thiên để các bạn học an tĩnh lại rồi giới thiệu nam tử phía sau: “Các bạn học, đây là phụ đạo viên mà trường học đưa cho mọi người, Mã Phong lão sư, mọi người hoan nghênh nào.”

Tiếng vỗ tay hưởng ứng vang lên.

Nam tử mỉm cười chào hỏi với các bạn học, phát phát tay, sau một lát ôn hòa nói: “Các bạn học khỏe, tôi là Mã Phong, mọi người có thể gọi tôi Mã ca, tôi so với các bạn không lớn hơn bao nhiêu tuổi cả, các bạn gọi một tiếng ca chắc cũng không loạn bối phận đâu.”

“Ha ha...” Có một số sinh viên bị hấn làm cho cười, đối với Mã Phong này sinh ra hảo cảm, đều nghĩ hấn là một lão sư vui tính.

Chỉ có Lý Tường chẳng thèm ngó tới, thân nhiên nói: “Chỉ dựa vào kỹ thuật như vậy mà muốn cua mỹ nữ trong lớp học của ta, thủ đoạn cũng quá kém cỏi rồi.”

“Đúng vậy, thủ đoạn tán gái của hấn so với Lý ca còn xa mới bằng.” Dương vĩ thức thời vuốt mõng ngựa.

“Thôi khỏi..., đừng có so sánh ca với người như vậy.” Lý Tường nhếch miệng, hoàn toàn không có đem Mã Phong kia để vào mắt.

Mã Phong nói tiếp: “Bốn năm đại học là khoảng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời các bạn, cũng là thời gian để các bạn xây dựng nên nhân sinh quan, giá trị qua cùng xã hội quan chính xác nhất, tôi hi vọng các bạn học có thể bình tĩnh lại, tìm hiểu nhiều hơn, hiểu chút ít đạo lý nhân sinh, nó đối với hướng đi nhân sinh, hướng đi xã hội sau này của các bạn có trợ giúp rất lớn. Đương nhiên là phụ đạo viên của các bạn, trong bốn năm này tôi sẽ cùng mọi người cùng nhau trưởng thành, cùng các bạn học cùng nhau vui cười, cùng nhau cảm động, một trận khóc rống cảm nhận về tất cả các bạn, quý trọng mỗi ngày ở cùng các bạn, cảm ơn tất cả mọi người.”

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, tựa hồ mọi người đối với những lời nói kia của Mã Phong cực kỳ cảm động và tán đồng.

Trương Thiên thấy Mã Phong cùng các bạn học đã quen thuộc rồi, nàng còn có tiết liền nói: “Được rồi, mọi người trước tiên tự ôn, có vấn đề gì có thể tìm Mã Phong lão sư phụ đạo viên của các bạn.” Nói xong đi ra khỏi phòng học.

“Trương lão sư...” Mã Phong vội vàng đuổi theo ra ngoài.

“Có chuyện gì không Mã lão sư?” Trương Thiên quay đầu lại hỏi.

Mã Phong ha ha cười nói: “Trương lão sư, cô cả ngày hôm nay đều phải lên lớp sao?”

“Buổi sáng có mấy tiết dạy, có chuyện gì không?” Trương Thiên nhướn mày, không vui hỏi.

Mã Phong nói: “Không có việc gì, chỉ là, Trương lão sư, buổi chiều tan việc cô chờ tôi một chút, tôi có thứ muốn đưa cho cô.”

Hắn đẩy đẩy kính mắt, ánh mắt hơi đảo qua hai ngọn núi cao vút của Trương Thiên, khóe miệng lộ ra nụ cười mỉm.

“Không thể đưa luôn bây giờ sao?” Trương Thiên nghi ngờ nói.

“Không được, đợi tan học mới đưa được, haha, tuyệt đối là đồ tốt, được rồi, không quấy rầy cô nữa, Trương lão sư, tôi đi trước.” Mã Phong cười, liền đi về phòng học.

Trương Thiên nhìn bóng lưng Mã Phong, nhướn mày, có chút không vui nói: “Thật là lảm chuyện.” Rồi đi qua dãy nhà khác dạy học.

Trong phòng học, Dương Phượng Phượng nhỏ giọng nói: “Lý Tường ca, người phụ đạo viên này so với anh còn hèn mọn hơn, ban nãy hấn đều liếc nhanh qua ngực các nữ sinh trong lớp một lần, nhất là ở trên người Hà Thư Nhã, dừng lại tới 3s. Người như vậy em dám đánh cuộc nội tâm rất là xấu xa.”

“Đừng có đem ca so sánh với người như vậy.” Lý Tường chẳng thèm ngó tới, Dương Phượng Phượng cũng nhìn ra được Mã Phong là kẻ xấu, hấn như thế nào không nhìn ra được chứ.

Không lâu sau Mã Phong lại quay lại phòng học.

Lý Tường lười để ý đến loại người này, chợt nhớ tới cái gì liền hỏi: “Đúng rồi, Phụng Phụng, La Tiểu Vũ kia không có đi học sao?”

“À, anh nói Tiểu Vũ hả, nàng ngày hôm nay xin nghỉ rồi, hình như trong nhà có việc.” Dương Phụng Phụng kiêu mị cười nói, “Lý Tường ca, anh thật hoa tâm nha, nhớ thương Hà Thụ Nhã, lại cố ý đến dụ dỗ em, trong biệt thự còn có mấy người nữa, hiện tại ngay cả Tiểu Vũ cũng không buông tha, ài, Lý Tường ca, anh hoa tâm như vậy sẽ không tìm được bạn gái đâu.”

“...” Lý Tường không nói được gì.

Mã Phong thấy tất cả mọi người đang đọc sách, có mấy người nhỏ giọng nói chuyện phiếm giống như hán không tồn tại vậy, ho khan vài tiếng, cười nói: “Các bạn học, lần đầu tiên gặp mặt, tôi có món quà nhỏ muốn tặng cho mọi người, lát nữa phải một bạn tới phòng làm việc của tôi nhận nhé!”

Thấy mọi người tựa hồ cũng không nhận tình ý của hán, chỉ có mấy bạn học hơi ngắc đầu, hán thoáng có chút thất vọng, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định nói: “Có bạn học nào nhiệt tình nhận không nhì!?”

“Xi, không phải là chút đồ sao, trò trẻ con, có cần phải làm khoa trương vậy không? Xem chúng ta là con nít ba tuổi chắc!” dương vĩ chẳng thèm ngó tới nói.

Lý Tường mỉm cười, ấn tượng đối với Mã Phong này lại giảm xuống vài phần, chút ân huệ nhỏ, người như vậy không phải là người hào phóng.

Mã Phong thấy không có bạn học nào giơ tay nhận thì cười nói: “Được rồi, vậy tôi chỉ tên vậy, Hà Thụ Nhã...”

Hà Thụ Nhã ngắc đầu, mỉm cười nhìn Mã Phong, chỉ cười mà không nói.

Mã Phong thấy Hà Thụ Nhã không có phản đối, trong lòng sướng rơn, nói: “Tốt, bạn học Thụ Nhã, lát nữa tan học thì tới phòng làm việc của tôi.”

Hà Thụ Nhã cup lông mi xuống không để lại dấu vết, nhưng nàng vẫn không nói gì, cúi đầu, nghiêm túc xem sách của mình.

Chương trình học một buổi sáng cứ nhàm chán như vậy trôi qua.

Còn mấy phút nữa của tiết học cuối cùng, Hà Thụ Nhã đột nhiên đi tới trước mặt Lý Tường làm cho toàn bộ bạn học đều khiếp sợ, tò mò nhìn Lý Tường.

Dương vĩ ở bên cạnh thì hưng phấn thiếu chút nữa là khoa chân múa tay luôn, đối với Lý Tường sùng bái không gì sánh được, đệ nhất hoa hậu giảng đường Đại học Giang Châu chủ động tới tìm Lý Tường, đây chính là tin tức bom tấn của thế kỷ nha!

“Có chuyện gì sao?” Lý Tường biểu hiện rất bình tĩnh, nhíu miêng lên mỉm cười hỏi thăm.

“Cậu có thể giúp mình đi đến phòng làm việc của Mã Phong lão sư lấy lễ vật cho mọi người được không?” Thanh âm của Hà Thụ Nhã rất êm tai, ngữ khí rất dịu dàng, thập phần hưởng thụ.

“Được!” Lý Tường nhún nhún vai, khó có được sự phóng khoáng như vậy nói.

Dương Phụng Phụng ở một bên không ngừng mà đảo mắt, trong lòng nghĩ Lý Tường là một kẻ thấy sắc quên nghĩa.

Phòng làm việc của Mã Phong cùng phòng làm việc của chủ nhiệm lớp Trương Thiên là cùng một phòng, Lý Tường đi đến cửa phòng làm việc thì nghe thấy trong phòng truyền ra một giọng nói.

“Trương lão sư, đây là vé vào cửa buổi hòa nhạc tôi thiên tâm vạn khổ mới có được, hàng ghế VIP phía trước, cô không phải luôn thích ngôi sao ca nhạc này sao? Lần này là trạm diễn sau cùng trong lần tuần diễn toàn cầu này của cô ấy, mà có người nói sau lần này, ngôi sao ca nhạc này sẽ rời khỏi ngành giải trí, cơ hội này hiếm có nha!” Trong văn phòng Trương Thiên truyền tới một giọng nói có chút gấp của nam nhân.

Người nam nhân này không phải ai khác, chính là phụ đạo viên của bọn họ, Mã Phong.

“Thật xin lỗi, Mã lão sư, tôi còn có việc khác, lãnh đạo trường học tìm tôi thương lượng kế hoạch học tập của kỳ này, buổi hòa nhạc này anh nên tìm người khác đi!” Trương Thiên trực tiếp cự tuyệt Mã Phong.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Giáo huấn nam nhân bỉ ổi

Edit: Vạn

“Nhưng mà Thiên Thiên, cơ hội này không thể bỏ qua nha!” Mã Phong tựa hồ cấp bách, ngay cả xưng hô với Trương Thiên cũng thay đổi, “Chúng ta cùng đi xem đi.”

“Thật xin lỗi, Mã lão sư, tôi thật sự không có thời gian!” Trương Thiên đối với Mã Phong chưa nói tới có hảo cảm gì, thấy bộ dạng bức bách của hắn như vậy trong lòng liền sinh ra một tia ác cảm đối với hắn.

“Thiên Thiên, em... em còn không biết tâm tư của anh đối với em sao!” Mã Phong nói, “Chúng ta đều là cùng học ở trường này, trước đây lúc chúng ta còn là sinh viên, anh, anh đã thích em rồi, sau đó thấy em lưu lại trường cũ nhận dạy học, anh, anh cũng lưu lại luôn, Thiên Thiên, anh làm tất cả đều là vì em mà!”

“Mã Phong, anh làm gì thế hả, a, buông tay anh ra, anh nắm đầu tôi đấy!” Trong văn phòng, Trương Thiên vội vàng kêu lên.

“Thiên Thiên, em đáp ứng anh đi ...” Hô hấp của Mã Phong tương đối gấp, thỉnh thoảng còn kèm theo thanh âm hít hà nữa.

“Không được!!! Mã Phong, buông tay ra!” Trương Thiên là một cô gái yếu ớt, sao có thể là đối thủ của Mã Phong.

Lý Tường vốn là đang cao hứng ở bên ngoài nghe lén, nghe được lời cuối cùng của Trương Thiên thì đôi mắt liền sáng lên, trực tiếp đẩy cửa ra đi vào.

“Mã lão sư, em tới lấy quà.” Mới vừa vào phòng làm việc, Lý Tường có thể cảm giác được một cỗ sát khí nhắm vào chính mình.

Đương nhiên đối với một người từng làm sát thủ, từng trải qua chiến trường mà nói, loại sát khí này giống như sát khí của đứa bé bị đứa bạn đoạt mất món đồ chơi mà thôi, căn bản không quan trọng.

Mà lúc này trong phòng làm việc, phụ đạo viên Mã Phong đang một tay nắm lấy tay Trương Thiên, hai mắt thì nhìn chăm chăm vào Lý Tường.

Một bộ phim cường hiếp trong văn phòng thật hay nha.

Lý Tường trong khoảng thời gian ngắn có chút sững sờ, tên Mã Phong này có phải tình trùng lên não hay không, sở trong phòng làm việc trong trường Đại học cũng dám làm chuyện như vậy.

Chuyện này nếu như lộ ra ngoài, hoặc là Trương Thiên tố cáo thì chỉ sợ cả đời hắn cũng bị hủy luôn.

Không chỉ là trong Đại học không sống được, nói không chừng còn bị cảnh tù ngục nữa.

Lý Tường sờ sờ cái đầu, nam nhân có xúc động là chuyện bình thường, ai nhìn thấy mỹ nữ mà không có một loại xúc động đầu chứ.

Nhưng mà dù sao đi nữa, tối thiểu lý trí cùng kiềm chế vẫn phải có chứ, cứ giống như Mã Phong vậy thì xã hội còn không loạn sao.

Chỉ trong thoáng chốc hắn liền khinh bỉ Mã Phong, nam nhân như vậy, nửa điểm lý trí cùng kiềm chế cũng không có, sẽ chẳng làm được chuyện gì cả.

“Lý Tường”

Trương Thiên thấy Lý Tường xuất hiện, trên mặt liền trở nên vui vẻ, lập tức dùng sức trên tay, thừa dịp sự chú ý của Mã Phong bị dời đi đem tay thoát ra.

“Ha ha, Mã lão sư, bạn học Hà Thư Nhã có việc bận không qua đây được, cô ấy nhờ em đến lấy món quà của lão sư.” Lý Tường cười hắc hắc đi tới bên người Mã Phong, nhìn Mã Phong nói: “Lão sư, ban nãy ngài đang làm gì thế?”

“Khụ khụ, không có gì!” Mã Phong ho khan một chút, lập tức ách náy nhìn Trương Thiên, nói: “Trương lão sư, thật xin lỗi...”

“Tôi hy vọng loại sự tình này sẽ không xảy ra lần nữa, bằng không tôi sẽ báo cảnh sát, còn nữa tôi sẽ xin với trường học không làm việc cùng một phòng với anh nữa.” Trương Thiên lạnh lùng nói.

“Cái đó, Trương lão sư, thật sự phải như vậy sao?” Mã Phong chưa từ bỏ ý định nói.

Trương Thiên lạnh nhạt nói: “Vậy anh hi vọng tôi đem chuyện này nói cho lãnh đạo trường học sao?”

“Ặc...” Mã Phong thần sắc xấu hổ, lăm bắm nói, “Vậy cũng được, chỉ cần cô hài lòng, tôi làm gì cũng đều nguyện ý.”

Trương Thiên hừ một tiếng, đi ra khỏi phòng làm việc.

Mã Phong hung hăng nhìn chăm chăm Lý Tường, Lý Tường nhún nhún vai, cười nói: “Mã lão sư, cẩn thận trông mắt của ngài rút xuống đấy!”

“Bạn học này tên là gì nhỉ?” Mã Phong nghiêng răng nói.

Lúc này còn kém một chút là chuyện mơ ước trong lòng hắn thành sự thật rồi, có thể có được Trương Thiên rồi, thế nhưng Lý Tường đột nhiên xông tới, khuấy rối toàn bộ kế hoạch sắp xếp của hắn, khiến hắn đối với Lý Tường oán hận không gì sánh được, nếu có thể, hắn hiện tại muốn đối phó Lý Tường, đem Lý Tường khai trừ khỏi Đại học Giang Châu.

“Thế nào, Mã lão sư muốn trả đũa sao?” Lý Tường chẳng cần dè gì sợ loại tiểu nhân như Mã Phong này, nói thật ngay cả hứng thú xuất thủ cũng không có.

Mã Phong hừ hừ vài tiếng, nói: “Không nên nói linh tinh, tôi là phụ đạo viên của các cậu, không nên có ý nói tôi thành tiểu nhân hẹp hòi như vậy.”

“Lẽ nào không phải vậy sao?” Lý Tường rút ra một điều thuốc châm lửa hút, thò ra một hơi khói, khinh thường nhìn Mã Phong.

“Thằng khốn này.” Mã Phong lạnh lùng nói, “Ở đây không cho phép hút thuốc.”

“Tôi cứ hút đây.” Lý Tường rất kiêu ngạo, lạnh nhạt nói, “Vậy thì sao nào?”

Thấy Mã Phong muốn đi qua, Lý Tường lấy điện thoại di động ra, mở video phát lại một màn lúc này, sau đó cắt di động lại, vỗ vỗ đầu, giống như là lẩm bẩm, cũng giống như là cố ý nói cho Mã Phong nghe: “Ngài nói nếu như giao cái video này cho lãnh đạo trường học, hoặc là đăng lên website của trường học, Mã lão sư, ngài sẽ được nổi tiếng.”

“Cậu...” Lửa giận trong mắt Mã Phong muốn phát tác nhưng hắn rất nhanh nhẹn xuống, trên mặt lập tức bày ra vẻ tươi cười, nói, “Bạn học hiểu lầm rồi, bạn này là lão sư đùa giỡn với cậu thôi, cậu đừng để trong lòng.”

Lý Tường trên mặt cũng bày ra bộ dáng tươi cười sáng lạng, cười nói: “Bạn này tôi cũng nói đùa thôi, Mã lão sư ngài không cần để trong lòng nha!”

Mã Phong trong lòng từ lâu đã đem tổ tông 18 đời của Lý Tường ra hỏi thăm rồi, nhưng mà nhược điểm của hắn rơi vào trong tay Lý Tường, không dám đắc tội với Lý Tường, cẩn thận nói: “Bạn học, vậy cái video lúc này...”

“À, không có gì, tôi sẽ đem nó lưu trên máy tính, lúc không có việc gì thì đưa ra xem lại.” Lý Tường cười ha hả nói.

“Cậu...” Mã Phong không biết làm gì.

Lý Tường nói: “À đúng rồi, Mã lão sư, không phải ngài nói có món quà cho chúng ta sao? Là món quà gì thế?”

Mã Phong tức giận nói: “Không cần làm phiền cậu, tôi đã sai người đưa qua rồi.”

“Vậy được rồi, tôi đi đây.” Lý Tường khoát tay, thò ra một hơi khói, rất kiêu ngạo rời khỏi phòng làm việc của Mã Phong.

Trở lại phòng học, Dương Phụng Phụng thấy Lý Tường về tay không, ngạc nhiên nói: “Món quà nhỏ của chúng ta đâu?”

Lý Tường nói: “Mã lão sư nói hắn còn chưa mua được, chờ hắn ta mua được sẽ đưa cho mọi người.”

Dương Phụng Phụng “Xi” cười một tiếng, liếc mắt nhìn Lý Tường, nói: “Lý Tường ca, không nên nói xấu lão sư như vậy, cẩn thận hắn gây khó dễ cho anh đó.”

“Xi..., bằng hắn ta? Có năng lực này không?” Lý Tường hoàn toàn không có đem Mã Phong để vào mắt, ngồi tính toán thời gian tan học.

Trời có mây mưa bất thường, mới vừa này trời còn đang sáng, trong nháy mắt mây đen giăng đầy trời, không bao lâu thì đổ mưa xuống.

Lý Tường cùng Dương Phụng Phụng đứng dưới mái hiên nhìn trời mưa, hai người không có mang ô nên chỉ còn cách đứng ở chỗ này chờ mưa tạnh.

Lúc này sắc mặt của Dương Phụng Phụng đại biến, một thân ảnh quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt của nàng, chính là bạn trai cũ của nàng Lưu Xán, mà Lưu Xán kia hiển nhiên là đang đợi người, không cần nghĩ cũng biết là hắn đang đợi ai.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Báo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Sắp xếp

Edit: Vạn

Lưu Xán hiển nhiên cũng không nghĩ tới lại gặp Dương Phụng Phụng cùng Lý Tường ở chỗ này, thần sắc có chút cổ quái liếc nhìn Dương Phụng Phụng, sau đó lấy điện thoại di động ra gọi một cuộc điện thoại, nói: “Trời mưa mất rồi, anh không có mang theo ô, em có thể tới đón anh không? Ừ, ừ, được, anh ở đây chờ.” Sau đó cúp điện thoại, không dám nhìn Dương Phụng Phụng nữa, nhưng ánh mắt nhìn về phía Lý Tường lại tràn đầy vẻ cao ngạo cùng khinh thường.

Lý Tường cười nhạt, thấy thần sắc đau thương của Dương Phụng Phụng thì vỗ vỗ vai nàng, lắc đầu.

Dương Phụng Phụng giống như không thấy được Lưu Xán, cảm nhận được sự ám áp của Lý Tường, sững sờ nhìn màn mưa, nhẹ giọng nói: “Lý Tường ca ca, khi còn bé mẹ em nói với em, trời mưa là vì bầu trời không đành lòng nhìn mặt đất bị mặt trời thiêu đốt, cho nên mới hóa thân thành mưa, dùng chính thân thể của mình hạ nhiệt cho mặt đất, nhưng rồi mưa cũng bị hơi nóng hóa thành hơi nước, tan biến trong không khí. Anh nói sau này có người sẽ vì em mà liều mình quên đi cái chết như vậy không!”

“Sẽ có.” Lý Tường cũng cười nói.

Hắn thực sự không muốn thấy một cô bé như thế, vì một tên rác rưởi như Lưu Xán mà tự trách mình, nàng không nên đem thời gian cùng tình cảm lãng phí trên loại người cặn bã như vậy.

Dương Phụng Phụng quay đầu cười với Lý Tường, sau đó xoay người chạy ào vào trong mưa, ở dưới màn mưa bay múa, giống như một tinh linh mưa vậy, động tác mềm mại, vui tươi, từng tầng hơi nước che trước mắt càng làm cho Lý Tường thấy thân ảnh của nàng thêm mờ ảo.

Lưu Xán cau mày, nhìn thấy Dương Phụng Phụng như vậy thì có chút động tâm, nhưng mà lại nghĩ đến gì đó hắn vẫn nhìn xuống sự xúc động xông lên, hồ hững nhìn Dương Phụng Phụng trong màn mưa.

Lý Tường cười cười, cũng cùng nàng tiến vào trong mưa.

Một chiếc xe BMW X5 dừng ở ven đường, Liễu Thụ hạ cửa kính xe xuống, nhìn thấy bộ dạng chật vật của Dương Phụng Phụng, nhìn không được cười nhạo: “Ồ, tôi còn tưởng là ai, hóa ra là Phụng Phụng nha, tự vị bị người ta bỏ rơi không dễ chịu hả, ở trong mưa điên cuồng vậy.”

Dương Phụng Phụng sắc mặt đột nhiên trở nên tái nhợt, Lý Tường chạy đến vừa định mắng vài câu thì Dương Phụng Phụng kéo tay Lý Tường lại, lắc lắc đầu.

Lý Tường thờ dãi một hơi, nói khẽ: “Phụng Phụng, em sao phải khổ như thế chứ?”

Liễu Thụ hừ một tiếng, cao ngạo nói: “Nhớ cho rõ, sau này đừng tới ta thì cách xa ta một chút, đồ vật Liễu Thụ ta muốn, ai cũng không thể cản được.” Bấm còi, hét với Lưu Xán một tiếng.

Lưu Xán thành thật đi qua, mở cửa ngồi vào chỗ tay lái phụ.

“Honey, hôn em một cái.” Liễu Thụ khiêu khích nói.

Lưu Xán rất nghe lời ghé lại gần hôn Liễu Thụ một cái.

Sau đó Liễu Thụ kiêu ngạo nhìn Dương Phụng Phụng nói: “Thấy chưa, ta bảo anh ấy làm gì, anh ấy sẽ làm cái đó, là ta bảo anh ấy vứt bỏ cô đó, ha ha.”

Dương Phụng Phụng cắn chặt môi không nói lời nào.

Lý Tường cau mày lại, loại nữ nhân này thực sự là cần ăn đòn.

Lưu Xán rút mặt ra phía sau Liễu Thụ, không nói một lời nào, bộ dạng có vẻ rất biết điều.

“Ha ha...” Liễu Thụ đóng cửa kính xe lại, trực tiếp lái xe rời đi, trước đó cả Lý Tường cùng Dương Phụng Phụng đều thấy tay của Lưu Xán đang vuốt ve trên cặp giò đầy da của Liễu Thụ, đôi mắt Liễu Thụ thì quỳnh rũ như tơ.

“Loại nam nhân đó không đáng để em thương tâm như vậy, chịu khuất nhục như thế.” Lý Tường thờ dãi một hơi, trên phương diện tình cảm hắn cũng không biết nói gì cho tốt cả, nếu như Dương Phụng Phụng không tự mình buông xuống được, người bên ngoài làm gì đi nữa cũng không làm nên được gì.

Dương Phụng Phụng cười một cái, bi thương trong mắt từ từ biến mất, đột nhiên kéo tay Lý Tường chạy về phía trước.

Lý Tường bị Dương Phụng Phụng kéo chạy, hương thụ nước mưa tự do đập vào trên mặt, chỉ là hình như nước này đột nhiên trở nên có chút mặn.

Lý Tường thờ dãi một hơi, bước nhanh vài bước hai tay ôm ngang Dương Phụng Phụng lên, nói khẽ: “Phụng Phụng ngoan, không khóc.”

Dương Phụng Phụng hai tay vòng qua cổ Lý Tường, đầu tựa vào trong ngực Lý Tường, khóc nức nở.

Trận mưa này, càng rơi càng lớn.

Lý Tường vỗ vỗ đầu Dương Phụng Phụng, mỉm cười nói: “Đứa trẻ ngốc, con người có trải qua những chuyện này mới có thể chân chính trưởng thành, thời tuổi trẻ ai mà không có gặp qua vài tên cặn bã, qua rồi sẽ tốt.”

Dương Phụng Phụng vui đầu vào trong ngực Lý Tường ngủ luôn.

Cũng không biết là ngủ thật hay giả ngủ nữa.

Lý Tường cười cười, cũng không quan tâm Dương Phụng Phụng có ngủ thật hay không, cứ bẻ ngang Dương Phụng Phụng như vậy gọi một chiếc taxi trở về biệt thự, Dương Phụng Phụng sau khi trở về cũng không nói gì thêm với Lý Tường, trở về phòng lấy quần áo đi tắm. Lý Tường cời hết quần áo, lắc lắc đầu, cảm lấy một chiếc khăn lông lau khô tóc.

Mấy cô gái còn lại không có trong biệt thự, đều có việc đi ra ngoài hết, ngay cả Ngải Kỳ cũng không ở nhà, gần đây không biết nàng bận cái gì mà đi sớm về muộn, vừa về tới biệt thự đã than toàn thân mệt rã rời, hơn nữa thân sắc cũng không vui vẻ lắm, hình như chịu phải áp lực rất lớn.

Lý Tường đi vào phòng bếp nấu vài món thức ăn, Dương Phụng Phụng cũng đã tắm xong, Lý Tường gọi Dương Phụng Phụng đến dùng cơm, Dương Phụng Phụng lúc này đã khôi phục lại vẻ bình thường, ăn một miếng gà rán Lý Tường làm, Dương Phụng Phụng cười nói: “Em thích ăn đồ ăn Lý Tường ca làm nhất.”

Lý Tường cũng không bị nha đầu này lừa, ăn xong một miếng cơm, tức giận nói: “Ngày hôm nay thấy tâm tình em không tốt mới không bắt em nấu ăn, sau này muốn ăn thì tự mình nấu đi.”

“Sặc, Lý Tường ca, anh không tuyệt tình vậy chứ!” Dương Phụng Phụng cong môi mong chờ nói.

Lý Tường nhún nhún vai nói: “Anh và em có tình sao?”

“Lý Tường ca, có phải mị lực của em vẫn thiếu không?” Dương Phụng Phụng làm bộ đáng thương nói.

Lý Tường không biết nói gì, đành nói: “Em định làm gì?”

Dương Phụng Phụng cố ý rung rung bộ ngực, nhất thời hai ngọn núi cao rung động mãnh liệt, Lý Tường nhìn thấy thì bị ngây ngốc một chút.

“Lý Tường ca, có lớn không?” Dương Phụng Phụng quỳn rũ hỏi.

“Lớn.” Lý Tường vội vàng gật đầu nói.

“Lý Tường ca...”

“Sao?”

“Anh thật lưu manh.”

“...”

Buổi tối, mấy cô gái kia đều trở về, Lý Tường hỏi Lưu Nhã công ty có tình hình gì mới không.

Lưu Nhã nói công ty cũng không có tình hình gì mới, Dương tổng ngày hôm nay không hề đi ra ngoài, chỉ ở yên trong phòng làm việc, có điều, ngày mai chủ tịch trở về.

“Chủ tịch trở về?” Lý Tường nhú mày, lúc này Thành Nam Phi đột nhiên về nước khiến hấn mơ hồ cảm thấy không ổn.

Lưu Nhã kỳ quái liếc mắt nhìn Lý Tường, nói: “Vậy thì sao đâu, chủ tịch ra nước ngoài cũng đã một thời gian lâu rồi, thị trường châu Âu khảo sát cũng không có gì nữa rồi.”

Lý Tường cười cười, không nói gì thêm, không biết tại sao hấn cảm giác sau khi Thành Nam Phi về nước, Dương Tư Niệm sẽ phải chịu áp lực lớn hơn nữa.

Lưu Nhã đuổi đuổi người, ngày hôm nay công ty tiếp đón một nhóm doanh nghiệp khảo sát mệt chết đi được, nàng không cùng mọi người trò chuyện nữa, trước hết lên tầng ngủ nghỉ đã.

Ngày mai chủ tịch về nước, nhất định công tác sẽ rất bận rộn, buổi tối hôm nay phải dưỡng tinh thần cho tốt.

Lý Tường nói, đi đi đi đi, nghỉ ngơi cho tốt, nếu như thấy lạnh hấn có thể làm ấm giường giúp.

Chương 92: Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình

Edit: Vạn

Lưu Nhã ở cùng vài ngày đã biết tính cách của Lý Tường, liếc mắt nhìn hán một cái, quyến rũ nói: “Được a, anh tới nha, tôi ở trên phòng chờ anh.”

“Àch...” Lý Tường thật lòng nghĩ, hiện tại nữ hải sao lại còn thích nói đùa hơn nam nhân chứ.

Lưu Nhã cười khanh khách vài tiếng, vui vẻ bước lên tầng hai.

Tô Tổ Tổ hỏi Lý Tường ngày đầu tiên đi học thế nào, Lý Tường nói cũng khá tốt, bạn học nhiệt huyết, thầy cô nhiệt tình.

Chỉ là hán nói bạn học nhiệt huyết cùng thầy cô nhiệt tình là có ý tứ gì thì phỏng chừng chỉ có trong lòng hán mới rõ.

Tô Tổ Tổ cười duyên nói: “Bên Nghệ Thuật mỹ nữ như mây, anh không phải có coi trọng cô nào trong lớp chứ?”

Hỏi vấn đề này xong nàng khản trương nhìn Lý Tường.

Lý Tường bị Tô Tổ Tổ nhìn cho xấu hổ, cười nói: “Trên mặt anh có hoa sao?”

Tô Tổ Tổ mặt đỏ lên, ngượng ngùng cúi đầu.

Dương Phụng Phụng bên cạnh vỗ vỗ vai Lý Tường, bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thép, thờ dài nói: “Lý Tường ca, em rất tiếc phải nói với anh.”

“Nói với anh cái gì?” Lý Tường quay người trừng mắt, muốn cảnh cáo Dương Phụng Phụng không nên nói lung tung.

Có một số việc không phải hán không biết, có một số tình cảm không phải là hán không cảm nhận được, chỉ là, hán không thể.

Tô Tổ Tổ là một cô gái đơn thuần và thiện lương, một cô gái như vậy hán phải tìm một nam nhân đơn giản, sống một đời thật đơn giản.

Thế nhưng hán không cho Tô Tổ Tổ được sinh hoạt giản đơn và hạnh phúc.

Xuất thân của hán, lai lịch của hán, còn có những gì hán đã trải qua đều biểu thị hán không có khả năng có sinh hoạt đơn giản như người bình thường được.

Cho nên hán chỉ có thể mạnh mẽ cự tuyệt Tô Tổ Tổ, hoặc là coi như không biết tình ý của Tô Tổ Tổ.

Dương Phụng Phụng giống như là không nhìn thấy cảnh cáo của Lý Tường, thờ dài một hơi, ngữ khí rất trầm trọng nói: “Lý Tường ca, anh dù gì cũng là một nam nhân, hiện tại có một cô gái xinh đẹp như vậy, nhiều lần mờ ám biểu đạt tình yêu của nàng với anh nhưng sao anh lại không tiếp nhận? Tại sao vậy chứ?”

“Đừng vậy nha, tại sao lại vậy chứ?” Lý Tường nghiêng đầu, cố ý đem trọng tâm câu chuyện dẫn dắt đi hướng khác.

Dương Phụng Phụng nói: “Ngay từ đầu em cũng không biết, sau đó rốt cuộc em cũng nghĩ thông suốt.”

“Em nghĩ thông suốt cái gì rồi?” Lý Tường không hiểu tại sao trên trán lại xuất hiện mồ hôi lạnh, Dương Phụng Phụng càng cố lộng huyền hư như thế càng cho thấy chiều chính người của nàng càng ngoan độc, càng sáng tạo.

“Rất đơn giản a, bởi vì Lý Tường ca không cứng lên được a!” Dương Phụng Phụng ngữ bất kinh nhân tử bất huy, cười khanh khách nói.

(ngữ bất kinh nhân tử bất huy: lời nói mà không làm người khác kinh động thì chết không người)

“Phỉ”

...

Ngải Kỳ, Tô Tổ Tổ hai cô nàng cũng nhin không được cười khanh khách lên.

Chỉ có Lý Tường ở một bên, vẻ mặt đầy hắc tuyến, cảm thấy trên đỉnh đầu có một đàn quạ đen bay qua, kêu ‘quạ quạ’ loạn lên.

“Móa...” Lý Tường không biết nói gì.

Dương Phụng Phụng ha ha cười nói: “Lý Tường ca, lẽ nào em nói sai sao? Vậy sao anh không tiếp nhận tình ý của chị Tô Tô.”

“Nói như thế nào lại nói đến chị rồi?” Tô Tô Tô đỏ bừng cả khuôn mặt, giậm chân một cái, ngượng ngùng nói, “Ta, ta không nói với mấy người nữa.” Đứng dậy định rời đi.

“Chị Tô Tô, chị đi đâu đấy nha!? Lý Tường không phải là vì không cương lên được mà cự tuyệt chị đâu, chúng ta đều biết mà.” Dương Phụng Phụng cười không ngớt nói.

Tô Tô Tô mặt cũng đỏ đến tận tai luôn, mắng: “Chị đi cắt dưa hấu cho mọi người, cho em tiếp tục nghiên cứu vấn đề hùng bất khởi của nam nhân.”

“Chết thật, chị Tô Tô sau khi cùng với Lý Tường ca thì người cũng trở nên hư hỏng rồi.” Dương Phụng Phụng cười ha ha nói.

“Em...” Tô Tô Tô không có biện pháp nào với Dương Phụng Phụng, chỉ đành đi vào bếp cắt dưa hấu.

Dương Phụng Phụng đang muốn nói tiếp, thì Lý Tường đột nhiên sáp lại gần, Dương Phụng Phụng kinh hãi, theo bản năng lui về sau vài bước bảo vệ chính mình, nói: “Lý Tường ca, anh định làm gì?”

“Không phải em nói anh không cương lên được sao? Nói anh không phải nam nhân sao?” Lý Tường cười xấu xa, quan sát Dương Phụng Phụng từ trên xuống dưới, nhất là dừng ánh mắt ở trước bộ ngực cao vút của Dương Phụng Phụng, cười gian nói, “Là để chứng minh anh có thể cương lên được, là một nam nhân chân chính.”

“Vậy anh cũng không cần dựa sát như vậy nha!?” Dương Phụng Phụng hô hấp có chút gấp, trời ạ, anh ấy muốn hôn mình sao? Tại trước mặt nhiều người như vậy hôn sao? Mình nên tránh né hay không đây?

Vì sao tim mình lại đập nhanh ‘thình thịch thình thịch’ chứ? Làm sao có thể, mình sao có thể thích lưu manh này được?

Lý Tường từng chút từng chút tới gần, Dương Phụng Phụng đầu óc trống rỗng, toàn thân đều không nghe điều khiển nữa, hai má không khỏi ửng đỏ lên, mặt long lanh như chứa nước, cực kỳ mê người.

“Ồ, Phụng Phụng, sao mặt em càng ngày càng đỏ thế? Lẽ nào anh dựa sát vào thì em có cảm giác?” Lý Tường tà ác cười.

“Cảm giác? Cảm giác gì?” Dương Phụng Phụng có chút nghi hoặc.

“Ha ha, không có gì không có gì.” Lý Tường ánh mắt không chút dấu vết chăm chú nhìn một chút cơ thể của Dương Phụng Phụng, vẻ mặt của Dương Phụng Phụng nhất thời đen lại một chút.

“Được a! Anh nói chính là cái kia, Lý Tường ca, anh quá lưu manh rồi!” Dương Phụng Phụng cũng hiểu được ‘cảm giác’ mà Lý Tường nói là gì, siết nắm tay nhỏ đánh Lý Tường.

Lý Tường tất nhiên là phải phản kháng rồi, bởi hai người đều đang ngồi nên Lý Tường chỉ cần cử động thân trên, một tay nhẹ nhàng đỡ nắm tay nhỏ của Dương Phụng Phụng, Dương Phụng Phụng tay không dài như tay của Lý Tường cho nên cơ thể phải nghiêng về phía bên Lý Tường, cái nghiêng này vốn không có vấn đề gì, có tay Lý Tường ở một bên đỡ tay của nàng, lực tương tác vào nhau, thân thể cũng có thể cân bằng.

Chỉ là không biết tại sao Dương Phụng Phụng lại thay đổi tiết tấu, Lý Tường phản ứng thần tốc liền né tránh, chỉ là tay lại không cản lại được, thân thể Dương Phụng Phụng mất đi trọng tâm liền chúi xuống.

Phản ứng đầu tiên của Lý Tường chính là đỡ nàng, chỉ là Dương Phụng Phụng khế quay người, đối diện với Lý Tường chính là hung khí trước ngực của Dương Phụng Phụng. Lý Tường tuy rằng thích yy hung khí của nàng, thế nhưng lần này nếu nắm trúng, phỏng chừng chính mình không chết cũng bị lột một lớp da, Lý Tường chỉ đành đem tay co lại, Dương Phụng Phụng nhất thời ngã chúi xuống.

Chỉ là ngay sau khi Dương Phụng Phụng ngã xuống thì Lý Tường ngay người ra, Dương Phụng Phụng cũng ngay người, Ngải Kỳ cũng ngay người, Tô Tô Tô càng thêm ngay người.

Cơ thể Lý Tường là nghiêng về một bên, mà Dương Phụng Phụng lại trực tiếp ngã xuống trước người hắn, hừm, nếu như chỉ là trước người thì sẽ không có gì, mấu chốt là Dương Phụng Phụng lại đè lên trên người Lý Tường, đè ở trên người cũng không có gì, trọng điểm là đè ở nửa thân dưới.

Hung khí kia liên tục tiếp đè lên chỗ kia của Lý Tường, xúc cảm mềm mại khiến cho Lý Tường muốn phun trào! Tuy rằng Dương Phụng Phụng rất nhanh bỏ dậy nhưng tư vị mềm mại kia vẫn làm cho Lý Tường có chút thấy như mộng, như một giấc mộng thật sự.

Dương Phụng Phụng cũng cảm giác được mình đừng tới thứ không nên đừng, trên mặt càng đỏ hơn. Ngồi ở trên ghế salon mà cứ lo lắng mất tự nhiên.

“Bây giờ biết anh cương lên hay cương không lên rồi chứ!?” Lý Tường bị mấy cô gái kinh ngạc nhìn như vậy có chút sợ hãi đứng lên, haha cười nói, “Ta đi rửa tay cái.”

Cũng không đợi Ngải Kỳ cùng Tô Tô Tô nói gì đã trực tiếp bỏ chạy lên tầng hai.

Chương 93: Ta không cố ý ăn đậu hủ

Edit: Vạn

Lúc này Lý Tường tìm đập cũng thập phần nhanh, trong đầu tràn đầy xúc cảm mềm mại mà Tiểu Lý Tường mới vừa cảm nhận được, cái loại cảm giác này thật cmn quá thoải mái. Lý Tường vừa đi vừa nghĩ, đến cửa phòng vệ sinh liền trực tiếp mở cửa bước vào.

Lý Tường thân là đỉnh cấp binh vương (binh: binh lính), hôm nay lại là cao thủ cổ võ, đối với bất cứ âm hưởng nào đều thập phần mẫn cảm, chỉ là lúc này trong đầu hắn đang ở trạng thái bán hoảng loạn cho nên không có nghe được động tĩnh trong phòng nhà vệ sinh, để khi mở cửa ra thì Lý Tường phải sững sờ nhìn một màn khiến cho huyết mạch của hắn căng lên.

Gật người mà, Luru Nhã không phải đi ngủ rồi sao, tại sao còn đang tắm trong nhà vệ sinh a!!!

Ngày hôm nay rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Ông trời khảo nghiệm ta sao?

Hay là đang dẫn vật ta hả!?

Tiểu Lý Tường của ta huyết mạch căng trào a!

Lý Tường nhìn Luru Nhã trước mắt vẻ mặt đầy kinh ngạc đang nhìn mình, hắn rất muốn nói cô cứ tắm của cô, tôi vào rửa tay cái rồi đi, tôi không thấy gì hết, thế nhưng Luru Nhã không phải nhân vật trong game online, có thể đang trong thời gian tắm mà thân nhiên đối mặt với người khác, cho nên Luru Nhã làm ra phản ứng đơn giản nhất, sợ hãi kêu một tiếng, “A!!!!!!!”

Lý Tường phát huy ra tốc độ binh sinh nhanh nhất, lách mình một cái, gần như trong nháy mắt xà phòng tắm của Luru Nhã đập tới thì lao ra khỏi phòng tắm, đóng cửa lại, ‘cộp’ một tiếng, xà phòng tắm nện vào trên cửa.

“Chuyện gì đó?” mấy cô gái dưới nhà nghe được tiếng kêu sợ hãi của Luru Nhã trên tầng hai, Ngải Kỳ lộ đầu ra cao giọng hỏi.

Luru Nhã trầm mặc một chút, nói: “Tôi nhìn thấy con chuột thôi, không có gì đâu.”

Lý Tường thả lỏng người, Luru Nhã thật có ý tứ, cũng không uống ban nãy mình nhìn hết nàng ta. Chỉ là vóc người kia, thật sự là ... Dưới bụng Lý Tường lại nóng lên, không nên không nên, đây mới là ngày thứ mấy ở chung với mấy người họ a, cư bị tà hỏa quán như vậy, nếu như nửa tháng một tháng gì đó mình chẳng phải bị tà hỏa thiêu đến chút bã cũng không còn sao?

Lý Tường lại bắt đầu nghĩ đến các đại nhân vật anh hùng, Ria Sakurai, Maria Ozawa, Kotone Anamiya, Yui Hatano, Tsubasa Anami...

A! Lừa lại thiêu đốt nữa rồi.

Lý Tường vội vàng cắt đứt huyền tưởng, lại nghĩ mấy ngày tới phải ăn kiêng, không thể xem JAV nữa, bằng không không có bị chúng nữ trong biệt thự thiêu đốt chết thì cũng bị mấy nàng Ria Sakurai, Maria Ozawa, Yui Hatano thiêu cháy.

Lừa có lớn hơn nữa, qua thời gian cũng phải chậm rãi tắt đi, lúc Luru Nhã khoác áo tắm đi ra, hai mắt Lý Tường đã thanh tỉnh lại, mang theo vẻ từ ái giống như một cao tăng đắc đạo, ngữ khí bình thản nói với Luru Nhã: “Thí chủ, mới vừa rồi chỉ là một hồi hiểu lầm.”

Luru Nhã không hề là con gái thành phố thời hiện đại, quyền rũ cười hỏi: “Vóc người của tôi có đẹp không?”

“Cực kỳ đẹp. Đáng người ma quỷ.” Lý Tường gật đầu.

“Anh quả nhiên là sắc lang, mọi người đánh giá về anh quả không sai.” Luru Nhã hếch cằm lên, nói, “Ồ quê nhà chúng tôi, nếu nam nhân nhìn thấy thân thể nữ nhân thì phải phụ trách, nếu không, cắt đi Tiểu Lý Tường của anh.”

“Tôi cảm thấy phương án phụ trách tương đối được, tôi là một nam nhân có trách nhiệm, đối với trách nhiệm tôi nghĩ rằng nam nhân nhận thì vẫn tốt hơn.” Lý Tường rất là nghiêm túc nói, “Là muốn tôi lấy thân báo đáp hay là thế nào? Lấy thân báo đáp thì không vấn đề gì, hoặc là trời tôi lại rồi nhờ nên quá roi? Như vậy khẩu vị nặng quá nha.”

Lý Tường cứ yy, miệng thì há ra, bộ dạng cực kỳ hèn mọn, chỉ kém thiếu nước bọt chảy ra thôi.

“Luron.” Luru Nhã tức giận trợn trắng mắt nhìn Lý Tường, đột nhiên mặt lộ vẻ quyền rũ, nói, “Lý Tường ca, anh muốn tôi giữ kín bí mật không? Bí mật

của chúng ta.”

“Cái này tất nhiên là muốn rồi.” Lý Tường đột nhiên phát hiện, Luru Nhã cũng là một người tinh quái, có thể là bởi vì làm việc đã lâu cho nên rất biết cách khắc chế cùng không chế mặt ngây thơ của mình.

Luru Nhã nói: “Nhưng mà không trả giá chút gì thì không thể được đâu.”

Lý Tường ha ha cười nói: “Có điều kiện gì cứ nói ra đi nào?”

Luru Nhã nói: “Ngày mai chủ tịch trở về, anh nhất định phải bảo vệ tôi.”

“Bảo vệ cô? Có ý gì?” Lý Tường nghe thấy mơ hồ.

Luru Nhã thở dài: “Ai cũng biết chủ tịch là một lão sắc quỷ, thấy gái đẹp đều quên luôn phương hướng, lão ta đối với tôi vẫn luôn có ý, có lẽ là trước kia tôi có bạn trai nên lão có ý định với tôi cũng không dám xằng bậy gì. Nhưng bây giờ tôi không có bạn trai nữa, không có ai bảo vệ tôi, tôi sợ lão sẽ làm gì đó với tôi.”

Lý Tường hào sảng nói: “Không thành vấn đề, sau này tôi chính là núi dựa cho cô, lão sắc quỷ kia dám làm gì với cô tôi sẽ lấy mạng hắn.”

“Hi hi, cảm ơn Lý Tường ca.” Luru Nhã đột nhiên tới gần, hôn ‘chụt’ lên mặt Lý Tường một cái, sau đó vui vẻ đi về phòng của mình.

Một đêm này Lý Tường xác định không ngủ.

“Anh number one đẹp trai...” Giữa lúc Lý Tường đang miên man suy nghĩ thì di động của hắn kêu lên, lấy ra xem thì thấy là Dương Tư Niệm gọi tới.

Đi ra ban công, Lý Tường nhận điện thoại, nói: “Dương tổng, muộn thế này còn gọi cho tôi, có chuyện gì hả?”

Dương Tư Niệm nói: “Lý Tường, ngày mai cậu xin phép nghỉ một ngày, chủ tịch trở về, cậu theo tôi đi ra sân bay đón.”

Lý Tường ha ha cười nói: “Chủ tịch của chúng ta cao giá nhĩ, muốn CEO như cô đi ra sân bay đón.”

Trong văn phòng, Dương Tư Niệm đi tới bên cửa sổ, nhìn những ánh đèn trong thành phố, rút ra một điếu thuốc lá dành cho phái nữ hút, cười khổ nói: “Chỗ làm việc đều là như thế này, quan lớn hơn một cấp đè chết người, ông ta là chủ tịch tập đoàn, ở trong ban giám đốc có tiếng nói rất lớn, cho dù là khai trừ tôi thì ông ta cũng có biện pháp.”

Lý Tường nghe ra sự bất đắc dĩ trong lời Dương Tư Niệm, nói: “Cô là sếp ta lần này khai trừ cô ra khỏi tập đoàn Khải Lý?”

“Đúng vậy, việc gây dựng phát hành lại cổ phiếu tập đoàn chuẩn bị thành rồi, tôi chuẩn bị thời gian dài như vậy, tuyệt đối không thể để mất được.”

Dương Tư Niệm ở tập đoàn Khải Lý nhiều năm như vậy, nhận ra tập đoàn này có rất nhiều vấn đề, cơ chế quản lý hỗn loạn, phe phái khắp nơi âm mưu đầu đá nhau, dù tiêu thụ mỗi năm đều tăng lên nhưng năng lực tiềm lực của tập đoàn Khải Lý sắp dùng hết, nếu không tiến hành cải cách tình trạng này, không đến 5 năm, tập đoàn Khải Lý sẽ đi xuống dốc.

Cho nên nàng mới có thể suy nghĩ đột phá, mà muốn hoàn toàn thay đổi tình trạng hiện giờ của tập đoàn nhất định phải làm từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, tất cả đều phải tiến hành thay đổi, gây dựng phát hành lại cổ phiếu, dùng thị trường để khảo nghiệm tập đoàn, không thể nghi ngờ chính là lựa chọn tốt nhất.

Chính là vì thế, nàng vẫn đứng vững dưới áp lực từ khắp nơi, ra sức đẩy mạnh việc gây dựng phát hành lại cổ phiếu, thuyết phục các cổ đông, bao gồm một phần báo cáo lại với Dương gia, vạch ra vấn đề của tập đoàn cùng với sách lược giải quyết.

Đáng tiếc, thời gian ròng rã một năm rưỡi, kế hoạch nàng chuẩn bị suốt một năm rưỡi này lại đạt được hiệu quả quá mức nhỏ bé.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Thay đổi của nữ tổng giám đốc bá đạo

Edit: Vạn

Tất cả mọi người thỏa mãn với lợi ích hiện tại, không muốn thay đổi gì, sợ nếu thay đổi hiện trạng bây giờ thì đầu tiên sẽ tổn hại đến lợi ích của mình.

Dù sao việc gây dựng phát hành lại cổ phiếu đại biểu cho việc tiến hành phân chia lợi ích lần nữa, có người được chia nhiều thì tự nhiên sẽ có người bị

chia ít, hơn nữa thay đổi cơ chế quản lý, rất nhiều nguyên lão sẽ phải mất đi quyền chưởng khống tập đoàn.

Những người này đều là đại cổ đông của tập đoàn, bọn họ tình nguyện tập đoàn bị hủy diệt cũng không nguyện nhìn thấy tập đoàn thoát khỏi quyền chưởng khống của mình.

Đây có lẽ là một mặt tính ích kỷ của con người, lợi ích là trên hết, là điểm xuất phát căn bản của tất cả hoạt động của thương nghiệp.

Dương Tư Niệm rất bất đắc dĩ với cục diện như vậy, cho tới nay nàng đều nỗ lực để thay đổi, đánh vỡ cục diện bế tắc đó, có điều kế hoạch đến bây giờ vẫn chỉ ở trạng thái tiếp cận, không phải nàng chuẩn bị không đầy đủ mà là mỗi lần đưa ra kế hoạch đều phải qua ban giám đốc tiến hành bàn bạc, rồi gặp phải đại bộ phận cổ đông phản đối, do đó khiến kế hoạch này chỉ có hình thức mà không cách nào trở thành hành động thật sự được.

Lý Tường nghe được sự cay đắng trong lời nói của Dương Tư Niệm, rút một điều thuốc hút, nói: “Việc gây dựng phát hành lại cổ phiếu một tập đoàn tất nhiên sẽ phân chia lại lợi ích của tập đoàn hiện tại, tôi nghĩ trên thế giới này có rất ít người sẽ chịu đưa lợi ích trong tay ra cho cô làm chủ, cho cô phân chia, cho dù là Dương gia cũng sẽ không ủng hộ kế hoạch này của cô.”

Dương Tư Niệm đau khổ cười, viền mắt đỏ lên, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống, gật đầu nói: “Đúng vậy, Dương gia căn bản không ủng hộ kế hoạch này của tôi, bọn họ lại còn nhắc nhở tôi nên thành thật một chút, không nên mưu tính thay đổi hiện trạng gì cả, tập đoàn đang kinh doanh tốt, tuy cũng có vấn đề nhưng tin tưởng mọi người nỗ lực thì có thể giải quyết được rồi. Lý Tường, cậu nói tôi nên làm gì bây giờ?”

“Dễ thôi, từ chức đi.” Lý Tường nói thẳng, “Cô là CEO tập đoàn, nhưng cô không được quên, cô không hề có cổ phần, một CEO không có cổ phần, không thể lên tiếng với ban giám đốc, cô không lên tiếng được với ban giám đốc tí nào vậy dĩ nhiên là không có quyền làm chủ. Tôi có thể đánh cược nói cho cô biết, cứ như thế tiếp diễn thì kế hoạch này của cô căn bản không có khả năng thực thi.”

Dương Tư Niệm trầm mặc, lời này của Lý Tường nàng không phải không có nghĩ đến, chỉ là có chút không cam lòng, tập đoàn này nàng đã đổ nhiều tâm huyết vào nó, nàng không muốn lại bỏ đi như thế.

Lý Tường thấy Dương Tư Niệm không nói lời nào, từ từ nói tiếp: “Dương tổng, tôi biết cô đang suy nghĩ gì, tập đoàn này là cô bỏ ra rất nhiều tâm huyết, nhưng mà cô không được quên, đại hạ tương khuynh (nhà cao bị nghiêng), bị hủy không phải người khác mà chính là cô.”

“Có ý gì?” Dương Tư Niệm cả người chấn động, gật mình hỏi.

Lý Tường nói: “Cô là CEO tập đoàn, nắm quyền lớn chưởng khống kinh doanh của tập đoàn, hiện tại vấn đề ẩn dấu của tập đoàn dần dần bị đưa ra, như vậy nhóm cổ đông sẽ tìm biện pháp bảo vệ lợi ích của chính mình, tập đoàn không còn, bọn họ còn có tài nguyên, còn có hạng mục tài chính khác, thế nhưng cô có cái gì? Hơn nữa đến lúc đó, những cổ đông này sẽ đem tất cả vấn đề đổ lên người cô, nói cô kinh doanh không tốt, là cô hại tập đoàn đi tới tình trạng này, toàn bộ trách nhiệm sẽ để mình cô gánh chịu.”

Dương Tư Niệm chấn động, kết quả như vậy không phải là nàng không nghĩ tới nhưng trong lòng nàng vẫn ôm may mắn, dù sao nàng cũng là người Dương gia, cũng sẽ không rời khỏi Dương gia, trên người nàng chảy chính là huyết mạch Dương gia, nếu thật có ngày đó, Dương gia chắc chắn sẽ không mặc kệ ngồi xem.

Mỗi lần nàng nghĩ đến khả năng này đều dùng lý do này để tự an ủi mình, dần dà nàng cũng không còn phản ứng với nó nữa, nhưng bây giờ Lý Tường Lý Tường lại nhắc tới làm nàng lại phải đối mặt với thực tế lần nữa.

Dương Tư Niệm cẩn thận nói: “Thật sự nếu có tình trạng kia, tôi nghĩ Dương gia...”

“Dương gia chắc chắn sẽ không quản cô đâu.” Lý Tường trực tiếp cắt đứt lời của Dương Tư Niệm, lạnh nhạt nói, “Rất đơn giản, Dương gia cũng cần người chết thay, giúp bọn họ chịu hết trách nhiệm.”

Dương Tư Niệm môi run rẩy, rít một hơi thuốc mạnh, nàng đối với Dương gia có hận, nhưng đồng thời nàng đối với Dương gia cũng có chút ít chờ mong.

Nàng gốc ở Dương gia, tình ở Dương gia, người thân cuối cùng dựa vào cũng ở Dương gia.

Dù cho nàng hận Dương gia thế nào, dù không cam lòng như thế nào, ở sâu trong nội tâm vẫn có một phần lo lắng cùng không nỡ với Dương gia.

Chính loại lo lắng cùng không nỡ này, qua nhiều năm như vậy nàng vẫn ở lại tập đoàn Khải Lý, là sản nghiệp của Dương gia, chờ mong có một ngày Dương gia có thể chân chính tiếp nhận nàng và Dương Phượng Phượng, để tên của các nàng có thể được ghi vào gia phả Dương gia.

Nhưng mà Lý Tường lại vô tình vạch trần hết thấy dối trá, đem huyền tường tốt đẹp của nàng tàn nhẫn đặt vào trong hiện thực.

Lý Tường nói cho nàng biết, Dương gia không có khả năng tiếp nhận nàng và Dương Phượng Phượng, tiếp nhận nàng và Dương Phượng Phượng chính là tiếp nhận vết nhơ, đối với gia tộc cấp cao mà nói thì ảnh hưởng rất lớn, tuyệt đối không thể tồn tại vết nhơ được.

“Tại sao cậu lại tàn nhẫn như vậy?” Dương Tư Niệm nước mắt từ từ rơi xuống, hiện thực quá tàn khốc, tàn khốc đến mức nàng không muốn đi đối mặt, nhưng Lý Tường lại mạnh mẽ đẩy nàng đi đối mặt với hiện thực tàn khốc như thế.

Nàng biết Lý Tường là muốn tốt cho nàng, thế nhưng nàng vẫn hy vọng mình có một chờ mong tốt đẹp, chỉ ít làm cho nàng có dũng khí cùng động lực để sống tiếp.

Lý Tường thở một hơi dài, cười khổ nói: “Ngày mai lúc nào xuất phát?”

Dương Tư Niệm lau đi giọt nước mắt trên mặt, đi trở về sofa, sau khi dập tắt điều thuốc thì một lần nữa biến lại thành nữ cường nhân, nói: “9h sáng ngày mai, Thành chủ tịch lên máy bay lúc 3h sáng, tầm 10h là có thể về đến sân bay quốc tế.”

Lý Tường nói: “Được rồi, 8h rưỡi sáng ngày mai tôi ở công ty chờ cô.”

“Ừ, Lý Tường, cảm ơn cậu.” Dương Tư Niệm đột nhiên nói, bỗng nhiên trong lúc đó, nàng nghĩ, có Lý Tường thì sẽ có cảm giác an toàn, hình như nội tâm sẽ không hoảng loạn, sợ hãi nữa.

“Cảm ơn cái gì, tôi là Cận Thân Bảo Tiêu của cô mà, tất nhiên là phải bảo vệ cô an toàn.” Lý Tường cười lớn, không tiếp tục đề tài nặng nề lúc này nữa.

Dương Tư Niệm cười khanh khách, đây là lần đầu tiên Lý Tường nghe được Dương Tư Niệm cười lớn tiếng như vậy.

“Lý Tường, cậu đang làm gì thế?” Dương Tư Niệm đột nhiên hỏi.

“A!” Lý Tường nao nao, ha ha cười nói, “Đang tán gái thôi.”

Dương Tư Niệm “Ừ” một tiếng, cười nói: “Biệt thự của cậu nhiều mỹ nữ như vậy, ngay cả tiếp tân của công ty chúng ta cậu cũng lừa đến trong biệt thự, không tồi nhỉ, mị lực lại lớn như vậy.”

Lý Tường ha ha cười nói: “Lúc nào lừa được cô đến trong biệt thự của tôi thì mới là chân chính có mị lực.”

Như vậy, trong biệt thự của hắn sẽ có nữ tổng giám đốc bá đạo, ngự tỷ cực kỳ quyến rũ, có loli mặt học sinh vưu phụ huynh (đồng nhân cự nữ), có huấn luyện viên đặc công hiền ngàng anh dũng, nữ sinh viên thanh thuần động lòng người, có thể nói là hậu cung giai lệ đều đầy đủ hết.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Mỹ Nữ Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.